A treia parte din seria *Bill Hodges*

STEPHEN KING

MORT LA DATORIE

NEMIRA

www.virtual-project.eu

STEPHEN KING

MORT LA DATORIE

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

Original: *END OF WATCH* (2017)

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2018

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.*

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele

lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2017 venitul său anual a fost estimat la peste 400 de milioane de dolari.

Lui Thomas Harris[1]

[1] Thomas Harris – autorul romanului *Tăcerea mieilor* (n.tr.).

„O armă.
Mă întorc în cameră
O să-mi iau un pistol
Cu o țeavă sau două
Știi că mai bine mor
Decât să cânt despre sinucidere.”

Cross Canadian Ragweed[2]

[2] Grup country rock alternativ (n.tr.).

10 APRILIE 2009

MARTINE STOVER

Întotdeauna e mai întuneric înainte de zori decât în miez de noapte.

Vorba asta din bătrâni i-a trecut prin minte lui Rob Martin în timp ce conducea încet ambulanța pe Upper Marlborough Street, îndreptându-se spre bază, adică spre Detașamentul de Pompieri Nr. 3. Își spunea că persoana care a inventat-o a știut bine ce zice, pentru că afară era mai beznă decât în fundul unei cârtițe și zorii nu erau deloc departe.

Nu că dimineața asta va fi cine știe ce luminoasă; mai degrabă va arăta ca o zi cu o mahmureală strașnică. Ceața era groasă și mirosea a mâl de la Marele Lac din apropiere, care, ca să fim drepți, nu e deloc prea mare. Iar prin ceața asta începuse să cadă o burniță rece, ca să le facă viața și mai frumoasă. Rob reglă ștergătoarele de parbriz de la intermitent la încet. Nu departe în fața ambulanței se înălțau din neguri două cupole galbene, imposibil de confundat.

— Iaca și Țâțele de aur ale Americii! exclamă Jason Rapsis de lângă șofer.

De-a lungul celor cincisprezece ani de activitate în cadrul serviciilor medicale de urgență, Rob lucrase cu o mulțime de paramedici, însă Jace Rapsis era cel mai tare: relaxat când nu se întâmpla nimic, netulburat și extrem de concentrat când toate tragediile dădeau năvală peste ei în același timp.

— O să mâncăm! Dumnezeu să binecuvânteze capitalismul! Intră acolo, intră acolo!

— Ești sigur? îl întrebă Rob. Tocmai ce am văzut cu ochii noștri ce poate face porcăria asta de mâncare.

Se întorceau dintr-o misiune în luxosul cartier Sugar

Heights, unde un bărbat, pe numele lui Harvey Galen, sunase la salvare reclamând dureri îngrozitoare în piept. L-au găsit zăcând pe o canapea într-un loc pe care probabil că oamenii avuți îl numeau „camera mare” – un bărbat cât o balenă, îmbrăcat cu o pijama albastră din mătase. Nevastă-sa se agita în jurul lui, convinsă că tipul avea să dea colțul dintr-o clipă în alta.

— Mickey D's, Mickey D's[3]! scanda Jason, săltând în scaun.

Dispăruse specialistul competent și serios care monitorizase semnele vitale ale domnului Galen (cu Rob lângă el, ca să-i țină trusa de prim ajutor, în care se afla aparatul de resuscitare cardio-respiratorie și medicamentele pentru inimă). Acum Jason semăna mai degrabă cu un puști de paisprezece ani, cu părul blond căzut în ochi.

— Intră acolo, zic!…

Și Rob a intrat. Nici el nu ar fi zis nu unui hotdog și nici câtorva crochete din alea de cartofi care semănau cu niște limbi coapte de bizon.

Șirul de mașini de la drive-in nu era mare și Rob se strecura în coada lui.

— Plus că tipul nu a făcut un atac de cord pe bune, spuse Jason. Doar că a luat o supradoză de potol mexican. Păi, a și refuzat să-l ducem la spital, nu?

Așa se întâmplase. După câteva râgâieli viguroase și o detunătură de trombon din zonele inferioare, care a trimis-o la bucătărie pe anorexica și simandicoasa lui nevastă, domnul Galen s-a sculat în șezut, a zis că se simte mult mai bine și le-a comunicat că nu, nu crede că are nevoie să fie transportat la Spitalul Memorial Kiner. Nici Rob și Jason nu credeau că avea nevoie, mai ales după ce l-au ascultat pe Galen recitându-le pomelnicul cu toate felurile de mâncare

[3] McDonald's (n.tr.).

pe care le băgase în el la Tijuana Rose cu o seară înainte. Pulsul îi era puternic și tensiunea stabilă, chiar dacă la limită –, dar probabil că așa o avea de ani buni. Nici nu avuseseră nevoie să scoată defibrilatorul automat extern din husa lui de pânză.

— Vreau două Egg McMuffins și două crochete de cartofi, anunță Jason. Și o cafea neagră. Ba nu, dacă mă gândesc mai bine, ia-mi trei crochete.

Rob încă se gândea la Galen.

— De data asta a fost o indigestie, dar curând o s-o pățească nasol. O să facă infarct atunci când o să se aștepte mai puțin. Câte kile zici că are? O sută treizeci? O sută cincizeci?

— Cel puțin o sută patruzeci, spuse Jason. Nu-mi mai strica bucuria micului dejun.

Rob întinse mâna spre Arcadele Aurii din logoul fast-foodului, abia întrezărite prin ceața care se ridica de pe lac.

— Locul ăsta și toate celelalte birturi cu prăjelnițe fac mult rău Americii. Ești cadru medical și sunt convins că îți dai și tu seama de asta. Iar comanda ta? Păi, asta înseamnă nouă sute de calorii, frate. Pune și niște cârnat la bomba aia de ți-ai comandat-o și o să ajungi la o mie trei sute de calorii.

— Dar *tu* ce ți-ai comandat, „domnule doctor care le știi pe toate”?

— Un sandvici cu cârnat. Și poate încă unul.

Jason îl pocni vesel peste umăr.

— Bun băiat!

Mașinile de la coadă se mișcau. Încă două și ajungeau la ghișeu, când au auzit trâmbița aparatului de radiorecepție aflat sub computerul de la bordul mașinii. De obicei dispecerii erau oameni calmi, cu multă stăpânire de sine, dar femeia aceasta semăna cu un disc-jockey cu prea multe băuturi energizante la activ.

— Către toate ambulanțele și autospecialele de pompieri, avem un AVM! Repet: un AVM! Acesta este un apel prioritar pentru toate ambulanțele și autospecialele de pompieri!

AVM – accident cu victime multiple. Rob și Jason se priviră speriați. Asta însemna accident de avion, accident de tren, explozie sau atac terorist.

— Adresa este Complexul Municipal de pe Marlborough Street, repet: Complexul Municipal de pe Marlborough. Încă o dată: acesta este un MCI cu mulți morți! Acționați cu prudență!

Rob Martin simți cum i se strânge stomacul. Nu ți se spunea să acționezi cu prudență atunci când mergeai la locul unui accident sau al unei explozii produse în urma vreunei acumulări de gaze. Nu mai rămânea decât un atac terorist, foarte posibil încă în curs de desfășurare.

Femeia de la dispecerat își reluă discursul. Jason porni girofarurile și sirena, în timp ce Rob trase de volan ca să scoată ambulanța Freightliner pe culoarul care ocolea fast-foodul, lovind ușor bara din spatele mașinii dinaintea lor. Erau la nouă cvartale distanță de Complexul Municipal și dacă Al-Qaeda trăgea acolo cu kalașnikovuri, singura armă cu care puteau ei răspunde era defibrilatorul.

Jason înșfăcă microfonul:

— Recepționat, aici ambulanța 23 de la Detașamentul 3 de Pompieri. Ajung în aproximativ șase minute.

Sirene se auzeau din toate colțurile orașului, însă, judecând după cât de îndepărtate păreau, Rob presupuse că ambulanța lor era mai aproape de locul tragediei decât toate celelalte. Prin oraș se furișa lumina de fontă a zorilor mohorâte. Și tocmai când ieșeau din parcarea de la McDonald's ca să intre pe Upper Marlborough, din ceața cenușie se închegă o mașină la fel de cenușie, un sedan mare, cu capota turtită și masca ruginită rău. Farurile lui, pe

faza lungă, erau îndreptate chiar asupra lor. Rob claxonă și viră brusc. Mașina – parcă era un Mercedes, deși nu avea cum să fie sigur – reveni pe banda lui și imediat din el nu se mai văzură decât stopurile care se pierdeau în negură.

— Iisuse Hristoase, a fost cât pe-aci! exclamă Jason. Nu cred c-ai apucat să-i iei numărul, nu?

— Nu, murmură Rob, simțindu-și inima în gât. Aveam treabă să ne salvăm. Auzi? Cum să fie multe victime la Complexul Municipal? Că doar nici Dumnezeu nu s-a trezit încă. Tre' să fie închis la ora asta.

— O fi fost un accident de autobuz.

— N-are cum. Autobuzele încep prima tură abia la șase.

Sirene. De jur împrejur numai sirene, care convergeau ca impulsurile pe ecranul unui radar. O mașină de poliție trecu pe lângă ei ca o săgeată, dar, din câte își putea da seama Rob, ei erau primii ajunși la fața locului, înaintea celorlalte ambulanțe și mașini de pompieri.

Adică avem mai multe șanse să fim împușcați sau aruncați în aer de vreun arab isteric, care strigă *Allahu akbar,* își zise el. Ce mă bucur!

Dar slujba era slujbă, așa că viră pe strada în pantă care ducea spre clădirile administrative ale orașului și la amfiteatrul urât ca un cur de rinocer, unde votase la fiecare alegeri până se mutase în suburbii.

— *Frână!* zbieră Jason. *Futu-i, Robbie, FRÂNEAZĂ!*

Zeci de oameni năvăleau spre ei din ceață, câțiva dezechilibrându-se din cauza pantei. Unul căzu, se rostogoli, se ridică și fugi mai departe, cu poalele cămășii sfâșiate fluturând pe sub haină. Rob observă o femeie cu ciorapii rupți, gambele însângerate și un singur pantof. Frână speriat, botul ambulanței se înclină, iar obiectele din interior își luară zborul. Cutiile cu medicamente, flacoanele cu soluții perfuzabile și pachetele cu ace dintr-un dulăpior lăsat

descuiat – ceea ce reprezenta o încălcare a protocolului – se transformară în proiectile. Targa pe care nu o folosiseră pentru domnul Galen ricoșă dintr-un perete. Un stetoscop găsi o cale liberă, se izbi de parbriz și căzu pe bordul mașinii.

— Mergi încet, spuse Jason. Cât de încet poți, bine? Să nu facem și noi o altă dandana.

Rob apăsă foarte ușor pedala de accelerație și continuă să urce panta la pas. Tot mai veneau oameni, cu sutele parcă. Unii plini de sânge, alții fără răni vizibile, dar toți scoși din minți de spaimă. Jason deschise geamul din partea lui și se aplecă spre ei.

— *Ce se întâmplă? Să-mi spună careva ce se petrece!*

Un bărbat, cu chipul congestionat și gâfâind din greu, se opri lângă ambulanță.

— O mașină. A intrat în mulțime ca un buldozer. Descreieratu' ăla m-a ratat la milimetru. Nu știu pe câți i-a lovit. Stăteam îngrămădiți ca porcii în țarc pentru că au pus stâlpii ăia ca să nu ieșim din rând. A făcut-o dinadins, așa să știți și oamenii zac acolo ca niște… ca niște… of, Doamne, ca niște păpuși pline cu sânge. Cel puțin patru morți am văzut. Și o să fie și mai mulți.

Tipul porni mai departe, dar acum i se dusese adrenalina din sânge, așa că mai mult se târa în loc să alerge. Jason își desfăcu centura de siguranță și se aplecă și mai mult pe geam ca să strige după el:

— Ai văzut ce culoare avea? Mașina care a intrat în voi?

Bărbatul, palid și desfigurat de panică, se întoarse să-i răspundă.

— Cenușie. O mașină foarte mare și cenușie.

Jason se uită la Rob. Amândoi se gândeau la același lucru: era mașina pe care tocmai ce o evitaseră la ieșirea de la McDonald's. Și se vede treaba că nu era rugină pata aia de pe masca ei.

— Haide, Robbie! O să ne gândim mai încolo la asta. Tu doar vezi să ne duci la bal fără să lovești pe nimeni, bine?

— Bine.

Până când Rob ajunse în parcare, panica deja începuse să se mai domolească. Unii mergeau la pas; alții încercau să-i ajute pe cei loviți de mașina cenușie; câțiva – nesimțiții prezenți în toate mulțimile – își scoseseră telefoanele ca să facă poze sau să înregistreze imagini ale dezastrului. Cu speranța că vor avea o mulțime de vizualizări pe YouTube, presupuse Rob. Stâlpii de care fusese prinsă banda galbenă cu TRECEREA INTERZISĂ fuseseră toți dărâmați.

Mașina de poliție care îi depășise era oprită în apropiere de clădire, lângă un sac de dormit din care ieșea o mână albă și subțire. De-a curmezișul sacului zăcea un bărbat, într-o baltă de sânge care creștea văzând cu ochii. Polițistul făcu semn ambulanței să înainteze. În lumina intermitentă a girofarului albastru de pe capotă, brațul lui întins părea că se zbate.

Rob înșfăcă dispozitivul de emisie-recepție și coborî. Jason se repezi în spatele ambulanței, de unde luă trusa de prim ajutor și defibrilatorul extern. Se mai luminase puțin și Rob reuși să citească ce scria pe bannerul care flutura furios deasupra ușilor amfiteatrului: **1000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!** ***Suntem alături de locuitorii orașului nostru!*** **RALPH KINSLER, PRIMAR.**

Aha! Așa se explica toată mulțimea aia adunată cu noaptea-n cap. Un târg de locuri de muncă. De la infarctul fulgerător al economiei, petrecut cu un an în urmă, vremurile erau grele pretutindeni în țară, dar cu atât mai mult în orășelul acesta de pe malul lacului, unde piața muncii intrase în criză încă de dinainte de începutul noului secol.

Rob și Jason porniră spre sacul de dormit, dar polițistul clătină din cap. Avea chipul cenușiu.

— Nu mai puteți face nimic nici pentru bărbat și nici pentru cele două persoane din sac. Au murit. Presupun că-i vorba despre nevastă-sa și fetița lor. Probabil că s-a culcat peste ele ca să le protejeze.

Scoase un sunet înăbușit – ceva între icnet și râgâit –, își duse repede mâna la gură, apoi și-o luă de acolo și o întinse în altă direcție.

— Dar doamna aia s-ar putea să mai aibă șanse.

Doamna cu pricina era întinsă pe spate, cu picioarele răsucite într-un unghi nefiresc, sugerând un traumatism serios. Pantalonii ei bej și eleganți erau pătați de urină. Chipul ei (ce mai rămăsese din el) era mânjit cu unsoare. Îi fuseseră smulse nasul și cea mai mare parte din buza superioară, dezvelindu-i într-un rictus involuntar dinții impecabil îmbrăcați. Îi fuseseră sfâșiate și haina, și o jumătate din puloverul pe gât. Pe gât și umăr îi înfloriseră hematoame mari și negre.

Afurisita aia de mașină trecuse de-a dreptul peste ea, își spuse Rob. O strivise ca pe o veveriță care-ți taie calea pe autostradă. El și Jason se așezară în genunchi lângă ea și își puseră mănușile albastre. Pe geanta femeii, aflată nu departe, se distingea clar urma parțială a unui cauciuc. Rob o ridică și o aruncă în ambulanță, gândindu-se că urma aia poate fi folosită drept probă. Plus că femeia va avea nevoie de geanta ei.

Dacă va trăi.

— Nu mai respiră, dar are puls, zise Jason. Slab, abia perceptibil. Desfă-i ce i-a mai rămas din pulover.

Rob se conformă și, odată cu puloverul, se desfăcu și jumătate din sutienul cu bretelele rupte. Le împinse pe toate la o parte și începu masajul cardiac, în timp ce Jason se ocupa de ventilația artificială.

— O să scape? îi întrebă polițistul.

— Nu știu, spuse Rob. Ne ocupăm noi de ea. Tu ai altele pe cap. S-ar putea să fie și alte accidente dacă ambulanțele următoare vor veni în viteză, cum era s-o facem noi.

— Of, Doamne, peste tot sunt oameni răniți! Parcă-i un câmp de luptă.

— Ajută-i pe cei care se mai pot mișca.

— A început să respire, zise Jason. Ajută-mă, Robbie, haide să salvăm o viață! Ia legătura cu spitalul și spune-le că le aducem o victimă cu posibilă fractură cervicală, leziuni la coloană, răni interne și la față. Și Dumnezeu mai știe câte altele. Stare critică. Îți transmit eu valorile funcțiilor vitale.

În timp ce Jason continuă să apese balonul de resuscitare, Rob luă legătura cu Spitalul Kiner. Camera de Gardă îi răspunse imediat. Vocea de la capătul firului era calmă și vorbea scurt și la obiect. Kiner era un centru specializat în traumele de gradul I, prin urmare pregătit pentru asemenea cazuri. Personalul de acolo făcea cinci stagii de pregătire pe an.

După ce termină cu dispozitivul de emisie-recepție, luă din ambulanță gulerul cervical rigid și targa dură, de culoare portocalie. Acum începuseră să apară și alte ambulanțe, iar ceața se mai ridicase, dezvăluind întreaga amploare a dezastrului.

Toată grozăvia asta a fost făcută de o singură mașină, își spuse Rob. Cine ar fi crezut?

— Gata, zise Jason. Chiar dacă nu-i perfect stabilă, noi nu putem face mai mult. Haide s-o urcăm înăuntru!

Cu grijă să nu încline targa specială pentru leziunile de coloană, ridicară femeia în ambulanță, o transferară pe targa dinăuntru și îi puseră centurile de siguranță. Din cauza chipului palid și desfigurat și a gulerului cervical, rănita semăna cu o victimă a unui ritual de sacrificiu dintr-un film de groază… numai că femeile din filmele alea erau totdeauna

tinere și atrăgătoare, în timp ce pacienta lor bătea spre cincizeci-și de ani. Prea în vârstă ca să-și mai caute serviciu, s-ar putea spune, iar Rob doar privind-o era convins că niciodată nu va mai merge la vreun târg de locuri de muncă. Sau nu va mai merge și punct. Numai un noroc fantastic ar scăpa-o de tetraplegie – presupunând că nu va muri în următoarele câteva ore. Însă Rob era de părere că oricum va fi moartă de la brâu în jos.

Jason se așeză în genunchi, îi puse masca transparentă pe gură și nas și eliberă oxigenul din tubul de la capul tărgii. Iar masca se aburi imediat: semn bun.

— Și acum? întrebă Rob.

Adică: ce să mai fac?

— Caută o fiolă de epinefrină în toate tâmpeniile astea care au căzut pe aici sau în geanta mea. Iar nu-i mai simt pulsul cum trebuie. Și după aia dă-i bice spre spital. Mare minune că încă mai e în viață cu toate rănile astea.

Rob găsi o fiolă de epinefrină sub o cutie cu pansamente și i-o aduse. După care trânti ușile din spate, se așeză la volan și porni ambulanța. Primii ajunși la scena unui accident cu victime multiple erau cei care ajungeau primii și la spital. Poate că asta îi va crește cu puțin șansele de supraviețuire și așa destul de slabe. Dar drumul tot avea să dureze cincisprezece minute, cu tot traficul redus din primele ore ale dimineții, așa că el se aștepta să ajungă la Spitalul Memorial Ralph M. Kiner cu pacienta decedată. Ținând cont de gravitatea traumatismelor, ăsta ar fi putut fi cel mai bun rezultat.

Numai că femeia a trăit.

La ora trei după-amiaza, mult timp după ce ar fi trebuit să iasă din tură, dar fiind mult prea agitați ca să se ducă la casele lor, Rob și Jason stăteau în sala de relaxare a Detașamentului de Pompieri Nr. 3. Se uitau la canalul de

sport, cu sonorul închis. Făcuseră în total opt drumuri la locul catastrofei, însă cazul femeii fusese cel mai grav dintre toate.

— Martine Stover, așa o cheamă, spuse Jason la un moment dat. E tot în operație. Am sunat când erai tu la budă.

— Știi cumva ce șanse are?

— Nu. Dar zic că înseamnă ceva faptul că nu au renunțat și se ocupă de ea. Sunt aproape convins că își căuta un post de secretar executiv. I-am căutat actele în geantă – așa i-am aflat grupa de sânge din carnetul de conducere – și am găsit acolo un teanc de referințe. Se pare că își face bine meseria. Ultimul post a fost la Bank of America. Numai că banca a fost restructurată și au concediat-o.

— Și dacă scapă? Tu ce zici? O să aibă probleme doar cu picioarele?

Jason privi lung la ecranul televizorului, pe care baschetbaliștii alergau pe contraatac, dar nu spuse nimic timp îndelungat. Apoi se hotărî să răspundă:

— Dacă scapă, o să fie o legumă.

— Sigur?

— Nouăș'cinci la sută.

Acum se difuza o reclamă la bere. Câțiva tineri dansau cu multă energie într-un bar. Toată lumea se distra. Dar pentru Martine Stover se terminase cu distracția. Rob încercă să-și imagineze cum va fi viața ei de acum înainte. Captivă într-un scaun cu rotile motorizat, pe care îl va putea mișca doar suflând într-un tub. Hrănită ori prin perfuzii, ori cu piureuri fără gust. Obligată să respire prin ventilație artificială. Obligată să-și facă nevoile într-o pungă. Da, va avea parte de o viață trăită în zona crepusculară.

— Christopher Reeve nu s-a descurcat prea rău, zise Jason, parcă citindu-i gândurile. Atitudine pozitivă. Bun

exemplu de urmat. A ținut capul sus. Ba parcă a și regizat un film.

— Normal că a ținut capul sus, spuse Rob. Că doar a purtat în permanență un guler cervical. Plus că n-a trăit prea mult așa.

— Purta hainele ei cele mai bune, zise Jason. Pantaloni eleganți, pulover de firmă, haină drăguță. Încerca să se pună iar pe picioare. Și vine un *nenorocit* și îi ia totul.

— L-au prins?

— Nu, din câte știu eu. Dar sper că, atunci când o vor face, să-l spânzure de boașe.

În noaptea următoare, după ce au adus la Kiner Memorial un pacient cu accident vascular, cei doi s-au interesat de starea lui Martine Stover. Li s-a spus că încă se afla la terapie intensivă, dar că prezenta semne de activitate cerebrală, fapt care indica iminenta recăpătare a cunoștinței. Când se va trezi, cineva va trebui să-i dea vestea cea proastă: era paralizată de la brâu în jos.

Rob Martin se bucura că nu el va fi acel „cineva”.

Iar acela pe care presa îl botezase „Ucigașul cu Mercedes” încă nu fusese prins.

„Z”

IANUARIE 2016

1

Din buzunarul pantalonilor lui Bill Hodges se aude un zgomot ca de geam spart. Urmat de un cor de băieți care strigă: *Și a MARCAT!*[4]

Hodges mai că sare de pe scaun. Sala de așteptare a doctorului Samos este arhiplină în această dimineață de luni. Toată lumea se întoarce să se uite la el. Hodges simte că-i iau foc obrajii.

— Scuze, spune el, adresându-se tuturor celorlalți pacienți și niciunuia în mod special. Am primit un mesaj.

— Unul foarte sonor, comentează înțepată o cucoană în vârstă, cu păr alb și rar și gușă de beagle.

Hodges se simte ca un copil în fața ei, cu toate că se apropie vertiginos de șaptezeci de ani. Doamna cu pricina este foarte bine informată despre protocolul folosirii telefoanelor mobile și îl dăscălește:

— Atunci când vă aflați în locuri publice, trebuie să micșorați volumul sau să vă închideți complet telefonul.

— Sigur. Fără discuție.

Cucoana se întoarce la cartea ei (un exemplar broșat al romanului *Cincizeci de umbre ale lui Grey).* Cartea este destul de deteriorată, de unde se poate trage concluzia că doamna nu-i la prima lectură. Hodges își scoate iPhone-ul din buzunar. Mesajul este de la Pete Huntlex, fostul lui partener din poliție. Incredibil, dar adevărat, Pete a ajuns în pragul pensionării. Adică ultima tură se va încheia și pentru el, așa cum spun polițiștii. Însă Hodges a descoperit pe pielea lui că turele nu se sfârșesc niciodată. El are acum o firmă cu doar doi angajați. „Ce am găsit al meu să fie" este o afacere

[4] În engl. „That's a home run" - probabil un vers din cântecul lui Geoff Moore (n.tr.).

independentă care se ocupă cu localizarea fugarilor. Din cauză că a intrat într-o încurcătură în urmă cu câțiva ani, Hodges nu mai are dreptul la autorizație de detectiv particular, absolut indispensabilă în acest oraș. Însă mare parte a timpului, el tot cu asta se ocupă.

Sună-mă, Kermit! Repede. Important.

Kermit este prenumele lui Hodges, dar el preferă să-l folosească pe al doilea, ca să evite, pe cât posibil, bancurile cu broaște[5]. Lui Pete nu-i pasă și și-a luat obiceiul să-i spună numai așa. I se pare amuzant la culme.

Hodges se gândește să-și vâre telefonul înapoi în buzunar – firește, după ce îl va închide, dacă nu reușește să găsească tasta pentru reducerea volumului. Dintr-o clipă în alta va fi chemat în cabinetul domnului doctor Stamos și vrea să se termine cât mai repede cu toată povestea asta. Nu cunoaște niciun bărbat de vârsta lui care să se ducă bucuros la doctor. Mereu se teme că i se va descoperi nu ceva rău, ci ceva *cu adevărat* rău. Plus că are o oarecare idee despre ce vrea de la el fostul lui partener: luna viitoare va avea loc petrecerea de pensionare a lui Pete. La Raintree Inn, lângă aeroport. Același loc unde s-a desfășurat și petrecerea lui, numai că acum Hodges are de gând să bea mult mai puțin. Poate chiar deloc. Pe vremea când lucra în poliție a avut probleme cu băutura, iar ăsta a fost unul dintre motivele care au dus la distrugerea căsniciei sale. Însă, în ultima vreme, nu se mai simte atras de alcool. Mare ușurare! A citit odată un roman SF care se chema *Luna este o amantă dură*[6]. Habar n-are cum este Luna, dar poate depune oricând mărturie că băutura este o amantă nemiloasă și este făcută chiar aici, pe Pământ.

---

[5] Aluzie la broscoiul Kermit din Muppets Show (n.tr.).

[6] În orig. *The Moon Is a Harsh Mistress* – roman science fiction al scriitorului american Robert A. Heinlein (n.tr.).

Se gândește să-i răspundă lui Pete la mesaj, după care respinge ideea și se ridică de pe scaun. Vechile deprinderi sunt prea puternice.

Conform ecusonului, tânăra de la recepție se numește Marlee. Nu pare să aibă mai mult de șaptesprezece ani și îi adresează un surâs luminos, de majoretă.

— Vă va primi curând, domnule Hodges, pe cuvânt. Suntem nițeluș în întârziere. Așa este lunea.

— „Lunea, lunea, rău ne mai mințea[7]", spune Hodges.

Fata se uită la el cu gura căscată.

— Am să ies un minut, bine? Trebuie să dau un telefon.

— Sigur că da, zice Marlee. Dar să stați în fața ușii. Vă fac cu mâna când se va elibera domnul doctor.

— În regulă.

În drumul spre ușă, Hodges trece pe lângă cucoana care citește.

— E bună cartea?

Ea ridică privirea.

— Nu, însă este foarte dinamică.

— Așa am auzit și eu. Ați văzut filmul?

Cucoana se uită la el surprinsă și plină de interes.

— S-a făcut un *film?*

— Da. Ar trebui să-l vedeți.

Nu că el l-ar fi văzut, cu toate că Holly Gibney – fosta lui asistentă, actualmente parteneră, cinefilă înrăită încă din vremea frământatei sale copilării – a încercat să-l târască după ea la cinematograf. De două ori. Tot Holly i-a pus la telefon zgomotul ăla de cioburi/urale la meci. I s-a părut nostim. Și lui Hodges i s-a părut așa… la început. Acum este o mare pacoste. O să caute pe Internet cum să-l schimbe. A aflat că pe Internet poți găsi absolut orice. Unele dintre

[7] Vers dintr-un cântec al grupului folk-rock The Mamas & The Papas, din anii șaizeci (n.tr.).

lucrurile de acolo sunt utile. Unele sunt interesante. Unele amuzante.

Iar altele sunt de-a dreptul oribile.

2

Mobilul lui Pete sună de două ori, după care se aude vocea vechiului său partener:

— Huntley!

Hodges îi spune:

— Ascultă-mă bine, ca să știi ce să răspunzi la un eventual interogatoriu. Da, am să vin la petrecere. Da, am să spun câteva cuvinte după masă – amuzante, nu porcoase – și am să fac primul toast. Da, înțeleg că vor fi prezente și fosta și actuala ta consoartă, dar, din câte știu eu, nu a angajat nimeni vreun stripper. Dacă totuși mă înșel, atunci nu poate să-l fi angajat decât Hal Corley, care-i un dobitoc, și tu ar trebui să-i ceri să…

— Oprește-te, Bill! Nu-i vorba de petrecere.

Hodges se oprește imediat. Nu doar din cauza vocilor zgomotoase din fundal – voci de polițiști, își dă el seama, cu toate că nu înțelege nimic din ce spun. Se oprește brusc pentru că Pete i-a zis „Bill”, iar asta înseamnă că treaba e al dracu’ de serioasă. Primul gând al lui Hodges zboară la Corinne, fosta *lui* nevastă. După aia se gândește la fiica sa, Alison, care locuiește în San Francisco. Și apoi, la Holly. Iisuse, dacă a pățit Holly ceva…

— Despre ce e vorba, Pete?

— Mă aflu în locul unde se pare că s-a petrecut o crimă, urmată de o sinucidere. Aș vrea să vii și tu aici, ca să arunci o privire. Ia-ți și aghiotanta, dacă e liberă și vrea să vină. Nu-mi place că trebuie să-ți mărturisesc asta, dar tipa mi se pare puțin mai isteață decât tine.

Deci nu este vorba despre niciun apropiat de-al lui. Hodges își încordase mușchii stomacului ca și cum ar fi încercat să amortizeze o lovitură. Acum și-i relaxează. Însă durerea surdă care l-a adus la doctorul Stamos este tot acolo.

— Normal că este. Pentru că-i mai tânără. După șaizeci de ani, începi să-ți pierzi neuronii cu milioanele. În vreo doi ani ai să înțelegi și tu fenomenul ăsta. Spune-mi, de ce ai nevoie de o mârțoagă bătrână ca mine la locul unei crime?

— Pentru că ăsta ar putea să fie ultimul meu caz, pentru că o să facă vâlvă în ziare și pentru că – vezi să nu te ia cu leșin – chiar pun preț pe părerile tale. Și pe ale lui Gibney. Plus că, oricât ar părea de aiurea, mi se pare că amândoi aveți legătură cu ce s-a întâmplat aici. Poate că e o simplă coincidență, dar nu sunt prea convins.

— Ce fel de legătură?

— Îți spune ceva numele Martine Stover?

În primul moment, nu-i spune nimic. Apoi își aduce aminte. Într-o dimineață cețoasă din 2009, un dement pe nume Bradley Hartsfield a intrat cu un Mercedes-Benz furat în mulțimea de șomeri care stăteau la coadă la târgul de joburi de la Complexul Municipal. A ucis opt și a rănit foarte grav alți cincisprezece. Pe parcursul anchetei, detectivii K. William Hodges și Peter Huntley i-au interogat pe mulți dintre cei prezenți acolo, inclusiv pe toți răniții. Cel mai greu le-a fost să discute cu Martine Stover – nu doar din cauză că avea gura deformată și nimeni, cu excepția mamei ei, nu putea să înțeleagă ce spune. Stover era paralizată de la piept în jos. Mai târziu, Hartsfield i-a scris lui Hodges o scrisoare anonimă, în care îi menționează numele, spunând că a rămas „o legumă”. Comparație cu atât mai crudă din pricina sâmburelui de adevăr pe care îl conținea.

— Nu văd cum un tetraplegic ar putea comite o crimă, Pete… așa ceva se întâmplă doar în serialul *Minți criminale.*

Prin urmare, presupun că…

— Da, mama a fost făptașa. Întâi a omorât-o pe Stover, după aia s-a sinucis. Vii?

Hodges nu șovăie deloc.

— Vin. O iau în drum și pe Holly. Care-i adresa?

— Hilltop Court, numărul 1601. În Ridgedale.

Ridgedale este o suburbie din nordul orașului, nu la fel de scumpă ca Sugar Heights, dar destul de drăguță și curățică.

— Cred că ajung în patruzeci de minute, cu condiția s-o găsesc pe Holly la birou.

Cu siguranță că o va găsi. Aproape zilnic este acolo încă de la ora opt, uneori chiar de la șase; și rămâne până când Hodges urlă la ea să se ducă acasă, să-și facă ceva de mâncare și să se uite la un film pe computer. Datorită lui Holly, „Ce-am găsit al meu să fie" este o agenție destul de prosperă. Femeia asta este un geniu organizatoric, o zână a computerelor, iar această slujbă este viața ei. Alături de Hodges și de familia Robinson, mai ales de Jerome și de Barbara. Odată, când Jerome și mama lui i-au zis că este un membru de onoare al familiei lor, Holly s-a luminat la față ca soarele într-o după-amiază de vară. Acum se relaxează și pare mai veselă decât înainte, dar Hodges zice că tot e loc de mai bine.

— Super, Kerm! Mulțam.

— Au fost luate cadavrele?

— Chiar acum sunt duse la morgă, dar Izzy are toate pozele pe iPad.

Vorbește despre Isabelle Jaynes, partenera lui Pete de când a ieșit Hodges la pensie.

— În regulă. Îți aduc un ecler.

— Toți au adus câte ceva, de putem acum să ne deschidem o patiserie. Tu unde ești?

— Nu contează. Ajung cât de repede pot.

Hodges închide și se grăbește spre lift.

3

Pacientul de la ora opt patruzeci și cinci iese din sala de consultații. Programarea domnului Hodges a fost pentru ora nouă, iar acum este nouă treizeci. Probabil că bietul om abia așteaptă să-și termine treburile aici și să-și vadă de ce mai are planificat pentru restul zilei. Marlee se uită și îl vede pe Hodges în hol, vorbind la mobil.

După care se ridică de pe scaun și aruncă o privire în cabinetul domnului doctor Stamos. Acesta stă la birou și răsfoiește un dosar, pe a cărui etichetă scrie **KERMIT WILLIAM HODGES.** Doctorul este foarte atent la anumite informații din dosarul acela și își masează tâmpla, de parcă l-ar fi pocnit o migrenă.

— Domnule doctor? Să-i spun domnului Hodges să intre?

Stamos se uită surprins la ea, apoi la ceasul de pe birou.

— Dumnezeule, da, spune-i. Nasoală-i lunea, nu?

— Rău ne mai mințea, spune tânăra și dă să iasă din cabinet.

— Îmi iubesc meseria, dar nu pot să sufăr partea asta.

Este rândul lui Marlee să fie surprinsă. Se întoarce cu fața la el.

— Nu contează. Vorbeam singur. Trimite-l înăuntru. Să terminăm odată.

Când Marlee se uită în hol, mai vede doar cum se închide ușa de la lift.

4

Hodges o sună pe Holly din parcarea acoperită de lângă centrul medical. Când ajunge la Blocul Turner, de pe Lower

Marlborough, unde se află biroul lor, Holly îl așteaptă pe trotuar. Și-a pus jos servieta, între pantofii ei practici și cumințI. Holly Gibney: o femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, înăltuță și subțirică, cu păr castaniu – de obicei strâns fără pretenții într-un coc la spate. În această dimineață s-a îmbrăcat cu o pufoaică și și-a pus gluga pe cap. Chipul ei micuț ar putea să pară unul obișnuit, își spune Hodges. Însă doar până îi vezi ochii. Frumoși, extrem de inteligenți. Numai că este posibil să nu-i vezi chiar din prima, pentru că, de regulă, Holly Gibney evită contactul vizual.

Hodges își oprește Priusul lângă bordură și ea se urcă. Își scoate imediat mănușile și întinde mâinile spre aeroterma din fața ei.

— Da' greu ai mai ajuns.

— Cinșpe minute. Eram în cealaltă parte a orașului. Și am prins toate semafoarele pe roșu.

— Ba *optsprezece,* îl informează Holly, când Hodges reintră în trafic. Pentru că ai mers cu viteză, ceea ce este contraproductiv. Dacă mergi fix cu treizeci și doi de kilometri pe oră, atunci prinzi aproape toate semafoarele pe roșu. Sunt sincronizate. De câte ori ți-am zis asta? Acum spune-mi ce ai făcut la doctor. Ai primit „foarte bine" la analize?

Hodges își cântărește opțiunile, care nu sunt decât două: să spună adevărul sau să-l ocolească. Holly este cea care l-a bătut la cap să se ducă la doctor pentru că se tot văita de stomac. La început simțea doar un fel de apăsare, dar acum îl cam doare. O fi având Holly tulburări de personalitate, dar este o pisăloagă incredibil de eficientă. Încăpățânată ca un câine în fața unui os, își zice uneori Hodges.

— N-au venit încă rezultatele.

Nu-i tocmai o minciună, încearcă el să se convingă. *Eu* personal nu le-am aflat încă.

Intră pe autostrada care traversează orașul. Ea îl privește de parcă nu l-ar crede. Hodges nu poate să sufere când se uită așa la el.

— Am să mă întorc la cabinet după ce terminăm aici, spune el. Pe cuvânt.

— Te cred, zice Holly. Te cred, Bill.

Cu astea trei cuvinte îl face să se simtă și mai prost.

Holly se apleacă, își deschide servieta și își scoate iPad-ul.

— Am căutat niște informații cât te-am așteptat. Vrei să le auzi?

— Ia zi-mi.

— Martine Stover avea cincizeci de ani când a schilodit-o Brady Hartsfield, ceea ce înseamnă că acum avea cincizeci și șase. Poate cincizeci și șapte, dar, din moment ce suntem abia în ianuarie, cred că e puțin probabil, nu?

— Corect, slabe șanse.

— Când s-a petrecut evenimentul de la Complexul Municipal, locuia împreună cu mama ei într-o casă de pe Sycamore Street. Nu prea departe de Brady Hartsfield și mama *lui,* ceea ce-i un fel de ironie a sorții, dacă te gândești bine.

Și în apropiere de Tom Saubers și familia lui, își spune Hodges. Nu cu multă vreme în urmă, el și cu Holly s-au ocupat de un caz în care era implicată familia Saubers – caz de asemenea legat de ceea ce presa numea Masacrul de la Complexul Municipal. Dacă stăteai să te gândești, descopereai tot soiul de conexiuni, poate cea mai bizară dintre toate fiind aceea că mașina folosită de Hartsfield drept armă a crimelor aparținuse verișoarei lui Holly Gibney.

— Cum de a ajuns o femeie în vârstă, cu o fiică infirmă, să se mute din cartierul copacilor[8] tocmai în Ridgedale?

— Datorită banilor din asigurare. Martine Stover avea trei

[8] Vezi „Ce-m găsit al meu să fie”, Ed. Nemira, 2017 (n.tr.).

ditamai polițele, nu una sau două. Era obsedată de asigurări.

Hodges își spune că doar Holly ar putea fi de acord cu așa ceva, de unde și tonul ei aprobator.

— Ulterior au apărut câteva articole despre ea, întrucât era supraviețuitoarea cu cele mai grave răni. Spunea că, în caz că nu reușea să obțină ceva de lucru la târgul ăla de joburi, ar fi trebuit să-și încaseze polițele una câte una. În fond, era o femeie singură, care o avea în întreținere pe mama ei, văduvă și casnică.

— Mamă care a ajuns să aibă *ea* grijă de fiica ei, în cele din urmă.

Holly dă din cap.

— Foarte neobișnuit și foarte trist. Dar măcar aveau o plasă de siguranță financiară, ceea ce este fix scopul acestor asigurări. Așa au ajuns să-și depășească condiția și să se mute într-un cartier de bogătani.

— Da, spune Hodges, din care au plecat acum.

Holly nu comentează remarca asta. În față se vede ieșirea de pe autostradă spre Ridgedale. Hodges o ia pe acolo.

5

Pete Huntley s-a cam îngrășat și i se revarsă burta peste cureaua de la pantaloni; însă Isabelle Jaynes arată trăsnet în blugii strâmți și decolorați și în blazerul albastru. Ochii ei, cenușii ca o ceață densă, se opresc asupra lui Hodges, apoi asupra lui Holly, după care revin la Hodges.

— Ai mai slăbit, îi spune ea.

Ceea ce poate fi ori un compliment, ori o acuzație.

— Are niște probleme la stomac, așa că a făcut un set de analize, explică Holly. Ar fi trebuit să primim astăzi rezultatele, dar…

— Hai să nu vorbim despre asta, Hols, intervine Hodges.

Nu suntem la doctor.

— Pe zi ce trece semănați tot mai mult cu un cuplu căsătorit de multă vreme, zice Izzy.

Holly răspunde pe un ton pragmatic:

— Dacă m-aș mărita cu Bill, aș distruge probabil o relație profesională excelentă.

Pete începe să râdă și Holly îi aruncă o privire nedumerită. Apoi intră toți patru în casă.

Este o vilă frumoasă, construită în stil Cape Cod. Cu toate că se află pe culmea unui deal, iar ziua este geroasă, înăuntru este cald și plăcut. Încă din vestibul, își pun toți mănușile și cipicii de unică folosință. Cât de repede îți recapeți toate deprinderile vechi, își spune Hodges. Parcă nici n-am ieșit la pensie.

Pe un perete al livingului se află un tablou cu niște copii de pripas cu ochi mari și înduioșători. Pe celălalt, un televizor cu ecran mare. În fața lui sunt un fotoliu și o măsuță pentru cafea, pe care este un vraf cu reviste despre celebrități (cum ar fi *OK!)* și maculatură de scandal (de exemplu, *Inside View).* În mijlocul încăperii se văd două adâncituri în covor. Și Hodges își zice: Aici trebuie că stăteau seara la televizor. Sau poate întreaga zi. Mama în fotoliu, Martine în scaunul cu rotile. Scaun care probabil că avea cam o tonă, dacă e să te iei după urmele pe care le-a lăsat.

— Cum o chema pe mamă? întreabă el.

— Janice Ellerton. Soțul ei, James, a decedat acum douăzeci de ani. Așa zice…

Polițist de școală veche, la fel cum este și Hodges, Pete are un carnețel, nu un iPad. Acum îl răsfoiește și își consultă notițele.

— Așa zice Yvonne Carstairs. Ea și cu cealaltă infirmieră, Georgina Ross, au găsit cadavrele azi de dimineață, puțin înainte de ora șase. Erau plătite în plus ca să vină foarte

devreme. Doamna Ross nu ne-a fost de prea mare ajutor.

— Era isterică și n-am înțeles nimic din ce spunea, intervine Izzy. Dar Carstairs s-a purtat normal. Nu s-a pierdut cu firea. A chemat imediat poliția și noi am ajuns la fața locului înainte de șase patruzeci.

— Câți ani avea mama? întreabă Hodges.

— Deocamdată nu știm cu exactitate, răspunde Pete, dar era destul de în vârstă.

— Avea șaptezeci și nouă de ani, spune Holly. Cât timp l-am așteptat pe Bill, am citit un articol în care se zicea că avea șaptezeci și trei atunci când a avut loc Masacrul de la Complexul Municipal.

— Prea bătrână ca să aibă grijă de o fiică tetraplegică, remarcă Hodges.

— Dar era în formă destul de bună, spune Isabelle. Cel puțin, așa zice Carstairs. Era puternică. Plus că avea parte de ajutor. Și își permitea să plătească acest ajutor datorită…

— …asigurărilor, îi termină Hodges propoziția. Holly m-a pus la curent pe drum.

Izzy îi aruncă o privire lui Holly. Holly nu o observă. Măsoară încăperea. Face inventarul. Adulmecă aerul. Își trece palma pe spătarul de la fotoliul mamei. Holly are probleme de natură emoțională, ia totul la cel mai personal mod cu putință. Dar nu există mulți oameni atât de receptivi la stimuli ca ea.

Pete spune:

— Erau două infirmiere dimineața, două după-amiaza, alte două seara. Șapte zile pe săptămână. De la o firmă privată care se cheamă…

Și iar ne întoarcem la clasicul carnețel.

— …„Asistență la domiciliu”. Femeile astea duceau tot greul. Există și o menajeră, Nancy Alderson, dar se pare că și-a luat câteva zile libere. În bucătărie este un calendar pe

care scrie *Nancy în Chagrin Falls*[9]. Și sunt tăiate zilele de azi, marți și miercuri.

Pe hol apar doi bărbați, tot cu mănuși și cipici. Probabil că vin din camera defunctei Martine Stover, își spune Hodges. Amândoi au genți pentru probe.

— Am terminat în dormitor și baie, anunță unul dintre ei.

— Ați găsit ceva? vrea să știe Izzy.

— Nimic ieșit din comun, răspunde al doilea criminalist. Câteva fire de păr alb în cadă, perfect normal, deoarece acolo a ucis-o. Și niște excremente, tot în cadă, dar foarte puține. De așteptat, de altminteri

Observă privirea întrebătoare a lui Hodges și îi explică:

— Purta scutece împotriva incontinenței.

— Câh! exclamă Holly.

Primul criminalist spune:

— Este acolo și un scăunel pentru duș, dar într-un colț și cu un vraf de prosoape pe el. Se pare că nu a fost folosit niciodată.

— Probabil că o spălau cu buretele, pe porțiuni, fără să o bage în cadă, zice Holly.

Tot pare foarte scârbită, fie din cauza scutecelor împotriva incontinenței, fie din cauza urmelor de fecale din cadă, însă continuă să se uite cu atenție în toate părțile. Poate că va mai pune una sau două întrebări, va mai face unul sau două comentarii. În general, va păstra tăcerea, pentru că oamenii o intimidează, mai cu seamă într-un spațiu închis. Dar Hodges o cunoaște bine – cât de bine poate fi cunoscută Holly – și își dă seama că are toate simțurile în alertă.

Va vorbi mai târziu și Hodges o va asculta cu foarte mare atenție. Cu un an în urmă, în timpul cazului Saubers, el a aflat că are mult de câștigat dacă o ascultă pe Holly. Pentru că ea are o gândire neconvențională, uneori prea

[9] Changrin Falls – suburbie a orașului Cleveland, Ohio (n.tr.).

neconvențională. Și o intuiție aproape supranaturală. Plus că, deși este extrem de fricoasă din fire – Dumnezeu știe că are motive întemeiate – Holly are momente când dă dovadă de un curaj formidabil. Datorită ei Brady Hartsfield, zis și Domnul Mercedes, se află acum internat în Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale din cadrul Spitalului Memorial Kiner, situat în Regiunea Marilor Lacuri. Holly i-a zdrobit țeasta cu o șosetă plină cu rulmenți, cu câteva secunde înainte ca Hartsfield să provoace o tragedie mult mai mare decât cea de la Complexul Municipal. Acum se află într-o lume crepusculară, pe care șeful secției de neuro de la clinică o numește „stare vegetativă persistentă".

— Tetraplegicii sunt în stare să facă duș, explică Holly, dar le este greu din cauză că sunt conectați la multe aparate care îi mențin în viață. Așa că sunt spălați pe bucăți, fără să fie băgați în cadă.

— Să mergem în bucătărie. Acolo bate soarele, spune Pete.

Și pornesc toți patru într-acolo.

Primul lucru pe care îl observă Hodges este scurgătorul de vase, în care se usucă doar farfuria din care și-a luat ultima masă doamna Ellerton. Blaturile sclipesc de curățenie, iar podeaua pare atât de curată că ai putea să mănânci de pe ea. Hodges este aproape sigur că bătrâna a făcut și patul de la etaj. Ba chiar a aspirat și covoarele. Și mai este chestia cu scutecul împotriva incontinenței. S-a ocupat de tot ce a putut. Ca unul care pe vremuri s-a gândit serios la sinucidere, Hodges poate să înțeleagă toate aceste gesturi.

6

Pete, Izzy și Hodges stau la masa din bucătărie. Holly se fâțâie pe lângă ei, uneori oprindu-se în spatele lui Isabelle, ca să se uite la fotografiile de pe iPadul acesteia, din setul

ELLERTON/STOVER. Alteori cotrobăind prin dulapuri cu degetele ei înmănușate, ușoare ca niște molii.

Izzy le arată și le explică pe rând pozele.

În prima sunt două femei de vârstă mijlocie. Ambele zdravene și cu umeri lați, îmbrăcate în uniforme roșii din fibre sintetice, de la firma „Asistență la domiciliu". Însă una dintre ele – Georgina Ross, presupune Hodges – plânge, cu brațele încrucișate peste piept. Cealaltă, Yvonne Carstairs, pare făcută din stofă mult mai dură.

— Au ajuns aici la cinci patruzeci și cinci, spune Izzy. Au cheia lor și nu au fost nevoite să sune la sonerie sau să bată în ușă. Câteodată, Martine dormea până la șase și jumătate – așa zice Carstairs. Doamna Ellerton le-a spus că ea, personal, se trezește pe la cinci, pentru că primul lucru pe care îl face dimineața este să-și bea cafeaua. Numai că astăzi n-au văzut-o și nici miros de cafea proaspătă n-au simțit. Așa că își zic că bătrâna doarme și ea mai mult, bravo ei. Intră în vârful picioarelor în dormitorul lui Stover, ca să vadă dacă *ea* s-a trezit. Și uite ce au găsit acolo.

Izzy le arată fotografia următoare. Hodges se așteaptă să audă o altă exclamație de dezgust din partea lui Holly, însă aceasta tace și studiază cu atenție imaginea. Stover stă culcată pe pat, cu plapuma trasă în jos, până la genunchi. Nu a făcut nicio operație estetică, dar chipul ei pare destul de liniștit. Are ochii închiși și își ține strânse mâinile deformate. Din abdomenul sfrijit iese tubul prin care este hrănită artificial. Scaunul cu rotile – care, după părerea lui Hodges, seamănă mai degrabă cu o capsulă spațială – se află lângă pat.

— În dormitorul lui Stover se *simțea* un miros. Dar nu de cafea. De băutură.

Izzy trece la următoarea poză. Un prim-plan cu noptiera lui Stover. Pe ea se află multe pastile puse în ordine. Și o

râșniță, cu care să fie transformate în pulbere, pentru ca Stover să le poată înghiți. Printre toate acestea și absolut nelalocul ei stă țeapănă o sticlă cu vodcă Smirnoff, triplu distilată. Și o seringă din plastic. Sticla este goală.

— Doamna nu și-a asumat niciun risc, spune Pete. Sticla de Smirnoff e dovada cea mai clară.

— Îmi închipui că, de dragul fiicei sale, a vrut să se termine cât mai repede, zice Holly.

— Bună idee! constată Izzy, dar cu o lipsă evidentă de cordialitate.

N-o place pe Holly, iar Holly n-o place pe ea. Hodges își dă seama de animozitatea dintre ele, dar nu-i înțelege cauza. Și, din moment ce se întâlnesc foarte rar cu Isabelle, nici nu s-a deranjat s-o întrebe pe Holly despre ce este vorba.

— Ai vreun prim-plan cu râșnița? întreabă Holly.

— Bineînțeles, spune Izzy, trecând la poza următoare, în care râșnița de pastile este cât o farfurie zburătoare, acoperită cu un strat alb de pulbere. Vom afla abia spre sfârșitul săptămânii, dar credem că este vorba despre oxicodonă[10]. Conform etichetei, rețeta a fost folosită ultima oară acum trei săptămâni, dar flaconul este la fel de gol ca sticla aia de vodcă.

Revine la fotografia cu Martine Stover: ochi închiși, mâini scheletice împreunate ca pentru o rugăciune.

— Mama a mărunțit pastilele, le-a băgat în sticlă și a turnat vodca în tubul prin care se hrănea Martine. Soluție mai eficientă decât o injecție letală.

Altă poză. De data aceasta exclamația lui Holly nu se lasă așteptată, dar femeia nu-și ferește privirea.

Prima dintre imaginile băii prevăzute cu accesorii pentru persoanele cu handicap este un cadru larg, în care se văd chiuveta, rastelul pentru prosoape și dulapurile, toate

[10] Analgezic puternic, din grupa opioizilor (n.tr.).

montate foarte jos. Precum și combinația de cadă de baie și duș. În cadă stă culcată Janice Ellerton, îmbrăcată cu o cămașă de noapte de culoare roz. Apa îi trece de umeri. Hodges își spune că materialul subțire ar fi trebuit să se umfle în jurul femeii atunci când aceasta a intrat în apă, dar, în această fotografie, îi stă lipit de trupul uscățiv. Pe cap are o pungă de plastic, legată cu cordonul de la un halat de baie. Din pungă iese un tub care este atașat la o canistră mică de pe pardoseală. Pe o latură a canistrei este un abțibild cu niște copii care râd.

— Trusă de sinucigaș, spune Pete. Probabil că a citit pe Internet cum să o facă. Sunt multe site-uri din astea, cu poze și instrucțiuni. Apa din cadă era deja rece când am ajuns noi, dar cred că a fost caldă atunci când s-a băgat ea înăuntru.

— Ca s-o liniștească, intervine Izzy.

Deși ea nu scoate aceeași exclamație ca Holly, trăsăturile i se strâmbă o clipă într-o expresie de dezgust. Trece la următoarea fotografie: un prim-plan cu Janice Ellerton. Punga de plastic este aburită de la condensul ultimelor respirații, însă Hodges observă că are ochii închiși. La fel ca fiica ei, și ea a trecut împăcată pe lumea cealaltă.

— În canistră era heliu, spune Pete. Se găsește la oricare dintre magazinele cu prețuri mici. Îl folosești ca să umfli baloane la zilele de naștere ale prichindeilor, dar și ca să te sinucizi, cu condiția să-ți pui o pungă de plastic pe cap. Mai întâi te ia cu amețeală, după care devii dezorientat, moment în care probabil că nu-ți mai poți scoate punga aia nici dacă ai vrea. Apoi cazi într-o stare de inconștiență, urmată de moarte.

— Dă înapoi, îi cere Holly lui Izzy. La poza în care se vede toată baia.

— Aha! zice Pete. Doamna doctor Watson a observat ceva.

Izzy dă înapoi. Hodges se apleacă să vadă mai bine. Mijește ochii, dar degeaba: vederea lui de aproape nu mai este ce a fost. Dar uite că descoperă detaliul care i-a atras atenția lui Holly. Lângă un cablu electric subțire, băgat într-una dintre prizele din perete, se vede un marker cu tuș permanent. Cineva – Ellerton, presupune el, deoarece fiica nu mai era în stare să scrie de multă vreme – a desenat o singură literă pe etajera băii. Un „Z" mare.

— Ce crezi? îl întreabă Pete.

Hodges se gândește.

— Este biletul ei de adio, răspunde el în cele din urmă. „Z" este ultima literă din alfabet. Dacă ar fi știut limba greacă, poate că ar fi scris litera omega.

— De acord, zice Izzy. Mi se pare o chestie elegantă.

— „Z" reprezintă și semnul lui Zorro, îi informează Holly. Un cavaler mexican care purta mască. Au fost multe filme cu Zorro. În unul dintre ele a jucat și Anthony Hopkins, în rolul lui Don Diego. Dar filmul ăsta nu a fost cine știe ce.

— Informația asta ți se pare relevantă? se interesează Izzy.

Chipul ei exprimă un soi de curiozitate politicoasă, numai că tonul îi este tăios.

— A mai fost și un serial, continuă Holly, privind ca hipnotizată la fotografie. Produs de Studiourile Walt Disney, pe vremea filmelor în alb și negru. Probabil că doamna Ellerton s-a uitat la el în tinerețe.

— Vrei să zici că și-a căutat refugiu în amintirile din copilărie atunci când se pregătea să se omoare?

Pete pare neîncrezător. Hodges este convins că el personal așa se simte.

— Ar fi posibil, mai zice fostul lui partener.

— Mai posibil e că toate astea nu sunt decât niște aiureli, comentează Izzy, dându-și ochii peste cap.

Holly n-o bagă în seamă.

— Pot să arunc o privire în baie? Promit să nu ating nimic, nici măcar cu astea.

Își ridică mâinile mici ca să le arate mănușile.

— Dar te rog, spune repede Izzy.

Cu alte cuvinte, își traduce Hodges, cară-te de aici și lasă adulții să discute în liniște. Nu-i place deloc atitudinea lui Izzy față de Holly, dar, de vreme ce pe asociata lui nu pare s-o deranjeze, nu vede de ce ar face el mare caz de asta. Plus că în dimineața asta Holly chiar e puțin cam schizo și pare împrăștiată rău de tot. Hodges presupune că pozele alea au dat-o peste cap. Niciodată morții nu par mai morți decât în fotografiile făcute de poliție.

Holly pleacă spre baie. Hodges se sprijină de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate la ceafă. Azi stomacul nu-i face atâtea probleme ca de obicei, poate unde a renunțat la cafea și a trecut pe ceai. Dacă așa stau lucrurile, atunci va trebui să-și facă stocuri de ceaiuri digestive. S-a săturat de durerea asta permanentă de burtă.

— Vrei să-mi zici și mie ce căutăm aici? îl întreabă el pe Pete.

Fostul lui partener ridică din sprâncene și caută să adopte o mină nevinovată.

— Ce vrei să spui, Kermit?

— Ai avut dreptate când ai zis că acest caz o să facă mare valvă în ziare. Oamenii se dau în vânt după genul ăsta de telenovele lacrimogene. Așa își pot imagina că viețile lor sunt mai bune…

— Constatare cinică, dar adevărată, oftează Izzy.

— …însă orice legătură cu Masacrul de la Complexul Municipal este întâmplătoare la modul irefutabil.

„Irefutabil” este un cuvânt prețios, pe care nu-l folosește aproape niciodată, însă îi place cum sună. Ce s-a întâmplat aici este o eutanasie ca la carte, o eutanasie făcută de o

cucoană în vârstă care pur și simplu nu a mai suportat să-și vadă fiica suferind. Probabil că ultimele ei gânduri, atunci când a dat drumul la heliu, au fost: voi fi curând alături de tine, scumpa mea, și ne vom plimba împreună pe aleile raiului.

Izzy pufnește batjocoritor, însă Pete este palid și gânditor. Dintr-odată, Hodges își aduce aminte că, acum mulți ani, poate treizeci, lui Pete și soției sale le-a murit copilul abia născut – o fetiță – având sindromul morții infantile subite.

— Sigur, este tragic ce s-a întâmplat. Sigur, ziarele vor fi în extaz câteva zile. Însă asemenea lucruri se întâmplă în fiecare zi în lumea asta. Se întâmplă chiar în fiecare oră. Așa că, rogu-te, spune-mi care-i șpilul.

— Probabil că nu-i niciunul. Așa *zice* Izzy.

— Așa zice, confirmă ea.

— Probabil că Izzy crede că m-am ramolit, mai cu seamă că mă apropii de finiș.

— Ba nu. Izzy crede doar că ar trebui să lași naibii la o parte ideea asta fixă cu Brady Hartsfield.

Și tânăra îl fixează acum pe Hodges cu ochii ei de culoarea cetii.

— Sigur, o fi duduia Gibney un pachet de ticuri nervoase și asocieri care mai de care mai bizare, dar uite că i-a pus frână lui Hartsfield, fapt pentru care o felicit din inimă. Acum dezaxatul ăla zace în secția de pacienți cu buba la cap de la Kiner. Și probabil că o să stea acolo până când face pneumonie și moare, scutind astfel statul de o grămadă de alte cheltuieli. Știm cu toții că nu are cum să mai fie judecat pentru faptele lui. Nu l-ați prins pentru Masacrul de la Complexul Municipal, dar Gibney l-a împiedicat să arunce în aer Sala Mingo, un an mai târziu. Și în sala aia erau peste două mii de copii. Trebuie să vă împăcați cu asta. Ziceți că l-ați dovedit și scăpați dracului de obsesie.

— Uau! exclamă Pete. De câtă vreme ții asta în tine?

Izzy încearcă să-și ascundă zâmbetul, însă nu-i iese. Zâmbește și Pete. Iar Hodges își spune: Colaborează la fel de bine ca noi pe vremuri. Ar fi păcat să le stric tocmai eu combinația. Mare păcat.

— De destulă vreme, răspunde Izzy. Acum haide, spune-i!

Se întoarce spre Hodges.

— Bine măcar că nu-i vorba despre omuleții cenușii din *Dosarele X*.

— Deci? revine Hodges la subiect.

— Keith Frias și Krista Countryman, spune Pete. Ambii au fost la Complexul Municipal în dimineața zilei de zece aprilie, când a făcut Hartsfield ce a făcut. Frias, în vârstă de nouăsprezece ani, și-a pierdut brațul stâng și s-a ales cu patru coaste rupte și mai multe leziuni interne. Countryman, în vârstă de douăzeci și unu de ani, a avut coaste rupte, un braț fracturat și leziuni la coloană, rezolvate cu greu, după o mulțime de ședințe chinuitoare de terapie la care nici nu vreau să mă gândesc.

Nici Hodges nu vrea, deși se gândește adesea la victimele lui Brady Hartsfield. Mai ales la felul în care șaptezeci de secunde nefaste au putut să schimbe atât de multe vieți pentru ani buni… ori, în cazul lui Martine Stover, pentru totdeauna.

— S-au cunoscut la ședințele săptămânale de kinetoterapie de la clinica „Ești propriul tău terapeut” și s-au îndrăgostit. Mergeau spre mai bine… și s-au hotărât să se căsătorească. Dar, în februarie, anul trecut, s-au sinucis. Au înghițit câțiva pumni de pastile.

Hodges se gândește la râșnița de pe noptiera de lângă patul lui Stover. Râșnița aceea, cu resturi de oxicodonă în ea. Mama a dizolvat toată oxicodonă în vodcă, dar cu siguranță că acolo trebuie să mai fi fost o mulțime de alte narcotice.

Atunci, de ce s-a mai chinuit cu punga aia de plastic și canistra cu heliu, când ar fi putut foarte bine să înghită un pumn de vicodin și după aia un pumn de valium și să se declare satisfăcută?

— Gestul lui Frias și Countryman face parte din categoria acelor sinucideri din rândul tinerilor care se întâmplă zilnic, spune Izzy. Părinții nu prea erau de acord cu căsătoria. Le cereau să mai aștepte. Și nici vorbă să poată fugi de acasă, nu? Frias abia dacă putea să meargă, plus că niciunul nu avea serviciu. Banii din asigurare le ajungeau pentru plata ședințelor săptămânale de terapie și pentru traiul zilnic, mâncare și alte alea. Polițele lor nu erau atât de scumpe ca aceea a lui Martine Stover. Concluzia? Viața e tare naspa. Nu putem vorbi aici nici măcar despre vreo coincidență. Oamenii cu traumatisme grave intră în depresie și oamenii deprimați se mai și sinucid câteodată.

— Unde au făcut-o?

— În dormitorul tânărului Frias, răspunde Pete. Părinții plecaseră în ziua aia într-o excursie la Six Flags[11] cu fratele lui mai mic. Cei doi au luat pastilele, s-au băgat în pat și au murit îmbrățișați, fix ca Romeo și Julieta.

— Romeo și Julieta au murit într-un cavou, îl corectează Holly, intrând în bucătărie. În filmul regizat de Franco Zeffirelli, cel mai bun dintre…

— Da, bine, am priceput, spune Pete. Cavou, dormitor, nu contează.

Holly are în mână unul dintre numerele tabloidului *Inside View* de pe măsuța de cafea. Revista este desfăcută la o fotografie a lui Johnny Depp, în care actorul pare ori beat, ori drogat, ori mort. Holly a fost în living în tot acest timp? S-a dus acolo ca să citească fițuica asta de scandal? Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că are o zi tare proastă.

[11] Six Flags – parcuri de distracții de pe teritoriul SUA (n.tr.).

Pete o întreabă:

— Holly, mai ai Mercedesul? Ăla pe care l-a furat Hartsfield de la verișoara ta, Olivia?

— Nu, spune ea.

Se așază pe un scaun cu genunchii lipiți cuminte unul de celălalt și își pune revista în poală.

— L-am schimbat anul trecut, în noiembrie, pe un Prius ca al lui Bill. Consuma foarte mult și polua la fel de mult. În plus, așa mi-a recomandat și psihoterapeuta mea. Mi-a zis că, după un an și jumătate, cu siguranță că am reușit să mă eliberez de sub influența lui, așa că i-a dispărut valoarea terapeutică. Dar de ce mă întrebi?

Pete se apleacă spre ea și își strânge mâinile între genunchii desfăcuți.

— Hartsfield a reușit să intre în Mercedesul ăla pentru că a avut un dispozitiv electronic cu care a descuiat ușile. Cheia de rezervă era în torpedo. Poate că a știut că-i acolo sau poate măcelul de la Complexul Municipal nu a fost decât un act criminal, comis fără premeditare. Nu vom ști niciodată care-i adevărul.

Olivia Trelawney, își zice Hodges, semăna foarte mult cu verișoara ei, Holly. La fel de anxioasă, extrem de sensibilă, deloc un animal social, ca în definiția lui Aristotel. Deloc proastă, dar foarte antipatică. Noi eram convinși că-și lăsase Mercedesul descuiat și cu cheia în contact, pentru că asta era cea mai simplă explicație. Și pentru că, la un anumit nivel primitiv, unde gândirea logică nu are nicio putere, noi ne-am *dorit* ca aceasta să fie explicația. Deoarece Olivia Trelawney era o mare pacoste. I-am considerat repetatele negări drept un refuz arogant de a-și asuma responsabilitatea pentru neglijența de care dăduse dovadă. Am hăituit-o și, după ce presa i-a aflat numele, au hăituit-o și ziariștii. Așa că, la un moment dat, a început să creadă și

ea că făcuse ce spuneam noi că a făcut: că ajutase un monstru să-și pună în aplicare planul diabolic. Niciunul dintre noi nu s-a gândit, fie și pentru o fracțiune de secundă, că un individ priceput la computere ar fi putut să inventeze dispozitivul ăla de deschidere. Nici măcar Oliviei Trelawney nu i-a trecut prin minte una ca asta.

— Însă nu numai noi am hăituit-o.

Hodges își dă seama că a vorbit cu voce tare doar atunci când se întorc toți și se uită la el. Holly dă ușor din cap, de parcă ar vrea să-i spună că și ea se gândea la același lucru. Ceea ce nu ar fi deloc de mirare.

Și continuă:

— Este adevărat că nu am crezut-o nicio clipă, indiferent de câte ori ne-a spus că a încuiat mașina și și-a luat cheia. Prin urmare avem și noi partea noastră de vină. Însă, după aceea, Hartsfield a urmărit-o cu o cruzime de neimaginat. La asta te referi, nu?

— Da, răspunde Pete. Nu s-a mulțumit doar cu furtul Mercedesului și cu folosirea lui pe post de armă a crimei. I-a intrat în minte, ba chiar i-a instalat în computer un program audio cu țipete și acuzații. Și a mai fost și povestea ta, Kermit.

Da. A mai fost și povestea lui.

Hodges a primit de la Hartsfield o scrisoare înveninată, chiar atunci când trecea prin cea mai proastă perioadă din viața lui. Era singur în casa pustie, avea insomnii, evita contactul cu ceilalți oameni, cu excepția lui Jerome Robinson, puștiul din vecini care-i tundea gazonul și-i mai făcea reparații prin casă. Hodges suferea de o maladie obișnuită printre polițiștii de carieră: depresia pensionării.

Rata sinuciderii printre polițiștii ieșiți la pensie este extrem de ridicată, îi scrisese Brady Hartsfield, înainte de a începe să comunice prin metoda preferată a secolului douăzeci și unu:

Internetul. *N-aș vrea să începi să te gândești la revolverul tău. Dar te gândești la el, nu-i așa?* De parcă Hartsfield mirosise gândurile de sinucidere ale lui Hodges și îl îndemna să nu mai ezite și să-și curme odată viața. La urma urmei, strategia aceasta a lui funcționase în cazul Oliviei Trelawney și dezaxatul ăla îi prinsese gustul.

— Când am început să lucrez cu tine, spune Pete, mi-ai zis să-mi repet mereu că toți criminalii sunt ca niște covoare turcești. Mai ții minte?

— Da.

Era o teorie pe care Hodges o prezentase în fața multor polițiști. Puțini l-au ascultat. Și acum, judecând după expresia ei plictisită, probabil că nici pe Isabelle Jaynes n-o interesează filosofările lui. Însă Pete a fost atent la ce avea el de spus.

— Criminalii urmează iar și iar același tipar. Tu trebuie să ignori ușoarele variații, așa ziceai, și să cauți asemănările fundamentale. Pentru că, până și cei mai dibaci infractori, cum a fost Joe Autostradă, care omorâse toate femeile alea în popasurile de pe marginea șoselelor, par a avea în minte un buton setat pe Repetare. Brady Hartsfield era un *connaisseur* în arta sinuciderii.

— Era un *arhitect* al sinuciderilor, spune Holly.

Încruntată, stă cu ochii la revista de pe genunchi. Chipul îi este mai palid decât în mod obișnuit. Lui Hodges îi este greu să retrăiască toată afacerea cu Hartsfield (bine că a reușit să renunțe la vizitele pe care i le făcea nemernicului în rezerva lui de la Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale), dar pentru Holly este încă și mai greu. El nu poate decât să spere că nu se va apuca iarăși de fumat, deși nu l-ar surprinde deloc dacă ar face-o.

— Oricum i-am zice, tiparul era acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, individul și-a împins propria mamă la sinucidere.

Hodges nu spune nimic, deși întotdeauna a avut îndoieli în privința părerii lui Pete, conform căreia Deborath Hartsfield s-ar fi sinucis atunci când a aflat – probabil din întâmplare – că propriul ei fiu era Ucigașul din Mercedes. În primul rând, pentru că nu exista nicio dovadă care să ateste că doamna Hartsfield ar fi aflat adevărul. Plus că femeia ingerase rodenticid Gopher-Go, modalitate extrem de dureroasă de a-ți provoca moartea. Este foarte posibil ca Brady să-și fi ucis mama, dar Hodges nici asta nu credea. Individul ăla o iubea, atât cât era el capabil să iubească. Nu, otrava trebuie să fi fost destinată altcuiva… poate cuiva care nici nu era om. La autopsie s-a descoperit că substanța fusese introdusă într-un hamburger, iar câinii se dau în vânt după carnea tocată crudă.

Familia Robinson are un câine, un zurliu adorabil, cu urechi clăpăuge. Cu siguranță că Brady l-a văzut de multe ori atunci când supraveghea casa lui Hodges, pentru că Jerome îl aducea cu el atunci când trebuia să tundă gazonul. Rodenticidul trebuie să fi fost destinat lui Odell. Hodges n-a menționat ideea asta nici unuia dintre membrii familiei Robinson. Și nici lui Holly. În fond, s-ar putea să fie o prostie, dar, după părerea lui, este la fel de probabilă ca teoria lui Pete cum că mama lui Brady și-a luat dinadins viața.

Izzy dă semne că ar vrea să spună ceva, dar închide gura atunci când Pete ridică o mână ca s-o oprească – în fond, el este mai în vârstă decât ea cu destul de mulți ani.

— Izzy voia să spună că Martine Stover a fost asasinată, nu s-a sinucis. Numai că mie mi se pare foarte posibil ca această idee să fi venit chiar de la ea. Sau că a dezbătut situația cu mama ei și au căzut de comun acord asupra soluției. Dacă așa au stat cu adevărat lucrurile, atunci avem de-a face cu două sinucideri. Asta-i părerea mea, deși n-am

s-o trec ca atare în raportul oficial.

— Presupun că te-ai interesat și de ceilalți supraviețuitori de la Complexul Municipal? îl întreabă Hodges.

— Toți sunt în viață, mai puțin Gerald Stansbury, care a murit anul trecut, imediat după Ziua Recunoștinței, răspunde Pete. Infarct. Soția lui mi-a spus că familia lui este predispusă la bolile de inimă și că, oricum, a trăit mai mult decât tatăl și fratele său. Izzy are dreptate: poate că acest caz nu are nicio legătură cu povestea aia veche, dar m-am gândit că tu și Holly trebuie să știți ce s-a întâmplat.

Îi privește pe rând și continuă:

— *Voi* n-ați avut asemenea gânduri negre, nu?

— Nu, spune Hodges. Nu în ultima vreme.

Holly se mulțumește să clatine din cap. Stă cu ochii tot la revista din poală.

La rândul lui, Hodges îi întreabă:

— Îmi imaginez că n-ați descoperit niciun „Z" în dormitorul tânărului Frias, când ați verificat locul unde s-a sinucis el și domnișoara Countryman?

— Normal că nu, zice Izzy.

— Din câte știi tu, o completează Hodges. Nu asta ai vrut să spui? Având în vedere că ai găsit unul astăzi?

— Dumnezeule mare! oftează Izzy. Asta-i o prostie!

Se uită cu subînțeles la ceas și se ridică în picioare.

Se ridică și Pete. Holly rămâne pe scaun, privind țintă la fițuica *Inside View.* Nici Hodges nu se clintește, cel puțin pentru moment.

— Ai să iei iar la mână pozele din cazul Frias-Countryman, da, Pete? Ai să le mai verifici încă o dată, doar ca să te asiguri că nu ți-a scăpat nimic?

— Da, spune Pete. Și cred că Izzy are dreptate. A fost o prostie din partea mea să vă chem aici.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Și… să știi că îmi pare rău că ne-am purtat cu Olivia Trelawney așa cum ne-am purtat, bine?

Pete se uită la Hodges, însă acesta are impresia că fostul lui partener se adresează de fapt femeii slăbuțe și palide, care ține o revistă de scandal pe genunchi.

— N-am avut nici cel mai mic dubiu că și-a uitat cheia în contact. Mi-am zăvorât mintea în fața oricărei alte posibilități. Și mi-am jurat că n-am să mai fac niciodată așa ceva.

— Înțeleg, spune Hodges.

— Cred că putem fi de acord cu un lucru, intervine Izzy. Și anume că Hartsfield nu mai este capabil să calce oameni cu mașina, să-i arunce în aer sau să-i îndemne la sinucidere. Deci, dacă nu cumva ne uităm toți la un film care se cheamă *Fiul lui Brady*, eu propun să plecăm naibii din casa defunctei doamne Ellerton și să ne vedem de viețile noastre. E cineva împotrivă?

Nimeni.

7

Înainte de a se urca în mașină, Hodges și Holly mai stau o clipă în stradă, în vântul rece de ianuarie. Bate dinspre nord, drept din Canada, așa că văzduhul este proaspăt, lipsit de aproape omniprezentul miros venit de la lacurile poluate din est. În capătul acesta al Hilltrop Court nu sunt decât câteva case, iar cea aflată cel mai aproape are un afiș mare cu DE VÂNZARE. Hodges zâmbește când observă că agentul imobiliar este chiar Tom Saubers. Și Tom a fost grav rănit în Masacrul de la Complexul Municipal, dar s-a recuperat aproape complet. Pe Hodges nu încetează să-l surprindă rezistența fizică și psihică de care dau dovadă unii oameni. Nu că i-ar da prea mari speranțe pentru viitorul speciei

umane, dar…

Ba nu, de fapt chiar îi dă ceva speranțe.

Se urcă în mașină și Holly lasă din mână revista doar atât cât să-și pună centura de siguranță. După care o ia din nou. Nici Pete și nici Isabelle nu s-au opus când a plecat cu ea din casă. Hodges nici măcar nu este convins că au băgat de seamă. De ce s-o fi făcut? Pentru ei, casa doamnei Ellerton nu este chiar un loc unde s-a înfăptuit o crimă, deși, după litera legii, așa ar trebui să fie considerată. Pete nu s-a simțit în largul lui, foarte adevărat, dar Hodges își spune că starea fostului său partener nu avea de-a face cu intuiția de polițist și era mai degrabă un fel de reacție cvasisuperstițioasă.

Normal ar fi fost ca Hartsfield să moară atunci când l-a lovit Holly cu Pliciul meu Norocos, își repetă Hodges. Ar fi fost mai bine pentru toți.

— *Sigur* că Pete va verifica fotografiile din cazul Frias-Countryman, îi spune el lui Holly. Că se simte obligat s-o facă. Dar tare m-aș mira să descopere vreun „Z" mâzgălit pe undeva, pe vreun perete sau vreo oglindă.

Ea nu-i răspunde. Privește în gol.

— Holly? Ești acasă?

Femeia tresare ușor.

— Da. Mă gândeam cum să dau de Nancy Alderson în Chagrin Falls. Am multe programe de căutare așa că n-o să dureze cine știe cât. Însă tu ești cel care trebuie să stea de vorbă cu ea. Știi bine că eu pot deocamdată doar să iau legătura cu persoanele care ne interesează. Și asta numai dacă trebuie neapărat, dar…

— Da. Și ai devenit foarte pricepută la treaba asta.

Ceea ce este perfect adevărat, cu toate că Holly dă telefoanele astea numai având la îndemână cutiuța cu Nicorette. Fără a mai pune la socoteală rezerva de prăjiturele Twinkies, ascunse în birou.

— Dar nu pot să-i spun *eu* că patroanele ei – poate chiar *prietenele* ei, că n-avem de unde să știm că nu-i așa? – sunt moarte. Tu trebuie s-o faci. Tu știi cum.

Hodges este de părere că nimeni nu știe cum să facă asemenea lucruri, dar nu se obosește s-o contrazică.

— Dar de ce? Menajera… cum o cheamă? Alderson… nu a mai fost acolo de vinerea trecută.

— Merită să știe, spune Holly. Polițiștii vor lua legătura cu rudele, asta-i treaba lor, dar nu o vor căuta și pe menajeră. Cel puțin, eu cred că n-o vor căuta.

Nici Hodges nu crede. Și Holly are dreptate: Nancy Alderson merită să știe, fie și ca să nu se întoarcă și să găsească pe ușă banda galbenă a poliției. Însă are impresia că nu numai din cauza asta se agită Holly.

— Prietenul tău, Pete, și Mimoza cu Ochi Cenușii n-au făcut mai *nimic,* spune ea. Da, sigur, au prelevat amprente din dormitorul lui Martine Stover. Era praf din ăla alb peste tot: și pe scaunul cu rotile, și în baia unde s-a sinucis doamna Ellerton, dar nu s-au obosit să caute amprente și la etaj, unde dormea ea. Probabil au urcat doar cât să verifice că nu mai este și alt cadavru îngrămădit sub pat sau în dulap și au zis că și-au făcut treaba.

— Stai puțin! Te-ai dus la etaj?

— Bineînțeles. *Cineva* trebuia să investigheze temeinic și acolo, iar ăia doi n-au făcut-o. Sunt convinși că știu exact ce s-a întâmplat. Pete te-a chemat doar pentru că era tulburat.

Tulburat. Da, asta era. Exact cuvântul pe care îl căutase fără să fie în stare să-l găsească.

— Și eu am fost tulburată, spune Holly, pe un ton firesc, dar asta nu înseamnă că mi-am pierdut prezența de spirit. E ceva ce nu se leagă deloc în toată povestea asta. Deloc deloc deloc. Și tu trebuie să stai de vorbă cu menajera. O să-ți zic eu ce s-o întrebi, dacă nu-ți dai seama și singur.

— Este vorba despre „Z”-ul din baie? Aș vrea să îmi spui dacă tu știi ceva în plus.

— Nu-i vorba despre ce știu, ci despre ce am văzut. N-ai observat ce era *lângă* „Z”-ul ăla?

— Un marker.

Holly îi aruncă o privire sincer uimită. Adică: *doar de atâta ești în stare?*

Hodges apelează la o tehnică dobândită de polițiștii cu state vechi, folositoare mai cu seamă în cazul depozițiilor de la procese. Se uită din nou la fotografie, de această dată doar cu ochii minții.

— În priza de lângă chiuvetă era băgat un cablu de alimentare.

— Da! În primul moment, m-am gândit că trebuie să fie de la un e-reader, pe care doamna Ellerton l-a lăsat-o acolo pentru că își petrecea mare parte din timp în acea zonă a casei. Probabil că îi era cel mai ușor să îl încarce acolo, pentru că toate prizele din dormitorul lui Martine probabil că erau folosite pentru aparatura la care era ea conectată. Nu crezi?

— Da, posibil.

— Numai că eu am și un Nook și un Kindle…

Normal că ai, își zice Hodges.

— …și niciunul nu are un asemenea cablu. Cablurile lor sunt negre. Cel din baie era gri.

— Poate că l-a pierdut pe cel original și și-a cumpărat un înlocuitor de la Tech Village.

Tech Village rămăsese singura afacere cu electronice din oraș, după ce dăduse faliment Discount Electronix, unde fusese angajat pe vremuri Brady Hartsfield.

— Ba nu. Ștecărele de la e-readere au doi dinți. Ăsta era mai mare, ca pentru o tabletă electronică. Eu am o astfel de fișă de curent doar la iPad. Cablul ăla din baie era de la un

dispozitiv portabil. Așa că m-am dus la etaj ca să-l caut.

— Și acolo ai găsit…?

— Doar un PC vechi, pe un birou de lângă fereastra dormitorului doamnei Ellarton. Și când zic „vechi”, zic *foarte vechi.* Era conectat la un modem.

— Nu, sfinte Dumnezeule, nu! exclamă Hodges. Nu la un modem!

— *Nu* e de râs, Bill. Femeile alea sunt *moarte.*

Hodges ia o mână de pe volan și o ridică în semn de pace.

— Scuze. Spune mai departe. Acum ai să-mi zici că i-ai deschis computerul.

Holly pare ușor jenată.

— Păi, da. Însă doar în folosul unei anchete pe care este clar că poliția n-o s-o facă. N-am fost *indiscretă.*

Hodges ar putea să o contrazică, însă nu o face.

— Nu avea parolă, așa că i-am verificat istoricul de căutări. Câteva site-uri de vânzări cu amănuntul și foarte multe pagini medicale despre paralizie. Părea extrem de interesată de ultimele descoperiri din domeniul celulelor stem, foarte normal de altfel, de vreme ce fiica ei era…

— Și ai făcut toate astea în zece minute?

— Citesc repede. Dar știi ce *nu* am găsit?

— Presupun că ceva în legătură cu metodele de sinucidere.

— Exact! Deci cum de a știut doamna aia în vârstă ce efect are heliul? Și, pentru că tot a venit vorba, cum de a știut că trebuie să dizolve pastilele în vodcă și să verse lichidul în tubul prin care se hrănea Martine Stover?

— Ce să zic? comentează Hodges. Există un vechi ritual ezoteric care se cheamă „cititul de cărți”. Poate că ai auzit de el.

— Tu ai văzut vreo carte în livingul ăla?

Își proiectează în minte imaginea livingului, la fel cum a făcut și cu baia. Holly are dreptate. Erau acolo o mulțime de

etajere, însă toate pline cu bibelouri și alte prostii. Și mai era și tabloul ăla cu copii și televizorul cu ecran plat. Și reviste pe măsuța pentru cafea, însă acestea erau așezate într-o manieră care sugera mai mult simțul estetic decât obsesia de cititor împătimit. Plus că niciuna dintre ele nu era tocmai *The Atlantic Monthly*[12].

— Nu, recunoaște el. N-am văzut niciuna în living, dar erau vreo două în fotografia cu dormitorul lui Stover. Una mi s-a părut că ar fi o Biblie.

Aruncă o privire spre revista *Inside View* din poala ei.

— Da' tu ce ai găsit acolo, Holly? Ce ascunzi?

Când Holly se îmbujorează, chipul ei capătă culoarea nivelului maxim de alertă teroristă. Nu există un roșu mai roșu decât ăsta. Ceea ce se întâmplă și acum.

— N-am furat nimic, spune ea. Am *împrumutat* doar. Eu nu fur niciodată, Bill. Niciodată!

— Calmează-te, Holly! Despre ce e vorba?

— Despre obiectul care se atașează la cablul din baie.

Despăturește revista și îi arată un dispozitiv de un roz intens, cu ecranul negru. Mai mare decât un e-reader, dar mai mic decât o tabletă electronică.

— Când am coborât de la etaj, m-am așezat un minut în fotoliul doamnei Ellerton ca să mă gândesc. Am vârât mâinile între brațele lui și perna pentru șezut. Nici măcar nu căutam ceva. Am făcut-o pur și simplu.

Probabil asta este una dintre numeroasele metode folosite de Holly ca să se calmeze, își zice Hodges. A observat multe dintre acestea de-a lungul anilor trecuți de când a cunoscut-o. Atunci ea se afla în compania mamei mult prea autoritare și a unchiului volubil la modul agresiv. În compania lor? Nu, nu tocmai. Cuvântul sugerează egalitate. Iar Charlotte Gibney și Henry Sirois o tratau mai degrabă ca pe un copil

[12] Revistă americană de cultură și, recent, de comentarii politice (n.tr.).

cu tulburări psihice. Acum, Holly este o cu totul altă persoană, deși în comportamentul ei au mai rămas semne ale celei care a fost atunci. Însă pe Hodges nu-l deranjează. În fond, fiecare dintre noi suntem urmăriți de umbrele trecutului.

— Și am găsit-o în partea dreaptă a fotoliului. E o tabletă Zappit.

Numele îi sună vag cunoscut. Dar foarte vag, pentru că, atunci când vine vorba de computere sau accesoriile lor, Hodges este un ageamiu desăvârșit. Mai mereu își defectează computerul de acasă. Și, deoarece Jerome Robinson este plecat din oraș, Holly este cea care face drumul până pe Harper Road ca să-i rezolve problema.

— Zapi-ce?

— O tabletă cu jocuri Zappit. Am văzut reclame online, dar mai demult. Se vând încărcate direct cu peste o sută de jocuri electronice simple – *Tetris, Simon* și *SpellTower.* Nimic prea complicat, cum ar fi *Grand Theft Auto*[13]*.* Așa că, te rog, Bill, spune-mi tu ce căuta tableta asta acolo. Spune-mi ce căuta într-o casă în care una dintre locatare avea aproape optzeci de ani, iar cealaltă nu ar fi putut nici să apese pe comutator ca să aprindă lumina, darămite să joace jocuri video.

— Ai dreptate, este ciudat. Nu cu totul ieșit din comun, dar oricum destul de ciudat.

— Iar „Z”-ul era chiar lângă priza în care era vârât cablul, insistă Holly. Și „Z” vine de la Zappit, n-are nicio legătură cu un fel de bilet de adio criptic. Așa cred eu.

Hodges se gândește puțin și zice:

— Poate.

Se întreabă dacă a mai auzit vreodată denumirea asta sau nu este decât ceea ce în franceză se cheamă *faux souvenir* – o

[13] Marele Furt Auto (n.tr.).

amintire falsă. Ar putea să jure că are o legătură cu Brady Hartsfield, dar nu se poate baza pe supoziția asta, deoarece astăzi s-a gândit foarte mult la Brady.

Cât a trecut de la ultima mea vizită la spital? Șase luni? Opt? Nu, mai mult. Mult mai mult.

Ultima oară s-a dus imediat după cazul cu Pete Saubers și cufărul cu bani și manuscrise, pe care puștiul l-a descoperit îngropat în terenul viran din spatele casei sale. Cu ocazia aceea, Hodges s-a dus la Brady și l-a găsit neschimbat – un tânăr îndopat cu medicamente, îmbrăcat cu o cămașă în carouri și jeanși care nu se murdăreau niciodată. Stătea pe același scaun ca întotdeauna și privea în gol pe geamul rezervei 217 din Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale.

Singurul lucru diferit din ziua aceea s-a petrecut în afara rezervei lui Brady. Becky Helmington, asistenta-șefă, se transferase în secția de chirurgie a Spitalului Kiner și acum nu mai avea cine să-l pună la curent pe Hodges cu informații despre Brady. Noua asistentă-șefă era o femeie cu scrupule ferme și cu o față ca un pumn încleștat. Ruth Scapelli a refuzat cei cincizeci de dolari pe care i-a oferit în schimbul unor noutăți – fie ele cât de mici – despre Brady și l-a amenințat că îl va denunța dacă va mai încerca vreodată să-i dea bani ca să capete informații despre pacient.

— Nici măcar nu sunteți pe lista lui de vizitatori, i-a spus ea atunci.

— Dar nu vreau informații despre el, s-a apărat Hodges. Am toate informațiile posibile despre Brady Hartsfield. Vreau doar să știu ce vorbește personalul spitalului despre el. Pentru că au existat niște zvonuri, așa să știți. Unele chiar destul de extraordinare.

Scapelli l-a învrednicit atunci cu o privire disprețuitoare.

— Bârfele circulă în toate spitalele din lume, domnule

Hodges, mai ales pe seama pacienților faimoși. Sau a celor cu reputație proastă, cum este cazul domnului Hartsfield. La scurtă vreme după plecarea asistentei Helmington în noua funcție, am ținut o ședință cu angajații Clinicii pentru Traumatisme Cranio-cerebrale și i-am anunțat că trebuie să pună punct imediat oricăror cleveteli despre domnul Hartsfield. Le-am mai spus și că, dacă prind de veste că bârfele acestea nu au încetat, voi descoperi persoana care le răspândește, sau persoanele, și voi avea grijă să fie concediată. Cât despre dumneavoastră... a continuat zgripțuroaica în uniformă de asistentă medicală, privindu-l de sus și strâmbându-se și mai tare de dezgust. Nu pot să cred că un fost ofițer de poliție, mai cu seamă unul decorat, s-ar putea înjosi în așa un hal încât să recurgă la mită.

Nu la multă vreme după această confruntare umilitoare, Holly și Jerome Robinson au pus la cale o miniintervenție. L-au prins la înghesuială și i-au spus foarte clar că trebuie să înceteze cu vizitele la Brady Hartsfield. În ziua aceea Jerome a fost deosebit de serios, renunțând cu totul la exageratul dialect afroamerican pe care-l folosește când totul e bine și frumos.

— Nu rezolvi nimic tot ducându-te acolo. Doar îți faci ție rău, i-a zis Jerome. Noi știm mereu când te duci să-l vezi, pentru că parcă ai un norișor cenușiu deasupra capului în următoarele două zile.

— Mai degrabă o săptămână, a adăugat Holly.

Refuza să se uite la el și își frământa degetele atât de tare, încât lui Hodges îi venea să o apuce de mâini și să-i ceară să înceteze până nu-și rupe vreunul. Însă tonul ei era ferm.

— Nu a mai rămas nimic în el, Bill. Trebuie să accepți asta. Iar dacă a mai rămas ceva din dezaxatul ăla, atunci să știi că se bucură în felul lui mârșav de fiecare dată când te vede. Își dă seama cum te-a afectat toată povestea, iar asta îl

face fericit.

Vorbele ei l-au convins, pentru că Hodges știa că acesta era adevărul. Așa că a renunțat să se mai ducă la spital. A fost cam la fel ca atunci când a renunțat la fumat: mai greu la început, dar tot mai ușor pe măsură ce trecea vremea. Acum trec chiar și săptămâni întregi fără să se mai gândească la Brady și la cumplitele lui crime.

Nu a mai rămas nimic în el.

Pe drumul spre centrul orașului, unde Holly își va deschide computerul, va intra pe Internet și va începe să o caute pe Nancy Alderson. Nimic din ce s-a întâmplat în casa aceea din capătul lui Hilltop Court – indiferent care au fost gândurile, asocierile de idei, conversațiile, indiferent cât de multe lacrimi au curs și câte promisiuni au fost făcute, culminând cu momentele când vodca cu pastile a fost injectată în tubul pentru hrănire și când heliul din canistră a început să-și facă efectul – nu poate avea vreo legătură cu Brady Hartsfield, pentru că Holly i-a făcut terci creierul. La propriu. Dacă Hodges are uneori îndoieli în această privință, asta-i doar din cauză că nu poate suporta ideea că Brady a scăpat de pedeapsă. Că, la final, i s-a strecurat printre degete. Îi pare rău că nu a fost el cel care l-a lovit cu Pliciul Norocos în moalele capului. N-a putut, pentru că tocmai atunci avea altă treabă: făcea un infarct.

Și totuși, năluca unei amintiri: Zappit.

E *convins* că a mai auzit numele ăsta.

Stomacul îi transmite un avertisment sub formă de junghi și își aduce aminte că a ratat consultația de la doctor. Va trebui să se ocupe de problema asta, dar este și mâine o zi. Presupune că doctorul Stamos îl va anunța că are ulcer, iar o asemenea veste poate să mai aștepte.

8

Holly și-a pus alături o cutie nouă de Nicorette, dar nu are nevoie nici măcar de o singură pastilă. Prima persoană cu numele Alderson pe care o sună se dovedește a fi chiar cumnata menajerei, care evident că vrea să afle ce treabă are cu Nan cineva de la o firmă care se numește „Ce-am găsit al meu să fie".

— Este vorba despre vreo moștenire sau ceva de genul ăsta? întreabă femeia, plină de speranță.

— Un moment, zice Holly. Trebuie să vă pun în așteptare ca să-l chem pe șeful meu.

Hodges nu-i este șef. Au devenit parteneri egali imediat după cazul Pete Saubers de anul trecut, dar Holly apelează deseori la minciuna aceasta, mai cu seamă atunci când este stresată.

Hodges, care până acum a citit pe computer tot soiul de informații despre compania Zappit Game Systems, ridică receptorul, în vreme ce Holly rămâne lângă biroul lui, trăgând cu dinții de gulerul înalt al puloverului. Hodges zăbovește cu degetul deasupra tastei de la telefon doar cât să-i spună că s-ar putea ca lâna să nu-i facă bine la stomac, plus că și puloverul are de suferit. După care răspunde cumnatei.

— Mă tem că avem niște vești nu tocmai plăcute pentru Nancy, spune el și îi descrie pe scurt toată situația.

— Dumnezeule mare! exclamă Linda Alderson (Holly i-a notat numele pe o foaie). O să fie distrusă când am să-i spun și nu doar pentru că asta ar însemna că rămâne fără slujbă. Din 2012 lucrează pentru doamnele astea și s-a atașat de ele. Anul trecut chiar au invitat-o la cina de Ziua Recunoștinței. Dumneavoastră sunteți de la poliție?

— Am fost, dar am ieșit la pensie, răspunde el. Acum colaborez cu cei din echipa care se ocupă de caz. Ei mi-au cerut să iau legătura cu doamna Alderson.

Nu crede că o minciună atât de mică se va întoarce împotriva lui, de vreme ce Pete însuși l-a stârnit, invitându-l la fața locului.

— Îmi spuneți, vă rog, cum aș putea să iau legătura cu dânsa?

— Vă dau numărul ei de mobil. S-a dus în Chagrin Falls, la ziua de naștere a fratelui ei. Împlinește patruzeci de ani și nevastă-sa face mare tămbălău pe chestia asta. O să stea acolo până miercuri sau joi. Parcă așa mi-a zis sau, cel puțin, așa avea de gând. Sunt sigură că vestea asta o s-o aducă înapoi. Nan e singură de când a murit Bill, adică fratele soțului meu. N-are decât o pisică. Doamna Ellerton și duduia Stover erau un fel de familie surogat pentru ea. Nici nu vă puteți imagina cât de tristă o să fie.

Hodges își notează numărul și sună după ce cumnata termină de văicărit. Nancy Alderson răspunde imediat. El se prezintă și îi dă vestea.

După un moment de tăcere stupefiată, femeia bolborosește:

— Nu, nu se poate. Vă înșelați, domnule detectiv Hodges.

Nu se obosește să o corecteze, pentru că i se pare foarte interesant ce aude.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că sunt *fericite.* Se înțeleg atât de bine, se uită la televizor împreună și la filme de pe DVD-uri și la emisiunile alea culinare sau la emisiunile alea cu multe femei care povestesc despre chestii nostime și au invitate în studio tot felul de vedete. N-o să vă vină să credeți, dar în casa aia se râde foarte mult.

Nancy Alderson ezită puțin și apoi continuă:

— Sunteți *absolut* convins că vorbim despre aceleași persoane? Despre Jan Ellerton și Marty Stover.

— Cu regret trebuie să vă spun că da, sunt convins.

— Dar… a învățat să-și accepte situația. Marty, despre ea vorbesc. Martine. Îmi zicea că e mai ușor să te obișnuiești cu faptul că ești paralizată decât cu faptul că ești fată bătrână. Vorbeam tot timpul despre asta, despre cum e viața în singurătate. Că eram amândouă singure, știți? Mie mi-a murit bărbatul.

— Spuneți că nu a existat niciun domn Stover?

— Ba a existat. Janice s-a măritat în tinerețe cu un anume domn Stover. Mariajul ăsta a durat foarte puțin, așa am înțeles eu, dar ea zicea că nu l-a regretat niciodată pentru că de pe urma lui a avut-o pe Martine. Și Marty a avut un iubit cu puțină vreme înainte de accidentul ei, dar prietenul ăsta a făcut un infarct. Și gata, a murit. Marty zicea că tipul încerca să se mențină în formă și că se ducea de trei ori pe săptămână la un club de fitness din centru. Zicea că tocmai forma aia în care voia el să se mențină l-a distrus. Pentru că inima îi era prea puternică și, atunci când a dat rateu, s-a făcut fărâme.

Hodges, ca unul care a supraviețuit unui infarct miocardic, își spune: Să țin minte să nu calc prin vreun club de fitness.

— Marty zicea că cea mai rea paralizie este să fii singur după moartea cuiva drag. Eu nu simt chiar la fel după Bill al meu, dar știu ce voia să spună. Reverendul Henreid venea des în vizită la ea. Marty zice că-i îndrumătorul ei spiritual. Dar chiar și atunci când nu venea, ea și cu Jan se rugau zilnic. În fiecare zi la prânz. Și Marty mai zicea că vrea să facă un curs de contabilitate online, pentru că acolo sunt o grămadă de cursuri pentru oameni cu dizabilitățile ei. Știați asta?

— Nu, nu știam, spune Hodges.

Scrie pe blocnotes STOVER INTENȚIONA SĂ FACĂ CURSURI CONTABILITATE PE INTERNET și îl întoarce ca să vadă și Holly. Ea ridică din sprâncene.

— Din când în când mai plângeau și aveau momentele lor de tristețe, sigur că da, dar cea mai mare parte a timpului erau *fericite.* Cel puțin… nu știu…

— Ce anume vrei să spui, Nancy?

Hodges face trecerea la numele de botez – alt truc de polițai bătrân – fără să se gândească.

— O, probabil că nu-i nimic. *Marty* părea la fel de veselă ca întotdeauna, ca o gărgăriță. Nici nu vă puteți imagina de câtă iubire este ea în stare și cât de spirituală și cum vede mereu partea plină a paharului. Însă Jan parcă mi s-a părut puțin mai retrasă în ultima vreme, de parcă ar fi apăsat-o ceva pe suflet. M-am gândit că are probleme cu banii sau că suferă de melancolia de după Crăciun. Nici n-am *visat* că…

Se smiorcăie puțin și spune:

— Scuze, trebuie să-mi suflu nasul.

— Sigur.

Holly trage blocnotesul spre ea. Are un scris mărunt – parcă ușor constipat, își spune Hodges adesea – așa că trebuie să ridice carnețelul până aproape de nas ca să poată citi: **Întreab-o de Zappit!**

Un sunet puternic de claxon îi face urechea să țiuie. Nancy Alderson își suflă nasul.

— Scuze.

— Nu face nimic. Nancy, se întâmplă cumva să știi dacă doamna Ellerton avea o tabletă cu jocuri? De culoare roz.

— Doamne sfinte, da' de unde știți?

— Nu știu nimic, mărturisește sincer Hodges. Sunt un simplu detectiv ieșit la pensie, căruia i s-a încredințat o listă cu întrebări pe care să le pună.

— Zicea că i-a dat-o un bărbat. Și că i-a spus că era gratis dacă promitea să completeze un chestionar, pe care să-l trimită la firma producătoare. Aparatul ăla era puțin mai gros decât o carte broșată. Și n-a făcut nimic cu el la

început…

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu-mi aduc aminte precis, dar sigur înainte de Crăciun. Eu l-am văzut prima oară pe măsuța din living. Și știu că a rămas acolo, cu chestionarul împăturit peste el, până după Crăciun. Țin minte că nu mai era brăduțul. Și după aia l-am văzut într-o zi pe masa din bucătărie. Jan mi-a spus că l-a deschis doar ca să vadă ce poate să facă și a descoperit că avea mai multe tipuri de *Solitaire,* zeci de tipuri: Klondike și Picture și Pyramid. Așa că, din moment ce a început să-l folosească, a completat chestionarul și l-a expediat.

— Obișnuia să încarce aparatul acesta la priza din baia lui Marty?

— Da, pentru că îi era mai la îndemână. Știți, petrecea foarte mult timp în partea aceea a casei.

— Mda. Ziceai că doamna Ellerton a devenit retrasă…

— *Puțin* mai retrasă, îl corectează imediat Nancy Alderson. În cea mai mare parte a timpului era la fel ca întotdeauna. O gărgăriță iubitoare și veselă, la fel ca Marty.

— Dar o frământa ceva.

— Da, așa cred.

— O *apăsa* ceva.

— Păi…

— Și asta s-a întâmplat cam tot în perioada în care a primit dispozitivul ăla cu jocuri?

— Acum, că stau să mă gândesc, cred că da. Dar de ce să o deprime *Solitaire*-ul de pe tableta aia roz?

— Nu știu, mărturisește Hodges.

Notează DEPRIMATĂ pe blocnotes. I se pare semnificativă trecerea de la starea anterioară, de lipsă de comunicativitate la cea de depresie.

— Au fost anunțate rudele? întreabă menajera. Nu au pe nimeni din familie în oraș, dar știu că există niște veri în

Ohio și parcă alții în Kansas. Sau poate în Indiana. Ar trebui să le găsiți numele în agenda din casă.

— Chiar acum poliția se ocupă de această chestiune, o liniștește Hodges.

Dar are de gând să-l sune mai târziu pe Pete ca să verifice. Probabil că vechiul lui partener se va enerva, dar lui Hodges nu-i pasă. Durerea lui Nancy Alderson răzbate prin fiecare cuvânt pe care îl rostește și el vrea să i-o aline cum poate mai bine.

— Pot să-ți mai pun o întrebare?

— Sigur.

— Ai observat cumva pe cineva dând târcoale casei? Cineva care nu avea nicio treabă acolo?

Holly bâțâie cu putere din cap.

— Ce întrebare e asta? exclamă surprinsă Alderson. Doar nu vă imaginați că un *străin…*

— Nu-mi imaginez nimic, spune Hodges cu blândețe. Nu fac decât să ajut poliția pentru că au fost multe reduceri de personal în ultimii ani. Primăria a tăiat mult din bugetele instituțiilor.

— Știu, este îngrozitor.

— Așa că am primit lista cu întrebări, iar aceasta este ultima.

— Ce să vă zic? Ar fi trebuit să văd dacă era cineva, datorită pasajului care face legătura între casă și garaj. Garajul are încălzire, așa că acolo se află și cămara și mașina de spălat. Așa că toată ziua merg încolo și încoace pe pasajul ăla și de acolo se vede foarte bine strada. Dar aproape nimeni nu ajunge până în capătul ei, pentru că vila lui Jan și Mary este ultima de pe Hilltop Court. După ea nu mai e decât sensul giratoriu. Bineînțeles că trec pe acolo poștașul și cei de la UPS. Ba, câteodată, și cei de la FedEx. Însă, dacă nu se rătăcește cineva pe acolo, capătul ăla al străzii este doar al

nostru.

— Deci n-ai văzut pe nimeni.

— Nu, domnule, sunt sigură că nu.

— Nici pe bărbatul care i-a dat doamnei Ellerton tableta cu jocuri?

— Nu. El a abordat-o la băcănia Ridgeline Foods, de la poalele dealului, unde City Avenue se intersectează cu Hilltop Court. Mai e și un Market Kroger cam la un kilometru și jumătate de noi, în centrul comercial de pe City Avenue, dar Janice nu vrea să se ducă acolo, chiar dacă e mai ieftin, pentru că zice că trebuie să cumperi de la producătorii locali, ca să-i încurajezi și să… să…

Femeia începe să plângă în hohote.

— Da' de acum încolo n-o să mai cumpere de *nicăieri,* nu-i așa? Of, Doamne, nici nu-mi vine să cred ce mi-ați spus! Pentru nimic în lume Jan nu i-ar fi făcut vreun rău lui Marty.

— Este foarte trist ce s-a întâmplat, murmură Hodges.

— Înseamnă că trebuie să mă întorc chiar azi, spune Alderson, vorbind mai degrabă cu sine însăși. Rudele n-au cum să vină așa de repede și cineva trebuie să facă toate pregătirile necesare.

Ultima îndatorire a menajerei, își zice Hodges, căruia ideea aceasta i se pare deopotrivă emoționantă și înfiorătoare.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Nancy. Acum te las să-ți vezi de…

— Firește, a mai fost și tipul ăla mai în vârstă.

— Care tip mai în vârstă?

— L-am văzut de mai multe ori în față la numărul 1588. Parcă lângă bordură și stătea pur și simplu pe trotuar și se uita la casă. E vizavi de noi și puțin mai la vale. Poate n-ați observat-o, dar să știți că are un semn pe care scrie că-i de vânzare.

Hodges a observat-o, dar nu-i spune. Nu vrea s-o întrerupă.

— Odată chiar a traversat curtea ca să se uite pe geamul de la logie, dar asta a fost înainte de ultimul viscol. Cred că voia să vadă cum arată pe dinăuntru.

Se întrerupe și scoate un hohot de râs înlăcrimat.

— Deși în niciun caz nu arăta ca unul care să-și permită o casă ca aia.

— Nu?

— Nț! Era îmbrăcat cu haine de meseriaș, pantaloni verzi, din ăia de lucru, și avea hanoracul lipit cu niște bandă adezivă acolo unde i se rupsese. Ca să nu mai zic că și mașina era foarte veche, cu pete de grund. Răposatul meu soț îi zicea „lacul săracului”.

— Știi cumva ce marcă era?

Hodges întoarce pagina blocnotesului și scrie AFLĂ CÂND A FOST ULTIMUL VISCOL. Holly citește și dă din cap.

— Nu, îmi pare rău. Nu mă pricep la mașini. Nici măcar nu-mi aduc aminte ce culoare era. Știu doar că avea petele alea de grund. Domnule Hodges, sunteți convins că nu s-a făcut vreo greșeală?

Aproape că-l imploră.

— Mi-aș dori să-ți pot spune că da, Nancy. Dar nu pot. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Da?

Parcă nu i-ar veni să creadă.

Hodges îi dictează numărul lui de telefon, pe cel al lui Holly și pe cel de la birou. Îi spune să sune dacă își mai aduce aminte de ceva. Îi spune că presa ar putea să se intereseze de acest caz, pentru că Martine a rămas paralizată în urma Masacrului de la Complexul Municipal din 2009 și o asigură că, dacă nu vrea, nu-i obligată să vorbească cu ziariștii și cu reporterii de televiziune.

Când își spun „la revedere”, Nancy Alderson plânge din nou.

9

O scoate pe Holly la prânz la Panda Garden, un mic restaurant chinezesc de pe strada unde se află biroul lor. Este devreme și sunt aproape singuri în local. Holly a renunțat la carne și comandă tăiței *chow mein* cu legume. Lui Hodges i-ar plăcea să guste din carnea de vită picantă, dar știe că astăzi stomacul lui nu o va suporta, așa că se mulțumește cu o porție de miel la wok, cu sos dulce. Mănâncă amândoi cu bețișoare – Holly, pentru că știe cum; iar Hodges, pentru că așa nu mai hăpăie și ar putea preveni incendiul din măruntaie, care i se declanșează de obicei după masă.

Holly îl anunță:

— Ultimul viscol a fost pe nouăsprezece decembrie. Agenția de Meteorologie a raportat un strat de zăpadă de douăzeci și opt de centimetri în Piața Statului și treizeci și trei în Parcul Branson. Nu ceva colosal, însă cel mai mare din iarna asta nu a avut decât zece centimetri.

— Cu șase zile înainte de Crăciun. Cam tot atunci când Janice Ellerton a primit Zappit-ul, după spusele lui Alderson.

— Crezi că bărbatul care i l-a dat este unul și același cu cel care se uita la casa aia.

Hodges studiază bucata de broccoli din furculiță. Cică îți face bine, la fel ca toate legumele cu gust scârbos.

— Nu cred că doamna Ellerton ar fi *acceptat* ceva din partea unui tip cu un hanorac lipit cu bandă adezivă. Nu exclud această posibilitate, dar mi se pare puțin probabil.

— Termină-ți mâncarea, Bill.

Hodges mănâncă, deși nu prea are poftă de mâncare în

ultimul timp, nici măcar atunci când nu-l doare stomacul. De fiecare dată când i se oprește îmbucătura în gât, bea o gură de ceai și reușește s-o înghită. Nu-i rea ideea asta, deoarece i se pare că îi face bine ceaiul. Se gândește la rezultatele analizelor pe care nu le-a văzut încă și îi trece prin minte că problema ar putea să fie mai gravă decât un simplu ulcer. Că un ulcer ar fi cea mai bună veste pe care i-ar putea-o da doctorul. Pentru că există medicamente care vindecă ulcerul. Dar nu prea sunt medicamente pentru alte boli.

Când reușește să vadă centrul farfuriei (Iisuse, cât de multă mâncare a mai rămas pe margini!), pune jos bețișoarele și zice:

— Am descoperit ceva cât timp tu o căutai pe Nancy Alderson.

— Spune-mi.

— Am citit despre cum stă treaba cu Zappit-urile astea. Uluitor cum apar peste noapte firmele astea de programe pentru computere și dispar la fel de repede. Ca păpădiile când bate vântul. Tableta asta nu a monopolizat piața jocurilor video. Nici pe departe. Era prea simplă, prea scumpă, plus că în domeniul ăsta competiția este acerbă. Acțiunile Zappit Inc. au coborât foarte mult și au fost cumpărate de o companie care se cheamă Sunrise Solutions. Acum doi ani, compania *asta* a intrat în faliment și de atunci nu se mai știe nimic despre ea. Ceea ce înseamnă că au dispărut și Zappit-urile, iar individul care împarte tabletă cu jocuri în dreapta și în stânga trebuie că este un escroc.

Holly își dă repede seama unde bate.

— Deci chestionarul ăla a fost o abureală ca să dea puțină… cum îi zice?… verosimilitate. Totuși, individul nu voia s-o stoarcă de bani, nu?

— Nu. Cel puțin, din câte știm noi.

— E ceva ce nu se leagă în toată povestea asta, Bill. Ai de gând să le spui domnului detectiv Huntley și Mimozei cu Ochi Cenușii?

Hodges a luat în furculiță cea mai mică bucățică de miel de pe farfurie și profită de ocazie să scape de ea.

— Spune-mi, Holly, de ce n-o placi pe Isabelle?

— Crede că sunt nebună, răspunde ea pe un ton sec. Deaia.

— Sunt convins că nu vrea să…

— Ba da. Vrea. Probabil își imaginează și că sunt un pericol pentru cei din jur, din cauză că l-am pocnit pe Brady Harstfield așa cum l-am pocnit la concertul trupei 'Round Here. Da' mie nu-mi pasă. Aș face-o din nou. Aș face-o de încă o mie de ori!

Hodges îi acoperă mâna micuță cu palma lui mare. Bețișoarele din pumnul lui Holly vibrează ca un diapazon.

— Știu că ai face-o și ai avea dreptate de fiecare dată. Ai salvat cel puțin o mie de vieți.

Holly își trage mâna și se apucă să culeagă boabele de orez rămase pe farfurie.

— Nu-i nicio chestie. Nu mă deranjează părerea ei. Toată viața mea am avut de-a face cu oameni care credeau că sunt nebună, începând cu părinții mei. Dar mai este ceva. Isabelle se mulțumește să vadă doar ce are în fața ochilor și nu-i plac oamenii care văd mai multe sau măcar încearcă să vadă mai multe. Aceeași părere o are și despre tine, Bill. E geloasă pe tine. Din cauza lui Pete.

Hodges nu spune nimic. Nu a luat niciodată în calcul o asemenea ipoteză.

Holly lasă bețișoarele din mână.

— Nu mi-ai răspuns. Ai de gând să le povestești ce am descoperit până acum?

— Încă nu. Mai vreau să fac ceva înainte de asta, asta

dacă vrei să te ocupi tu de birou după-amiază.

Holly surâde către resturile de *chow mein* din farfurie.

— Mă ocup mereu.

10

Nu numai Bill Hodges a antipatizat-o din prima clipă pe asistenta-șefă care a înlocuit-o pe Becky Helmington. Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale este numită „Ghetoul" în jargonul celorlalte asistente, infirmiere și infirmieri care lucrează acolo. Iar nu după multă vreme Ruth Scapelli a ajuns să fie numită Sora Ratched[14]. În doar trei luni a transferat trei asistente din cauza unor greșeli minore și a concediat un infirmier pe care l-a prins fumând în debaraua cu materiale. De asemenea, a interzis anumite uniforme mai colorate, pe motiv că ar fi fost „prea deranjante" sau „prea sugestive".

Însă doctorii o agreează. O consideră promptă și competentă. Și cu pacienții se comportă prompt și competent, dar cu foarte mare răceală, sub care se simte o oarecare tentă de dispreț. Deși Ruth Scapelli nu permite nimănui să folosească termeni precum „legumă", „hoit" sau „mortăciune" în discuțiile despre pacienți, nici măcar când este vorba despre cei care nu mai au nicio șansă de însănătoșire, se poate spune totuși că are o anumită *atitudine* față de aceștia.

— Nu contest, știe meserie, i-a spus una dintre infirmiere alteia în sala unde își petreceau pauza, la scurtă vreme după ce Scapelli își preluase postul. Dar parcă-i lipsește ceva.

Cealaltă infirmieră avea o vechime de treizeci de ani în domeniu și le văzuse pe toate. Acum s-a gândit puțin și apoi

[14] Sora Ratched – asistentă despotică, personaj din romanul *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* scris în 1962 de Ken Kesey (n.tr.).

a rostit un singur cuvânt… dar acel cuvânt a fost exact *le mot juste:*

— Compasiunea.

Cu toate acestea, Scapelli niciodată nu dă dovadă de răceală sau dispreț atunci când îl însoțește pe Felix Babineau, șeful secției neuro. Nu că el ar observa ceva. Unii dintre *ceilalți* doctori au băgat de seamă, dar nu multora dintre ei le pasă: comportamentul unor creaturi inferioare, așa cum le consideră ei pe asistente – chiar și pe asistentele șefe – sunt mult sub preocupările lor de mari seniori.

Este ca și cum Scapelli ar nutri convingerea că, indiferent care le-ar fi diagnosticul, toți pacienții Clinicii pentru Traumatisme Cranio-cerebrale au o mare parte din răspunderea pentru starea lor actuală. Și că, dacă și-ar da mai mult silința, cu siguranță că și-ar recăpăta cel puțin *câteva* dintre facultățile inițiale. Însă își îndeplinește sarcinile de serviciu, de cele mai multe ori destul de bine, mai bine decât Becky Helmington, mult mai simpatizată de personalul din subordine. Dacă ar fi aflat de această comparație, Scapelli ar fi zis că nu se află aici ca să fie simpatizată. Se află aici ca să aibă grijă de pacienți și gata. Punct.

Însă în Ghetou există totuși și un pacient vechi pe care îl detestă din tot sufletul ei. Pacientul acela este Brady Hartsfield. Și nu îl urăște pentru că ar avea vreun prieten sau vreo rudă care să fi fost ucisă sau rănită la Complexul Municipal, ci pentru că are impresia că Brady Hartsfield se preface. Că nu are nici pe dracu', dar că evită astfel pedeapsa pe care o merită cu vârf și îndesat. De cele mai multe ori, preferă să le lase pe celelalte asistente să se ocupe de el, pentru că, doar simpla lui vedere era de ajuns s-o umple de furie la gândul că sistemul a putut fi atât de ușor învins de această creatură malefică. Iar furia aceea o ținea chiar și o zi întreagă. Și se mai ține deoparte și din alt motiv: simte că nu

poate avea încredere deplină în sine atunci când se află în rezerva lui. Au fost două situații în care a făcut ceva. Genul de lucru care, dacă ar fi descoperit, ar avea ca rezultat concedierea *ei.* Însă, în această amiază de ianuarie, în timp ce Hodges și Holly își încheie prânzul la restaurantul chinezesc, Ruth Scapelli simte că ceva o cheamă în rezerva 217. Și nu se poate opune. Însă astăzi a fost obligată să intre acolo, pentru că doctorul Babineau insistă să-l însoțească la vizite, iar Brady este o vedetă printre pacienții săi. Nu contenește să se minuneze cât de mult i s-a îmbunătățit starea.

— N-ar fi trebuit să mai iasă din comă, i-a spus Babineau la scurt timp după ce Scapelli și-a luat în primire postul din Ghetou.

Doctorul acesta este un sloi de gheață, dar parcă se mai înviorează atunci când vorbește despre Brady.

— Și uită-te la el acum! Poate să se deplaseze pe distanțe scurte. Firește, cu ajutor. Se poate hrăni singur și poate răspunde fie verbal, fie prin semne la întrebări simple.

Are, de asemenea, și obiceiul de a-și vârî furculița în ochi, ar fi putut adăuga Ruth Scapelli (însă nu o face), iar răspunsurile lui verbale sunt mai degrabă niște bălmăjeli într-o limbă păsărească înțeleasă doar de el: *la-la, pa-pa, lu-lu.* Și mai este și chestiunea funcțiilor de defecație și urinare. Dacă-i pui un scutec absorbant, totul este în regulă. I-l scoți și face pipi în pat cu o regularitate demnă de precizia unui ceasornic. Face și treaba mare dacă poate. De parcă ar ști că le dă bătaie de cap. Iar Scapelli crede că *realmente* știe.

Mai știe și altceva, în această privință nu există nicio îndoială. Știe că Scapelli nu poate să-l sufere. Chiar în dimineața asta, după ce s-a terminat consultația și doctorul Babineau se spăla pe mâini în grupul sanitar al rezervei, Brady și-a ridicat capul, s-a uitat la ea și și-a dus o mână la

piept. Și-a chircit pumnul cu mult efort. Și i-a arătat degetul mijlociu.

În primul moment, lui Scapelli nu i-a venit să-și creadă ochilor: Brady Hartsfield îi făcea un gest obscen. Apoi, când nu s-a mai auzit apa curgând la baie, i-au pocnit din senin doi nasturi de la uniformă, lăsând să i se vadă mijlocul sutienului robust pe care îl poartă (Playtex 18-Hour Confort). Nu crede zvonurile care circulă despre rebutul acesta de om, dar…

Și Brady Hartsfield i-a zâmbit. A *rânjit* la ea.

Acum se îndreaptă către rezerva 217, în muzica relaxantă care vine de la difuzoarele de lângă tavan. Și-a pus uniforma de rezervă, aceea roz, pe care o ține în dulapul din vestiar și care nu-i prea place. Se uită în ambele direcții, ca să se asigure că nu o bagă nimeni în seamă. Apoi se preface că ar studia fișa medicală a lui Hartsfield, în caz că ar mai fi pe undeva o pereche de ochi indiscreți pe care nu i-a observat. Și se strecoară înăuntru. Brady stă pe scaunul de lângă fereastră – locul lui obișnuit. Este îmbrăcat cu una dintre cele patru cămăși în carouri pe care le are și cu o pereche de jeanși. Este pieptănat și are obrajii catifelați ca un bebeluș. Insigna prinsă la buzunarul de la piept anunță: SUNT BĂRBIERIT DE INFIRMIERA BARBARA!

Trăiește ca Donald Trump, își spune Ruth Scapelli. A ucis opt oameni, a rănit Dumnezeu știe câți alții și după aia a vrut să omoare mii de adolescente la un concert de muzică rock. Și uite-l cât de bine o duce aici: are slugi care-i servesc mâncarea, care-i spală hainele, care-l bărbieresc. I se face *masaj* de trei ori pe săptămână. Este transportat la *spa* de patru ori pe săptămână și zace în *jacuzzi* cu orele.

Trăiește ca Donald Trump? Aș! mai degrabă ca un șeic dintr-o țară cu mult petrol din Orientul Mijlociu.

Și dacă i-ar spune lui Babineau că Hartsfield i-a arătat

degetul?

O, nu, ar zice. O, nici vorbă, Soră Scapelli! Ce ai văzut dumneata a fost doar o contracție involuntară a mușchilor. Încă nu stăpânește acele mecanisme ale gândirii care ar duce la un asemenea gest. Și chiar dacă le-ar stăpâni, de ce să facă gestul acesta față de dumneata?

— Pentru că nu mă placi, zice ea, aplecându-se și proptindu-se cu mâinile de genunchii acoperiți cu fusta roz. Nu-i așa, domnule Hartsfield? Înseamnă că suntem chit, pentru că nici eu nu te plac.

Nu se uită la ea și nici nu dă vreun semn că ar fi auzit-o. Privește pe fereastră, la parcarea de vizavi. De auzit *a auzit-o,* e convinsă de asta; iar faptul că nu recunoaște o înfurie și mai tare. Atunci când ea vorbește, oamenii sunt *obligați* să o asculte.

— Adică ar trebui să cred că mi-ai smuls nasturii de la uniformă prin puterea minții?

Nimic.

— Nu sunt proastă. Oricum voiam s-o schimb. Mi-era puțin prea strâmtă peste piept. Poate reușești să-i păcălești pe ceilalți, domnule Hartsfield, însă nu și pe mine. Nu ești capabil de nimic. Doar zaci acolo. Și îți murdărești patul de câte ori ai ocazia.

Se uită la ușă ca să se convingă că este închisă, apoi se îndreaptă de mijloc și întinde mâna stângă.

— Ai distrus atâția oameni. Mulți încă mai pătimesc din cauza ta. Ești fericit? Ești, nu-i așa? *Ție* ți-ar plăcea să treci prin ce-au trecut ei? Vrei să aflăm?

Mai întâi îi atinge vârful sfârcului de sub cămașă, apoi îl apucă strâns între degetul mare și arătător. Are unghiile scurte, dar și le înfige în carnea lui cât de tare poate. Răsucește într-o parte. Apoi în cealaltă.

— Asta-i durerea, domnule Hartsfield. Îți place?

Chipul lui rămâne inexpresiv, iar asta o înfurie și mai tare. Se apleacă mai mult către el, până ajung aproape nas în nas. Fața ei seamănă mai mult ca oricând cu un pumn încleștat. Ochii albaștri i s-au bulbucat în spatele ochelarilor. La colțurile gurii au apărut câțiva stropi de salivă.

— Aș putea să-ți fac la fel și la testicule, șoptește ea. Și poate că o voi face.

Da. Ar putea. Că doar n-o s-o pârască la doctorul Babineau. Nu-i capabil să rostească decât vreo patruzeci de cuvinte – și alea neinteligibile. *Mai vreau cereale* iese *Am-au-se-ale.* Cam așa se făcea că vorbesc actorii în roluri de pieiroșii din westernurile vechi. Singurul lucru pe care îl spune foarte clar este *O vreau pe mama* și, de câteva ori, Scapelli s-a bucurat nespus să-l poată anunța din nou că mama lui este moartă.

Îi răsucește sfârcul în toate părțile. În sensul acelor de ceasornic, apoi invers. Îl strânge cât de tare poate – are mâini de asistentă medicală, mâini puternice.

— Ai senzația că doctorul Babineau e animăluțul tău, cu care poți face ce vrei. Numai că-i exact pe dos. *Tu* ești animăluțul lui. Porcușorul lui de Guineea. Își imaginează că eu nu știu că-ți dă medicamente experimentale, dar uite că știu. Zice că-ți dă vitamine. Vitamine, pe dracu'! Eu știu *absolut tot* ce se petrece aici. Are impresia că o să te facă bine, dar asta n-o să se întâmple niciodată. Ești prea dus. Și dacă ar reuși? Atunci ai să fii judecat și ai să putrezești în pușcărie. Să știi că nu există jacuzzi la penitenciarul Waynesville.

Atât de tare îl ciupește de sfârc că îi ies în relief tendoanele de la încheietura mâinii. Însă el tot nu dă vreun semn că ar simți ceva, continuă să se uite la parcarea de afară. Chipul lui este o pagină goală. Dacă va mai insista, o să vadă o infirmieră vânătaia și va nota observația asta în fișa

medicală.

Îi dă drumul și face un pas înapoi. Gâfâie tare. Pe neașteptate, jaluzeaua de la fereastră scoate un huruit ca de oase care se lovesc unele de altele într-un sac. Zgomotul o face să se cutremure și să privească în jur. Când se întoarce iarăși cu fața la el, vede că Hartsfield nu se mai uită la parcare. Se uită la *ea.* Se uită la ea cu ochi limpezi și lucizi. În sufletul lui Scapelli scapără spaima și mai face un pas în spate.

— I-aș putea face raport lui Babineau, spune ea, dar doctorii se pricep să scape basma curată, mai cu seamă atunci când este cuvântul lor împotriva cuvântului unei asistente, fie ea și șefă. Dar, în fond, de ce aș face-o? Să facă pe tine oricâte experiențe are el chef. Chiar și Waynesville este un loc prea bun pentru cineva ca tine, domnule Hartsfield. Poate la un moment dat Babineau o să-ți dea un medicament care o să te omoare. Pentru că asta meriți.

De pe coridor se aude zăngănitul căruciorului pe care se aduce mâncarea pacienților: cineva mănâncă mai târziu. Ruth Scapelli tresare ca trezită brusc din somn. Merge cu spatele spre ușă, privind de la Hartsfield la jaluzeaua – tăcută acum – și iar la Hartsfield.

— Te las să te gândești la faptele tale, dar mai vreau să-ți spun un singur lucru. O singură dată dacă îmi mai faci gestul ăla obscen, o să mă ocup de *testiculele* tale.

Mâna lui Brady se ridică foarte încet de pe genunchi. Parcurge traseul până în dreptul pieptului. Tremură, însă aceasta este o problemă de control al mușchilor. Datorită celor zece ședințe săptămânale de fizioterapie, și-a recăpătat o parte din tonusul muscular.

Scapelli se holbează la el, nevenindu-i să creadă. Degetul mijlociu al lui Brady se înalță lent spre ea.

Apare și zâmbetul ăla nerușinat.

— Ești anormal, spune ea cu glas scăzut. Ești un monstru.

Însă nu se mai apropie de el. Din senin, a cuprins-o o teamă irațională de ce ar putea să pățească dacă ar face-o.

11

Tom Saubers este foarte bucuros să-i poată face lui Hodges serviciul cerut, chiar dacă asta înseamnă să-și reprogrameze vreo două dintre întâlnirile de după-amiază. Îi datorează lui Bill Hodges mult mai mult decât un simplu tur printr-o casă goală din Ridgedale; în fond, fostul polițist – cu ajutorul prietenilor săi, Holly și Jerome – a salvat viețile fiului și fiicei sale. Poate și viața soției.

Tastează codul sistemului de alarmă din vestibul, citind cifrele de pe o bucățică de hârtie prinsă cu o agrafă de dosarul pe care l-a luat cu el. Pașii le răsună prin camerele de la parter, iar Tom nu se poate abține și începe să-și recite prezentarea învățată pe dinafară. Da, sigur, este destul de departe de centru, fără discuție; însă aici te poți bucura de toate serviciile municipalității – apă curentă, canalizare, deszăpezire, colectarea gunoiului, autobuze care să-i ducă pe copii la școală și pe părinți la treburile lor – fără să fii obligat să înduri zgomotul asurzitor al orașului.

— Proprietatea este conectată la cablu și are *cu mult* mai multe facilități decât în mod obișnuit.

— Super, dar nu vreau s-o cumpăr.

Tom îl privește curios.

— Da' *ce* vrei?

Hodges nu vede de ce nu i-ar spune adevărul.

— Să aflu dacă a stat cineva aici ca să se uite la casa de vizavi. În weekend s-a petrecut acolo o crimă, urmată de sinucidere.

— La numărul 1601? Dumnezeule mare, ce oroare!

Da, chiar așa, își spune Bill, și pun pariu că deja te întrebi cu cine trebuie să iei legătura ca să devii agent imobiliar și pentru casa asta.

Nu că i-ar găsi vreo vină din asta. Tom Saubers a călătorit până în iad și înapoi după Masacrul de la Complexul Municipal.

— Vezi că ți-ai uitat bastonul la parter, îi atrage atenția Hodges, urcând spre camerele de la etaj.

— Nu-l mai folosesc decât seara, mai cu seamă dacă plouă, spune Tom. Oamenii de știință pretind că încheieturile nu te dor deloc mai mult pe vreme umedă. Niște tâmpiți. Eu sunt dovada că vorba asta din bătrâni este adevărată. Uite, aici este dormitorul principal, poziționat în așa fel încât să fie bine luminat dimineața. Baia este elegantă și spațioasă, cabina de duș este prevăzută cu funcție de hidromasaj, și mai încolo este…

Da, frumoasă casă! își spune Hodges. Așa cum trebuie să fie o casă din Ridgedale. Numai că nu se vede nicio urmă că ar fi intrat cineva de curând aici.

— Ai văzut destul? îl întreabă Tom.

— Da, cred că da. Tu ai observat vreun lucru care să nu mai fie la locul lui?

— Absolut niciunul. Iar alarma este una foarte bună. Dacă *ar fi* pătruns cineva cu forța…

— Da, da, îl oprește Hodges. Scuze că te-am scos din casă pe un frig ca ăsta.

— Prostii! Oricum trebuia să ies. Și îmi pare bine că te-am văzut.

Ies din casă pe ușa de la bucătărie. Tom o încuie cu grijă în urma lor.

— Deși trebuie să-ți zic că mi se pare că ai slăbit îngrozitor de mult.

— Mă rog, știi ce se spune: niciodată nu ești prea slab sau

prea bogat.

Ca urmare a rănilor căpătate în Masacrul de la Complexul Municipal, Tom a avut o perioadă când a fost și prea slab, și prea sărac. Așa că acum schițează un zâmbet de complezență la auzul acestei vechi zicale și pornește spre partea din față a casei. Hodges face câțiva pași după el, apoi se oprește brusc.

— Putem să ne uităm și în garaj?

— Sigur, dar nu-i nimic acolo.

— O singură privire.

— Nu te lași, nu? Om mai meticulos decât tine n-am văzut. Am înțeles, să trăiți. Stai doar să găsesc cheia.

Numai că nu are nevoie de cheie, deoarece ușa garajului este întredeschisă. Cei doi se uită amuțiți la așchiile din jurul broaștei, în cele din urmă, Tom murmură:

— Ia te uită!

— Să înțeleg că alarma nu acoperă și garajul.

— Înțelegi bine. N-are nicio protecție.

Hodges pășește în dreptunghiul cu pereți simpli din lemn. Podeaua din ciment este plină cu urme de pași. Hodges își vede aburul respirației, dar mai vede și altceva. În stânga ușii este un scaun. Un scaun pe care a stat cineva ca să privească afară.

De ceva vreme tot simte în partea stângă a abdomenului un disconfort din ce în ce mai mare, care iradiază până la șale, dar s-a obișnuit cu durerea aceasta. Plus că acum este temporar eclipsată de entuziasmul care l-a cuprins.

Cineva a stat aici și s-a uitat la casa de la numărul 1601, își spune el. Aș paria pe tot ce am, chit că n-am prea multe.

Se întoarce și se așază pe scaunul suspectului. De-a curmezișul ușii sunt montate trei geamuri, iar cel din dreapta este șters de praf. Se uită prin el și vede ferestrele uriașe de la livingul casei cu numărul 1601.

— Hei, Bill! exclamă Tom. E ceva sub scaun.

Hodges se apleacă să se uite, deși mișcarea asta îi aprinde un foc de artificii în măruntaie. Vede un disc negru, cu diametrul cam de șapte sau opt centimetri. Îl ia ușor de muchie. Pe el este imprimat un singur cuvânt, cu litere aurii: STEINER.

— E de la un aparat foto? îl întreabă Tom.

— De la un binoclu. Departamentele de poliție cu bugete dolofane sunt dotate cu binocluri marca Steiner.

Și cu un binoclu bun – iar din câte știe Hodges, marca asta nu scoate binocluri proaste – persoana cu pricina ar fi văzut absolut tot ce se întâmplă în livingul doamnelor Ellerton și Stover, cu condiția să fi fost jaluzelele ridicate… așa cum erau atunci când el și cu Holly au fost acolo de dimineață. Păi, dacă doamnele ar fi urmărit postul CNN, suspectul ar fi putut chiar să citească banda de știri din partea de jos a ecranului.

Hodges nu are o pungă specială pentru probe, dar își aduce aminte că și-a pus în buzunar un pachet mare cu batiste din hârtie. Scoate două, înfășoară în ele cu multă grijă capacul de lentilă și bagă pachetul în buzunarul interior al hainei. Se ridică de pe scaun (provocându-și un alt junghi în stomac: la dracu', durerea e mai mare în după-amiaza asta!) și observă încă ceva. O singură literă, probabil scrijelită cu un briceag pe lemnul de susținere a ușilor basculante de la intrarea în garaj.

Este litera Z.

12

Mai au puțin până la aleea principală, când Hodges are parte de un alt musafir: o crampă cumplit de dureroasă în spatele genunchiului stâng. Parcă l-ar fi înjunghiat cineva fix acolo. Și scoate un strigăt în care se împletesc surpriza și

durerea. Se apleacă și începe să-și maseze piciorul, încercând să scape de chinul care-l seacă la inimă. Sau, dacă nu să scape de tot, măcar să nu-l mai doară atât de tare.

Se apleacă și Tom, așa că niciunul nu vede vechiul Chevrolet-Malibu trecând alene pe Hilltop Court. Vopseaua (fostă) albastră este acum acoperită cu pete de grund roșcat. Cetățeanul în vârstă de la volan încetinește și mai tare ca să se poată uita bine la cei doi bărbați. După care accelerează și, într-un nor albastru de gaze de eșapament, Chevroletul trece pe lângă casa doamnelor Ellerton și Stover, îndreptându-se către sensul giratoriu de la capătul străzii.

— Ce ai? se sperie Tom. Ce s-a întâmplat?

— Un cârcel, scrâșnește Hodges.

— Freacă-l.

Printre șuvițele de păr căzute în ochi, Hodges îi aruncă o privire dureros-amuzată.

— Da' tu ce crezi că fac?

— Lasă-mă pe mine.

Tom Saubers, veteran în ale fizioterapiei din cauză că, în urmă cu șase ani, i-a trecut prin cap să se ducă la un târg de joburi, dă la o parte mâna lui Hodges. Apoi își scoate mănușa și își înfige degetele în piciorul lui Hodges. Tare.

— Aoleu! Iisuse! Doare ca dracu'!

— Știu, spune Tom. N-am ce-i face. Trece-ți ușor greutatea pe piciorul bun.

Hodges se conformează. Chevroletul cu pete roșcate de grund trece iarăși pe lângă ei. La fel de încet, numai că acum se îndreaptă în direcție opusă, spre baza dealului. Șoferul le mai aruncă o privire lungă, după care accelerează din nou.

— A început să mă mai lase, spune Hodges. Slavă Domnului!

Nu-l mai doare genunchiul atât de tare, în schimb parcă i-a luat foc stomacul și are senzația că i-a sărit un disc de la

noadă.

Tom se uită îngrijorat la el.

— Sigur te simți mai bine?

— Mda. N-a fost decât o crampă musculară.

— Sau poate un simptom al unei tromboze venoase profunde. Nu mai ești tânăr, Bill. Ar trebui să te duci la medic. Pete nu m-ar ierta în vecii vecilor dacă ai păți ceva când ești cu mine. Nici soră-sa. Îți datorăm foarte multe.

— S-a aranjat. Am programare mâine la doctor, spune Hodges. Haide să plecăm de aici! E al naibii de frig.

Coboară șchiopătând primele două sau trei trepte, dar apoi durerea din spatele genunchiului cedează complet și este în stare să meargă normal. Mai normal decât Tom. Din cauza *rendez-vous*-ului cu Brady Hartsfield din luna aprilie a anului 2009, Tom Saubers va merge șchiopătând tot restul vieții sale.

13

Când Hodges ajunge acasă, nu-l mai doare stomacul atât de tare, dar este frânt de oboseală. În ultimul timp obosește foarte repede și își tot spune că-i din cauză că nu prea mai are poftă de mâncare. Însă se întreabă dacă oare aceasta o fi adevărata cauză. În drum spre casă, a auzit zgomotul de sticlă spartă și strigătul băieților care se bucură de înscrierea punctului, dar el nu se uită niciodată la telefon atunci când conduce – pe de-o parte pentru că este un gest periculos (ba chiar ilegal în anumite state), dar mai cu seamă pentru că refuză să devină sclavul lui.

Plus că nu trebuie să fie clarvăzător ca să știe cine i-a trimis cel puțin unul dintre aceste mesaje. Așa că are răbdare până își pune haina în dulapul din vestibul, atingând ușor buzunarul interior ca să se asigure că mai este

acolo capacul de la lentilă.

Bineînțeles, primul mesaj este de la Holly. **Trebuie să vorbim cu Pete și Isabelle, dar sună-mă înainte. Am o Î.**

Al doilea nu mai este de la ea. **Dl dr. Stamos vrea să discute cu dvs. de urgență. Sunteți programat mâine, la 9 a.m. Vă rugăm să vă prezentați!**

Hodges se uită la ceas și vede că, deși ziua i s-a părut lungă cât o lună, nu este decât patru și un sfert. Sună la cabinetul lui Stamos și dă peste Marlee. O recunoaște după glasul zglobiu de majoretă, care devine însă foarte serios după ce el se prezintă. Hodges habar nu are care sunt rezultatele analizelor, dar atitudinea tinerei îi spune că nu au cum să fie bune. Bine zicea pe vremuri Bob Dylan: n-ai nevoie de meteorolog ca să știi de unde bate vântul.

Se târguiește cu Marlee și o convinge să-i schimbe programarea pentru nouă și jumătate, deoarece înainte vrea să discute cu Holly, Pete și Isabelle. Nu vrea să-și închipuie că vizita lui la cabinetul doctorului Stamos va fi urmată de internarea în spital, dar este realist, iar durerea aia cumplită din picior l-a băgat în toți sperieții.

Marlee îl roagă să aștepte. Hodges ascultă o vreme un cântec al trupei Young Rascals[15] (care acum ar trebui să se cheme Old Rascals). Apoi o aude din nou pe tânără:

— Vă putem primi la nouă și jumătate, domnule Hodges, însă domnul doctor Stamos mi-a cerut să subliniez faptul că trebuie neapărat să vă prezentați.

Nu se poate stăpâni și o întreabă:

— Cât de rău este?

— Nu am nicio informație referitoare la cazul dumneavoastră, îi spune Marlee, dar, dacă există o problemă, părerea mea este că ar trebui să vă ocupați de ea

[15] Young Rascals („Tinerii Ștrengari") – formație rock din anii șaizeci (n.tr.); Old Rascals („Bătrânii Ștrengari") (n.tr.).

cât de curând posibil. Nu credeți?

— Ba da, oftează el cu tristețe. Categoric am să vin mâine. Mulțumesc frumos.

Închide și privește lung la telefon. Pe ecran a pus o fotografie a fiicei sale la vârsta de șapte ani. Veselă și zâmbitoare, dându-se în leagănul pe care îl montase el în curtea din spatele casei de pe Freeborn Avenue. Unde locuiau cu toții. Pe vremea când încă mai erau o familie. Acum Allie are treizeci și șase de ani, este divorțată, face terapie și încearcă să-și revină după o relație dureroasă cu un bărbat care i-a spus o poveste la fel de veche ca Geneza: O *voi părăsi curând, numai că acum nu este momentul potrivit.*

Hodges lasă telefonul din mână și își ridică bluza. Durerea din stânga abdomenului s-a mai domolit, redevenind jena aceea surdă cu care s-a obișnuit. Iar asta-i de bine. Însă nu-i place proeminența pe care o observă sub stern. Parcă s-ar fi îndopat cu opt feluri de mâncare, deși în realitate nu a reușit să înghită decât jumătate din porția de miel de la prânz, iar la micul dejun nu a mâncat decât un covrig.

— Ce ai pățit? își întreabă el burta umflată. Nu m-aș supăra dacă mi-ai da măcar un indiciu înainte de vizita de mâine la doctor.

Probabil că ar căpăta toate indiciile din lume dacă și-ar deschide computerul și ar intra pe site-urile medicale. Însă crede cu fermitate că autodiagnosticarea cu ajutorul Internetului este o treabă de cretini. Așa că o sună pe Holly. Iar ea vrea să afle dacă a găsit ceva interesant la numărul 1588.

— *Foarte* interesant, dar mai întâi spune ce vrei să mă întrebi.

— Crezi că Pete ar putea să afle dacă Martine Stover și-a cumpărat un computer? Adică, poate să-i verifice cardurile

sau tranzacțiile sau ceva de genul ăsta? Pentru că ăla pe care îl avea mama ei era de-a dreptul *antic.* Și dacă și-a luat unul, înseamnă că intenționa cu adevărat să facă cursul ăla online. Și dacă avea intenția asta, atunci…

— Atunci scad dramatic șansele ca ea să fi încheiat un pact al morții cu mama ei.

— Da.

— Însă asta nu exclude posibilitatea ca mama să acționeze de capul ei. Ar fi putut să dizolve pastilele și să-i bage vodca în tubul pentru hrănire în timp ce ea dormea. Și după aia să se fi dus la baie să termine ce-a început.

— Dar Nancy Alderson a zis…

— Că erau fericite, da, așa a zis. Pur și simplu spun că există și această variantă. Deși eu nu prea cred în ea.

— Pari obosit.

— Doar ofilit, ca la sfârșitul fiecărei zile. O să-mi revin după ce bag ceva la ghiozdan.

Niciodată în viața lui n-a avut mai puțină poftă de mâncare ca acum.

— Bagă mai mult. Ai slăbit prea tare. Acum spune-mi ce-ai găsit în casa aia goală.

— Nu în casă. În garaj.

Și îi povestește. Holly nu-l întrerupe. Nici nu spune nimic atunci când el termină. Uneori uită că este la telefon, așa că Hodges se vede nevoit să-i amintească.

— Deci, ce părere ai?

— Nu știu. Pe bune, habar n-am. Este… atât de ciudat totul. Ție nu ți se pare? Nu? Pentru că s-ar putea să exagerez. Mi se întâmplă câteodată.

Nu mai spune! își zice Hodges. Numai că de data aceasta nu crede că exagerează. Și i-o spune.

Atunci, Holly continuă:

— Mi-ai zis că nu crezi că Janice Ellerton ar fi acceptat

ceva de la un individ cu hanoracul lipit și cu salopetă de meseriaș.

— Așa am zis.

— Asta înseamnă…

Este rândul lui să nu intervină și să o lase să înțeleagă singură.

— Înseamnă că au fost doi bărbați implicați în povestea asta. *Doi.* Unul a acostat-o pe Janice Ellerton la cumpărături și i-a dat Zappit-ul și chestionarul ăla fals. Iar celălalt i-a supravegheat casa de vizavi. Cu un binoclu! Un binoclu *foarte scump!* Poate că bărbații ăștia nu lucrau împreună, dar…

Hodges așteaptă. Zâmbind ușor. Când Holly își turează la maximum motorașul din creier, el are impresia că îl și vede cum i se învârtește în spatele frunții.

— Bill? Mai ești la telefon?

— Da. Aștept să-mi zici la ce concluzie ai ajuns.

— Păi, toate indiciile conduc la ideea că au lucrat împreună. Cel puțin, asta-i părerea mea. Și că au avut o oarecare legătură cu moartea celor două femei. Ești fericit?

— Da, Holly. Sunt. Mâine, la nouă jumate, trebuie să fiu la doctor.

— Au venit rezultatele de la analize?

— Mda. Vreau să aranjezi o întâlnire cu Pete și Isabelle înainte de asta. Ce zici, opt jumate îți convine?

— Normal că da.

— O să le spunem totul. Despre ce ne-a mărturisit Nancy Alderson și despre tableta aia cu jocuri pe care ai găsit-o tu și despre casa de la numărul 1588. Să vedem ce părere au. De acord?

— De acord. Numai că *ea* n-o să aibă nicio părere.

— Poate te înșeli.

— Sigur. Eu mă înșel și mâine cerul o să fie verde cu

picățele roșii. Du-te și fă-ți ceva de mâncare.

Hodges o asigură că își va face. Ba chiar își încălzește o conservă de supă de pui cu tăiței, în timp ce se uită la știrile după-amiezii. O mănâncă aproape pe toată, dar cu pauze mari între înghițituri și încurajându-se în permanență: Poți s-o faci, poți s-o dai gata.

Durerea cumplită din partea stângă a abdomenului revine în vreme ce clătește bolul din care a mâncat. Și acum își întinde tentaculele, dându-i reflexe în șale. Fiecare bătaie a inimii pare a intensifica durerea în tot corpul. I se strânge stomacul. Se gândește că ar trebui să dea fuga la baie, dar este prea târziu. Așa că se apleacă peste chiuveta din bucătărie, închide ochii și vomită. Bâjbâie după robinet și dă drumul la apă ca să curețe toată mizeria. Tot cu ochii închiși. Nu vrea să vadă ce a ieșit din el, pentru că simte în gură și în gât gust de sânge.

Vai de steaua mea, își zice el, am dat de belea!

De mare belea am dat!

14

Ora opt seara.

Când se aude soneria de la ușă, Ruth Scapelli se uită la un reality-show absolut stupid de la televizor – un simplu pretext pentru a arăta cum se zbenguie niște tineri și tinere îmbrăcați sumar. Nu se duce direct la ușă, ci își târșâie picioarele încălțate în papuci de casă până în bucătărie, unde deschide monitorul de la camera de supraveghere montată pe verandă. Cartierul în care locuiește este foarte sigur, dar nu merită să riști. Una dintre vorbele preferate ale mamei era *norocul te lasă baltă când ți-e lumea mai dragă.*

Se simte surprinsă și tulburată când îl recunoaște pe bărbatul de la ușă. Poartă un palton din tweed, care pare

extrem de scump, și o pălărie moale, din fetru, cu o pană la panglică. Părul argintiu, perfect tuns, îi flutură pe lângă tâmple, dându-i un aer teatral. Într-o mână duce o servietă elegantă, din piele. Este doctorul Felix Babineau, șeful Secției de Neurologie și director al Clinicii pentru Traumatisme Cranio-cerebrale din cadrul Spitalului Memorial Kiner.

Se aude din nou soneria și Ruth Scapelli se grăbește să-i deschidă, spunându-și încontinuu: N-are de unde să știe ce am făcut astăzi, pentru că ușa era închisă și nu m-a văzut nimeni intrând acolo. Liniștește-te! Este vorba despre altceva. Probabil ceva legat de sindicat.

Însă nu a mai discutat niciodată cu ea probleme sindicale, deși este de cinci ani membră în comitetul de conducere al Sindicatului Național al Asistentelor Medicale. Ba chiar s-ar putea ca doctorul Babineau nici să n-o recunoască dacă s-ar întâlni pe stradă și ea nu ar fi îmbrăcată în uniformă. Și uite cu ce e îmbrăcată acum: un capot vechi și niște papuci și mai vechi (cu capete de iepurași la vârf!). Însă-i prea târziu să remedieze situația. Bine măcar că nu și-a pus bigudiurile.

Ar fi putut să-mi dea telefon, își spune ea în continuare. Însă concluzia la care ajunge o tulbură și mai tare: Poate că a vrut să mă ia prin surprindere.

— Bună seara, domnule doctor Babineau! Intrați, vă rog. Este frig afară. Îmi cer scuze că vă întâmpin în ținuta asta, dar nu așteptam musafiri.

Doctorul intră și se oprește în antreu. Scapelli se vede obligată să-l ocolească pentru a ajunge la ușă ca s-o închidă. Acum, că îl vede de aproape (nu pe ecranul monitorului), crede că sunt la egalitate din punctul de vedere al aspectului exterior. Ea este în capot și papuci – foarte adevărat –, dar el este nebărbierit. De obicei, domnul doctor Babineau (nimănui nu i-ar trece prin gând să-i spună „domnul doctor Felix") arată ca scos din cutie – cu o eșarfă din cașmir alb

înfoiată în jurul gâtului –, însă în seara asta are obrajii acoperiți cu țepii cărunți ai bărbii. Plus niște pungi vinețiii sub ochi.

— Să vă iau haina, se oferă ea.

El își lasă servieta între picioare, se descheie la nasturi și îi dă paltonul, împreună cu eleganta eșarfă. Tot n-a rostit niciun cuvânt. Scapelli simte cum lasagna de la cină – de altfel gustoasă la momentul respectiv – s-a transformat într-o ghiulea din plumb care-i apasă stomacul.

— Doriți să…

— Vino în living, spune doctorul și trece pe lângă ea, de parcă ar fi la el acasă.

Ruth Scapelli se grăbește după el.

Babineau ia telecomanda de pe brațul fotoliului, o întinde spre televizor și îi taie sonorul. Tinerii de pe ecran se zbenguie mai departe, dar fără pălăvrăgeala stupidă a comentatorului. Scapelli a depășit starea de tulburare; acum este de-a dreptul speriată. Îi e teamă pentru locul ei de muncă, sigur că da, pentru poziția pe care a muncit atât de mult ca să o obțină. Dar și pentru viața ei. Căci privirea din ochii doctorului numai privire nu se poate numi. Este mai degrabă un fel de hău fără gânduri și emoții.

— Să vă ofer ceva? Un suc, ori o ceașcă de…

— Ascultă ce-ți spun, Soră Scapelli! Și ascultă cu luare aminte, dacă vrei să-ți păstrezi postul!

— Eu… eu…

— Nu că pierderea postului ar fi cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla.

Babineau își pune servieta pe fotoliu și îi desface cataramele aurii.

— Ai comis un act de violență împotriva unui pacient cu deficiențe mintale, act ce ar putea fi interpretat drept agresiune *sexuală,* urmat de ceea ce legea consideră a fi

amenințări de natură penală.

— Dar… eu… niciodată n-am…

Nici ea nu se aude ce spune. Are senzația că va leșina dacă nu se așază chiar acum, numai că pe fotoliul ei preferat se află servieta doctorului. Reușește să străbată livingul până la canapea. Pe drum se lovește de măsuța de cafea și o răstoarnă. S-a zgâriat și simte cum îi șiroiește sângele pe gleznă, dar nici nu se uită la ce a pățit. *Precis* că ar leșina dacă s-ar opri să se uite.

— I-ai răsucit sfârcul domnului Hartsfield. După care l-ai amenințat că o să procedezi la fel și cu glandele lui genitale.

— Mi-a făcut un gest obscen! explodează (în sfârșit) Scapelli. Mi-a arătat degetul mijlociu!

— O să am eu grijă să nu mai lucrezi niciodată în domeniul medical, spune doctorul, în timp ce asistenta-șefă se prăbușește pe canapea.

Babineau se uită în străfundurile servietei, pe a cărei latură se vede o monogramă cu inițialele sale. Tot aurii, firește. Are un BMW nou și probabil că o vizită la frizer îl costă cincizeci de dolari. Poate chiar mai mult. Este un șef arogant și tiranic, iar acum o amenință că-i va distruge întreaga viață din cauza unei greșeli minore. Din cauza unei simple erori de judecată.

Nu s-ar supăra dacă s-ar crăpa podeaua și ar înghiți-o chiar acum. Dar, cu toată starea de slăbiciune cumplită care a cuprins-o, vederea încă îi este extrem de clară. Într-un mod pervers, chiar. Parcă distinge fiecare filament din pana ce-i iese din panglica de la pălărie, fiecare firicel stacojiu din ochii lui injectați, toți țepii ăia mici, urâți și cenușii de pe obrajii și bărbia lui. Și părul i-ar fi de aceeași culoare de șobolan dacă nu și l-ar vopsi, își zice ea – complet aiurea.

— Vă…

Încep să-i curgă lacrimile – lacrimi fierbinți, șiroaie pe

obrajii ei reci.

— Vă… vă rog, domnule doctor Babineau.

Nu știe de unde a aflat, dar nu contează. Ce contează este că a aflat totul.

— N-am să mai fac așa ceva niciodată. Vă rog. *Vă rog.*

Domnul doctor Babineau nu se obosește să-i răspundă.

15

Selma Valdez, una dintre cele patru infirmiere din tura a doua (de la trei la unsprezece) din Ghetou, bate de complezență în ușa rezervei 217 – de complezență, pentru că locatarul nu-i răspunde niciodată – și intră. Brady stă în scaunul său de lângă geam, privind în noapte. Lumina veiozei de lângă pat îi strălucește stins în păr. Încă mai poartă la buzunarul cămășii insigna cu SUNT BĂRBIERIT DE INFIRMIERA BARBARA!

Selma vrea să-l întrebe dacă are nevoie să-l ajute să se pregătească de culcare (Hartsfield nu se poate descheia singur la cămașă și la pantaloni, deși este în stare să se dezbrace atunci când nasturii nu-i mai stau în cale), dar se răzgândește. Pe fișa medicală a apărut o specificație nouă, scrisă de doctorul Babineau cu cerneală roșie: „Pacientul nu trebuie deranjat dacă se află în stare de semiconștiență. În aceste perioade, creierul lui se poate «reseta» în etape scurte, dar apreciabile. Reveniți și verificați-l la intervale de câte treizeci de minute. Nu ignorați această dispoziție.”

Pe naiba resetare – aceasta este părerea Selmei. Hartsfield e dus pe tărâmul zombilor. Însă, ca toate infirmierele care lucrează în Ghetou, și ea se teme un pic de Babineau și știe că doctorul are obiceiul de a apărea din senin, chiar și după miezul nopții. Iar acum abia a trecut de opt seara.

La un moment dat, de când a trecut pe la el ultima dată,

Hartsfield a reușit să se ridice și să facă cei trei pași până la noptiera pe care se afla tableta cu jocuri. Nu mai posedă dexteritatea pentru a se juca pe vreunul dintre programele din ea, însă o poate deschide. Îi place să o țină pe genunchi și să se uite la programele demonstrative. Câteodată e în stare să stea așa și câte o oră sau chiar mai mult – încovoiat peste ecranul mic, aidoma cuiva care studiază din greu pentru un examen important. Preferata lui este demonstrația jocului „La pescuit" și exact la asta se uită acum. Se aude un cântecel pe care ea și-l amintește din copilărie: *La mare, la mare, la frumoasa mare…*

Se apropie de el, se gândește să-i spună: Da' știu că-ți place tare mult jocul ăsta, nu-i așa? Însă își aduce aminte de cuvintele subliniate de Babineau – *Nu ignorați această dispoziție* – și nu mai zice nimic. Așa că se mulțumește să privească și ea la ecranul de doisprezece pe opt centimetri. Acum pricepe de ce lui Hartsfield îi place jocul ăsta; este ceva fascinant în modul în care apar peștii aceia exotici, încremenesc, iar apoi mișcă o singură dată din cozi și dispar cât ai clipi din ochi. Unii sunt roșii… alții, albaștri… câțiva sunt galbeni… o, și uite acolo unul drăgălaș și roz…

— Nu te mai uita!

Vocea lui Brady scârțâie ca balamalele unei uși deschise mult prea rar. Și, cu toate că vorbele sunt rostite la intervale apreciabile, ele sunt extrem de clare. Nici urmă din bolboroseala lui obișnuită. Selma tresare speriată, de parcă Hartsfield nu i-ar fi spus doar câteva cuvine, ci i-ar fi urlat „BAU!" pe la spate. Pe ecranul Zappit-ului, un fulger de lumină albastră acoperă peștii o fracțiune de secundă. Selma se uită la ceasul prins cu susul în jos de halat și vede că s-a făcut deja opt și douăzeci. Iisuse Hristoase, chiar de douăzeci de minute stă aici?

— Pleacă!

Brady se uită în continuare la ecranul pe care peștii înoată înainte și înapoi, înainte și înapoi. Selma reușește să-și ia ochii de la el, însă cu un efort considerabil.

— Vino mai târziu.

Pauză.

— După ce termin.

Pauză.

— Să mă uit.

Selma se supune. Dar își revine de îndată ce ajunge pe coridor. Așa, și? I-a spus câteva cuvinte. Mare scofală! Și dacă îi place jocul ăla cu peștii la fel cum unor perverși le place să se uite la fete care joacă volei în bikini? Din nou, mare scofală! Întrebarea care se impune în această situație este de ce le este permis *copiilor* să dețină asemenea tablete. Pot fi nocive pentru creierul lor imatur, nu-i așa? Pe de altă parte, copiii se joacă tot timpul pe computer, așa că este posibil să se fi imunizat. Oricum, ea are multă treabă. Din partea ei, Hartsfield poate să zacă atât cât vrea el pe scaun, cu ochii holbați la jucărica aia.

În fond, nu face rău nimănui.

16

Felix Babineau se îndoaie de mijloc, țeapăn ca un android dintr-un vechi film SF. Bagă mâna în servietă și scoate de acolo un dispozitiv plat și roz care seamănă cu un e-reader. Ecranul este cenușiu și gol.

— Vreau să găsești un număr aici, spune el. Un număr din nouă cifre. Dacă îl vei găsi, incidentul de astăzi va rămâne secretul nostru, soră Scapelli.

Primul gând care-i trece prin minte este: Ai înnebunit. Dar nu îl poate exprima cât timp este la mâna lui.

— Cum să-l găsesc? Nu mă pricep deloc la dispozitivele

astea electronice! Abia dacă mă descurc cu telefonul mobil!

— Prostii. Toată lumea te aprecia când lucrai la chirurgie. Datorită dexterității tale.

Foarte adevărat, numai că au trecut zece ani de când a lucrat în sălile de operații de la Spitalul Kiner, înmânând chirurgilor pense, depărtătoare, tampoane. Ba chiar i s-a oferit posibilitatea de a urma un curs de microchirurgie de șase săptămâni – spitalul ar fi plătit șaptezeci la sută din costul lui –, însă n-a interesat-o. Cel puțin, așa a pretins. În realitate, se temea că nu va face față. Dar Babineau are dreptate: în tinerețe fusese foarte îndemânatică și rapidă.

Doctorul apasă un buton din capătul de sus al dispozitivului. Asistenta întinde gâtul să vadă ce se întâmplă. Ecranul se luminează și pe el apar cuvintele BINE AI VENIT LA ZAPPIT! Apoi se șterg și ecranul se umple cu o mulțime de simboluri grafice. Probabil reprezintă jocurile din tabletă, își spune ea. Doctorul mișcă degetul pe ecran – o dată, de două ori –, după care îi cere să vină lângă el. Scapelli ezită și Babineau îi zâmbește. Probabil că zâmbetul ăsta se vrea agreabil și tentant, însă nu reușește decât s-o sperie. Pentru că în ochii doctorului nu se deslușește nimic. Sunt lipsiți de orice expresie omenească.

— Vino, Soră. Nu te *mușc.*

Bineînțeles că nu. Dar dacă…?

Cu toate acestea, Scapelli se apropie și vede ecranul pe care niște pești exotici înoată înainte și înapoi. Când dau din cozi, în jurul lor se formează bule de aer. Se aude un cântecel care i se pare vag cunoscut.

— Vezi? Se cheamă „La pescuit”.

— D-da.

Și își spune: Chiar că a înnebunit. A suferit o cădere nervoasă din cauza suprasolicitării.

— Dacă atingi partea de jos a ecranului, atunci începe

jocul și se schimbă muzica. Dar nu vreau să faci asta. Prezentarea este tot ce-ți trebuie. Caută peștii roz. Nu apar prea des și sunt foarte iuți, așa că trebuie să fii atentă. Nu-ți lua ochii de la ecran.

— Vă simțiți bine, domnule doctor?

Este vocea ei, dar parcă vine de la sute de kilometri depărtare. Babineau nu-i răspunde, ci privește mai departe la ecran. Se uită și Scapelli. Peștii ăia sunt chiar interesanți. Iar cântecelul este oarecum hipnotic. Un fulger albastru străbate ecranul. Ea clipește și imediat reapar peștii. Înotând tot înainte și înapoi. Dând din cozile lor scurte și făcând să se înalțe vârtejuri de bule.

— De fiecare dată când ai să vezi un pește roz, atinge-l cu degetul și o să apară un număr. Nouă pești, nouă numere. Doar atât și vom da uitării toată povestea. Ai înțeles?

Scapelli se gândește să-l întrebe dacă trebuie să noteze numerele pe ceva sau doar să le țină minte. Însă i se pare prea greu, așa că se mulțumește să spună că a înțeles.

— Bine, zice Babineau și-i întinde tableta. Nouă pești, nouă cifre. Dar, ține minte, doar peștii roz.

Scapelii se uită la ecranul pe care înoată peștii: roșii și verzi, verzi și albaștri, albaștri și galbeni. Se mișcă de la stânga la dreapta și apoi de la dreapta la stânga.

Stânga, dreapta.

Dreapta, stânga.

Unii mai sus, alții mai jos.

Dar unde sunt peștii roz? Trebuie să-i atingă cu degetul pe cei roz și, după ce va atinge nouă, toată povestea asta nenorocită va fi dată uitării.

Cu coada ochiului vede că Babineau își închide servieta. O ia și iese din cameră. Pleacă. Nu contează. Ea trebuie să atingă cu degetul peștii roz și totul va fi dat uitării. Un fulger albastru și peștii reapar. Înoată de la stânga la dreapta și de

la dreapta la stânga. Se aude cântecelul: *La mare, la mare, la frumoasa mare, tu și cu mine, tu și cu mine, ca să ne fie bine.*

Uite unul roz! Îl atinge! Apare numărul 11! Mai are încă opt!

Atinge al doilea pește roz când se închide încet ușa casei. Îl atinge pe al treilea când doctorul Babineau își pornește mașina. Cu buzele întredeschise ca pentru un sărut, Ruth Scapelli stă în mijlocul livingului și privește țintă ecranul. Culorile se schimbă și se reflectă pe obrajii și fruntea ei. Ține ochii larg deschiși și nu clipește. Apare al patrulea pește roz. Acesta se mișcă mai încet, parcă invitând-o să-l atingă cu degetul. Numai că ea nu face nicio mișcare.

— Bună seara, soră Scapelli!

Ridică privirea și îl vede pe Brady Hartsfield așezat în fotoliul ei preferat. Conturul lui este cam neclar, ușor spectral, dar cu siguranță că el este. Poartă tot hainele pe care le purta după-amiază, când a trecut ea prin rezerva lui: jeanși și o cămașă în carouri. Iar la buzunarul de la piept are insigna cu SUNT BĂRBIERIT DE INFIRMIERA BARBARA! Numai că i-a dispărut privirea goală, atât de cunoscută personalului medical din Ghetou. Acum se uită la ea cu mult interes. Își aduce aminte că așa se uita fratele ei la colonia lui de furnici, pe vremea când amândoi erau copii și locuiau în Hershey, Pennsylvania.

Probabil că-i o fantomă, pentru că văd cum îi înoată peștii în ochi.

— O să te pârască, zice Hartsfield. Și să nu-ți închipui că o să fie cuvântul lui împotriva cuvântului tău. A instalat o cameră de supraveghere în rezervă ca să mă poată urmări în permanență. Ca să mă studieze. Obiectivul are un unghi larg de acoperire, așa că vede toată camera. Genul ăsta de obiectiv se cheamă „ochi de pește”.

Zâmbește, dându-i de înțeles că a făcut un calambur. Un

pește roșu îi traversează ochiul drept, dispare și apoi reapare în ochiul stâng. Scapelli își spune: Are capul plin cu pești. Ce văd eu acum sunt gândurile lui.

— Camera de supraveghere este conectată la un aparat de înregistrare. Va arăta consiliului de administrație filmulețul în care mă torturezi. Să știi că nu m-a durut prea tare. Nu mai simt durerea ca pe vremuri. Dar el va insista că a fost tortură. Și povestea nu se va sfârși acolo. Va pune filmulețul pe YouTube. Și pe Facebook. Și pe toate site-urile alea unde se arată cum doctorii încalcă jurământul lui Hipocrate și asistentele sunt niște scorpii. O să ajungi celebră. Asistenta Torționară. Și cine îți va sări în ajutor? Cine îți va lua apărarea? Nimeni. Pentru că nu te înghite nimeni. Toată lumea crede că ești o persoană îngrozitoare. *Tu* ce crezi? Crezi că ești îngrozitoare?

Acum că i s-a atras atenția, Scapelli crede și ea că este o persoană îngrozitoare. Numai o asemenea persoană ar putea să amenințe un om cu leziuni pe creier că-i va răsuci testiculele. Ce-o fi fost în capul ei?

— Spune! îi ordonă Hartsfield, aplecându-se către ea, zâmbind. Peștii înoată. Fulgerul albastru strălucește. Cântecelul acela nu se oprește.

— Spune, otreapă ce ești!

— Sunt o persoană îngrozitoare, spune Ruth Scapelli.

Vorbește singură, pentru că este singură în living. Se uită la ecranul Zappit-ului.

— Cu convingere.

— Sunt îngrozitoare. Sunt o otreapă.

— Și ce o să facă doctorul Babineau?

— O să pună filmulețul pe YouTube. Și pe Facebook. Și pe site-urile cu doctori răi. Ca să vadă toată lumea.

— O să fii arestată.

— O să fiu arestată.

— O să-ți apară poza în ziare.
— Bineînțeles că o să apară.
— O să te duci la pușcărie.
— O să mă duc la pușcărie.
— Cine o să-ți ia apărarea?
— Nimeni.

17

În rezerva numărul 217 din Ghetou, Brady stă pe scaunul de lângă fereastră și se uită la prezentarea jocului „La pescuit”. Expresia de pe chipul lui este vie și perfect lucidă. Acesta este chipul pe care și-l ascunde de toată lumea, mai puțin de Felix Babineau. Pentru că doctorul Babineau nu mai contează. De fapt, doctorul Babineau nici nu prea mai există. Acum i se spune „doctorul Z”.

— Soră Scapelli, zice Brady. Haide să mergem în bucătărie!

Ea se împotrivește. Însă nu pentru mult timp.

18

Hodges încearcă să ignore durerea și să doarmă în continuare, însă o simte din ce în ce mai tare până când nu mai poate și deschide ochii. Bâjbâie după ceasul de pe noptieră și vede că-i două noaptea. Deloc momentul potrivit să fii treaz, poate chiar cel mai rău moment dintre toate. După pensionare, când a suferit de insomnie, considera că două noaptea este „ora sinucigașilor”. Iar acum își spune: Probabil că doamna Ellerton și-a pus planul în aplicare cam tot pe la ora asta. La două noaptea. Când ai impresia că zorii nu vor mai apărea niciodată.

Se dă jos din pat, merge încet până la baie și scoate sticla mare de Gelusil din dulăpiorul pentru medicamente. În tot acest timp are mare grijă să nu se privească în oglindă. Bea

pe nerăsuflate patru gâturi lungi, după care se sprijină de chiuvetă și așteaptă să vadă dacă stomacul va accepta antiacidul sau va apăsa butonul de ejectare, așa cum a făcut în cazul supei de pui.

Dar uite că stă cuminte și parcă nici durerea nu mai este la fel de rea. Uneori Gelusilul poate avea acest efect. Însă nu mereu.

Se gândește să se întoarcă în pat, dar se teme că va simți din nou pulsația aceea surdă odată ce se va întinde la orizontală. Așa că își târâie picioarele până în birou și își deschide computerul. Știe că este cel mai prost moment pentru căutarea posibilelor cauze pentru senzațiile pe care le are, dar nu se mai poate abține. Pe ecran apare imaginea pe care și-a instalat-o (altă fotografie cu Allie în copilărie). Mișcă mouse-ul până în bara de opțiuni, intenționând să deschidă Firefox. Dar încremenește înainte de a apuca să o facă. A primit o atenționare nouă. Între simbolul pentru mesaje și cel pentru FaceTime a apărut o umbrelă albastră, cu un roșu deasupra.

— Mesaj pe Umbrela Albastră a lui Debbie! exclamă el. Ei, să fiu al naibii!

Un mult mai tânăr Jerome Robinson îi descărcase aplicația cu Umbrela Albastră în urmă cu aproape șase ani. Brady Hartsfield, alias Dl Mercedes, voia să converseze cu polițaiul care nu fusese în stare să-l prindă. Și, chiar dacă era deja la pensie, Hodges era dispus să stea de vorbă cu el. Pentru că, odată ce reușești să convingi un jeg ca domnul Mercedes să vorbească (slavă Domnului că nu erau mulți ca el), nu mai durează mult până pui mâna pe el. Teoria asta se aplică mai cu seamă în cazul criminalilor foarte aroganți, iar Hartsfield era aroganța întruchipată.

Amândoi au avut motivele lor pentru a comunica pe un chat sigur, chipurile imposibil de depistat, cu servere situate

pe undeva, în adâncurile întunecate ale Europei de Est. Hodges voia să-l determine pe autorul Masacrului de la Complexul Municipal să facă o greșeală care să ducă la identificarea lui. Domnul Mercedes voia să-l determine pe Hodges să se sinucidă. În fond, reușise cu Olivia Trelawney.

Ce fel de viață duci acum? îi scrisese el lui Hodges în prima scrisoare, cea trimisă prin poșta tradițională. *Acum, când „fiorul vânătorii" a dispărut?* Și, câteva rânduri mai jos: *Vrei să iei legătura cu mine? Încearcă pe „Sub Umbrela Albastră a lui Debbie. Ți-am ales un nume de utilizator: „kermitfrog19".*

Cu ajutorul lui Jerome Robinson și Holly Gibney, Hodges a dat de urma lui Brady și Holly i-a sfărâmat țeasta. Jerome și Holly au fost recompensați de municipalitate cu gratuitate pentru toate serviciile publice pe o perioadă de zece ani; Hodges a primit un pacemaker. Nici măcar acum, la atâția ani distanță, Hodges nu vrea să se gândească la pierderea suferită atunci, la durerea care l-a copleșit, însă merită menționat că, din punctul de vedere al orașului, mai cu seamă al acelora care luaseră parte la concertul din Sala Mingo, totul se terminase cu bine.

La un moment dat, între anul 2010 și prezent, pictograma cu umbrela albastră a dispărut de pe bara de opțiuni din partea de jos a computerului. Dacă s-a întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu ea (dar nu-și amintește s-o fi făcut), probabil că a presupus că Jerome sau Holly au șters-o atunci când au venit să îndrepte ultrajul comis de el împotriva Macintosh-ului lipsit de apărare. Și, când colo, uite că de fapt au pus-o în folderul cu aplicații. Acolo a stat ascunsă umbrela albastră în toți acești ani. La naiba, poate chiar el a băgat-o acolo și a uitat! Memoria cam începe să dea rateuri după șaizeci și cinci de ani, când intri în linie dreaptă spre finiș.

Pune săgeata mouse-ului pe umbrela albastră, ezită o

clipă, apoi apasă. Pe ecran apar doi tineri – un el și o ea – care plutesc pe un covor magic deasupra unei mări nesfârșite. Peste ei cade o ploaie argintie, dar ei se simt bine la adăpostul unei umbrele albastre.

Of, Doamne, câte amintiri trezește imaginea asta!

Intră pe **kermitfrog19,** folosind numele de utilizator drept parolă – oare nu a făcut la fel și înainte, urmând instrucțiunile pe care i le dăduse Hartsfield? Nu mai ține minte, dar va afla curând. Apasă tasta *Enter.*

Computerul reflectează o secundă sau două (deși lui i se par mai multe) și apoi, *presto!* uite că site-ul se deschide. Hodges se încruntă. Brady Hartsfield folosise numele **ucigmerc,** prescurtare de la Ucigașul cu Mercedes – asta își amintește foarte clar –, numai că mesajul de acum este din partea altcuiva. Ceea ce este absolut normal, din moment ce Holly îi terciuise creierul dement al lui Hartsfield. Dar parcă tot nu-i vine să creadă.

Z-Boy vrea să vorbească cu tine!
Tu vrei să vorbești cu Z-Boy?
D N

Hodges pune cursorul pe **D** și apasă. O secundă mai târziu, iată și mesajul. O singură propoziție, doar șase cuvinte. Însă Hodges le citește iar și iar, simțind entuziasm, nu teamă. A dat de ceva. Nu știe încă despre ce anume este vorba, dar este aproape convins că-i ceva foarte important.

Z-Boy: Nu a terminat cu tine.

Hodges privește lung la mesajul acesta. În cele din urmă, îi răspunde:

Kermitfrog19: Cine nu a terminat cu mine? Cine ești?

Nu primește niciun răspuns.

19

Hodges și Holly se întâlnesc cu Pete și Isabelle la Bodega lui Dave, o cârciumioară liniștită, situată la câteva străzi distanță de balamucul cunoscut sub numele de Starbucks. A trecut ora micului dejun, localul este aproape pustiu, așa că își pot alege ce masă vor. Se hotărăsc să se așeze la una mai retrasă. La aparatul de radio din bucătărie cântă băieții de la Badfinger[16] în hohotele de râs ale chelneriților.

— Nu avem la dispoziție decât o jumătate de oră, anunță Hodges. După aia trebuie să dau fuga la doctor.

Pete îl privește îngrijorat.

— Sper că nu-i nimic grav.

— Nu. Mă simt excelent.

Și chiar așa se simte în această dimineață, de parcă ar avea din nou patruzeci și cinci de ani. Se pare că mesajul acela din computer, oricât de enigmatic și sinistru era, l-a ajutat mai mult decât Gelusilul.

— Să vă spunem ce am aflat. Holly, te rog să le dai Proba A și Proba B.

Holly și-a luat cu ea micuța geantă din stofă ecosez. Din ea scoate (fără prea mare entuziasm) tableta Zappit și capacul de lentilă găsit în garajul de la numărul 1588. Fiecare obiect se află în câte o pungă de plastic, iar capacul încă mai este înfășurat în batistele de hârtie.

— Ce ispravă ați mai făcut? îi întreabă Pete.

În tonul forțat mucalit al fostului său partener, Hodges

[16] Badfinger – trupă rock din Marea Britanie, celebră în anii șaizeci (n.tr.).

simte și o notă acuzatoare.

— Am investigat, răspunde Holly.

Deși evită din răsputeri să privească oamenii în ochi, acum aruncă o privire rapidă spre Izzy Jaynes, ca și cum ar vrea să adauge: Pricepi aluzia?

— Explicați-ne, le cere Izzy.

Hodges începe să vorbească. Holly stă lângă el, cu ochii în jos, fără să se fi atins de ceașca cu cafea fără cofeină, singura pe care o bea. Dar își mișcă maxilarele, dându-i de înțeles lui Hodges că mestecă o pastilă de Nicorette.

— Incredibil! exclamă Izzy când Hodges termină de povestit.

Întinde un deget acuzator spre punga cu Zappit-ul.

— Pur și simplu ai *luat* chestia asta. Ai împachetat-o într-o bucată de ziar, așa cum se împachetează peștii la piață, și ai scos-o din casă fără să spui nimănui.

Holly se face și mai mică în scaun. Își strânge mâinile atât de tare că i s-au albit încheieturile de la degete.

Lui Hodges îi este destul de simpatică Isabelle, deși pe vremuri mai că era să-l prindă cu cioara vopsită în timpul unui interogatoriu (când el se băgase până peste cap într-o anchetă neautorizată a cazului Mercedes), însă acum nu mai poate spune că s-ar da în vânt după ea. De fapt, nu-i place nicio persoană capabilă s-o timoreze pe Holly.

— Fii rezonabilă, Iz! Ia gândește-te puțin. Dacă Holly n-ar fi găsit drăcia aia, absolut întâmplător, ar fi rămas acolo. Pentru că voi nu aveați de gând să percheziționați casa.

— Probabil că nici pe menajeră nu aveați de gând s-o sunați, adaugă Holly.

Deși nu-și ridică privirea, vocea ei are o asprime metalică, pe care Hodges se bucură să o audă.

— Am fi ajuns să discutăm la un moment dat și cu Nancy Alderson, spune Izzy.

Însă privește repede în sus și la stânga cu ochii ei de culoarea cețurilor. Gest involuntar, făcut de cel care spune o minciună și din care Hodges înțelege că ea și cu Pete nici măcar n-au discutat până acum despre menajeră, deși probabil că ar fi ajuns să stea de vorbă și cu ea în cele din urmă. O fi Pete Huntley nițeluș cam greoi la minte, dar este și foarte meticulos, nimic de zis în privința asta.

— Dacă au fost amprente pe aparatul ăsta, nu se lasă Izzy, acum sunt șterse. Pa și pusi.

Holly mormăie ceva în barbă, iar Hodges își aduce aminte de prima lor întâlnire, când o poreclise „Gângava” și o subestimase cu totul.

Izzy se apleacă peste masă, iar ochii ei nu mai sunt deloc încețoșați.

— *Ce* ai zis?

— A zis că-i o aiureală, intervine Hodges, perfect conștient de faptul că adevăratul cuvânt era *inepție*. Și are dreptate. Tableta căzuse între brațul de la fotoliul doamnei Ellerton și perna pentru fund. Oricum s-ar fi estompat orice amprente, iar tu știi foarte bine asta. Dă-mi voie să te întreb: *pe bune* că aveați de gând să percheziționați întreaga casă?

— Posibil, răspunde Isabelle, pe un ton îmbufnat. Depinde ce rezultate am fi primit de la laborator.

Nu se luaseră probe din nicio altă cameră, cu excepția dormitorului și băii lui Martine Stover. Toți patru cunosc acest adevăr, inclusiv Izzy, așa că Hodges nu simte nevoia să mai insiste.

— Calmează-te, îi spune Pete lui Isabelle. Ai fost de acord să-i chemăm acolo pe Kermit și pe Holly.

— Nici prin cap nu mi-a trecut că o să plece cu…

Nu mai continuă. Deși Hodges arde de curiozitate să afle cum va încheia. O să spună: *cu o probă?* Probă care dovedește ce? Dependența de *Solitaire?*

— …cu un obiect care i-a aparținut doamnei Ellerton, termină ea fără prea multă convingere.

— Ei bine, acum vi l-am înapoiat, zice Hodges. Putem să trecem peste asta? Poate că ar fi bine să discutăm despre bărbatul care i-a dat tableta la supermarket, sub pretextul că firma dorea să afle părerea utilizatorului unui produs care nu se mai fabrică?

— Și despre bărbatul care le urmărea pe cele două femei, spune Holly, tot fără să-și ridice ochii din poală. De vizavi, cu un binoclu performant.

Fostul partener al lui Hodges arată spre punga în care se află capacul de la lentilă.

— O să le zic să preleveze amprentele de pe chestia asta, dar să știi, Kermit, că nu-mi fac mari speranțe. Știi bine cum se umblă cu capacele astea.

— Mda, mormăie Hodges. Oamenii le apucă de muchie. Ca să nu mai zic că era al naibii de frig în garajul ăla. Îmi vedeam respirația. Probabil că tipul purta mănuși.

— Sunt aproape sigură că individul din supermarket era un escroc de duzină, care voia să facă rost de niște bani, spune Izzy. Așa pare. Poate că a sunat după o săptămână și a încercat s-o convingă pe doamna Ellerton că, prin acceptarea acelei tablete învechite, era acum obligată să cumpere una mai scumpă, iar cucoana l-a băgat în mă-sa. Sau poate a vrut să folosească informațiile din chestionar ca să-i pirateze computerul.

— În niciun caz computerul *ăla,* intervine Holly. Era de pe vremea lu' Tata Noe.

— Da' știu că te-ai uitat bine pe acolo, comentează Izzy. Nu cumva ai scotocit și prin dulăpioarele cu medicamente în timp ce-ți desfășurai ancheta?

Hodges nu poate să-i mai înghită aluziile răutăcioase.

— Holly a făcut exact ce ar fi trebuit să faci tu, Isabelle. Nu

te face că nu pricepi.

Obrajii lui Izzy capătă culoarea focului.

— V-am chemat din politețe, atâta tot. Și îmi pare rău că am făcut-o. Mereu ne dați bătaie de cap.

— Încetează! spune Pete.

Dar Izzy nu mai poate fi oprită: se apleacă mai mult peste masă și se uită furioasă de la Hodges la creștetul capului plecat al lui Holly.

— Acești doi bărbați necunoscuți – presupunând că ar fi existat, lucru de care eu mă cam îndoiesc – nu au nicio legătură cu ce s-a întâmplat în casa aia. Unul probabil că era un țepar și celălalt un simplu voyeur.

Hodges știe că nu trebuie să se enerveze, ci să păstreze o atitudine prietenoasă și pașnică, dar nu-i în stare.

— Adică un pervers căruia îi curgeau balele privind cum se dezbracă o femeie de optzeci de ani sau cum este spălată o tetraplegică? Da, ai dreptate, este cea mai logică explicație.

— Fii atent la ce-ți zic eu aici, îl repede Izzy. Mama omoară fata și după aia se omoară pe ea. Ba chiar lasă și un fel de bilet de adio: „Z", gata, sfârșit. Ce vrei mai clar de atât?

Z-Boy, își zice Hodges. Cel care-i trimite mesaje de sub Umbrela Albastră a lui Debbie se semnează „Z-Boy".

Holly ridică privirea.

— Era un „Z" și în garaj. Scrijelit în lemnul dintre uși. L-a observat Bill. Și Zappit începe tot cu un Z, așa să știi.

— Corect! o ia peste picior Izzy. Iar Kennedy și Lincoln au același număr de litere, ceea ce demonstrează că au fost asasinați de aceeași persoană.

Hodges se uită pe furiș la ceas și vede că va trebui să plece curând. Slavă Domnului! Întâlnirea asta n-a avut niciun rezultat, doar a reușit s-o tulbure pe Holly și s-o scoată din sărite pe Izzy. Nici că ar putea avea vreun rezultat, pentru că nu are nici cea mai mică intenție să le spună lui Pete și

Isabelle ce anume a găsit el în computer de dimineață. Informația pe care o deține ar putea da un nou avânt anchetei, dar are de gând să o ascundă până va avea ocazia să se ocupe personal de ea. Nu vrea să creadă că Pete n-ar ști ce să facă cu ea, dar…

Dar este foarte posibil. Pentru că meticulozitatea nu poate înlocui intuiția. Și Izzy? Izzy este prea comodă și nu vrea să deschidă o cutie a Pandorei, plină cu o mulțime de motive din romanele ieftine, cum ar fi litere ciudate și bărbați necunoscuți. Nu acum, când morțile din casa doamnei Ellerton țin prima pagină a ziarelor, alături de o recapitulare completă a tragediei în urma căreia Martine Stover a rămas paralizată. Nu acum, când Izzy se așteaptă să mai urce o treaptă în ierarhia departamentului de poliție după ieșirea la pensie a actualului ei partener.

— Concluzia, spune Pete, este că acest caz va fi considerat drept o crimă urmată de o sinucidere și că noi trebuie să mergem mai departe. *Trebuie* să mergem mai departe, Kermit. Uite, eu ies la pensie. Și din cauza afurisitelor ăstora de reduceri bugetare, Iz o să rămână o vreme cu o grămadă de cazuri pe cap și fără partener care s-o ajute. Iar chestiile astea…

Și arată spre cele două pungi de plastic.

— …nu zic nu, sunt interesante, dar nu modifică în niciun fel concluzia la care am ajuns. Dacă nu cumva tu crezi că o minte diabolică a pus la cale toată povestea asta. Poate că toată tragedia a fost orchestrată de un criminal în serie, care conduce o rablă și își peticește haina cu bandă adezivă, nu? Ce crezi?

— Cred că nu.

Hodges își amintește ce a spus Holly despre Brady Hartsfield doar cu o zi în urmă. A folosit cuvântul *arhitect.*

— Și cred că așa este: crimă urmată de sinucidere.

Holly îi aruncă o privire deopotrivă surprinsă și rănită, după care își pleacă din nou ochii în pământ.

— Dar vrei să faci ceva pentru mine?

— Dacă pot, spune Pete.

— Am încercat tableta cu jocuri, dar nu i s-a aprins ecranul. Probabil nu mai are baterie. N-am vrut să deschid compartimentul unde-i bateria, pentru că tocmai acolo ar *trebui* să fie căutate amprentele.

— Am să le zic să se uite și acolo, dar nu cred că…

— Da, da, nici eu nu cred. Ce vreau eu de la tine este să-l pui pe unul dintre băieții tăi care se pricep la chestii din astea să-l deschidă și să verifice aplicațiile cu jocuri. Să vadă dacă nu găsesc ceva ieșit din comun printre ele.

— În regulă, spune Pete.

Observă că Izzy își dă ochii peste cap și începe să se foiască stânjenit pe scaun. Hodges nu ar băga mâna în foc, dar are impresia că Pete tocmai ce i-a tras una cu piciorul pe sub masă.

— Trebuie să plec, anunță el, scoțându-și portofelul. N-am ajuns ieri la doctor. E musai să mă duc astăzi.

— Facem noi cinste, spune Izzy. Măcar atât să facem ca să vă mulțumim pentru probele extrem de utile pe care ni le-ați oferit.

Holly mormăie din nou în barbă. În ciuda auzului antrenat în mormăielile ei, Hodges nu prea înțelege ce zice acum. Dar parcă deslușește cuvântul *putoare.*

20

Odată ajunși afară, Holly se oprește o clipă ca să-și îndese pe cap o șapcă din stofă ecosez – demodată, dar încântătoare în felul ei –, după care își vâră mâinile în buzunarele de la haină. Refuză să se uite la el și pornește înapoi, spre biroul

lor, situat la doar câteva străzi distanță. Deși are mașina parcată în fața restaurantului, Hodges aleargă după Holly.

— Stai!

— Vezi cum se poartă?

Și merge mai repede. Tot fără să se uite la el.

Durerea se furișează înapoi în abdomenul lui Hodges și îi taie răsuflarea.

— Stai, Holly! Nu pot să mă țin după tine.

Ea se întoarce și fostul detectiv se sperie când îi vede ochii plini de lacrimi.

— Neagă evidențele! Au de gând să mușamalizeze totul și o fac pentru ca Pete să se poată bucura în tihnă de pensie, nu așa cum ai pățit tu cu cazul Ucigașului cu Mercedes, care te-a bântuit întruna și ziarele n-o să se inflameze și tu știi că nu-i așa cum zic ei și eu știu că tu știi și mai știu că trebuie să-ți iei rezultatele de la analize și eu *vreau* să ți le iei pentru că sunt tare *îngrijorată,* dar mă gândesc la sărmanele femei… nu cred… ele nu merită să… să fie ascunse sub *preș!*

Slavă Domnului că se oprește! Tremură. Pe obraji îi îngheață lacrimile. Hodges îi ridică bărbia ca s-o poată privi, știind foarte bine că s-ar feri dacă altcineva ar încerca să o atingă în felul ăsta – da, chiar dacă Jerome Robinson ar încerca să o atingă, tot s-ar feri, deși îl iubește pe Jerome, probabil încă din ziua în care au descoperit împreună programul ăla pe care Brady îl băgase în computerul Oliviei Trelawney, cel care a scos-o din minți și a împins-o la sinucidere.

— Holly, nu am terminat încă. De fapt, am impresia că abia am început.

Îl privește drept în ochi – alt lucru pe care nu l-ar face cu nimeni altcineva.

— Ce vrei să zici?

— S-a mai întâmplat ceva, dar n-am vrut să le spun lui

Pete și Izzy. Plus că deocamdată nici nu știu ce mama naibii să înțeleg. Uite, acum n-am vreme, dar o să-ți povestesc totul când mă întorc de la doctor.

— Bine, sigur că da. Du-te. Du-te acum. Chiar dacă nu cred în Dumnezeu, am să spun o rugăciune pentru rezultatele de la analizele tale. Nu are ce să strice, nu?

— Nu.

O îmbrățișează scurt – pe Holly o îngrozesc îmbrățișările lungi – și pornește înapoi, spre mașină, gândindu-se din nou la ce a spus ea cu o zi în urmă. Că Brady Hartsfield ar fi un arhitect al sinuciderilor. Frumoasă figură de stil venită din partea unei femei care scrie poezii în timpul liber (nu că Hodges ar fi citit vreuna sau va avea vreodată ocazia să o facă). Însă probabil că Brady ar fi luat-o în râs, considerând-o prost inspirată. Pentru că, după mintea lui bolnavă, este un *maestru* al sinuciderilor.

Hodges se urcă în Priusul cumpărat la insistențele lui Holly și pornește spre cabinetul doctorului Stamos. Spune și el o rugăciune: Te rog, fă să fie ulcer. Chiar dacă-i unul hemoragic, care să necesite o intervenție chirurgicală.

Fă să fie doar un ulcer.

Te rog, fă să nu fie ceva mai rău.

21

Astăzi nu mai stă în sala de așteptare. Cu toate că a ajuns mai devreme cu cinci minute, iar sala este la fel de plină ca data trecută, Marlee, majoreta de la recepție, nici nu-l lasă să se așeze pe un scaun și îl trimite imediat înăuntru.

La fiecare control medical anual, Belinda Jensen (asistenta lui Stamos) îl întâmpină zâmbitoare și binedispusă. Însă, în dimineața asta, nici vorbă de zâmbet, nici vorbă de bună dispoziție. Când urcă pe cântar, Hodges își aduce aminte că a

depășit puțin termenul pentru consultul anual. Cu patru luni. Aproape cinci.

Acul cântarului învechit se oprește la 74,8. În 2009, când a ieșit la pensie, cântărea 104,3. Belinda îi ia tensiunea, îi vâră ceva în ureche ca să-i citească temperatura, după care îl conduce în cabinetul doctorului Stamos, aflat la capătul coridorului. Bate o dată în ușă și îl abandonează pe Hodges imediat ce aude răspunsul doctorului: „Intră!" În mod obișnuit volubilă, vorbind neîncetat despre copiii ei neastâmpărați și soțul ei pisălog, astăzi asistenta abia dacă a deschis gura.

Nu-i de bine, își spune Hodges. Dar poate că nu-i prea rău. Te rog, Doamne, fă să nu fie prea rău. Mai lasă-mă aici încă zece ani, nu-i mult, nu-i așa? Sau, dacă nu poți chiar zece, ce zici de cinci?

Wendell Stamos este un bărbat de cincizeci și ceva de ani, cu o frunte din ce în ce mai înaltă și cu păr din ce în ce mai puțin. Are constituția unui atlet profesionist, care se păstrează în formă și după retragerea din activitate – umerii lui lați și șoldurile înguste ar stârni invidia oricărui tânăr. Doctorul îl privește îngândurat și îl invită să ia loc. Fostul detectiv se așază pe scaun.

— Cât de rău e?

— Rău, spune Stamos, grăbindu-se să adauge: dar nu trebuie să ne pierdem speranța.

— Nu mă lua pe ocolite, spune-mi drept în față.

— Ai cancer de pancreas și mă tem că l-am descoperit… într-un stadiu cam avansat. Ți-a prins și ficatul.

În mod absolut paradoxal, Hodges se luptă cu o dorință puternică și de-a dreptul înspăimântătoare de a râde. Ba nu, e vorba de mai mult decât un simplu hohot de râs. Pur și simplu îi vine să-și dea capul pe spate și să chiuie ca bunicul lui Heidi. Își zice că-i din cauza vorbelor despre speranță ale

lui Stamos. I-au adus aminte de un banc vechi. Doctorul îi spune pacientului: Am o veste bună și una proastă. Pe care vrea s-o audă mai întâi pacientul? Zi-mi-o pe aia proastă. Ai o tumoră cerebrală inoperabilă, spune doctorul. Pacientul se pierde cu firea și îl întreabă care ar putea fi vestea cea bună. Doctorul se apleacă spre el, zâmbește complice și zice: I-o trag recepționerei, care-i *superbă*.

— Vreau să te duci imediat să te vadă un gastroenterolog. Imediat, adică astăzi. Cel mai bun din regiunea asta este Henry Yip, de la Kiner. El o să te trimită la un oncolog bun. Care, cred eu, o să te pună pe chimio și radioterapie. Sunt proceduri dureroase pentru pacient, care îl slăbesc peste măsură de mult, dar mult mai puțin decât o făceau în urmă cu cinci ani…

— Încetează! spune Hodges.

Bine că nu-i mai vine să râdă.

Și Stamos tace. Și se uită lung la el, în razele strălucitoare ale soarelui de ianuarie. Hodges își spune: Dacă nu se întâmplă o minune, acesta este ultimul ianuarie din viața mea. Uau!

— Ce șanse am? Spune-mi adevărul-adevărat. Mai am o problemă de rezolvat, o problemă care ar putea să fie foarte importantă, așa că trebuie să știu.

Stamos oftează.

— Mă tem că foarte slabe. Depistarea la timp a afurisitului ăstuia de cancer pancreatic se întâmplă atât de *rar*…

— Cât mai am?

— Cu tratament? Poate un an. Chiar doi. Și nu este deloc exclus să intri în remis…

— Trebuie să mă gândesc, spune Hodges.

— De-ai ști de câte ori am auzit cuvintele astea după ce am dat nefericita veste pacienților mei. Și le-am spus mereu ce am să-ți spun și ție acum, Bill. Dacă ar fi să te afli pe

acoperișul unei clădiri în flăcări și ar apărea un elicopter, din care s-ar coborî spre tine o scară de frânghie, ai mai zice că trebuie să te gândești sau te-ai cățăra imediat?

Hodges cade pe gânduri și iar îl apucă râsul. Reușește să și-l înăbușe. Dar nu și zâmbetul. Larg și seducător.

— Poate că da, spune el, dacă respectivul elicopter nu ar avea suficient combustibil în rezervor.

22

La douăzeci și trei de ani, înainte de a intra în carapacea dură a ultimilor ani, Ruth Scapelli a avut o relație scurtă și furtunoasă cu un bărbat nu tocmai onorabil, proprietar al unei săli de bowling. A rămas însărcinată și a născut o fetiță, căreia i-a pus numele Cynthia. Asta s-a întâmplat în Davenport, Iowa, orașul ei natal, în vremea când studia la Universitatea Kaplan ca să obțină diploma de asistentă medicală. Sarcina și nașterea au luat-o prin surprindere, dar nu la fel de mult ca momentul în care s-a dezmeticit și și-a dat seama că tatăl Cynthiei era un individ de patruzeci de ani, cu betelia pantalonilor acoperită de burtă și cu mesajul IUBEȘTE VIAȚA ȘI TRĂIEȘTE CA SĂ IUBEȘTI tatuat pe brațul păros. Chiar dacă ar fi cerut-o în căsătorie (dar n-a făcut-o), ea l-ar fi refuzat, cutremurându-se de silă. Wanda, mătușa ei, a ajutat-o să-și crească fetița.

Acum Cynthia Scapelli Robinson locuiește la San Francisco, are un soț bun (fără tatuaje) și doi copii – unul dintre ei este deja la liceu și învață foarte bine. Casa Cynthiei este una primitoare, pentru că ea face toate eforturile în acest sens, marcată fiind de atmosfera înghețată și dezolantă din casa în care crescuse (și în care mama ei începuse să-și construiască acea carapace cumplită). Casa mătușii Wanda, casa copilăriei Cynthiei, fusese în permanență plină de

acuzații și reproșuri care începeau de obicei cu *Ai uitat să.* Când era la liceu, Cynthia îi spunea deja mamei sale pe nume. Iar Ruth Scapelli nu s-a opus; mai degrabă, s-a simțit oarecum ușurată. Din cauza obligațiilor de serviciu, nu a fost prezentă la nunta fiicei sale, totuși i-a trimis un cadou. Un radio cu ceas. Acum, Cynthia și mama sa vorbesc la telefon o dată sau de două ori pe lună și corespondează ocazional prin e-mail. *Josh învață foarte bine, a intrat și în echipa de fotbal.* La care răspunsul a fost scurt și la obiect: *Bravo lui.* Adevărul este că Cynthia nu i-a dus niciodată dorul mamei sale pentru că nu avea niciun motiv s-o facă.

În această dimineață se trezește la ora șapte, pregătește micul dejun pentru soțul ei și cei doi băieți, îl trimite pe Hank la serviciu, își trimite băieții la școală și pune în funcțiune mașina de spălat vase. Apoi face un drum până în spălătorie, bagă rufele murdare în mașina de spălat și o pune și pe *aceasta* în funcțiune. Face toată treaba fără să-și zică nici măcar o singură dată *Nu trebuie să uit să...* deși o parte foarte mică și foarte ascunsă a minții ei o *gândește* și o va gândi toată viața. Semințele plantate în copilărie prind rădăcini adânci.

La nouă și jumătate își mai face încă o ceașcă cu cafea, dă drumul la televizor (nu se prea uită, dar așa nu se mai simte singură în casă) și își deschide laptopul ca să vadă dacă a primit și alte e-mailuri, în afară de cele publicitare de la Amazon și Urban Outfitters. Uite că are unul de la mama ei, trimis aseară la 22:44, adică la 20:44, ora Coastei de Vest. Citește descrierea subiectului și se încruntă. Conține doar două cuvinte: **Iartă-mă.**

Deschide mesajul. Inima îi bate tot mai repede pe măsură ce îl citește.

Sunt îngrozitoare. Sunt o otreapă îngrozitoare. Nu o să-mi ia nimeni apărarea. Trebuie să fac asta. Te iubesc.

Te iubesc. Când i-a spus cuvintele astea ultima dată? Cynthia, care le spune băieților ei de cel puțin patru ori pe zi că-i iubește, nu-și mai aduce aminte. Ia repede telefonul de pe blatul din bucătărie, unde îl pusese la încărcat, și își sună mama pe mobil. Apoi pe telefonul fix. La ambele aude același text de întâmpinare înregistrat de Ruth Scapelli, scurt și fără floricele: „Lăsați un mesaj. Am să vă contactez eu dacă va fi cazul." Cynthia îi cere să o sune de urgență, numai că se teme foarte tare că mama ei nu va fi în stare să o facă. Nici acum, poate nici mai târziu, poate niciodată.

Mușcându-și buzele, se plimbă încolo și încoace prin bucătăria ei însorită, după care ia din nou telefonul și cere la informații numărul Spitalului Memorial Kiner. Începe iar să se plimbe agitată, în timp ce așteaptă să i se facă legătura la Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale. În cele din urmă îi răspunde un infirmier, care se prezintă: Steve Halpern. Nu, îi spune Halpern, sora Scapelli nu este la serviciu, fapt extrem de surprinzător. Tura ei a început la ora opt, iar în Midwest acum este unu fără douăzeci.

— Încercați acasă, o sfătuiește el. Poate că nu se simte bine și și-a luat o zi liberă, cu toate că nu-i stă în fire să nu anunțe.

Habar n-ai tu, îl apostrofează Cynthia în gând. Doar dacă nu cumva ai crescut într-o casă în care mantra era *Ai uitat să.*

Îi mulțumește pentru amabilitate (nu uită niciodată să mulțumească, oricât de îngrijorată ar fi) și sună din nou la informații. De data aceasta cere numărul de telefon al secției de poliție aflate la trei mii două sute nouăsprezece kilometri depărtare. Se prezintă și își expune problema cu tot calmul de care este capabilă în aceste momente.

— Mama mea locuiește pe Tannenbaum Street, la numărul 298. Numele ei este Ruth Scapelli. Este asistentă-șefă la

Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale de la Spitalul Kiner. De dimineață am primit un e-mail de la ea, care mă face să cred…

Că-i într-o stare de depresie foarte gravă? Nu. S-ar putea să nu-i convingă pe polițiști să treacă pe la ea. Plus că nu la depresie se gândește ea acum. Trage aer în piept.

— Care mă face să cred că intenționează să se sinucidă.

23

Mașina de patrulare 54 oprește în fața casei cu numărul 298 de pe Tannenbaum Street. Polițiștii Amarilis Rosario și Jason Laverty – cuplu cunoscut la secție drept „Toody și Muldoon", din cauză că numărul mașinii lor apare în titlul unui vechi serial – coboară și se apropie de ușă. Rosario apasă butonul soneriei. Nu le răspunde nimeni. Laverty bate cu putere de câteva ori. Tot niciun răspuns. Merge la noroc și încearcă ușa. Ușa se deschide. Cei doi schimbă priviri uimite. Sigur, cartierul acesta este unul liniștit, dar oamenii au obiceiul să-și încuie ușile în oraș.

Rosario bagă capul înăuntru.

— Doamnă Scapelli? Sunt ofițer de poliție Rosario. Sunteți bună să ne răspundeți ca să știm unde vă aflați?

Nu le răspunde nimeni.

Intervine și partenerul ei.

— Sunt ofițer Laverty, doamnă. Fiica dumneavoastră își face griji pentru dumneavoastră. Ați pățit ceva?

Nimic. Laverty ridică din umeri și arată spre ușa deschisă.

— Doamnele au întâietate.

Rosario intră, desfăcându-și din reflex cureaua tocului în care se află arma de serviciu. Laverty o urmează. Livingul este pustiu, dar televizorul merge, deși fără sunet.

— Toody, Toody, nu-mi place deloc povestea asta, spune

Rosario. Simți cum miroase?

Laverty simte. Este miros de sânge. Îi descoperă originea în bucătărie, unde Ruth Scapelli zace pe podea lângă un scaun răsturnat. Are brațele întinse, de parcă ar fi vrut să amortizeze șocul căderii. Cei doi polițiști văd tăieturile adânci pe care și le-a făcut: lungi până aproape de coate, mai scurte de-a curmezișul încheieturilor. Plăcile de gresie sunt pătate de sânge. Mai mult sânge este pe masa la care a stat ca să-și pună planul în aplicare. Un cuțit de carne lipsește din stativul de lemn de lângă prăjitorul de pâine. Uite-l acolo. Așezat cu grijă ridicolă pe tava din mijlocul mesei, între solniță, râșnița pentru piper și suportul ceramic pentru șervețele. Sângele este negru, în proces de coagulare. Laverty presupune că femeia este moartă de cel puțin douăsprezece ore.

— Poate nu era nimic interesant la televizor, zice el.

Rosario îi aruncă o privire cruntă. Se lasă într-un genunchi și se apropie de cadavru, dar nu prea mult, ca să nu-și murdărească uniforma luată de la curățătorie doar cu o zi în urmă.

— A desenat ceva înainte să-și piardă cunoștința, spune ea. Uite, acolo, pe placa de gresie de lângă mâna dreaptă. Cu sângele ei a desenat. Tu ce zici că e? Un „2”?

Laverty se sprijină cu mâinile de genunchi și se apleacă să vadă mai bine.

— Greu de spus. Ori un „2”, ori un „Z”.

BRADY

— Băiatul meu e un geniu.

Asta obișnuia să spună Deborah Hartsfield prietenilor ei. La care adăuga, cu un zâmbet cuceritor:

— Nu mă laud, este purul adevăr.

Asta se întâmpla înainte să cadă în patima beției, pe vremea când încă mai avea prieteni. Mai avusese și un alt fiu, Frankie. Însă Frankie nu a fost un geniu. Frankie avea buba la cap. La patru ani, a căzut într-o seară pe scara de la pivniță, și-a rupt gâtul și a murit. Cel puțin, asta este povestea pe care o spuneau Deborah și Brady. Adevărul era puțin altfel. Puțin mai complicat.

Lui Brady îi plăcea nespus de mult să inventeze tot felul de chestii și, într-o zi, va inventa ceva ce le va aduce foarte mulți bani, le va asigura confortul financiar pentru întreaga viață. Deborah era convinsă că așa aveau să stea lucrurile și îl asigura în permanență de asta. Iar Brady o credea.

La școală, băiatul lua note de opt, șapte și șase. Numai la cursurile de informatică avea zece pe linie. Când a terminat liceul din cartierul de nord, căminul familiei Hartsfield era deja plin cu tot felul de gadgeturi, unele dintre acestea – de exemplu cutiile albastre prin care pirata semnalul TV al firmei de cablu Midwest Vision – fiind ilegale. Brady își instalase atelierul în pivniță, unde Deborah cobora rareori. Acolo se ocupa de invențiile lui.

Încetul cu încetul, în sufletul lui s-a strecurat îndoiala. Și ranchiuna, sora geamănă a îndoielii. Indiferent cât de inspirate erau creațiile lui, niciuna nu se dovedea bănoasă. Erau niște tipi în California – de pildă, Steve Jobs – care au făcut niște averi incredibile și au schimbat lumea doar meșterind aiurea la ei în garaj, însă invențiile lui Brady

chipurile nu se ridicau la înălțimea standardelor cerute.

De exemplu, proiectul Rolla, care trebuia să fie un aspirator conectat la un computer. Și aspiratorul ăsta funcționa singur, era capabil să se rotească în jurul propriei axe și pornea în altă direcție de fiecare dată când întâlnea un obstacol. Avea toate datele unui câștigător, până când Brady a văzut aspiratorul-robot Roomba în vitrina unui magazin cu electrocasnice superșmechere de pe Lacemaker Lane. Cineva i-o luase înainte. Atunci i-a trecut prin cap proverbul *Întârziatul nu se alege cu nimic.* L-a alungat din minte atunci. Dar uneori – noaptea, când nu putea să doarmă sau când avea o migrenă – se gândea din nou la el.

Cu toate acestea, două dintre invențiile lui, deși minore, au făcut posibil măcelul de la Complexul Municipal. Erau două telecomenzi TV pe care le modificase și le botezase Invenția Unu și Invenția Doi. Invenția Unu schimba luminile semafoarelor de la roșu la verde și viceversa. Invenția Doi era nițel mai sofisticată. Aceasta recepta și memora codul transmis de telecomanda oricărui automobil, dându-i posibilitatea lui Brady să deschidă respectivele mașini după plecarea proprietarilor bătuți în cap. La început, a folosit-o doar ca să poată fura mașinile și să le vândă pe bani sau alte obiecte de preț. Apoi, pe când în minte a început să i se formeze vaga idee că ar putea intra cu o mașină mare într-o mulțime de oameni (alături de alte fantezii despre asasinarea președintelui ori a unui star de cinema), a folosit Invenția Doi ca să descuie Mercedesul doamnei Olivia Trelawney și a descoperit cheia de rezervă în torpedo.

N-a furat mașina aia, a lăsat-o în pace, dar a reținut locul unde se afla cheia de rezervă – în caz de nevoie. La scurtă vreme după aceea, aidoma unui mesaj venit de la forțele întunecate care guvernează universul, a citit în ziar că se va ține un târg de joburi la Complexul Municipal, în data de

zece aprilie.

Și că erau așteptați să participe la el mii de oameni.

După ce a început să lucreze în Patrula Cibernetică de la Discount Electronix și și-a putut cumpăra computere și alte dispozitive la prețuri de nimic, Brady a conectat între ele șapte laptopuri de calitate inferioară în atelierul lui din pivniță. Rareori i s-a întâmplat să folosească mai mult de unul, dar îi plăcea tare mult cum arăta încăperea: ca un centru de comandă dintr-un film SF sau dintr-un episod din *Star Trek*. A instalat și un sistem de activare a tuturor dispozitivelor prin comandă vocală, iar asta s-a întâmplat cu câțiva ani înainte ca Apple să conceapă un program, asemănător, pe care l-a botezat Siri și care a ajuns celebru.

Păi, cum? Că parcă se spunea că întârziatul nu se alege cu nimic?

Dar în cazul ăsta, Apple s-a ales cu câteva miliarde.

Cui nu i-ar veni să omoare o grămadă de oameni, dacă ar fi în situația asta?

La Complexul Municipal n-a reușit să ucidă decât opt (fără să mai pună la socoteală și răniții, unii schilodiți ca lumea), dar ar fi putut să nimicească *mii* la concertul ăla rock. Și ar fi rămas în memoria colectivă pe vecie. Însă, înainte de a apuca să apese butonul care ar fi pornit ventilatorul morții și ar fi propulsat rulmenți cu bile pe o rază foarte mare, mutilând și decapitând sute de fătuci abia ajunse la vârsta pubertății (plus mămicuțele supraponderale și mult prea indulgente), cineva i-a stins lumina.

Se pare că acea parte a amintirilor sale a fost permanent suprimată, însă nu *are nevoie* să-și amintească. Nu putea fi decât o singură persoană: Kermit William Hodges. Hodges ar fi trebuit să se sinucidă, la fel ca doamna Trelawney – cel puțin, acesta fusese planul –, dar reușise cumva să scape și

de asta, și de explozivul pe care i-l ascunsese Brady în mașină. Boșorogul ăla de detectiv ieșit la pensie apăruse la concert și îl împiedicase să-și dobândească nemurirea.

Bum, bum, uite-așa s-au stins luminile[17].

Și îngerii ajung demoni[18].

Coincidența este o parașută unsă cu toate alifiile. Ea a făcut ca Brady să fie transportat la Spitalul Memorial Kiner de mașina numărul 23, de la Detașamentul 3 de pompieri. Rob Martin nu a participat la acțiune – la vremea respectivă se afla în Afganistan, pe cheltuiala guvernului Statelor Unite. Paramedicul era Jason Rapsist, care a încercat să-l țină în viață pe Brady cât a durat cursa nebună spre spital. Dacă i s-ar fi cerut să parieze, Jason ar fi zis că nu are nicio șansă. Tânărul de pe targă se zguduia ca alte alea. Pulsul măsura 175 de bătăi pe minut, iar tensiunea îi era când prea mare, când prea mică. Însă a reușit să-l ducă în viață la Kiner.

Acolo a fost examinat de domnul doctor Emory Winston, veteran al secției de operații reparatorii a spitalului, botezată de cei care lucrează acolo „Clubul cuțitarilor de sâmbătă noaptea”[19]. Winston a agățat un student la medicină care freca menta pe lângă secția de urgențe și făcea curte asistentelor. L-a invitat să facă o evaluare superficială a stării noului pacient. Studentul a raportat reflexe foarte slabe, pupila stângă dilatată și imobilă și reflex Babinski[20] pozitiv la piciorul drept.

— Adică? l-a întrebat Winston.

---

[17] În orig. „Boom, boom, out go the lights” – cântec compus de Stan Lewis, în 1957 (n.tr.).

[18] În orig. *Angel, angel, down we go* – film din 1969 (n.tr.).

[19] Aluzie la titlul cărții lui B.P. Reiter, *Saturday Night Knife & Gun Club* – satiră la adresa vieții medicale (n.tr.).

[20] Reflexul Babinski – extensia izolată a degetului mare de la picior, care indică o leziune a tractului cortico-spinal (n.tr.).

— Adică tipul ăsta are o leziune cerebrală ireversibilă, a spus studentul. E o legumă.

— Foarte bine. Încă mai sunt speranțe că vei ajunge doctor. Prognostic?

— Nu mai apucă dimineața, a răspuns studentul.

— Probabil ai dreptate, a spus Winston. Sper și eu să fie așa, pentru că n-o să-și mai revină niciodată. Totuși, haide să-i facem o tomografie.

— De ce?

— Pentru că asta-i regula, fiule. Și pentru că sunt curios să aflu câte leziuni are atâta vreme cât încă mai e în viață.

Tot în viață era și șapte ore mai târziu, când doctorul Annu Singh, secondat de competentul doctor Felix Babineau, a efectuat o craniotomie ca să elimine cheagul uriaș de sânge care apăsa pe creierul lui Brady, sporind efectul leziunilor prin gâtuirea a milioane de celule specializate. După ce operația s-a încheiat, Babineau s-a întors spre Singh și i-a întins mâna, încă în mănușa pătată cu sânge.

— Uluitor! a spus el.

Cu un zâmbet dezaprobator pe buze, Singh i-a strâns-o.

— Simplă operație de *rutină*, a zis el. Am făcut mii. Mă rog… câteva sute. Uluitoare este însă constituția pacientului. Nu-mi vine să cred că a supraviețuit intervenției. Leziunile pe care le are amărâtul ăsta…

Și Singh a clătinat din cap, exclamând:

— Ai, ai, ai!

— Să înțeleg că știi ce voia să facă?

— Da, am fost informat. Terorism la scară largă. Poate o să mai trăiască ceva vreme, dar nu va putea niciodată să fie judecat pentru acțiunea sa. Oricum, nu va fi nicio pierdere când o să se ducă.

Cu această idee în minte, doctorul Babineau a început să-i dea pe furiș lui Brady – pacientul aflat oarecum în moarte

cerebrală, dar nu complet – un medicament experimental, pe care el îl numea Cerebellin (îl numea așa doar în gând; oficial, medicamentul respectiv avea doar un număr din șase cifre). Pe lângă asta, îi mai dădea medicamentele impuse de protocoalele terapeutice: diuretice, substanțe pentru creșterea oxigenării creierului, anticonvulsive, steroizi. Medicamentul experimental 649558 avusese rezultate promițătoare la testarea pe animale, dar, din cauza talmeș-balmeșului birocratic, testarea pe oameni ar fi urmat să se facă într-un viitor destul de îndepărtat. Procesul era îngreunat și de faptul că fusese creat într-un laborator de neurologie din Bolivia. Atunci când vor începe testele pe oameni (dacă aveau să înceapă vreodată) și dacă nevasta lui va avea ultimul cuvânt, Babineau va locui deja în Florida, într-un cartier de lux. Și se va plictisi de moarte.

Acum, cât timp mai era încă implicat în activitatea de cercetare neurologică, avea ocazia să vadă dacă medicamentul ăsta dădea rezultate. Și dacă da, atunci își putea permite să viseze la Premiul Nobel pentru Medicină. Plus că nu exista niciun inconvenient atâta vreme cât păstra rezultatele doar pentru el, până când aveau să fie permise testele pe oameni. Pacientul ăsta era un degenerat criminal, care oricum nu se mai trezea din comă. Și chiar dacă, printr-o minune, s-ar fi trezit, mintea lui ar fi fost (în cel mai fericit caz) la fel de neclară ca aceea a bolnavilor de Alzheimer în stadiu avansat. Și tot ar fi fost un rezultat excepțional.

Ai șansa să-i ajuți pe alții, domnule Hartsfield, i-a spus el pacientului comatos. Ai ocazia să faci un strop de bine în loc de o grămadă de rău. Și dacă se va întâmpla să ai o reacție adversă? Dacă ai să intri în stop cardio-respirator (nu că ai avea prea mult până acolo), sau chiar dacă ai să dai în primire, în loc să ți se amelioreze cât de cât funcțiile cerebrale? Nicio pagubă. Nici pentru tine și, cu siguranță,

nici pentru familia ta, pentru că nu ai așa ceva.

Nici pentru restul lumii; lumea va fi încântată să audă că ai murit.

A deschis fișierul din computer intitulat TESTE CEREBELLIN HARTSFIELD. Erau cu totul nouă asemenea teste, întinse pe o perioadă de paisprezece luni, între 2010 și 2011. Babineau n-a observat nicio schimbare. La fel de bine i-ar fi putut da apă distilată cobaiului său cu chip de om.

Așa că a renunțat.

Cobaiul cu chip de om a petrecut cincisprezece luni în întuneric total. Dar, la un moment dat, în luna a șaisprezecea, și-a amintit cum îl cheamă. Brady Wilson Hartsfield. Atâta tot. Nimic altceva. Nu avea nici trecut, nici prezent, nici *sine,* în afară de cele șase silabe ale numelui. Apoi, când era cât pe ce să se resemneze și să se lase înghițit de neant, și-a adus aminte un alt cuvânt. Cuvântul acesta era *control.* Odinioară semnifica ceva important, numai că acum nu știa ce anume.

În rezerva lui de la spital, culcat pe spate în pat, Brady și-a mișcat buzele unse cu glicerină și l-a rostit cu glas tare. Era singur – evenimentul acesta s-a întâmplat cu trei săptămâni înainte ca una dintre asistente să observe că a deschis ochii și a întrebat unde se află mama lui.

— Con… trol.

Și luminile s-au aprins. La fel ca în atelierul lui amenajat în așa fel încât să semene cu centrul de comandă din *Star Trek,* atunci când le activa prin vocea lui, din capătul scării care cobora din bucătărie în pivniță.

Pentru că acolo era: în pivnița de pe Elm Street și care arăta exact ca în ultima zi petrecută acolo. Și-a adus aminte și alt cuvânt, unul care activa o altă funcție. Și l-a adus aminte pentru că se afla acolo. Și pentru că era un cuvânt foarte frumos.

— Haos!

În mintea lui, l-a strigat cu vocea lui Moise pe Muntele Sinai. În rezerva de la spital s-a auzit doar o șoaptă orăcăită. Dar și-a îndeplinit menirea, pentru că laptopurile s-au trezit la viață. Și pe fiecare ecran se vedea numărul 20… apoi 19… apoi 18…

Ce-i asta? Pentru numele lui Dumnezeu, ce este asta?

L-a cuprins panica și, preț de o secundă, nu și-a putut aduce aminte. Nu știa decât că, dacă numărătoarea inversă desfășurată pe cele șapte ecrane ajungea la zero, atunci computerele s-ar fi stins de tot. Și le-ar fi pierdut și pe ele, și încăperea aceasta, și bruma de conștiință pe care și-a recăpătat-o cumva. Va fi îngropat de viu în bezna propriului…

Ăsta-i cuvântul! Chiar ăsta!

— Beznă!

L-a strigat din toți rărunchii, cel puțin, pe dinăuntru. Pe dinafară s-a auzit aceeași orăcăială gâjâită și sfioasă, venind din coarde vocale nefolosite de multă vreme. Totul a început să crească: și pulsul, și respirația, și tensiunea. Curând, asistenta-șefă Becky Helmington va observa ce indică aparatele și va veni să-l vadă. Va veni în grabă, dar fără să se zorească prea tare.

În atelierul lui Brady din pivnița casei lui, numărătoarea inversă s-a oprit la 14 și o imagine a apărut pe fiecare dintre cele șapte ecrane. Odată ca niciodată, pe aceste computere (acum depozitate într-o încăpere insalubră pentru probe de la sediul poliției și etichetate de la A la G) apăreau cadre din filmul *Hoarda sălbatică*[21]. Însă acum etalau doar imagini din viața lui Brady.

Pe ecranul nr. 1 era fratele lui, Frankie, care se înecase cu

[21] *The wild Bunch* – western produs în 1969, în regia lui Sam Peckinpah (n.tr.).

o bucățică de măr, avusese parte de propriile lui leziuni cerebrale, după care căzuse de-a rostogolul pe scara care ducea în pivniță (ajutat și de piciorul fratelui său mai mare).

Pe ecranul nr. 2 era chiar Deborah. În camizolul ăla alb și lipit de corp pe care Brady și l-a amintit instantaneu. Îmi zicea „scumpetea mea", își spuse el. Mereu avea buzele umede când mă pupa și îmi provoca o erecție. Când eram mic, o numea „întărire". Câteodată, când făceam baie în cadă, mi-o freca cu un burete și mă întreba dacă îmi place.

Pe ecranul nr. 3 erau Invenția Unu și Invenția Doi, creațiile minții lui geniale care chiar au funcționat.

Pe ecranul nr. 4 era Mercedesul sedan cenușiu al doamnei Trelawney, cu capota îndoită și sânge șiroind pe masca motorului.

Pe ecranul nr. 5 era un scaun cu rotile. În primul moment, nu i-a priceput semnificația, dar imediat i-a picat fisa. Cu scaunul acesta reușise să intre în Sala Mingo, în seara când avea loc concertul trupei 'Round Here. Nimănui nu i se părea suspect un biet schilod într-un scaun cu rotile.

Pe ecranul nr. 6 era un tânăr chipeș și surâzător. Brady nu-și amintea cum îl cheamă, nu încă, dar știa cine este: negroteiul ăla care-i tundea gazonul boșorogului de Det. Pens.

Iar pe ecranul nr. 7 era chiar Hodges, cu o pălărie din fetru trasă șmecherește pe o sprânceană. Te-am prins, Brady, zicea zâmbetul lui. Te-am trosnit cu pliciul meu și te-am băgat în spital. Când zici că ai să te dai jos din pat și ai să începi să umbli? Aud? Pun pariu cu tine că niciodată.

Jigodia aia de Hodges, care a stricat totul.

Aceste șapte imagini au format scheletul în jurul căruia Brady a pornit reconstruirea propriei identități. Și, în timp ce făcea asta, au început să se subțieze pereții atelierului său

din pivniță – refugiul său, reduta sa împotriva unei lumi cretine și nepăsătoare. Iar prin pereții aceia tot mai subțiri ajungeau până la el alte voci, vocile asistentelor, vocile doctorilor. Și – poate – vocile unor indivizi de la poliție, veniți să se convingă că nu se preface. În realitate, Brady se prefăcea și nu se prefăcea. Adevărul, la fel ca acela al morții lui Frankie, era mai complicat.

La început, a deschis ochii doar atunci când era sigur că este singur în rezervă. Și nu-i deschidea prea des. Nu prea avea la ce să se uite. Mai devreme sau mai târziu se va trezi de tot, dar nici atunci ei nu trebuie să-și dea seama că îi merge mintea, că îi merge mintea din ce în ce mai bine. Pentru că, dacă ar fi știut care era situația, l-ar fi dus la tribunal și l-ar fi băgat în boxa acuzaților.

Iar Brady nu voia să fie judecat.

Pentru că încă mai avea multe de făcut.

Cu o săptămână înainte ca Brady să-i vorbească asistentei Norma Wilmer, a deschis ochii în toiul nopții și s-a uitat la flaconul cu ser fiziologic atârnat în stativul pentru perfuzii de lângă pat. Din plictiseală, a întins mâna ca să-l împingă, ba chiar să-l răstoarne de acolo. Nu a reușit complet. Flaconul doar s-a legănat în cârligul lui, însă Brady și-a dat seama că mâinile lui nu se mișcaseră de pe cuvertură. Zăceau acolo, cu degetele ușor încovoiate din cauza atrofiei musculare pe care fizioterapia putea doar să o încetinească, dar nu să o oprească de tot – mai cu seamă când se presupunea că pacientul doarme somnul celor fără activitate cerebrală.

Eu am făcut asta?

A încercat să atingă din nou flaconul. Nici acum mâinile nu i s-au mișcat prea mult (cu toate că stânga, mâna lui dominantă, a tremurat un pic), însă a simțit cum atinge cu palma flaconul cu ser și îl face să se legene iarăși.

Atunci și-a zis: Foarte interesant! Și a adormit. Acela a fost primul lui somn tihnit de când Hodges (ori poate negroteiul care-i tundea gazonul) l-a băgat în spitalul ăsta afurisit.

În nopțile următoare – foarte târziu, atunci când era convins că nu putea intra nimeni peste el ca să-l surprindă – Brady și-a exersat mișcările cu mâna-fantomă. Deseori se gândea la un coleg din liceu, pe care-l chema Henry „Cârlig" Crosby și care-și pierduse mâna dreaptă într-un accident de mașină. Așa că i se pusese o proteză, atât de urâtă că o îmbrăcase cu o mănușă. Însă uneori venea la școală cu un cârlig de oțel în locul unde-i fusese mâna. Susținea că-i era mai ușor să apuce obiectele cu cârligul ăla, nemaipunând la socoteală faptul că le speria la culme pe fete atunci când se furișa în spatele lor și le mângâia cu el pe brațele sau pe picioarele goale. Odată i-a mărturisit lui Brady că, deși își pierduse mâna cu șapte ani în urmă, încă mai simțea câteodată cum îl mănâncă sau îl înțeapă, ca amorțită. Ba chiar i-a și arătat ciotul neted și rozaliu. „Când începe să mă înțepe, jur că-mi vine să mă scarpin în cap cu el", i-a zis el atunci.

Acum Brady înțelegea pe deplin cum se simțea Crosby „Cârlig"… numai că el, Brady, chiar se putea *scărpina* în cap cu mâna-fantomă. Încercase s-o facă și reușise. Mai descoperise și că era în stare să zdrăngănească lamelele jaluzelelor pe care infirmierele le trăgeau seara la fereastra rezervei lui. Fereastra aia era prea departe de pat și nu putea ajunge la ea în mod normal. Dar reușea s-o facă cu mâna-fantomă. Cineva pusese o vază cu flori artificiale pe masa de lângă pat (mai târziu a aflat că fusese asistenta-șefă Becky Helmington, singura din tot personalul medical care se purta cât de cât frumos cu el) și el putea împinge vaza aia dintr-o parte în alta incredibil de ușor.

După ceva efort – memoria lui era plină de găuri – Brady și-a amintit cum se numește acest fenomen: telekinezie. Capacitatea de a mișca obiecte aflate la distanță, doar concentrându-te asupra lor. Numai că orice fel de concentrare îi aducea dureri înfiorătoare de cap, plus că mintea lui nu prea părea a avea vreo treabă cu deplasarea obiectelor. Nu mintea, ci *mâna.* Mâna dominantă, mâna lui stângă, mâna care stătea pe cuvertură cu degetele răsfirate și nu se mișca deloc.

Surprinzător, nici vorbă că da. Brady era convins că Babineau, doctorul ăla care venea foarte des pe la el (mai bine zis, obișnuise să vină, pentru că parcă își cam pierduse interesul în ultimul timp) ar fi în al nouălea cer de bucurie, numai că el avea de gând să nu dezvăluie nimănui talentul acesta nou descoperit.

Poate o să-i fie de folos la un moment dat, deși se cam îndoia de asta. Și dacă-ți poți mișca urechile tot talent se cheamă, dar la ce te ajută? Da, sigur, era în stare să miște flacoanele agățate de stativul pentru perfuzii și să zdrăngănească jaluzelele și să dărâme o poză; era în stare să facă valuri pe sub pătură, ca și cum acolo ar fi înotat un pește mare. Câteodată făcea lucrurile astea atunci când era câte o infirmieră în rezervă, pentru că îl amuzau reacțiile lor surprinse. În orice caz, se părea că doar până acolo mergea această nouă abilitate a lui. Încercase să deschidă televizorul suspendat deasupra patului, dar nu reușise; încercase să închidă ușa de la baia aferentă rezervei, dar nu reușise. Putea să apuce clanța cromată și simțea răceala metalului dur când strângea degetele în jurul ei, dar ușa era prea grea, iar mâna-fantomă prea slabă. Deocamdată, cel puțin. Bănuia că, dacă va continua să și-o antreneze, mâna i-ar putea deveni mai puternică.

Trebuie să mă trezesc, și-a spus el, fie și doar ca să capăt

niște aspirină pentru durerea asta insuportabilă de cap și să mănânc niște mâncare adevărată. Chiar și un terci din ăla de spital ar fi o delicatesă după atâta timp. Am să mă trezesc curând. Poate chiar mâine.

Dar nu a făcut-o. Pentru că a doua zi a descoperit că telekinezia nu era singurul talent cu care se întorsese de pe unde fusese de când îl pocnise Hodges în cap.

Asistenta care venea de obicei după-amiaza ca să-i verifice semnele vitale și seara ca să-l pregătească pentru noapte (nu puteai să zici „să-l pregătească de culcare", din moment ce zăcea la pat) era o tânără pe nume Sadie MacDonald. Brunetă și drăguță într-un fel decolorat, fără pic de machiaj. Brady o urmărise printre gene, la fel cum îi urmărea pe toți cei care intrau în rezervă de când ieșise – prin pereți – din atelierul său unde își recăpătase cunoștința.

Sora MacDonald părea că se teme de el, însă și-a dat seama că tânăra se temea de toată lumea, adică nu avea el ceva special. Era genul de femeie care parcă aleargă în permanență, în loc să meargă normal. Dacă se întâmpla să intre cineva în rezerva 217 când ea își vedea de treabă acolo – de exemplu, asistenta-șefă Becky Helmington – Sadie lăsa impresia că ar dori s-o înghită pământul. Și era absolut îngrozită de doctorul Babineau. Când nu avea încotro și trebuia să se afle în preajma lui, Brady aproape că-i putea simți izul înțepător al fricii.

Și a ajuns să-și dea seama că nu era o exagerare.

La ora trei și un sfert, a doua zi după ce Brady a adormit cu gândul la terciul de spital, Sadie MacDonald a intrat în rezerva 217, a verificat monitorul de deasupra patului și a notat niște numere pe fișa agățată la capătul lui. Apoi a verificat nivelul soluțiilor din flacoanele de pe stativ și s-a

dus la dulap să aducă perne noi. Obișnuia să-l ridice pe Brady cu o singură mână – era ea micuță, dar avea brațe puternice – și să înlocuiască pernele cu cealaltă. Toate astea erau de fapt treburi de infirmieră, dar Brady avea senzația că MacDonald se afla la baza ierarhiei spitalicești. La baza stâlpului totemic reprezentat de Spitalul Kiner, ca să spunem așa.

Hotărâse că va deschide ochii și va vorbi cu ea atunci când va termina de aranjat pernele, pentru că atunci vor fi nas în nas. Evident că o va speria, iar lui Brady îi plăcea să sperie lumea. Multe se schimbaseră în viața lui, însă nu și asta. Poate că MacDonald va țipa, așa cum țipase o infirmieră când el făcuse valuri pe sub cuvertură.

Numai că MacDonald s-a apropiat de fereastră în drumul spre dulap. Nu era nimic de văzut în afară de parcarea aia acoperită. Și totuși, asistenta a rămas acolo un minut… două… trei. De ce? Ce putea fi atât de fascinant la un căcat de zid din cărămidă?

Însă nu era *doar* din cărămidă, și-a dat seama Brady când s-a uitat și el pe fereastră împreună cu ea. La fiecare nivel erau spații mari libere, iar soarele lucea fulgerător în parbrizele mașinilor care urcau rampa.

O dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

Iisuse Hristoase! a exclamat Brady în gând. *Eu* sunt cel care ar trebui să fie în comă, nu? Parcă tipa asta are un fel de criz…

Stai așa! Stai dracului o clipă!

Mă uit pe geam *împreună* cu ea? Cum naiba să mă uit pe geam împreună cu ea, când zac în pat?

Dar iată o furgonetă mâncată de rugină. Și, în spatele ei, un Jaguar sedan, probabil aparținând vreunui doctor cu mulți bani. Atunci Brady a înțeles că nu se uita pe geam *împreună* cu asistenta, ci se uita pe geam *prin* ochii ei. Ca și

cum ar fi privit la peisajul din jur de pe scaunul din dreapta mașinii conduse de o altă persoană.

Și, da, Sadie MacDonald *avea* o criză, dar una atât de ușoară, încât nici ea nu-și dădea seama. O provocaseră luminile. Sclipirile alea de pe parbrizele mașinilor. De îndată ce nu va mai trece nicio mașină pe rampă sau de îndată ce se va schimba puțin unghiul în care cădea lumina, asistenta își va reveni și își va vedea de treabă, își va reveni din criză fără să știe că a avut o criză.

Brady era convins că așa va fi.

Pentru că el se afla în interiorul ei.

S-a dus mai adânc și a descoperit că-i poate vedea gândurile. Uluitoare chestie. Le vedea pe bune. Le vedea cum se mișcă iute de colo până dincolo, încoace și încolo, în sus și în jos, uneori intersectându-se într-un mediu de culoare verde-închis, care era – *poate* că era, va trebui să reflecteze la asta cu multă atenție – nucleul conștiinței lui Sadie MacDonald. Esența ei. Ceea ce o definește. A încercat să ajungă și mai adânc, ca să identifice câteva dintre gândurile acelea, deși, Dumnezeule mare, se mișcau atât de repede! Și totuși…

Ceva în legătură cu brioșele pe care le mâncase în apartamentul ei.

Ceva în legătură cu o pisică pe care o văzuse în vitrina unui pet-shop: neagră cu bărbița albă.

Ceva în legătură cu… niște pietre? Pietre?

Ceva în legătură cu tatăl ei și cu un pește care era roșu, de culoarea furiei. Sau a rușinii. Sau a ambelor.

Când asistenta s-a întors de la fereastră ca să se ducă la dulap, pe Brady l-a cuprins o senzație pasageră de vertij. I-a trecut repede și s-a pomenit înapoi, privind în jur cu proprii lui ochi. Îl ejectase fără ca măcar să știe că fusese în ea.

Când l-a ridicat apoi ca să-i pună sub cap două perne din

spumă, cu fețe proaspăt spălate, Brady și-a păstrat privirea fixă a ochilor întredeschiși. Și nici nu i-a vorbit.

Era musai să se gândească la ce se întâmplase mai devreme.

În următoarele patru zile, Brady a încercat de câteva ori să intre în mintea celor care treceau prin rezerva lui. O singură dată a avut oarece succes, cu un infirmier tânăr, care venise să spele podeaua cu mopul. Băiatul ăsta nu era vreun cretin mongoloid (cum le zicea mama sa celor cu sindromul Down), dar nici din organizația Mensa[22] nu făcea parte. Acum privea cu atenție la dârele umede lăsate de mop pe linoleum, observând cum pălește strălucirea fiecăreia. Iar starea asta l-a făcut să se deschidă în fața musafirului nepoftit. Vizita lui Brady a fost scurtă și neinteresantă. Puștiul se întreba dacă o să aibă și tacos la cafeneaua aia de toată jena unde cina el în fiecare seară – mare brânză!

Și iarăși senzația de vertij, impresia că ar cădea de-a dura de la etaj. Puștiul l-a scuipat ca pe o sămânță de pepene roșu, fără să-și încetinească nici măcar o fracțiune de secundă balansul mopului.

Cu ceilalți care-i mai intrau în rezervă din când în când nu a avut niciun succes, iar eșecul acesta i s-a părut mult mai frustrant decât faptul că nu era în stare să se scarpine pe obraji. Brady își făcuse inventarul și rezultatul îl îngrozise. Da, bine, putea să se miște, nu era paralizat; însă mușchii i se atrofiaseră într-un hal fără de hal, astfel încât până și mișcarea unui picior un centimetru sau doi la stânga ori la dreapta necesita un efort de-a dreptul herculeean. Pe de altă parte, atunci când a fost în interiorul asistentei MacDonald, se simțise ca pe un covor fermecat.

[22] Mensa International – organizație non-profit, ai cărei membri au IQ-ul mult peste medie (n.tr.).

Însă reușise să intre în ea pentru că MacDonald suferea de o formă de epilepsie. Nu una gravă, dar suficient ca să-i deschidă puțin ușa. Probabil că ceilalți aveau metode naturale de apărare. Brady nu apucase să stea în interiorul infirmierului decât câteva secunde – dacă tembelul *ăla* ar fi fost pitic, precis că l-ar fi chemat Mutulică.

Așa și-a adus aminte de un banc. Un străin venit în vizită la New York oprește pe stradă un tânăr și îl întreabă: „Cum pot să ajung la Carnegie Hall[23]?" Iar tânărul îi răspunde: „Exersând, dom'le, exersând."

Asta trebuie să fac și eu, și-a zis Brady. Să exersez și să îmi recapăt puterile. Pentru că boșorogul de Det. Pens., Kermit William Hodges, își imaginează că m-a învins. Nu pot să tolerez una ca asta. Nu *voi* tolera una ca asta.

Prin urmare, în noaptea aceea ploioasă de la jumătatea lunii noiembrie a anului 2011, Brady a deschis ochii, a spus că îl doare capul și a întrebat de mama lui. Nu a țipat nimeni. Sadie MacDonald era liberă, iar Norma Wilmer, asistenta de gardă, era făcută dintr-un material mai dur. Cu toate acestea, tot a scos o exclamație de surpriză și a dat fuga să vadă dacă doctorul Babineau se mai află încă în oficiul medicilor.

Și atunci, Brady și-a zis: Acum începe tot restul vieții mele.

Și atunci, Brady și-a zis: Exersează, dom'le, exersează.

[23] Carnegie Hall – celebră sală de concerte (n.tr).

NEGRUȚA

1

Deși Hodges a făcut-o în mod oficial partener cu drepturi egale în firma „Ce-am găsit al meu să fie” și cu toate că există un birou liber (micuț, dar cu vedere la stradă), Holly a preferat să rămână la recepție. Chiar acolo se află, cu ochii în ecranul computerului, la ora unsprezece fără un sfert când se întoarce Hodges. În ciuda faptului că ascunde repede ceva în sertarul biroului, simțul olfactiv al fostului detectiv încă mai funcționează destul de bine (spre deosebire de alte instalații amplasate mai la sud) și sesizează aroma inconfundabilă a unui Twinkie.

— Ce mai faci, Hollyberry?

— De la Jerome ai învățat să-mi zici așa și știi că mă enervează. Mai spune-mi tu o dată „Hollyberry” și am să plec la mama o săptămână. Că tot mă întreabă când am de gând să vin în vizită.

Vezi să nu te cred, îi spune Hodges în gând. Nu poți s-o suferi, plus că ai dat de o pistă, draga mea. Ești dependentă de asta cum e un narcoman de doza lui.

— Scuze, scuze.

Se uită peste umărul ei și vede un articol din săptămânalul *Bloomberg Business,* din aprilie 2014. Titlul este ZAPPIT E PRAF.

— Da, firma a dat-o în bară și s-a ales praful de ea. Credeam că ți-am zis încă de ieri.

— Mi-ai zis. Însă interesant este inventarul ei, cel puțin mie așa mi se pare.

— Ce vrei să spui?

— Au rămas mii de Zappit-uri nevândute. Poate zeci de mii. Am vrut să aflu ce s-a întâmplat cu ele.

— Și ai aflat?

— Încă nu.

— Poate au fost trimise la copiii săraci din China, împreună cu toate legumele pe care le-am refuzat eu în copilărie.

— Nu-i frumos să-ți bați joc de copiii care mor de foame, îl apostrofează ea cu severitate.

— Nu, sigur că nu.

Hodges se îndreaptă de mijloc. În drum spre birou a intrat într-o farmacie și și-a luat niște analgezice pe rețetă – puternice, dar mai slabe decât medicamentele pe care s-ar putea să le ia foarte curând – și acum se simte aproape bine. Ba chiar îl încearcă o oarecare senzație de foame, ceea ce i se pare o schimbare bine-venită.

— Probabil au fost distruse. Mi se pare că așa se procedează și cu volumele broșate care nu se vând.

— Ar fi prea multe de distrus, spune Holly, dacă te gândești că toate gadgeturile alea sunt pline cu jocuri încă funcționale. Cele mai bune dintre ele sunt chiar dotate cu Wi-Fi. Acum spune-mi cum e cu analizele.

Hodges reușește să-și confecționeze un zâmbet pe care și-l dorește deopotrivă modest și fericit.

— Veștile sunt bune. Am ulcer, dar unul ușor. O să fie nevoie să mă îndop cu o grămadă de pastile și să am grijă ce mănânc. Domnul doctor Stamos zice că, dacă fac asta, atunci ar trebui să se vindece de la sine.

Holly îi adresează un surâs radios, care-l face pe Hodges să se simtă împăcat cu minciuna strigătoare la cer pe care a spus-o. Bineînțeles, îl face totodată să se simtă și ca un rahat de câine pe un pantof.

— Slavă Domnului! Ai să faci ce-ți spune, da?

— Sigur.

Altă minciună sfruntată; nu există dietă pe lumea asta care să-i vindece boala. Hodges nu este un tip care să se dea

bătut cu ușurință și, în oricare alte circumstanțe, acum s-ar afla în cabinetul gastroenterologului Henry Yip, indiferent cât de slabe i-ar fi șansele în lupta cu cancerul pancreatic. Însă mesajul primit pe site-ul Umbrelei Albastre a schimbat lucrurile.

— Minunat, minunat! Pentru că nu știu ce m-aș face fără tine, Bill. Pur și simplu nu știu.

— Holly…

— Ba știu. M-aș duce înapoi acasă. Și asta ar fi cumplit pentru mine.

Pe bune? își zice Hodges. Când te-am cunoscut la înmormântarea mătușii tale, Elizabeth, maică-ta te dirija și te comanda ca pe un amărât de câine în lesă. Fă asta, Holly; fă ailaltă, Holly; pentru Dumnezeu, nu te face de rușine!

— Acum, spune-mi, îl îndeamnă Holly. Spune-mi și alte vești. Spune-mi spune-mi spune-mi!

— Lasă-mă cinșpe minute și o să-ți spun tot. Până atunci, vezi dacă poți să afli ce s-a întâmplat cu toate tabletele alea cu jocuri. Poate că nu-i important, dar nu se știe niciodată.

— Bine. Tare fericită m-au făcut rezultatele de la analizele tale, Bill.

— Mda.

Și intră în birou. Holly își întoarce scaunul ca să-l urmărească o clipă cu privirea, pentru că rareori închide ușa în urma lui. Deși s-a mai întâmplat de câteva ori. Apoi revine la computerul ei.

2

— Nu a terminat cu tine.

Holly repetă în șoaptă textul mesajului. Își pune burgerul vegetarian pe farfuria din carton. A mâncat doar jumătate din el, în timp ce Hodges și l-a devorat pe al lui, vorbind

printre îmbucături. Nu-i spune însă că l-a trezit durerea în miez de noapte; în varianta aceasta, nu a reușit să adoarmă și s-a hotărât să navigheze puțin pe Internet. Atunci a descoperit mesajul.

— Da, asta zicea.

— Și mesajul este de la Z-Boy.

— Da. Numele ăsta l-ar avea prietenul unui supererou de desene animate, nu? „Urmăriți aventurile lui Z-Man și Z-Boy, care apără de criminali străzile din Gotham City!"

— Ăia sunt Batman și Robin. Ei au grijă de Gotham City.

— Știu. Citeam benzile desenate cu Batman înainte ca tu să te naști. Ziceam și eu așa.

Holly extrage o fâșie de salată din burgerul ei.

— Când ai fost ultima dată să-l vezi pe Brady Hartsfield?

Holly nu-l ia pe ocolite – merge drept la fondul problemei, își spune cu admirație Hodges. Asta-i Holly a mea!

— M-am dus când am terminat cazul cu familia Saubers și încă o dată după aia. Cred că pe la mijlocul verii. Apoi, tu și cu Jerome v-ați pus cu gurile pe mine și mi-ați zis că trebuie să încetez. Așa am și făcut.

— Ne-am purtat așa pentru binele tău.

— Știu, Holly. Termină-ți burgerul.

Ea mai mușcă o dată, își șterge stropul de maioneză din colțul gurii și îl întreabă cum i s-a părut Hartsfield la ultima vizită.

— La fel… Stă pe scaun și se uită pe geam, la parcare. Eu vorbesc, îi pun tot felul de întrebări. Dar el nu zice nimic. Nu am niciun dubiu că leziunile lui cerebrale sunt cât se poate de adevărate. Dar am auzit tot soiul de zvonuri despre el. Cum că ar avea un fel de putere a minții. Că poate să deschidă și să închidă apa de la baie și că o face uneori ca să sperie personalul medical. La început, am crezut că-s aiureli, dar Becky Helmington – asistenta-șefă de la vremea

respectivă – mi-a povestit și ea că a văzut niște lucruri anormale de câteva ori: jaluzele care se mișcă singure, flacoane cu soluții de perfuzii care se leagănă în stativ. Iar femeia asta este, cum s-ar spune la poliție, un martor credibil. Știu că pare greu de crezut…

— Ba deloc. Telekinezia, cunoscută și sub numele de psihokinezie, este un fenomen atestat. Dar tu? Tu n-ai văzut nimic ieșit din comun când erai acolo?

— Știu și eu?

Și se oprește, încercând să-și aducă aminte. Apoi continuă:

— La penultima vizită s-a petrecut o chestie. Pe masa de lângă pat era o poză cu el și cu maică-sa, ținându-se în brațe și obraz în obraz. Într-o vacanță pe undeva. În casa de pe Elm Street era o variantă mai mare. Poate ți-o amintești.

— Firește că mi-o amintesc. Îmi amintesc tot ce am văzut în casa aia, inclusiv pozele alea pe care le avea în computer. Știi tu, alea cu maică-sa în ipostaze sexy.

Își încrucișează brațele peste pieptul slăbuț și face o grimasă de dezgust.

— Relația dintre ei era *extrem* de nefirească.

— Mie-mi spui? Nu știu dacă a făcut vreodată sex pe bune cu ea…

— Câââh!

— …dar cred că și-a dorit să facă. Oricum, suntem siguri că ea i-a alimentat fanteziile. Așa și, cum ziceam, am luat poza aia în mână și am început să spun tot felul de măscări despre maică-sa, încercând să-i provoc o reacție cât de mică. Pentru că Brady este *acolo,* Holly. Și este cât se poate de prezent și de lucid. Eram atunci convins de asta și sunt convins și acum. Zace pe scaunul ăla, dar pe dinăuntru este aceeași viespe otrăvită care a omorât toți oamenii ăia la Complexul Municipal și care a încercat să omoare mult mai

mulți în Sala Mingo.

— Nu uita că s-a folosit de Umbrela Albastră a lui Debbie ca să vorbească cu tine.

— Nici vorbă să uit. Mai ales după mesajul de azi-noapte.

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat atunci.

— Doar o fracțiune de secundă nu s-a mai uitat pe geam, la parcarea de vizavi. Și ochii lui… cum să-ți spun?… s-au rostogolit în orbite. Și s-a uitat la mine. Jur că au luat poziție de drepți toate firele de păr pe care le am pe ceafă, iar aerul parcă se… nu știu… parcă se *electrizase.*

Și face un efort ca să-i povestească și restul. Parcă ar încerca să împingă un bolovan mare spre vârful unei pante abrupte.

— Când eram în poliție, am arestat destui oameni răi, oameni *foarte* răi, de pildă, o mamă care și-a ucis copilul ca să încaseze o asigurare de două parale, dar niciodată nu am simțit prezența răului în niciunul dintre ei după ce i-am prins. De parcă răul ar fi un fel de pasăre de pradă care zboară în treaba ei după ce dobitocii ajung în spatele gratiilor. Dar l-am simțit în ziua aia, Holly. L-am simțit cu adevărat. În Brady Hartsfield.

— Te cred, șoptește ea atât de încet încât abia dacă o aude.

— Plus că avea și el un Zappit. Asta-i legătura pe care încercam s-o fac. Presupunând că este o legătură și nu o simplă coincidență. În spital era tipul ăsta – nu știu care-i este numele de familie pentru că toată lumea îi zicea Al-Bibliotecă. Și avea obiceiul să împartă pacienților și Zappit-uri, pe lângă tot felul de cărți ieftine și e-readere. Habar n-am dacă Al era infirmier sau doar voluntar. La naiba, ar fi putut să fie chiar un om de serviciu cu suflet bun. Cred că motivul pentru care nu m-am prins din prima este că Zappit-ul pe care l-ai găsit tu acasă la doamna Ellerton era roz. Ăla din

rezerva lui Brady era albastru.

— Dar ce legătură să aibă cu Brady Hartsfield moartea lui Janice Ellerton și a fiicei sale? Doar dacă… s-a auzit ceva despre vreo activitate telekinetică în afara rezervei lui de la spital?

— Nu, dar chiar în perioada în care noi terminam cu cazul Saubers, o asistentă s-a sinucis chiar în incinta Clinicii pentru Traumatisme Cranio-cerebrale. Și-a tăiat venele într-o toaletă din apropierea rezervei lui Hartsfield. O chema Sadie MacDonald.

— Și tu crezi că…

Holly ciugulește iar din burger, rupe foaia de salată și o lasă pe farfurie. Îl așteaptă să-i continue spusele.

— Haide, Holly! N-am de gând să zic eu ce gândești.

— Tu crezi că Brady a convins-o cumva să facă ce a făcut? Nu înțeleg cum ar fi fost posibil.

— Nici eu nu înțeleg, dar amândoi știm cât de mult îl fascinează ideea sinuciderii.

— Această Sadie MacDonald… a avut și ea un Zappit?

— Dumnezeu știe.

— Și cum… cum a…

De data aceasta se hotărăște să o ajute.

— Cu un bisturiu pe care l-a furat dintr-o sală de operații. Am aflat asta de la asistenta medicului legist. I-am strecurat un cupon pentru o masă bună la bodega lui DeMasio. Știi tu, localul ăla italienesc.

Holly mai rupe câteva bucățele din salată. Farfuria ei a început să semene cu o ploaie de confetti la ziua de naștere a unui spiriduș. Pe Hodges îl apucă disperarea, dar nu o oprește. Știe că așa își adună puterile ca să-i spună ce gândește. Și, în cele din urmă, o face:

— Ai să te duci să-l vezi pe Hartsfield.

— Așa este.

— Chiar îți imaginezi că ai să scoți ceva de la el? N-ai reușit înainte.

— Acum știu mai multe.

Dar, de fapt, ce *anume* știe? Nu-i sigur nici măcar de presupunerile lui. Dar poate Hartsfield nu-i o viespe otrăvită. Poate că-i un păianjen, iar rezerva 217 din Ghetou este centrul pânzei sale, unde stă el și își țese planurile.

Sau poate nu-i decât o coincidență. Poate cancerul a început deja să-i mănânce creierul, dându-i tot felul de idei paranoice.

Așa ar crede Pete, iar partenera lui – a cărei poreclă dată de Holly i-a intrat și lui în cap și nu mai poate scăpa de ea – i-ar spune-o verde în față.

Se ridică și zice:

— Nu are niciun rost să mai amân.

Holly își pune burgerul pe mormanul de salată ciopârțită și îl apucă de braț.

— Ai mare grijă!

— O să am.

— Păzește-ți bine gândurile! Știu că poate părea o nebunie, dar eu *sunt* nebună, cel puțin câteodată, așa că pot să vorbesc în felul ăsta. Dacă îți vine vreo idee să… să îți faci rău… sună-mă. Sună-mă imediat.

— În regulă.

Holly își încrucișează brațele și își apucă umerii cu mâinile – gestul ei de demult, pe care îl făcea când era foarte tulburată și la care acum recurge mult mai rar.

— Păcat că nu-i și Jerome aici.

Jerome Robinson se află în Arizona. Și-a luat liber un semestru de la facultate, s-a înscris voluntar în ONG-ul Habitat for Humanity și construiește case. Odată, Hodges a făcut imprudența să spună că tânărul s-a apucat de treaba asta ca să-și *dichisească CV-ul,* iar Holly l-a certat rău de tot,

spunându-i că Jerome construiește locuințe pentru cei defavorizați pentru că este un om cu suflet bun. Hodges s-a văzut nevoit să fie de acord cu ea: Jerome este într-adevăr un om cu suflet foarte bun.

— O să fie bine. Probabil că nu-i nimic. Suntem ca doi copii care își imaginează că ar fi fantome în casa nelocuită de la colț. Dacă i-am zice lui Pete, ne-ar interna pe amândoi la glumeți.

Holly, care a și fost internată acolo (de două ori), crede că există case bântuite. Își dezlipește o mână micuță și neîmpodobită de pe umăr ca să-l apuce iar de braț, de fapt, de mâneca de la palton.

— Sună-mă când ajungi acolo și sună-mă iar când ai să pleci. Nu uita, pentru că am să-mi fac un miliard de griji și nu pot să te sun eu pentru că…

— Pentru că în Ghetou nu-s permise telefoanele mobile, da, știu. Am să te sun, Holly. Însă, cât sunt eu la spital, uite ce te rog să faci…

Vede că femeia se repede să-și ia carnețelul și clatină din cap.

— Nu, nu-i nevoie să-ți notezi. E simplu. Mai întâi, intră pe eBay, sau pe ce site știi tu că vinde produse care nu mai există în comerț și comandă o tabletă Zappit. Poți?

— Floare la ureche. Altceva?

— Sunrise Solutions a cumpărat compania care producea Zappit-urile și după aia a dat faliment. Trebuie să existe cineva care să administreze sechestrul. Și persoana asta angajează avocați, contabili și lichidatori ca să stoarcă până și ultimul bănuț de la firma falimentară. Află-i numele și am să-i dau eu un telefon azi sau mâine. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu toate tabletele alea nevândute, pentru că totuși cineva i-a dat una dintre ele lui Janice Ellerton mult timp după ce ambele companii ieșiseră de pe piață.

Holly se luminează toată.

— Genial! Absolut genial!

Ba deloc, își zice el. E doar o investigație de rutină. Oi avea eu cancer în fază terminală, da' tot mai țin minte cum este să fii polițist. Iar asta nu-i puțin lucru.

E mare lucru.

3

Cufundat în gânduri, Hodges iese din Blocul Turner și se îndreaptă spre stația de autobuz (dacă ia cursa numărul 5 va reuși să traverseze orașul mult mai repede și mai ușor decât dacă ar fi să-și scoată Priusul din parcare și să conducă el însuși). Se gândește doar la cum să-l abordeze pe Brady, cum să-l facă să se deschidă în fața lui. Când încă mai lucra în poliție, toată lumea îl considera un campion al interogatoriilor; deci ar trebui să reușească. Înainte l-a vizitat pe Brady doar ca să-l enerveze și să-și confirme convingerea că individul își simulează starea semicatatonică. Însă acum are întrebări de pus și trebuie să existe o modalitate prin care să-l facă pe Brady să-i răspundă la ele.

Trebuie să întărât păianjenul, își zice el.

Însă gândurile la diagnosticul abia primit și la temerile care îl însoțesc se pun în calea eforturilor lui de a pune la cale confruntarea care va urma. Se teme că va muri curând, sigur că da. Însă se întreabă și cât de tare va avea de suferit puțin mai încolo și cum le va da de știre celor apropiați. Celor care trebuie să afle ce se întâmplă cu el. Vestea le va șoca pe Corinne și Allie, dar, per ansamblu, nu vor suferi prea mult. La fel și în cazul familiei Robinson, cu toate că știe că Jerome și Barbara, sora lui mai mică (nu chiar atât de mică acum, pentru că va împlini șaisprezece ani în câteva luni), vor refuza să accepte adevărul. Dar cele mai multe griji și le face

pentru Holly. Nu-i deloc nebună, chiar dacă ea așa zice. Însă este foarte fragilă, foarte sensibilă. Foarte. A avut două depresii în trecut, una în liceu și cealaltă la douăzeci de ani. Acum este mai puternică, dar numai datorită faptului că se bazează pe el și pe puținii prieteni pe care îi au. Fără el, Holly ar fi în mare pericol. Și nu-și poate permite să se amăgească în această privință.

N-am s-o las să se distrugă, își spune Hodges. Merge cu capul în jos și mâinile îndesate în buzunare. Este frig și din nas îi ies aburi albi. N-am să permit să se întâmple una ca asta.

Atât de adâncit este în gândurile lui, că nu vede Chevroletul pătat cu grund. Este pentru a treia oară în doar două zile. Mașina este parcată vizavi de clădirea unde Holly caută acum persoana care a administrat falimentul firmei Sunrise Solutions. Pe trotuar, chiar lângă mașina veche, stă un individ cam în vârstă, îmbrăcat cu un hanorac al armatei, cârpit cu bandă adezivă. Tipul ăsta îl vede pe Hodges urcându-se în autobuz, după care scoate din buzunar mobilul și dă un telefon.

4

Holly își urmărește cu privirea șeful – care se întâmplă să fie și persoana pe care o iubește mai presus de orice pe lumea asta – mergând spre stația de autobuz din colț. I se pare atât de *împuținat* acum, o umbră a bărbatului solid pe care l-a cunoscut acum șase ani. Și se ține cu mâna de partea stângă a abdomenului. O face destul de des în ultima vreme, probabil fără să-și dea seama.

Este doar un ulcer minor, nimic altceva, i-a spus el. Holly ar dori din tot sufletul să creadă asta – să-l creadă pe *el* –, dar parcă nu-i vine.

Apare autobuzul și Bill se urcă. Holly rămâne la fereastră, îl urmărește cu privirea, își roade unghiile, ar vrea să fumeze. Are gumă Nicorette, are o grămadă; însă sunt situații când o singură țigară ajută mai mult.

Nu mai pierde vremea! își zice ea. Dacă tot ai de gând să-i înșeli încrederea și să-l spionezi, ca un om de nimic ce ești, atunci n-are niciun rost să mai amâni.

Așa că intră în biroul lui Bill.

Fostul detectiv nu-și închide computerul decât la sfârșitul zilei, când pleacă acasă. Însă ecranul este negru. Nicio problemă, trebuie doar să-l actualizeze. Însă privirea îi este atrasă de blocnotesul galben de lângă tastatură. Da, Bill ține mereu unul la îndemână și acesta este de obicei plin cu notițe și mâzgăleli. Așa gândește el.

În capătul de sus al foii este un vers pe care ea îl cunoaște foarte bine, unul cu care că s-a identificat încă de când a auzit pentru prima oară cântecul la radio: *Toți oamenii singuri*[24]. Bill l-a subliniat, ca pe un titlu. Iar dedesubt sunt mai multe nume pe care ea le cunoaște foarte bine:

Olivia Trelawney (Văduvă)

Martine Stover (Necăsătorită, menajera spunea despre ea că era o „fată bătrână")

Janice Ellerton (Văduvă)

Nancy Alderson (Văduvă)

Și altele. Bineînțeles, și numele ei; ea este de asemenea o fată bătrână. Apoi numele lui Pete Huntley, care-i divorțat. Și numele lui Hodges însuși, tot divorțat.

Persoanele singure sunt de două ori mai predispuse la sinucidere. Iar persoanele divorțate, de patru ori mai mult.

[24] Vers din cântecul „Eleanor Rigby", lansat în 1966 de grupul The Beatles (n.tr).

— Lui Brady Hartsfield îi plac sinuciderile, șoptește Holly. Ăsta era hobby-ul lui.

Sub înșiruirea de nume este o însemnare încercuită de mai multe ori, al cărei sens nu îl pricepe: *Lista de vizitatori? Ce vizitatori?*

Apasă o tastă la întâmplare și ecranul de la computerul lui Bill se luminează. Pe desktop, toate fișierele sunt împrăștiate alandala. Îl ceartă mereu în privința asta, îi spune mereu că este ca și cum ai lăsa descuiată ușa casei și toate bunurile de preț pe masa din sufragerie, cu un bilet pe care scrie TE RUGĂM SĂ NE FURI, iar el zice mereu că o să se ocupe de asta, dar n-o face niciodată. Nu că ar putea s-o împiedice pe ea să-i deschidă fișierele, pentru că are deja parola. I-a dat-o chiar el. În caz că ar păți ceva, i-a spus. Holly se teme că așa stau lucrurile acum.

O singură privire la ecran îi spune că nu-i vorba despre niciun ulcer. Pentru că pe desktop a apărut un fișier nou. Cu un nume înspăimântător. Holly dă click pe el. Fontul gotic din titlu îi confirmă faptul că acesta este testamentul lui Kermit William Hodges. Îl închide repede. Nu vrea să știe ce scrie acolo. Suficient că a aflat de existența acestui document și și-a dat seama că Bill l-a recitit chiar astăzi. Ba nu, nu-i suficient. E chiar prea mult.

Stă lângă birou, cuprinzându-și umerii în palme și mușcându-și buzele. Pasul următor va fi mai rău decât satisfacerea unei curiozități. Va fi o indiscreție îngrozitoare. Va fi o spargere în toată regula.

Ai ajuns până aici, așa că mergi mai departe.

— Da, trebuie, șoptește Holly.

Dă click pe pictograma de la căsuța cu e-mailuri, spunându-și că probabil n-o să descopere nimic. Numai că se înșală. Cel mai recent mesaj a ajuns în timp ce ei discutau despre reapariția Umbrelei Albastre a lui Debbie. Este trimis

de doctorul care l-a consultat. Îl cheamă Stamos. Holly deschide e-mailul și citește: *Atașez o copie a rezultatelor de la analize, pentru dosarul tău medical.*

Holly deschide atașamentul, se așază pe scaunul lui Bill și își apropie ochii de ecran. Începe să plângă în hohote încă de la pagina a doua din cele opt ale documentului.

5

Nici nu s-a așezat bine Hodges pe un loc din spatele autobuzului numărul 5, că și aude zgomot de geam spart din buzunarul de la haină, iar băieții izbucnesc în urale la înscrierea punctului. Un bărbat, probabil un om de afaceri, pentru că poartă un costum sobru și elegant, își ia ochii de la articolul din *Wall Street Journal* și îi aruncă o privire reprobatoare lui Hodges.

— Scuze, scuze, se grăbește să spună fostul detectiv. Tot vreau să schimb melodia.

— Asta ar trebui să fie prioritatea dumneavoastră, spune omul de afaceri și ridică din nou ziarul.

Mesajul este de la fostul lui partener. Din nou. Cu o senzație intensă de *déjà-vu,* Hodges îl sună.

— Pete, îi spune el, ce te-a apucat cu toate mesajele astea? Că doar ai numărul meu în agenda de apelare rapidă.

— Mi-am imaginat că ți-a setat Holly telefonul și ți-a pus o melodie trăsnită, se scuză Pete. În concepția ei, asta ar fi o glumă bună. Și m-am mai gândit că ai dat volumul la maximum, surdule.

— Alerta pentru mesaje e dată la maximum, îl anunță Hodges. Când primesc unul, zici că telefonul meu are un miniorgasm.

— Atunci schimbă alerta asta.

În urmă cu câteva ore, Hodges a aflat că mai are puține

luni de trăit. Acum dezbate problema volumului de la telefon.

— Fii convins că am s-o fac. Haide, spune-mi ce treabă ai cu mine!

— Un coleg din departamentul de informatică s-a năpustit pe gadgetul ăla cu jocuri ca musca pe un căcat. E înnebunit după el, zice că-i retro. Îți vine să crezi așa ceva? Chestia a fost fabricată acum vreo cinci ani și azi, gata, a ajuns retro.

— Lumea se mișcă cu viteză mai mare decât pe vremea noastră.

— Nu știu dacă-i vorba de viteză, dar ceva tot se întâmplă. În orice caz, Zappit-ul e praf. Când tipul de la noi i-a schimbat bateriile, pe ecran s-au aprins vreo șase luminițe albastre, după care a murit.

— Ce are?

— Cică ar fi posibil să aibă un virus, că cică era dotat cu Wi-Fi și că așa ajung acum virușii în gadgeturile astea. Dar tipul zice că mai degrabă ar fi un cip defect ori un circuit ars. Ideea e că n-are nicio importanță, pentru că doamna Ellerton nu ar fi avut cum să-l folosească.

— Atunci de ce îi ținea încărcătorul în priza din baia fiicăsii?

Pe moment, întrebarea îl lasă fără replică pe Pete. Apoi își revine și zice:

— Mă rog, poate că a funcționat un timp și după aia i s-a defectat cipul. Sau a murit. Sau a făcut ce fac cipurile când nu mai merg.

Da, a funcționat, își spune Hodges. Doamna Ellerton a jucat *Solitaire* pe tableta aia la masa din bucătărie. Multe tipuri de *Solitaire* – Klondike și Pyramid și Picture. Ai fi știut amănuntul ăsta, dragul meu Pete, dacă ai fi discutat cu Nancy Alderson. Bag de seamă că n-ai apucat încă s-o faci.

— În regulă, zice el cu glas tare. Mulțumesc că m-ai pus la curent.

— Este *ultima* oară, Kermit. Am o parteneră cu care am colaborat destul de bine de când ai ieșit tu la pensie. Și aș vrea s-o văd la petrecerea mea, în loc să știu că rămâne la birou, supărată că te-am preferat pe tine până în ultimul ceas.

Hodges ar avea ceva de spus pe tema asta, dar mai sunt doar două stații până la spital. Plus că și-a dat seama că vrea să se separe de Pete și Izzy și să facă așa cum crede el de cuviință în cazul acesta. Pentru că Pete se mișcă greu, iar Izzy nu are nicio grabă. Cu tot pancreasul lui bolnav, Hodges vrea să-i dea bătaie.

— Am înțeles, zice el. Mulțumesc încă o dată.

— Am închis discuția?

— *Finito.*

Când rostește acest cuvânt, ochii i se mișcă în sus și la stânga.

6

Este o cu totul altă lume la nouăsprezece străzi depărtare de locul unde Hodges își pune telefonul la loc în buzunarul de la haină. Și nu-i o lume prea bună. Acolo se află sora lui Jerome Robinson și are probleme.

Drăgălașă și modestă în uniforma ei de la Liceul Chapel Ridge (sacou din lână cenușie, fustă cenușie, ciorapi trei sferturi albi, eșarfă roșie la gât), Barbara merge pe Martin Luther King Avenue, cu o tabletă Zappit galbenă în mâinile înmănușate. Pe ecranul acesteia peștii din demonstrația jocului „La pescuit” țâșnesc încolo și încoace, aproape invizibili în lumina puternică și rece a amiezii de iarnă.

Martin Luther King Avenue este una dintre cele două artere principale de circulație din această parte a orașului, cunoscută sub numele de Lowtown. Populația de aici este

predominant de culoare, iar Barbara însăși este de culoare (mai bine zis *café au lait),* dar nu a mai fost niciodată prin cartierul acesta și iată motivul pentru care se simte acum ca o idioată vrednică de dispreț. Oamenii aceștia sunt de-ai ei – probabil că străbunii lor comuni au trudit cot la cot pe aceeași plantație în vremurile de demult – și totuși ea nu a fost aici *nici măcar o singură dată.* Nu doar părinții i-au pus în vedere să nu calce prin zona asta, ci și fratele ei.

— În Lowtown se bea berea și după aia se mănâncă sticla în care a fost, i-a spus el odată. Nu-i un loc potrivit pentru o fată ca tine.

O fată ca mine, își zice ea acum. Adică o fată din pătura superioară a clasei de mijloc, care învață la o școală particulară de top și care are prietene albe și o grămadă de hăinuțe drăguțe și elegante și bani de buzunar. Zău așa, am chiar și card bancar! Oricând am eu chef pot să scot șaizeci de dolari de la bancomat! Super!

Merge ca prin vis și, de fapt, chiar *seamănă* totul cu un vis, pentru că este atât de ciudat, deși se află la mai puțin de trei kilometri de casa ei – o căsuță cochetă, în stil Cape Cod, cu garaj pentru două mașini și cu ipoteca achitată în întregime. Trece pe lângă case de amanet pline cu chitare și aparate de radio și briciuri de bărbierit cu mânere din sidef. Trece pe lângă spelunci care miros a bere, chiar dacă au ușile închise în fața frigului de ianuarie. Trece pe lângă gherete murdare care miros a prăjeală. Unele vând felii de pizza, altele vând mâncare chinezească. În vitrina uneia este proptit un afiș pe care scrie TURTIȚE DĂ MĂLAI ȘI CURECHI CUM NUMA LA MUMA TA AI MANCAT.

Nu și la muma *mea,* își zice Barbara. Nici măcar nu știu ce-i ăla curechi. Spanac? Varză?

La colțuri – la *fiecare* colț, din câte se pare – se văd băieți care pierd vremea. Poartă bermude (în ianuarie!) sau jeanși

largi. Unii dintre ei au făcut focul în tomberoane ruginite și s-au strâns în jurul lor ca să se mai încălzească puțin. Unii fac jonglerii cu o minge umplută cu nisip – chestia este să o lovești de cât mai multe ori cu piciorul fără să o scapi pe jos –, alții doar țopăie încălțați cu adidașii lor imenși, cu jachetele lor lălâi descheiate în ciuda gerului de afară. Își salută zgomotos amicii și fac semne mașinilor de pe stradă. Când se oprește vreuna, înmânează prin geamul deschis pliculețe din plastic celor dinăuntru. Barbara merge tot înainte pe MLK, trece de prima intersecție, de a doua (de a noua, poate de a zecea, că le-a pierdut șirul) și fiecare colț de stradă i se pare un *drive-thru* unde se vând droguri în loc de hamburgers și tacos.

Trece pe lângă femei rebegite de frig, cu peruci multicolore, pantaloni mulați, scurte din blană artificială și cizme din lac. Trece pe lângă clădiri goale, cu ferestre acoperite cu scânduri bătute în cuie. Trece pe lângă o mașină rămasă fără caroserie și acoperită cu simbolurile bandelor din cartier. Trece pe lângă o femeie cu un bandaj murdar la un ochi. Femeia trage după ea un țânc care urlă întruna. Trece pe lângă un bărbat care stă pe o pătură, bea vin direct din sticlă și face mișcări obscene cu limba spre ea. Oamenii din zona aceasta a orașului sunt săraci și sunt disperați și au fost *mereu aici,* iar ea nu a făcut nimic în privința asta. N-a *făcut* nimic? Nici măcar nu s-a *gândit* la ei. Și-a făcut temele. A vorbit la telefon și și-a trimis mesaje cu prietenele ei. Și-a actualizat statusul pe Facebook și și-a făcut griji când îi apărea câte un coș pe obraz. Ea este prototipul adolescentei parazite, care ia masa în restaurante elegante împreună cu mama și tatăl ei, în vreme ce frații și surorile ei, care au fost *mereu aici, la mai puțin de trei kilometri de vila ei drăguță din suburbie,* beau vin din sticlă și se droghează ca să uite de viețile lor nefericite. Îi este rușine de părul ei, frumos pieptănat și întins. Îi este

rușine de ciorapii ei curați și albi. Îi este rușine de culoarea pielii ei, pentru că este aceeași cu a lor.

— Hei, negruțo!

Strigătul vine de pe celălalt trotuar.

— Ce cați p-acilea? N-ai nicio treabă aicișa!

Negruță!

Așa se cheamă și un serial de la televizor[25], la care se uită ei acasă și râd până nu mai pot. Dar tot așa este și ea. Nu neagră, ci negruță. Duce o viață de alb într-un cartier de albi. Își permite asta, pentru că părinții ei câștigă foarte mulți bani și au o casă pe o stradă unde oamenii sunt cu totul lipsiți de prejudecăți și s-ar cutremura de rușine dacă și-ar auzi vreun copil înjurând. Își permite să ducă viața aceasta minunată de alb pentru că nu reprezintă o amenințare pentru nimeni, nu face probleme nimănui, nu, conașule, nici vorbă. Își vede de treburile ei, flecărește cu prietenele despre băieți și muzică, despre băieți și haine, despre băieți și programele TV preferate de toate și despre care fată a fost văzută că se plimba cu un anumit băiat la mallul Birch Hill.

Este negruță – cuvânt care este sinonim cu „inutilă". Și nu merită să trăiască.

— Poate ar fi bine să pui punct. Și gestul ăsta să fie declarația ta.

Parcă o voce rostește această sugestie care ei i se pare a fi de o logică absolută. Emily Dickinson zicea că poeziile ei reprezintă o scrisoare adresată unei lumi care nu i-a scris niciodată – au învățat asta la școală, dar nici Barbara n-a scris vreo scrisoare vreodată. Sigur, a scris o mulțime de eseuri și referate și e-mailuri stupide, însă nimic cu adevărat important.

— Poate ar fi vremea s-o faci.

[25] În orig. „Black-ish" – serial american, care a avut premiera în anul 2014 (n.tr.).

Nu este vocea ei, ci a unui prieten.

Se oprește în fața unui chioșc unde ți se ghicește norocul în cărțile de Tarot. I se pare că vede în vitrina murdară reflexia unei persoane aflate alături de ea, un bărbat alb, cu chipul surâzător și copilăresc și cu un ciuf de păr blond pe frunte. Se uită în jur, dar nu vede pe nimeni. I s-a părut. Privește din nou la ecranul tabletei cu jocuri. În umbra aruncată de paravanul de pânză de la chioșcul ghicitoarei, peștii sunt din nou clari și strălucitori. Și înoată. Barbara se uită în urmă, la drumul pe care a venit, și vede un camion negru-tuci, care rulează către ea pe asfaltul bulevardului, cu viteză și șerpuind – șerpuind tot mai tare, din bordură în bordură. Este tipul ăla de camion cu roți gigantice, căruia puștii de la școală îi zic Bigfoot sau Tunul.

— Dacă tot ai de gând s-o faci, ar fi bine să începi.

Este foarte puternică senzația că cineva se află alături de ea. Cineva care o înțelege. Iar vocea are dreptate. Barbara nu s-a mai gândit niciodată la sinucidere, însă în momentul acesta ideea i se pare perfect logică.

— Nici măcar nu-i nevoie să lași vreun bilet, spune prietenul ei.

Îi vede din nou reflexia în vitrină. Ca o fantomă.

— Faptul că ai ales să o faci aici va fi mesajul tău adresat lumii.

Adevărat.

— Acum știi prea multe despre tine ca să mai poți trăi, precizează prietenul ei, în timp ce fata își coboară iarăși ochii la peștii care înoată pe ecran. Știi prea multe lucruri rele.

Și se grăbește să adauge:

— Asta nu înseamnă că tu ai fi o persoană rea.

Și ea își spune: Nu, nu rea, doar inutilă.

Negruță.

Camionul se apropie. Tunul. Când surioara lui Jerome

Robinson coboară de pe trotuar ca să-i iasă în întâmpinare, pe chipul ei apare un zâmbet entuziast.

7

Doctorul Felix Babineau poartă un costum de o mie de dolari sub halatul alb care-i flutură în urmă în timp ce străbate cu pași mari coridorul Ghetoului. O fi costumul scump, numai că doctorul este nebărbierit, iar părul lui alb și, în mod obișnuit, foarte îngrijit, stă vâlvoi. Nu ia în seamă grupul de asistente care s-au strâns lângă birou și discută pe ton scăzut, dar agitat.

Sora Wilmer îl abordează spunând:

— Domnule doctor Babineau, ați auzit…

Nici nu se uită la ea, iar Norma se vede nevoită să se dea repede la o parte din drumul lui ca să nu fie îmbrâncită. Privește surprinsă în urma lui.

Babineau scoate din buzunarul halatului cartonașul roșu cu NU DERANJAȚI, îl agață de clanța de la rezerva 217 și intră. Brady Hartsfield nu ridică privirea la el. Este concentrat la tableta de pe genunchi, unde peștii înoată înainte și înapoi. Dar nu se aude cântecelul; a oprit sonorul.

Adesea Felix Babineau dispare atunci când intră în rezerva aceasta și în locul lui apare Dr. Z. Însă nu și astăzi. În fond, Dr. Z nu este decât o altă versiune a lui Brady – o proiecție –, iar astăzi Brady este prea ocupat ca să se mai proiecteze.

Încă nu-și amintește prea bine cum anume a încercat să arunce în aer Sala Mingo în timpul concertului trupei 'Round Here, dar, de când s-a trezit, are în minte o imagine foarte clară: chipul ultimei persoane pe care a văzut-o înainte să i se stingă lumina. Chipul Barbarei Robinson, sora negroteiului care-i tunde gazonul lui Hodges. Stătea chiar vizavi de Brady. Iar acum este aici, înotând împreună cu

peștii de pe ecranele tabletelor lor. Brady a rezolvat-o pe Scapelli, sadica aia care-i răsucise sfârcurile. Acum o va rezolva și pe târfulița asta mică. Moartea Barbarei îi va provoca o suferință cumplită fratelui ei, dar nu ăsta-i cel mai important lucru. Important este că-i va sfâșia inima boșorogului ăluia de fost detectiv. Da, ăsta-i lucrul cel mai important.

Lucrul cel mai savuros.

O consolează, îi spune că nu este o persoană rea. Așa o convinge să se miște din loc. Vine o mașină pe MKL, dar nu-și dă seama ce fel de mașină este, pentru că o parte din mintea fetei încă i se mai împotrivește. Însă este sigur că-i o mașină mare. Destul de mare ca să rezolve problema.

— Ascultă-mă, Brady. A sunat Z-Boy.

Numele adevărat al lui Z-Boy este Brooks, dar Brady refuză să-i mai spună astfel.

— A stat la pândă, așa cum i-ai dat tu ordin. Polițaiul ăla… fost polițai, sau ce-o fi el…

— Taci!

Fără să-și ridice capul. Fără să se uite la el printre șuvițele căzute în ochi. În lumina puternică a soarelui pare mai degrabă de douăzeci de ani decât de treizeci.

Babineau, obișnuit să fie ascultat cu respect și obediență de toată lumea și încă neobișnuit cu noul lui statut de subaltern, nu-i dă nicio atenție.

— Ieri, Hodges a fost pe Hilltop Court. Mai întâi acasă la Ellerton și după aia a început să dea târcoale casei de vizavi, unde…

— *Ți-am zis să taci!*

— Brooks l-a văzut când s-a urcat în autobuzul 5, ceea ce înseamnă că probabil are de gând să vină aici! Și dacă vine aici, înseamnă că *știe!*

Brady se uită doar o clipă la el, cu ochi care aruncă

fulgere. După care revine la ecranul tabletei. Dacă nu se concentrează tocmai acum, dacă-i permite idiotului ăstuia să-i distragă atenția…

Dar nu-i va permite. Vrea să-i facă rău lui Hodges, vrea să-i facă rău negroteiului frizer de gazon – este de datoria lui și aceasta-i modalitatea prin care o poate face. Și nu-i vorba doar despre răzbunare. Fătuca asta este primul lui cobai care a fost la concert; plus că nu seamănă cu ceilalți, care au fost mai ușor de controlat. Însă *reușește* să o controleze. Nu are nevoie decât de încă zece secunde. Și uite, acum vede ce e mașina aia. Un camion. Unul mare și negru.

Haide, păpușico! îi spune în gând Brady. Ți-a venit limuzina.

8

Barbara stă la marginea trotuarului. Se uită la camionul care se apropie și își calculează următoarea mișcare. Dar, chiar atunci când îndoaie genunchii și vrea să coboare pe stradă, două mâini o apucă de la spate.

— Alo, fato, ce faci?

Se zbate, însă mâinile alea sunt puternice și o țin bine de umeri și camionul trece zbierând ca rapperul Ghostface Killah. Se întoarce repede și se smulge din strânsoare. Dă nas în nas cu un băiat numai piele și os, cam de vârsta ei, îmbrăcat cu uniforma Liceului Todhunter. E înalt rău, cam de un metru nouăzeci și – așa că Barbara trebuie să ridice ochii ca să se poată uita la el. Are părul creț tuns scurt și un barbișon ca de țap. La gât poartă un lănțișor din aur. Zâmbește. Are ochii verzi și amuzați.

— Ești drăguță. Ăsta-i adevărul, dar și un compliment. Însă nu ești de prin părțile astea, corect? Nu îmbrăcată așa și, auzi, mămica ta nu ți-a zis că nu-i bine să treci strada

fără să te asiguri?

— Lasă-mă-n pace!

Barbara nu-i speriată; e furioasă.

Băiatul râde.

— Și țâfnoasă pe deasupra! Îmi plac fetele nărăvașe. Vrei ceva haleală și o cola?

— Nu vreau nimic de la tine!

Prietenul ei a plecat: probabil scârbit de atitudinea ei. Nu-i vina mea, îi zice ea în gând. Băiatul ăsta-i de vină. *Șmecherașul* ăsta de cartier.

Șmecheraș! Cuvânt „negruț", dacă se poate spune așa. Barbara simte că încep să-i ardă obrajii și se uită din nou la peștii de pe ecranul Zappit-ului. Îi vor aduce consolare, îi aduc întotdeauna. Și când te gândești că a vrut să arunce tableta după ce i-a dat-o omul ăla! Înainte să descopere peștii! Peștii o duc în lumea lor și, câteodată, acolo vine și prietenul ei. Însă nu apucă să se uite decât o singură clipă, pentru că tableta dispare. Puf! Nu mai e! Cocalarul a înșfăcat-o cu degetele lui lungi și acum se holbează fascinat la ecran.

— Uau, ce chestie veche!

— Ea mea! țipă Barbara. Dă-mi-o înapoi!

De vizavi, o femeie începe să râdă în hohote și îi strigă cu o voce îngroșată de la prea multă băutură și tutun.

— Așa, surioară! Nu te lăsa!

Barbara vrea să-și ia tableta. Băiatul-Înalt o ține deasupra capului. Și zâmbește la ea.

— Ți-am zis să mi-o dai! Nu fi nesimțit!

S-au strâns mai mulți oameni în jurul lor, iar Băiatul-Înalt vrea să le ofere un spectacol pe cinste. Face o fentă la stânga, apoi câțiva pași adăugați la dreapta – mișcare pe care trebuie că o folosește mereu pe terenul de baschet. Zâmbetul ăla îngăduitor nu i se șterge de pe buze. Ochii lui verzi aruncă

scântei vesele. Probabil că toate fetele de la Todhunter sunt înamorate de ochii ăștia, iar Barbara nu se mai gândește la sinucidere și nici la faptul că-i negruță și nici că ar fi un gunoi al societății. În momentele astea este doar furioasă, iar drăgălășenia lui o înfurie și mai tare. Barbara face parte din echipa de fotbal european a Liceului Chapel Ridge și acum își imaginează că execută o lovitură de la 11 metri, în care mingea este tibia Băiatului-Înalt.

Acesta urlă de durere (dar parcă ar fi un fel de durere *amuzată*, care o scoate și mai mult din fire, pentru că l-a lovit foarte tare) și se apleacă să se țină de locul unde i-a făcut buba. Așa ajunge la nivelul ei și Barbara îi smulge din mână dreptunghiul prețios din plastic galben. Apoi face repede stânga-mprejur și o ia la fugă pe stradă.

— *Fii atentă, păpușico!* strigă la ea femeia cu vocea răgușită de băutură și tutun.

Barbara aude scrâșnet strident de frâne și simte miros de cauciuc încins. Se uită la stânga și vede o camionetă care se îndreaptă spre ea, cu botul luând-o pieziș spre stânga din cauza frânării bruște. În spatele parbrizului murdar se vede chipul cu ochi speriați și gură căscată al șoferului. Barbara ridică mâinile să se apere și scapă Zappit-ul. Dintr-odată, moartea este ultimul lucru pe care și-l dorește pe lumea asta Barbara Robinson, dar iat-o aici, în mijlocul străzii, în fața unei mașini. Este prea târziu.

Și își spune: Mi-a venit limuzina.

9

Brady închide Zappit-ul și se uită zâmbind la Babineau.

— Am prins-o, zice el.

Rostește cuvintele cu foarte mare claritate, nici vorbă de vorbirea îngălată cu care i-a obișnuit pe infirmieri și

asistente.

— Să vedem ce o să mai zică acum Hodges și cioroiu' ăla de la Harvard.

Babineau are o vagă idee despre *cine* este vorba și știe că ar trebui să îl intereseze, dar nu-i pasă deloc. Nu-i pasă decât de propria lui piele. Cum de i-a permis lui Brady să-l atragă în toată mizeria asta? Când și-a pierdut libertatea?

— Despre Hodges îți zic și eu. Sunt aproape sigur că vine încoace. Să te vadă.

— Hodges a fost aici de multe ori, spune Brady, deși este adevărat că boșorogul de Det. Pens. n-a mai trecut de ceva vreme pe la el. Și mereu se lasă păcălit de talentul meu teatral. Încă mai crede că sunt catatonic.

— A început să pună lucrurile cap la cap. Chiar tu ai zis că nu-i prost. Îl știe cumva pe Z-Boy de pe vremea când era doar Brooks? Probabil că l-a văzut prin spital când venea la tine.

— Habar n-am.

Se simte sleit de puteri și fără chef. Nu vrea decât să se bucure în tihnă de moartea Barbarei Robinson, iar apoi să tragă un pui de somn. Mai are multă treabă, mari schimbări sunt pe cale să se petreacă, însă acum are nevoie de odihnă.

— Nu trebuie să te vadă așa, zice Babineau. Ești transpirat și roșu la față. Arăți ca un maratonist la sfârșitul cursei.

— Atunci nu-l lăsa să intre la mine. Ai puterea asta. Tu ești doctorul, iar el nu-i decât un alt milog aproape chel, care trăiește din pensie. Astăzi nu mai are nici dreptul să dea amenzi de parcare.

Brady se întreabă cum va primi negroteiul – *Jerome* – știrea despre moartea soră-sii. O să plângă? O să cadă în genunchi de disperare? O să-și sfâșie hainele de pe el și o să se lovească cu pumnii în piept?

O să dea vina pe Hodges? Puțin probabil, dar – hei! – ce

frumos ar fi. Ce minunat ar fi!

— În regulă, spune Babineau. Da, ai dreptate. Pot să-l împiedic să intre în rezerva ta.

Vorbește atât pentru sine, cât și pentru omul care ar fi trebuit să-i fie cobai. Bună glumă, nu?

— Cel puțin, pentru moment. Dar să știi că încă mai trebuie să aibă niște prieteni în poliție. Probabil foarte mulți.

— Nu mi-e frică de ei și nu mi-e frică nici de el. Pur și simplu nu vreau să-l văd. Deocamdată.

Brady zâmbește și continuă:

— Aștept să afle ce a pățit fata. Și *atunci* o să vreau să-l văd. Acum cară-te de aici!

Babineau, care a început în cele din urmă să priceapă cine-i șeful, iese din rezerva lui Brady. Se simte ușurat, așa cum se simte întotdeauna când este el însuși. Pentru că, de fiecare dată când revine la starea de „Babineau" după ce a fost „Dr. Z, starea „Babineau" pare a fi din ce în ce mai diminuată.

10

Tanya Robinson își sună fiica pe mobil pentru a patra oară în numai douăzeci de minute și, pentru a patra oară, îi răspunde zglobia mesagerie vocală a Barbarei.

— Nu lua în seamă celelalte mesaje, zice Tanya după semnalul sonor. Nu mi-a trecut supărarea, dar acum sunt foarte îngrijorată. Sună-mă! Trebuie să știu că nu ai pățit nimic.

Aruncă telefonul pe masă și începe să se plimbe nervoasă prin spațiul mic al biroului. Se gândește dacă n-ar fi bine să-și sune soțul și ajunge la concluzia că nu, nu o să-l sune. Nu încă. Ar fi în stare să explodeze dacă află că Barbara a chiulit de la școală, pentru că la asta se va gândi din primul

moment. La început, și Tanya a avut bănuiala asta, atunci când doamna Rossi, persoana însărcinată cu prezența elevilor la Liceul Chapel Ridge, a sunat-o să o întrebe dacă nu cumva Barbara este bolnavă și din cauza asta a rămas acasă. Barbara n-a mai lipsit nemotivat până acum, dar în toate există un început, mai cu seamă în privința lucrurilor rele și mai cu seamă în privința adolescenților. Numai că nu ar fi chiulit niciodată de una singură și, după o discuție cu doamna Rossi, Tanya are confirmarea faptului că toate prietenele bune ale Barbarei sunt prezente astăzi la ore.

De când tot felul de gânduri, care mai de care mai alarmiste, i-au întunecat mintea, vede mereu în fața ochilor una și aceeași imagine: semnul luminos de deasupra autostrăzii care traversează orașul, semn gestionat de poliție și pe care sunt trecute numele copiilor răpiți. În imaginea pe care o vede Tanya, pe semnul ăla scrie BARBARA ROBINSON, iar beculețele care formează literele se aprind și se sting la fel ca la intrarea într-un cinematograf unde rulează doar filme de groază.

Sună telefonul mobil. Nu se aud decât primele acorduri din *Oda Bucuriei* a lui Beethoven, că Tanya se și repede să răspundă. Slavă Domnului! Slavă Ție, Doamne, o s-o încui în casă pentru tot restul…

Numai că pe ecranul telefonului nu este chipul surâzător al fiicei sale. Ci DEPT. POLIȚIEI MUNICIPALE. SEDIUL CENTRAL. O cuprinde o groază inimaginabilă și are senzația că nu-și mai poate controla intestinele. Preț de o clipă nici nu-i capabilă să răspundă, pentru că degetul ei mare nu vrea să se miște. În cele din urmă, reușește să apese tasta verde și să oprească muzica aia optimistă. Parcă tot biroul ei este mult prea luminos acum, mai ales fotografia de familie de pe masa de lucru. Și nici nu-și dă seama când duce telefonul la ureche.

— Alo?

Ascultă.

— Da, eu sunt.

Ascultă mai departe și își duce mâna liberă la gură ca să-și înăbușe sunetele care amenință să se dezlănțuie pe acolo. Parcă a ieșit din propriul trup și acum aude o voce care seamănă izbitor de mult cu vocea ei. Și vocea aceasta întreabă:

— Sunteți sigur că este vorba despre fiica mea? Barbara Rosellen Robinson?

Polițistul care a sunat-o să o anunțe despre accident îi spune că da. Este foarte sigur. I-au găsit cartea de identitate în mijlocul străzii. Însă nu-i spune și că au fost nevoiți să o șteargă de sânge ca să poată citi numele.

11

Hodges își dă seama că ceva nu este tocmai în ordine chiar atunci când coboară de pe pasarela care leagă Spitalul Memorial Kiner de Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale, unde pereții sunt zugrăviți într-un trandafiriu relaxant și o muzică blândă se aude în surdină zi și noapte. Ordinea firească a lucrurilor a fost tulburată și parcă nu mai muncește nimeni. Zac abandonate cărucioarele cu masa de prânz, pline cu farfurii cu tăiței sleiți, făcuți probabil după o rețetă chinezească adaptată de bucătarii de la cantină. Asistentele stau în grupuri și vorbesc între ele în șoaptă. Una parcă plânge. Doi medici rezidenți discută lângă țâșnitoarea de apă. Un infirmier vorbește la telefonul mobil, fapt care – în teorie – i-ar putea aduce concedierea, însă Hodges are impresia că omul nu-i în pericol, pentru că nimeni nu-i atent la el.

Bine măcar că nu o vede nicăieri pe Ruth Scapelli, ceea ce

înseamnă că ar avea mai multe șanse să ajungă la Hartsfield. La recepție se află Norma Wilmer, care, alături de Becky Helmington, îi oferise informații despre Brady în perioada când îl vizita foarte des. Partea proastă este că și doctorul lui Hartsfield se află tot la recepție. Iar Hodges nu a reușit niciodată să stabilească o relație amicală cu acesta, deși Dumnezeu știe cât s-a străduit.

Se îndreaptă agale spre țâșnitoare, sperând că Babineau nu l-a văzut și că oricum va pleca în curând să studieze niște tomografii sau alte chestii pe care le studiază el, lăsând-o singură pe Wilmer. Bea niște apă (se strâmbă de durere și se ține cu mâna de stomac atunci când se îndreaptă de mijloc), după care intră în vorbă cu rezidenții.

— S-a întâmplat ceva? Că mi se pare cam necăjită lumea de aici.

Tinerii ezită și se uită unul la altul.

— Nu avem voie să vorbim despre asta, spune Rezidentul Unu.

Nu i-a dispărut complet de pe obraji acneea adolescenței și asta îl face să pară cam de șaptesprezece ani. Hodges se cutremură numai la gândul că puștiul ăsta ar putea fi mâna a doua la o operație mai complicată decât extragerea unei așchii din deget.

— A pățit ceva vreun pacient? Poate Hartsfield? Vă întreb asta pentru că am fost polițist și am dat o mână de ajutor la capturarea lui.

— Hodges, zice Rezidentul Doi. Așa vă cheamă?

— Da.

— Dumneavoastră l-ați prins, nu-i așa?

Hodges spune că da, deși, dacă ar fi fost lăsat doar în seama lui, Brady ar fi reușit să ucidă mult mai mulți oameni în Sala Mingo decât la Complexul Municipal. Nu, Holly și Jerome Robinson au fost cei care l-au împiedicat să detoneze

explozibilul ăla din vesta cu care era îmbrăcat.

Rezidenții mai schimbă o privire, după care Unu zice:

— Starea lui Hartsfield este neschimbată, legumește în continuare. Problema e cu sora Ratched.

Rezidentul Doi îi trage un cot în coaste.

— Despre morți numai de bine, boule! Mai ales când vorbești cu unul care s-ar putea să fie gură slobodă.

Hodges își trece iute vârful degetului mare peste buze, arătându-le că și-a sigilat gura aia slobodă și periculoasă.

Rezidentul Unu pare tulburat.

— Adică asistenta-șefă Scapelli. S-a sinucis azi-noapte.

În capul lui Hodges se aprind toate becurile și, pentru prima oară de când a aflat cumplita veste, nu se mai gândește la propria lui moarte.

— Sunteți siguri?

— Și-a tăiat venele de pe brațe și încheieturile mâinilor și a murit din cauza hemoragiei, spune Doi. Cel puțin, asta am auzit eu.

— A lăsat vreun bilet?

Cei doi habar nu au.

Hodges se îndreaptă spre recepție. Babineau n-a plecat încă de acolo – acum se uită prin fișe împreună cu Wilmer (care pare speriată de această promovare neașteptată) –, însă fostul detectiv simte că nu poate să mai aștepte. Asta-i mâna lui Hartsfield. Nu-și dă seama cum a reușit una ca asta, dar este clar că poartă semnătura lui. Semnătura blestematului ăluia, maestru al sinuciderilor.

E cât pe ce să i se adreseze asistentei Wilmer pe numele mic, dar instinctul îl face să evite o asemenea greșeală.

— Soră Wilmer, numele meu este Bill Hodges.

De parcă ea n-ar ști.

— Am lucrat atât la cazul de la Complexul Municipal, cât și la cel de la Sala Mingo. Trebuie să-l văd pe domnul

Hartsfield.

Femeia vrea să-i răspundă, însă Babineau i-o ia înainte.

— Nici nu se pune problema. Chiar dacă domnul Hartsfield ar avea permisiunea de a primi vizite, deși nu o are, prin ordin al procuraturii, în niciun caz nu i-am permite noi să vă primească pe dumneavoastră. Are nevoie de liniște. Iar dumneavoastră l-ați agitat la fiecare dintre vizitele neautorizate pe care i le-ați făcut în trecut.

— Asta-i ceva nou, spune Hodges cu blândețe. Ori de câte ori am fost pe la el, l-am găsit pe scaunul ăla de lângă geam. Cuminte ca un îngeraș.

— Nu știți cu ce ne confruntăm noi după ce plecați de la el.

Obrajii țepoși ai lui Babineau încep să se coloreze într-un purpuriu cam nesănătos. Sub ochi are cearcăne negre. Hodges își aduce aminte de un desen satiric din manualul *Viața alături de Iisus,* după care învăța la școala de duminică, de mult de tot, în era preistorică, pe când mașinile aveau un fel de aripioare pe capota din spate și fetele purtau șosete cu volănaș. Doctorul lui Brady are aceeași privire ca personajul din caricatura aceea, însă Hodges nu prea crede că ar suferi de onanism cronic. Pe de altă parte, își aduce aminte și că Becky i-a zis odată că neurologii sunt deseori mai nebuni decât pacienții lor.

— Cu ce anume? întreabă Hodges. Cu mici crize psihotice? Se întâmplă să cadă lucruri de la locurile lor după ce plec eu? Sau poate se trage singură apa la closet?

— E ridicol ce spuneți. Lăsați în urmă un om *distrus* din punct de vedere psihic, domnule Hodges. Nu este atât de rupt de realitate încât să nu-și dea seama că ați făcut o obsesie în privința lui. Și că îl detestați și îi vreți răul. Vă cer să plecați. S-a petrecut un eveniment tragic și mulți pacienți sunt extrem de tulburați.

Hodges observă că Wilmer face ochii mari și înțelege că pacienții cărora le-a mai rămas un strop de luciditate, deși nu sunt prea mulți din aceștia în Ghetou, habar n-au că asistenta-șefă și-a pus capăt zilelor.

— Vreau doar să-i pun câteva întrebări și după aia n-am să vă mai deranjez.

Babineau se înclină spre el. În spatele ochelarilor cu rame aurite i se văd ochii înroșiți.

— Ascultați-mă cu mare atenție, domnule Hodges. Unu, domnul Hartsfield nu este capabil să răspundă la nicio întrebare. Dacă ar fi putut s-o facă, ar fi fost deja judecat pentru crimele sale. Doi, nu aveți nicio calitate oficială. Trei, dacă nu plecați chiar acum, am să chem agenții de pază care vă vor escorta afară din incintă.

Hodges spune:

— Scuzați-mă că vă întreb, dar vă simțiți bine?

Babineau se dă înapoi de parcă Hodges ar fi ridicat pumnul la el.

— *Pleacă!*

Tot personalul medical din jur se uită la ei.

— Am priceput, zice Hodges. Plec. Nu vă enervați.

Lângă intrarea pe pasarelă se află un automat cu gustări. Rezidentul Doi stă lângă el, cu mâinile îndesate în buzunare.

— Vai, omule! exclamă el. Te-a pus la punct.

— Așa s-ar părea.

Hodges se uită la pachetele din automat. Tot ce vede acolo i-ar declanșa focurile iadului în măruntaie. Dar nu face nimic, nu-i este foame.

— Tinere, spune el, fără să se întoarcă, dacă vrei să câștigi cincizeci de dolari fără bătaie de cap, atunci vino încoace.

Rezidentul Doi, care dă semne că ar putea ajunge la maturitate într-un viitor nu prea îndepărtat, se apropie de Hodges.

— Ce trebuie să fac?

Hodges își ține carnețelul pentru însemnări în buzunar, la fel ca în timpurile când era Detectiv de Gradul Întâi. Notează repede două cuvinte pe o foaie – *Sună-mă* – și își trece numărul de mobil.

— Dă biletul ăsta Normei Wilmer de îndată ce Smaug[26] își întinde aripile și își ia zborul de acolo.

Rezidentul Doi ia biletul, îl împăturește și îl bagă în buzunarul halatului. După care așteaptă. Hodges își scoate portofelul. Cincizeci de dolari este o sumă mare pentru o treabă atât de măruntă, însă a descoperit un avantaj la cancerul în fază terminală: îți poți arunca banii pe fereastră fără să-ți mai pese.

12

Când îi sună mobilul, Jerome Robinson tocmai duce niște scânduri pe umăr sub soarele fierbinte al Arizonei. Casele pe care le construiește organizația din care face parte – primele două deja cu structura de rezistență ridicată – se află într-un cartier de oameni cu venituri mici, dar cinstiți și onorabili, situat la periferia de sud a orașului Phoenix. Pune scândurile pe o roabă din apropiere și își desface telefonul de la curea. Își imaginează că apelantul este Hector Alonzo, șeful de echipă. În dimineața asta, unul dintre muncitori (de fapt, o *muncitoare)* s-a împiedicat și a căzut peste o stivă de bare din oțel folosite la armături. Și-a fracturat clavicula și și-a făcut o rană urâtă pe față. Alonzo l-a numit pe Jerome șef pe perioada absenței sale și a dus-o pe femeie la camera de gardă de la Spitalul St Luke.

Însă nu numele maistrului a apărut pe ecranul telefonului,

[26] Smaug – dragon fioros, personaj negativ din romanul *Hobbitul,* al lui J.R.R. Tolkien (n.tr.).

ci chipul lui Holly Gibney. El i-a făcut fotografia asta, surprinzându-i unul dintre foarte rarele ei zâmbete.

— Hei, Holly, ce mai faci? Auzi, te sun eu în câteva minute. A fost o întreagă nebunie aici încă de dimineață, dar…

— Vreau să vii acasă! spune Holly.

Tonul este calm, dar Jerome o cunoaște de multă vreme și cele patru cuvinte sunt suficiente ca să-i transmită emoțiile puternice pe care Holly încearcă să și le țină în frâu. Preponderentă este frica. Mama lui Jerome, care moare de dragul ei, a zis odată că frica este setarea din fabrică a lui Holly.

— Acasă? De ce? Ce s-a întâmplat?

Acum îl apucă și pe el spaima.

— A pățit tata ceva? Mama? Barbie?

— E vorba despre Bill, spune ea. Are cancer. O formă foarte urâtă. Pancreatic. O să moară dacă nu face tratamentul. Probabil o să moară *oricum*, dar măcar ar mai avea ceva timp la dispoziție și mie mi-a zis că-i doar un ulcer banal… din cauza… din cauza…

Suspină sacadat, făcându-l pe Jerome să se cutremure.

— *Din cauza nenorocitului de Brady Hartsfield!*

Jerome nu pricepe ce legătură ar putea avea Brady Hartsfield cu diagnosticul îngrozitor al lui Bill, dar știe ce urmează: probleme. În cealaltă parte a șantierului, doi tineri cu căști de protecție pe cap – studenți ca Jerome, care s-au înscris voluntari în Habitat for Humanity – dau îndrumări contradictorii unei betoniere care vrea să dea cu spatele. Se întrevede un dezastru.

— Holly, lasă-mă cinci minute și te sun eu.

— Dar ai să vii, da? Spune că ai să vii. Pentru că nu cred că sunt în stare să vorbesc singură despre asta cu el și *trebuie neapărat să înceapă tratamentul chiar acum!*

— Cinci minute, spune Jerome și închide.

I se învârtesc atât de repede gândurile în minte că se teme ca nu cumva să-i ia foc creierul. Iar soarele arzător nu-i este de niciun folos. Bill? Cancer? Pe de-o parte pare imposibil; dar, pe de alta, pare *cu totul* posibil. A fost în formă maximă în timpul cazului Saubers, când Jerome și Holly au lucrat alături de el. Însă va împlini curând șaptezeci de ani și ultima oară când l-a văzut Jerome – în octombrie, înainte de plecarea în Arizona – Bill nu arăta deloc bine. Era prea slab. Prea palid. Dar Jerome nu poate să plece nicăieri până nu se va întoarce Hector. Ar însemna să-i lase pe nebuni să conducă ospiciul. Și, după cum merg lucrurile în spitalele din Phoenix, unde camerele de gardă sunt supraaglomerate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, s-ar putea să fie blocat aici până la terminarea programului de lucru.

Țâșnește spre betonieră urlând cât îl țin plămânii:

— Stop! Opriți-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Îi face pe proștii ăia de voluntari să oprească betoniera la mai puțin de un metru de un șanț de scurgere abia săpat și se apleacă de mijloc ca să-și tragă sufletul. Chiar atunci îi sună din nou mobilul.

Te iubesc, Holly, îi spune Jerome în gând, scoțându-și din nou telefonul de la curea, dar câteodată mă duci la exasperare.

Numai că acum nu vede fotografia lui Holly pe ecran, ci pe aceea a mamei lui.

Tanya plânge.

— Trebuie să vii acasă! îi spune ea.

Jerome își aduce aminte de o vorbă a bunicului său: *un necaz nu vine niciodată singur.*

Se dovedește că e vorba despre Barbie.

13

Hodges tocmai dă să iasă din spital când simte că-i vibrează telefonul în buzunar. Este Norma Wilmer.

— A plecat? o întreabă el.

Norma nu are nevoie să îi explice despre cine vorbește.

— Da. Acum, că și-a văzut pacientul preferat, o să se mai calmeze și o să-și facă restul vizitelor.

— Îmi pare rău de Sora Scapelli.

Nu minte deloc. Nu a înghițit-o, dar nu minte.

— Și mie. Ne-a condus la fel cum și-a condus Căpitanul Bligh[27] echipajul de pe *Bounty,* dar nu pot să mă gândesc că a făcut… așa ceva. Când auzi ce s-a întâmplat, prima reacție e să zici: „Vai, nu, nu ea, ea n-ar fi putut să facă gestul ăsta!" Dar după ce trece șocul, vine a doua reacție: „O, da, este de înțeles." Nu a fost măritată niciodată, nu avea prieteni – cel puțin eu n-am auzit să aibă – nu avea decât slujba asta. Unde nu putea s-o sufere nimeni.

— *Toți oamenii singuri,* spune Hodges, ieșind în frigul de afară și pornind către stația de autobuz.

Se încheie cu mâna liberă la palton și apoi începe să-și maseze partea stângă a abdomenului.

— Da. Sunt mulți oameni singuri pe lumea asta. Cu ce te pot ajuta, domnule Hodges?

— Am câteva întrebări. Poți să ieși la un pahar?

Pauza care urmează este cam lungă. Hodges își imaginează că asistenta are de gând să-l refuze. Dar ea spune:

— Întrebările astea i-ar putea face probleme doctorului Babineau?

— Orice-i posibil, Norma.

— Nu m-ar deranja dacă așa ar fi. Dar oricum îți sunt datoare pentru că nu i-ai zis că ne cunoaștem de pe vremea lui Becky Helmington. Știu o cârciumă pe Revere Avenue. Are

[27] William Bligh – ofițer comandant al navei HMS Bounty, pe care a avut loc revolta care a fost subiectul mai multor romane și filme (n.tr.).

un nume șmecher: „Oaia neagră.” Nu o să ne întâlnim cu nimeni acolo, pentru că personalul medical preferă să bea în bombe situate mai aproape de spital. Crezi că ai să nimerești locul?

— Da.

— Ies din tură la cinci. Ne vedem acolo la cinci și jumătate. Beau martini cu vodcă și multă gheață.

— O să te aștepte pe masă.

— Un singur lucru te rog: să nu-mi ceri să te ajut să intri la Hartsfield. M-ar putea costa slujba. Babineau a fost mereu nervos și iritabil, dar în ultima vreme se poartă de-a dreptul ciudat. Am încercat să-i spun ce s-a întâmplat cu Ruth, dar nici n-a stat să mă asculte. Nu că o să se sinchisească prea mult atunci când o să afle.

— Da’ știu că ți-e tare drag!

Asistenta începe să râdă.

— Pentru chestia asta, îmi ești dator cu două pahare.

— Două să fie.

Hodges vrea să-și bage telefonul înapoi în buzunar, dar acesta începe să zbârnâie din nou. Vede că apelul este de la Tanya Robinson și imediat se gândește la Jerome – ce-o fi pățit pe șantierul ăla de construcții din Arizona? Într-un asemenea loc se pot întâmpla o mulțime de accidente.

Răspunde. Tanya plânge și, în primele momente, nici nu prea înțelege ce-i spune. Doar că Jim este în Pittsburgh și că nu vrea să-l sune până când nu va afla mai multe. Hodges se oprește la marginea trotuarului și își astupă urechea liberă cu palma ca să înăbușe zgomotul străzii.

— Mai rar, Tanya. Vorbește mai rar. Despre Jerome e vorba? A pățit ceva?

— Nu, Jerome e bine. Pe el l-am *sunat.* E *Barbara.* S-a dus în Lowtown…

— Ce mama dracului căuta acolo? Mai ales într-o zi de

școală?

— Nu știu! Nu știu decât că a îmbrâncit-o un băiat în mijlocul străzii și a lovit-o un camion! Cei de pe ambulanță ziceau că o duc la Kiner. Și eu sunt pe drum într-acolo!

— Ești cu mașina?

— Da. Da' ce legătură are cu…

— Pune jos telefonul, Tanya. Și redu viteza. Eu sunt acum chiar la Kiner. Te aștept la camera de gardă.

Închide și se întoarce la spital. Și-ar dori să sprinteze, dar nu-i reușește decât un fel de trap caraghios.

14

În fața intrării de la camera de gardă tocmai oprește o ambulanță cu semnalele luminoase aprinse. Hodges se apropie de ea, în mână cu legitimația de polițist pe care încă o mai ține în portofel. Când paramedicul și ambulanțierul scot targa din spate, el le arată documentul, având grijă să acopere cu degetul mare ștampila roșie cu cuvântul PENSIONAT scris cu tuș roșu. Teoretic, acum comite o infracțiune – nu are niciun drept să spună că ar mai fi polițist. Și tocmai de aceea recurge destul de rar la șmecheria asta. Însă acum i se pare imperativ să o facă.

Barbarei i s-au administrat medicamente, dar este conștientă. Îl vede pe Hodges și îl apucă strâns de mână.

— Bill? Cum de-ai ajuns aici așa de repede? Te-a sunat mami?

— Da. Cum te simți?

— Bine. Mi-au dat ceva pentru durere. Am… mi-au zis că am un picior rupt. Înseamnă că n-o să mai joc baschet sezonul ăsta, dar probabil că nu contează pentru că mami o să mă închidă în casă până am să fac… nu știu… douăzeci și cinci de ani.

Și începe să plângă.

Hodges nu are prea mult timp la dispoziție, așa că trebuie să amâne toate întrebările despre ce anume căuta ea pe MLK Avenue, unde au loc schimburi de focuri aproape de patru ori pe săptămână. Altceva este mult mai important.

— Barb, știi cum îl cheamă pe băiatul care te-a împins în fața camionului?

Fata face ochii mari.

— Sau te-ai uitat bine la el? Poți să-l descrii?

— M-a împins…? Nu, Bill! N-a fost deloc așa!

— Domnule detectiv, trebuie s-o ducem înăuntru, spune paramedicul. O veți interoga mai târziu.

— Stai! țipă Barbara, încercând să se ridice în capul oaselor.

Ambulanțierul o împinge la loc cu multă blândețe și fata se strâmbă de durere, dar Hodges se simte încurajat de țipătul ei. A fost unul sănătos și puternic.

— Ce-i, Barb?

— M-a împins doar *după ce* am fugit eu în mijlocul străzii! M-a împins ca să mă dea la o parte, ca să nu mă calce mașina aia! Mi-a salvat viața și mă bucur tare mult.

Acum fata plânge și Hodges este convins că nu o face din cauză că o doare piciorul.

— Mi-am dat seama că nu vreau să mor. Nu știu ce m-a *apucat!*

— Șefu, chiar că trebuie s-o ducem înăuntru, intervine din nou paramedicul. Trebuie să-i facem o radiografie.

— Să nu-i lași să se ia de băiatul ăla! strigă Barbara, în timp ce ambulanțierul și paramedicul o duc în camera de gardă prin ușile duble. E înalt! Are ochi verzi și țăcălie! Învață la Liceul Todhunter…

Și dispare. Ușile se leagănă în urma ei.

Hodges se îndepărtează puțin, ca să-și poată folosi

telefonul mobil fără să fie certat de nimeni și o sună pe Tanya.

— Nu știu unde ești, dar te rog să mergi încet și să nu treci pe roșu doar pentru că vrei să ajungi mai repede aici. Tocmai au adus-o. Este foarte lucidă. Nu are decât o fractură la picior.

— Doar atât! Slavă Domnului! Și nicio leziune internă?

— Asta îți vor spune medicii, dar mie mi s-a părut destul de vioaie. Cred că a fost doar atinsă ușor de camionul ăla.

— Trebuie să-l sun pe Jerome. Sunt convinsă că l-am speriat îngrozitor. Și mai trebuie să-l anunț și pe Jim.

— Ai să-i suni când ajungi aici. Deocamdată, nu mai pune mâna pe telefon.

— Sună-i *tu*, Bill.

— Nu pot, Tanya. Eu trebuie să sun pe altcineva.

E frig. Își vede aburii albi ai respirației și simte cum îi amorțesc lobii urechilor. Nu vrea să-l sune pe Pete, pentru că Pete este nițeluș cam supărat pe el, iar Izzy Jaynes și mai și. Se gândește ce alte variante are, însă știe că nu există decât una singură: Cassandra Sheen. Au fost parteneri de câteva ori, atunci când Pete era în concediu. Și încă o dată, când Pete și-a luat liber șase săptămâni fără să explice de ce are nevoie de ele. Asta s-a întâmplat la scurtă vreme după divorțul lui, iar Hodges a presupus că se internase într-o clinică de dezalcoolizare. Însă nu l-a întrebat niciodată nimic și nici Pete nu i-a divulgat motivul acelei absențe.

Nu are numărul telefonului mobil al lui Cassie, așa că sună la Divizia Detectivilor și cere să i se facă legătura cu ea, sperând că nu-i pe teren. Are baftă. După mai puțin de zece secunde, timp în care ascultă tema muzicală din *McGruff – câinele detectiv*[28] îi răspunde fosta lui parteneră.

— Cumva vorbesc cu Cassie Sheen, Regina Botoxului?

[28] *McGruff the Crime Dog* – film de desene animate (n.tr.).

— Billy Hodges, curvă bătrână! Credeam că ai murit!

Nu mai am mult, Cassie, îi răspunde el în gând.

— Mi-ar plăcea să stau la palavre cu tine, scumpo, dar vreau să te rog ceva. N-au închis încă secția de poliție de pe Strike Avenue, nu-i așa?

— Nu. Da' cică ar fi în plan pentru la anul. Ceea ce-i perfect logic. Ce ne trebuie poliție în Lowtown? Ce infracțiuni se petrec acolo? Corect?

— Corect. E cea mai sigură zonă din oraș. Uite care-i chestia: s-ar putea să fi reținut un puști. Însă, dacă informațiile mele sunt exacte, atunci băiatul ăsta merită o medalie, nu o celulă cu gratii.

— Știi cum îl cheamă?

— Nu, dar știu cum arată. Înalt, ochi verzi, țăcălie.

Recapitulează în minte cuvintele Barbarei și adaugă:

— S-ar putea să fie îmbrăcat în uniforma Liceului Todhunter. Probabil că l-au arestat pentru că și-au imaginat că ar fi împins o fată în fața unui camion. De fapt, a împins-o *din* fața camionului. Așa că s-a ales doar cu niște zgârieturi, nu a fost făcută fărâme.

— Ești sigur?

— Da.

Nu-i tocmai adevărul-adevărat, dar crede ce i-a spus Barbara.

— Află cum îl cheamă și cere-le polițiștilor să-l țină acolo până ajung eu, bine? Vreau să stau de vorbă cu el.

— Cred că pot să fac asta.

— Mulțam, Cassie. Îți rămân dator.

Încheie convorbirea și se uită la ceas. Dacă are de gând să vorbească cu puștiul de la Todhunter și să ajungă la timp la întâlnirea cu Norma, nu-și mai poate permite să se bazeze pe transportul în comun. Nu-i vreme de așa ceva.

Se tot gândește la un lucru pe care i l-a spus Barbara: *Mi-*

am dat seama că nu vreau să mor. Nu știu ce m-a apucat!

O sună pe Holly.

15

Holly stă în fața magazinului non-stop de lângă birou și trage cu degetele de celofanul de la pachetul nou de Winston. N-a mai fumat de aproape cinci luni – nou record pentru ea – și nu ar vrea să se apuce din nou, dar documentele din computerul lui Bill au distrus viața pe care a încercat să și-o tot pună în ordine în ultimii cinci ani. Bill Hodges este barometrul ei, este criteriul după care își măsoară capacitatea de a interacționa cu lumea din jur. Ceea ce este doar un alt fel de a spune că el este criteriul după care ea își măsoară sănătatea mintală. Să încerce să-și imagineze viața fără el ar fi ca și cum ar sta în vârful unui zgârie-nori și s-ar uita la trotuarul aflat la șaizeci de etaje sub ea.

Telefonul sună tocmai când vrea să desfacă banda celofanului. Aruncă în geantă pachetul de Winston și scoate mobilul. El este.

Holly nici nu-i salută. I-a spus lui Jerome că nu se simte în stare să vorbească singură cu el despre documentele descoperite în computer, însă acum – tremurând de frig pe trotuarul acesta bătut de vânturi, cu toate că și-a pus haina groasă de iarnă – își dă seama că nu are încotro. Pur și simplu cuvintele i se revarsă din gură.

— M-am uitat în computerul tău și știu că-i foarte urât să-ți bagi nasul în treburile altuia, dar nu-mi pare rău. Trebuia s-o fac pentru că știam că mă minți și că nu-i vorba despre ulcer și poți să mă concediezi, dacă vrei, că nu-mi pasă, atâta vreme cât ai să urmezi tratamentul pe care ți-l vor da medicii și ai să te faci bine.

Din cealaltă parte nu se aude nimic. Vrea să-l întrebe dacă

mai este la telefon, dar parcă are gura înghețată și inima îi bate atât de tare, încât întregul corp îi zvâcnește în ritmul ei sacadat.

În cele din urmă, el spune:

— Hols, nu cred că mai *pot* să mă fac bine.

— Măcar lasă-i să *încerce!*

— Te iubesc, zice Bill.

Holly îi simte în voce greutatea de pe inimă. Resemnarea.

— Știi că te iubesc, da?

— Nu fi prost, sigur că știu.

Și începe să plângă.

— Am să urmez tratamentul, normal că am să-l urmez. Dar am nevoie de vreo două zile înainte de a mă interna în spital. Iar în momentul ăsta am nevoie chiar de *tine.* Poți să vii să mă iei de aici?

— Bine.

Plângând și mai tare, pentru că știe că Bill nu minte când spune că are nevoie de ea. Și e mare lucru să aibă cineva nevoie de tine.

— Unde ești? Ah, mai e ceva!

— Ce?

— N-am cum să te concediez, Holly. Nu ești angajată, ești partenera mea. Încearcă să nu uiți chestia asta.

— Bill?

— Da?

— Nu fumez.

— Bravo, Holly! Acum, vino repede aici. Te aștept în holul spitalului. E al naibii de frig afară.

Holly pleacă repede spre parcarea de la colț, unde își lasă ea mașina. Pe drum, aruncă într-un coș de gunoi pachetul de țigări nedesfăcut.

16

Pe drumul către secția de poliție de pe Strike Avenue, Hodges îi relatează în linii mari vizita din Ghetou, începând cu sinuciderea lui Ruth Scapelli și terminând cu vorbele ciudate pe care i le-a spus Barbara înainte să fie dusă în camera de gardă.

— Știu la ce te gândești, îi zice Holly, pentru că și eu mă gândesc la același lucru. Și are legătură cu Brady Hartsfield.

— Maestrul sinuciderilor.

Cât a așteptat-o pe Holly, Hodges a mai înghițit o porție de analgezice și acum se simte destul de bine.

— Așa îi zic eu. Mi se pare că sună bine, nu?

— Mda. Dar tu mi-ai spus ceva odată.

Stă foarte dreaptă la volanul Priusului ei și se uită cu mare atenție în toate direcțiile în timp ce străbat cartierul Lowtown. Acum virează brusc, ca să evite ciocnirea cu un cărucior de cumpărături abandonat în mijlocul drumului.

— Mi-ai spus că nu se poate pune semnul egalității între coincidență și complot. Mai ții minte?

— Da.

Este una dintre maximele lui preferate. Are destule.

— Ai zis că poți să anchetezi un complot o viață întreagă fără să ajungi la vreun rezultat, dacă nu-i decât o înșiruire de coincidențe. Atunci, dacă nu vei descoperi nimic concret în astea două zile, dacă *noi* nu vom descoperi, atunci trebuie să renunți și să începi tratamentul. Promite-mi că așa vei face.

— S-ar putea să dureze puțin mai mult ca să…

Îl întrerupe.

— Se întoarce Jerome și o să ne ajute și el. O să fie ca pe vremuri.

Hodges își aduce brusc aminte de titlul unui vechi roman polițist: *Ultimul caz al lui Trent*[29] și surâde ușor. Holly îi

[29] *Trent's Last Case* – roman scris de E.C. Bentley și publicat în 1913 (n.tr.).

observă zâmbetul cu coada ochiului, îl ia drept acceptare și, ușurată, zâmbește și ea.

— Patru zile, licitează Hodges.

— Trei. Nici una în plus. Pentru că șansele scad cu fiecare zi care trece fără ca tu să te ocupi de ce se întâmplă cu tine. Și deja sunt destul de firave. Așa că nu te apuca să te târguiești cu mine, Bill. Știi că nu-ți fac față.

— În regulă, consimte el. Trei zile. Dacă ne va ajuta și Jerome.

Holly spune:

— O să ne ajute. Și hai să reușim în două!

17

Secția de poliție de pe Strike Avenue seamănă cu un castel medieval dintr-o țară care și-a înlăturat regele de la tron și acum domnește anarhia. Ferestrele au zăbrele groase; parcarea este împrejmuită cu lanțuri și bariere din beton. Camerele de supraveghere se răsucesc vigilente în toate direcțiile, acoperind toate unghiurile. Și totuși, clădirea din piatră cenușie a căzut victimă pasiunii pentru graffiti a bandelor locale și unul dintre becurile de deasupra intrării principale a fost spart.

Hodges și Holly își golesc buzunarele (Holly își golește și poșeta) în coșuri din plastic, după care trec prin detectorul de metale care scoate un țiuit de reproș când sesizează cureaua metalică de la ceasul lui Hodges. Holly se așază pe o bancă din holul principal (și acesta monitorizat de o mulțime de camere) și își deschide iPadul. Hodges se duce la ofițerul de serviciu, îi spune cu ce treabă a venit și, după câteva momente, apare un detectiv de culoare, slab și cu părul cărunt, care seamănă puțin cu Lester Freamon, personajul

din *Cartelul Crimelor*[30] – singurul serial polițist la care poate să se uite Hodges fără să-i vină să vomite.

— Jack Higgins, se prezintă detectivul, întinzându-i mâna. La fel ca pe scriitor[31], numai că nu sunt alb.

Hodges dă mâna cu el și i-o prezintă pe Holly, care flutură din degete și salută în șoaptă, așa cum îi stă în fire, după care se concentrează din nou la iPad.

— Parcă te știu, spune Hodges. Ai fost la secția de pe Marlborough Street, nu-i așa? Când purtai uniformă, nu te făcuseră încă detectiv.

— Acum o mie de ani, pe când eram tânăr și zburdalnic. Și eu te țin minte. L-ai prins pe tipul care omorâse două femei în Parcul McCarron.

— A fost muncă de echipă, domnule detectiv Higgins.

— Spune-mi Jack. M-a sunat Cassie Sheen. L-am băgat pe puștiul tău într-o cameră de interogatoriu. Îl cheamă Dereece Neville.

Higgins spune primul nume pe litere.

— Oricum aveam de gând să-i dăm drumul. Martorii incidentului îi confirmă povestea: zice că glumea cu fata și ea s-a supărat și a fugit în mijlocul străzii. Neville a văzut că vine camionul, s-a repezit după ea, a încercat s-o îmbrâncească din calea lui și, în mare parte, a reușit. Plus că aproape toată lumea din cartier îl cunoaște pe puștiul ăsta. E vedeta echipei de baschet de la Todhunter și este posibil să obțină o bursă la una dintre universitățile care joacă în prima divizie. Plus că învață foarte bine, are numai note de zece și nouă.

— Și ce anume făcea domnul Note-de-Zece-și-Nouă pe străzi, când ar fi trebuit să fie la ore?

---

[30] În orig. *The Wire* (n.tr.).

[31] Jack Higgins – pseudonim al lui Henry Patterson, cunoscut romancier britanic, autor al romanului *Vulturul a aterizat* (n.tr.).

— Of, din păcate erau toți elevii pe străzi. Iar se căcase pe ea încălzirea centrală din liceu. A treia oară doar în iarna asta. Și nici nu s-a terminat ianuarie. Primarul zice că totul e bine și frumos aici, în cartierul ăsta. Avem o groază de slujbe, prosperitate, oamenii sunt fericiți. Să-l vedem ce-o mai zice când o să candideze din nou. Și o să treacă printre noi în SUV-ul lui blindat.

— Puștiul a pățit ceva?

— Niște julituri pe palme, atâta tot. Conform spuselor unei cucoane de vizavi – martorul cel mai aproape de întreaga scenă – băiatul a împins-o pe fată și după aia… acum citez din memorie: „S-a aruncat peste ea, ca un ditamai păsăroiul."

— I-ai spus că este liber?

— Da. Și a fost de acord să rămână. Vrea să știe dacă fata e bine. Haide! Stai nițel la șuetă cu el și după aia îl trimitem acasă. Doar dacă nu cumva știi tu vreun motiv pentru care să-l mai reținem.

Hodges zâmbește.

— Am venit să-l văd pentru că așa m-a rugat domnișoara Robinson. O să-i pun doar câteva întrebări și apoi plecăm amândoi de pe capul tău.

18

Camera pentru interogatorii este foarte mică și în ea este o căldură sufocantă. Țevile de încălzire din tavan trosnesc nepăsătoare la suferința oamenilor dinăuntru. Însă probabil că este cea mai drăguță din câte există în secție, pentru că are o canapeluță și lipsește masa de care să fie încătușat infractorul. Canapeluța a fost cârpită în mai multe locuri cu bandă adezivă și Hodges își aduce aminte de bărbatul pe care a zis Nancy Alderson că l-ar fi văzut pe Hilltop Court,

bărbatul cu haina lipită în aceeași manieră.

Dereece Neville stă pe canapea. Poartă o cămașă albă și pantaloni kaki și pare curat și îngrijit. Singurele indicii de stil fiind doar lănțișorul de la gât și barbișonul. Sacoul de la uniformă este frumos împăturit și așezat peste brațul canapelei. Băiatul se ridică în picioare atunci când intră Hodges și Higgins. Le întinde mâna cu degete lungi, parcă anume făcută să stăpânească mingea de baschet. Are podul palmei mânjit cu un antiseptic portocaliu.

Hodges îi strânge mâna cu grijă ca să nu-i irite zgârieturile și se prezintă.

— Totul este în ordine, domnule Neville. De fapt, Barbara Robinson m-a trimis să-ți mulțumesc din partea ei și să mă asigur că nu ai pățit nimic. Sunt de multă vreme prieten cu ea și familia ei.

— Dar *ea* se simte bine?

— Are o fractură la picior, spune Hodges, trăgându-și scaunul lângă canapea și apăsându-și pe furiș abdomenul cu palma. Putea fi mult mai rău. Pun pariu că la anul se va întoarce pe terenul de fotbal. Dar, haide, haide, stai și tu jos!

Puștiul se așază. Este atât de înalt, încât genunchii îi ajung aproape până la bărbie.

— Într-un fel, a fost și vina mea. N-ar fi trebuit să mă prostesc cu ea, dar era atât de drăguță și era... Că nu mi-s orb.

Se oprește și se corectează:

— Nu sunt orb. Ce luase? Dumneavoastră știți?

Hodges se încruntă. Nicio clipă nu i-a trecut prin cap că Barbara ar fi putut să fie drogată, deși ar fi trebuit să se gândească și la asta. Că doar e adolescentă și vârsta aceasta se mai numește și Vârsta Experimentelor. Însă el merge la masă la familia Robinson de trei sau patru ori pe lună și n-a observat niciodată ceva în atitudinea fetei care să-l ducă cu

gândul la o eventuală folosire a drogurilor. Poate este prea implicat. Sau prea bătrân.

— Ce te face să crezi că luase ceva?

— În primul rând, faptul că era acolo. Purta țoalele de la Chapel Ridge. Știu cum arată uniforma lor, că avem meciuri cu ei de două ori pe an. Și îi facem praf mereu. Plus că parcă era ametită. Stătea pe trotuar lângă șandramaua aia unde ghicește în cărți Baba Stela și avea aerul că vrea să coboare în mijlocul traficului.

Ridică din umeri și continuă:

— Așa că am ținut-o de vorbă, am făcut bășcălie de ea că trece drumul pe roșu. Și ea s-a enervat, au apucat-o toate năbădăile, de ziceai că-i Kitty Pryde[32], nu alta. Mie mi s-a părut o chestie fainâ, așa că…

Se întrerupe și se uită la Higgins, după care iarăși la Hodges.

— Asta-i vina mea și v-o zic pe bune, da?

— Da, spune Hodges.

— Păi, uitați cum a fost: i-am luat jocul ăla din mână. La mișto, pricepeți? L-am ținut deasupra capului. N-am vrut să i-l fur. Și atunci mi-a tras un șut – unul foarte tare pentru o fată – și l-a luat înapoi. Atunci nu mi s-a mai părut deloc dusă cu capul.

— Dar cum ți s-a *părut,* Dereece?

Trece automat la numele mic al băiatului.

— Of, cum să zic? *Turbată.* Dar și foarte speriată. Ca și cum tocmai ce și-a dat seama unde se află. Adică pe o stradă unde n-au ce căuta fetele ca ea, fetele în uniforme de școli particulare. MLK Avenue? Haide, măi, mă lași? Scuze.

Își strânge mâinile cu degete lungi între genunchi și se apleacă spre cei doi detectivi – unul încă activ și unul la

[32] Personaj din benzile desenate publicate de Marvel Comics, de obicei asociată cu X-Men (n.tr.).

pensie. Expresia de pe chipul lui este sinceră și nedumerită.

— Nu știa că eu mă prostesc, înțelegeți? O apucase panica… gen… Pricepeți?

— Eu pricep, spune Hodges.

Cu toate că lasă impresia că ar fi foarte atent (cel puțin așa speră), deocamdată funcționează pe pilot automat pentru că nu-i iese din cap ce a spus Neville adineauri: *I-am luat jocul ăla din mână.* Nu vrea să creadă că ar avea vreo legătură cu Ellerton și Stover. Dar știe că așa este. Se potrivește perfect.

— Probabil că ai avut mustrări de conștiință.

Neville ridică spre tavan mâinile zgâriate, într-un gest ca de bătrân târșit prin viață: *Ce să-i faci?*

— Locul ăsta e de vină. Cartierul ăsta. Fata s-a trezit din euforie și și-a dat seama unde se află. Atâta tot. Iar eu… eu am de gând s-o tai din Lowtown cât de repede pot. *Cât încă* mai pot. Vreau să joc baschet de performanță, iau note bune ca să pot să-mi găsesc o slujbă ca lumea dacă n-oi fi… *nu voi* fi acceptat de vreo echipă de top. Și după aia vreau să-mi iau și familia de aici. Suntem *decât* eu și cu mama și cu frații mei. Am doi frați. Datorită maică-mii am ajuns atât de departe. Nu ne-a lăsat să ne jucăm pe străzi.

Recapitulează în minte ce a spus și începe să râdă.

— Foc și pară s-ar face dacă m-ar auzi spunând „decât” cu afirmativul.

Hodges își spune: Puștiul ăsta e prea grozav ca să fie adevărat. Dar uite că este. Hodges este convins de asta și nici nu vrea să se gândească la ce ar fi putut păți surioara lui Jerome dacă Dereece Neville ar fi fost astăzi la școală.

Higgins spune pe un ton didactic:

— Ai greșit că ai necăjit-o pe fetița aia, dar trebuie să recunosc că ți-ai spălat păcatele. O să te gândești la nenorocirea care era să se petreacă dacă îți mai vine să faci așa ceva din nou?

— Da, domnule, sigur că da.

Higgins ridică palma. Neville nu bate cuba cu forță, ci doar o atingere timidă. Însă nu-și poate reține un zâmbet sarcastic. Este un copil bun, dar acesta este totuși Lowtown, iar Higgins este tot un caraliu.

Higgins se ridică în picioare.

— Am terminat aici, domnule detectiv Hodges?

Cu un semn al capului, Hodges îi mulțumește pentru că a folosit vechea lui titulatură, însă mai are puțină treabă.

— Aproape. Ce joc era ăla, Dereece?

Băiatul răspunde fără nicio ezitare:

— Unul antic și de demult. Semăna cu Game Boy[33], numai că fratele meu mai mic a avut unul din alea. I l-a luat mama la mâna a doua, sau cum se zice când cumperi chestii folosite deja, iar jocul fetei nu era chiar la fel. Știu că era galben. Și asta nu-i o culoare care să le placă fetelor. Cel puțin, nu fetelor pe care le știu eu.

— Ai văzut cumva ce era pe ecran?

— M-am uitat în fugă. O grămadă de pești care înotau.

— Mulțumesc, Dereece. Cât de convins ești că fata se drogase? Pe o scară de la unu la zece, zece însemnând că ești foarte sigur?

— Păi, să zic că vreo cinci. Aș fi zis zece atunci când am văzut-o, pentru că se purta ca și cum ar fi avut intenția să sară printre mașini și se vedea că vine un camion din ăla mare, mult mai mare decât camioneta care a venit din spate și a izbit-o. Mi-am zis că nu luase nici zăpadă[34] și nici meth[35] și nici kkt[36]. Mai degrabă ceva mai slab. Ecstasy sau iarbă.

— Dar atunci când ai început să faci mișto de ea? Atunci

[33] Joc produs de Nintendo în 1989 (n.tr.).

[34] Cocaină (n.tr.).

[35] Metamfetamină (n.tr.).

[36] Hașiș (n.tr.).

când i-ai luat jocul?

Dereece Neville își dă ochii peste cap.

— Măi, s-a deșteptat atât de *repede!*

— În regulă, spune Hodges. M-am lămurit. Mulțumesc.

Mulțumește și Higgins și pornește spre ușă împreună cu William Hodges.

— Domnule detectiv Hodges?

Neville s-a ridicat în picioare și Hodges este nevoit să-și dea capul pe spate ca să se poată uita bine la el. Să și-l dea pe spate foarte mult.

— Dacă vă scriu pe ceva numărul meu de telefon, o să vreți să i-l dați fetei?

Hodges se gândește la rugămintea puștiului, ajunge la o concluzie, scoate pixul din buzunarul de la piept și îl întinde băiatului aceluia înalt, care probabil că i-a salvat viața Barbarei Robinson.

19

Holly se întoarce spre Lower Marlborough Street, timp în care Hodges îi relatează discuția cu Dereece Neville.

— Dacă ar fi un film, s-ar îndrăgosti unul de altul, comentează visătoare Holly când el termină de vorbit.

— Viața nu-i un film, Hol… Holly.

Se oprește în ultima clipă. Era să-i spună *Hollyberry,* iar acum nu-i cazul să glumească.

— Știu, zice ea. Tocmai de aia îmi pare rău pentru ei.

— Ai cumva idee dacă Zappit-ul s-a produs și pe galben?

Așa cum se întâmplă adesea, Holly are răspunsul pregătit.

— S-au făcut în zece culori și, da, galbenul a fost una dintre ele.

— Ne gândim la același lucru? Că ar fi o legătură între ce a pățit Barbara și ce s-a întâmplat cu femeile alea două de pe

Hilltop Court?

— Nu știu *ce* mai gândesc acum. Aș vrea să fie și Jerome aici și să discutăm toți trei așa cum am făcut când Pete Saubers a avut probleme. Pur și simplu să ne adunăm într-un loc și să analizăm toate detaliile.

— Dacă Jerome ajunge diseară și dacă Barbara o să se simtă bine, atunci poate că vom face mâine chestia asta.

— Mâine este ziua a doua pentru tine, spune Holly, intrând cu mașina în parcare. A doua din cele trei.

— Holly…

— Nu! îl întrerupe ea cu violență. Să nu îndrăznești! Ai promis!

Oprește mașina și se întoarce să se uite la el.

— Crezi că Hartsfield se preface, nu-i așa?

— Cam da. Poate nu chiar din momentul când a deschis ochii prima oară și a întrebat unde-i mămițica lui dragă, dar cred că a făcut progrese foarte mari de atunci. Poate și-a revenit complet. Simulează starea catatonică pentru ca să nu ajungă la proces. Deși, în mod normal, Babineau ar trebui să-și dea seama care-i adevărul. Probabil că-i face analize, tomografii, tot felul de chestii de-ale lor…

— Lasă asta. Cum crezi că s-ar simți dacă a început să-i meargă mintea și dacă ar afla că ți-ai amânat tratamentul și după aia ai murit din cauza lui?

Hodges nu spune nimic, așa că răspunde Holly în locul lui:

— Ar fi fericit fericit fericit! Ar fi în *al nouălea cer!*

— Bine, zice Hodges. Pricep unde bați. Mai am cât a mai rămas din ziua de azi și încă două. Dar te rog să uiți o clipă de boala mea și să te gândești cum ar fi dacă Hartsfield ar putea cumva să influențeze evenimentele care se petrec în exteriorul rezervei lui de spital… cum ar fi dacă ar putea să iasă de acolo, fără să iasă cu adevărat… e înfiorător… e de domeniul fantasticului.

— Știu. Și nu ne-ar crede nimeni. Și lucrul ăsta e la fel de înfiorător. Dar nimic nu mă sperie mai mult decât gândul că tu ai putea să mori.

Hodges ar vrea s-o strângă în brațe pentru vorbele astea, dar acum Holly are pe chip una din numeroasele ei expresii care-i trădează repulsia față de îmbrățișări. Expresia aia care zice cât de poate de clar: „Să nu care cumva să mă atingi".

Fostul detectiv se uită la ceas.

— Mă întâlnesc cu cineva și nu vreau să întârzii.

— Eu mă duc la spital. Chiar dacă n-o să-mi dea voie să intru la Barbara, o să stau cu Tanya, care probabil că o să se bucure că nu-i singură într-un moment ca ăsta.

— Te-ai gândit bine. Dar, înainte să te duci acolo, aș vrea să încerci să găsești persoana care a administrat falimentul companiei Sunrise Solutions.

— Îl cheamă Todd Schneider. E partener într-o firmă de avocatură cu șase nume la intrare și cu birourile în New York. Am dat de el în timp ce tu te-ai dus să vorbești cu domnul Neville.

— Pe iPad?

— Da.

— Ești un geniu, Holly.

— Deloc. N-am făcut decât să caut pe Internet. Tu ești un geniu pentru că te-ai gândit la el. Îl sun eu dacă vrei.

Deși i se citește pe chip cât de tare o îngrozește ideea.

— Nu e nevoie. Sună doar la birou și vezi dacă-mi poți stabili o întâlnire cu el. Pentru mâine la prima oră dacă e posibil.

Holly zâmbește.

— În regulă.

Și imediat zâmbetul dispare. Întinde degetul spre abdomenul lui.

— Te doare?

— Puțin.

Deocamdată, acesta este adevărul.

— Infarctul m-a durut mai rău.

Și asta-i adevărat, dar s-ar putea să nu dureze prea mult.

— Dacă reușești s-o vezi pe Barbara, salut-o din partea mea.

— Așa voi face.

Holly îl urmărește din ochi când se îndreaptă spre locul unde și-a parcat mașina și observă cum își apasă palma de zona stângă a abdomenului imediat după ce și-a ridicat gulerul de la haină. Și îi vine să plângă. Sau să urle de furie. Cât de nedreaptă poate fi uneori viața! A aflat adevărul acesta amar încă din liceu, când ea era ținta tuturor farselor și glumelor proaste, însă tot o surprinde. N-ar trebui, dar asta-i situația.

20

În timp ce traversează orașul, Hodges caută la radio niște rock de calitate. La postul BAM-100 nimerește peste trupa The Knack, cu „My Sharona[37]" și dă volumul la maximum. Când se termină cântecul, se aude vocea crainicului, care vorbește despre furtuna care se deplasează către est dinspre Munții Stâncoși.

Hodges nu-l ascultă. Se gândește la Brady și la momentul când a văzut pentru prima oară una dintre tabletele alea Zappit. Le împărțea Al-Bibliotecă. Care era numele de familie al lui Al? Nu-și aduce aminte. Presupunând, firește, că l-a știut vreodată.

Când ajunge la cârciuma cu nume nostim, o găsește pe Norma Wilmer la o masă din spate, departe de lumea dezlănțuită a corporatiștilor de la bar, care zbiară descătușați

[37] Single din 1979 al trupei rock The Knack (n.tr.).

și se plesnesc pe spinări și beau pahar după pahar. Norma a renunțat la uniforma de spital în favoarea unui costum cu pantaloni verde-închis și a unei perechi de pantofi fără toc. În fața ei, pe masă, este un pahar cu ceva.

— Eu trebuia să-ți iau de băut, spune Hodges, așezându-se în fața ei.

— Fii pe pace! Nu l-am plătit încă. Urmează și altele, pe care ai să le achiți tu.

— Bineînțeles.

— Babineau nu poate să mă dea afară și nici să mă transfere în caz că m-ar vedea cineva că stau de vorbă cu tine și m-ar pârî la el, dar mi-ar face viața mult mai grea. Evident, că nici eu n-am să i-o fac pe a lui prea ușoară.

— Serios?

— Foarte. Cred că face experimente pe vechiul tău amic, Brady Hartsfield. Îl îndoapă cu tot felul de pastile și numai Dumnezeu știe ce conțin. Îi face și injecții. Cică cu vitamine.

Hodges o privește surprins.

— De cât timp durează povestea asta?

— De mai mulți ani. A fost unul dintre motivele pentru care Becky Helmington și-a cerut transferul. N-a vrut să fie scoasă țap ispășitor dacă Babineau i-ar fi dat cine știe ce „vitamină" și l-ar fi omorât.

Apare chelnerița. Hodges își comandă o cola cu o cireașă în pahar.

Norma pufnește cu dispreț.

— Cola? Pe bune? Nu-ți dă mami voie să bei tărie?

— Când e vorba de tărie, află că am dat pe gât mai multă decât ai să bei tu în toată viața ta, scumpo, spune Hodges. Ce dracu' urmărește Babineau?

Femeia ridică din umeri.

— Habar n-am. Dar să știi că nu ar fi primul doctor care experimentează pe pacienții pe care nu dă nimeni nici doi

bani. N-ai auzit de Experimentul Tuskegee[38]? Guvernul Statelor Unite a transformat în cobai patru sute de oameni de culoare. Timp de patruzeci de ani. Și, din câte știu eu, *niciunul* dintre ăștia patru sute n-a intrat cu mașina în vreun grup de oameni inofensivi și lipsiți de apărare.

Îi aruncă un surâs trist lui Hodges și adaugă:

— Pe Babineau trebuie să-l anchetezi. Să-l vâri în necaz. Te provoc.

— Pe mine Hartsfield mă interesează, dar, după spusele tale, nu m-ar mira dacă s-ar dovedi că Babineau este o victimă colaterală.

— Atunci, ura pentru victimele colaterale!

Se aude *vitime coateae,* de unde Hodges trage concluzia că paharul de pe masă nu este primul băut de Norma. Cum să nu își dea seama? Doar este detectiv cu experiență.

Chelnerița îi aduce cola, Norma își golește paharul și îl ridică.

— Mai vreau unul. Și, din moment ce plătește domnul aici de față, hai să fie unul dublu.

Chelnerița ia paharul gol și pleacă. Norma își îndreaptă atenția către Hodges.

— Ai zis că vrei să-mi pui niște întrebări. Haide, întreabă-mă acum, câtă vreme mai sunt capabilă să-ți răspund. Mi-a cam amorțit limba și curând o să-mi amorțească de tot.

— Ce nume sunt pe lista de vizitatori a lui Brady Hartsfield?

Norma se încruntă la el.

— Lista de *vizitatorii* Glumești? Cine ți-a zis că are așa

[38] Experiment medical inițiat de Institutul Național de Sănătate din Tuskegee, Alabama, și desfășurat în perioada 1932-1972, în care persoane de culoare din pătura săracă au fost infectate cu sifilis, fără voia lor, în timpul unor „îngrijiri medicale" gratuite, pentru a fi observată evoluția bolii (n.tr.).

ceva?

— Răposata Ruth Scapelli. Imediat după ce a venit asistentă-șefă în locul lui Becky. I-am oferit cincizeci de dolari pentru orice mi-ar putea spune despre el, că atâta îi dădeam lui Becky. Și ea s-a purtat de parcă tocmai ce m-aș fi ușurat pe pantofii ei. Și după aia mi-a zis: „Nici măcar nu sunteți pe lista lui de vizitatori."

— Aha!

— Și astăzi, chiar Babineau a spus…

— O minciună despre nu știu ce ordin al procuraturii. Am auzit și eu, Bill, eram de față.

Chelnerița îi aduce paharul cu băutură și Hodges înțelege că ar fi bine să-și termine treaba cât mai urgent, înainte ca Norma să apuce să i se văicărească despre cum nu o apreciază nimeni la serviciu și despre viața ei lipsită de dragoste. Când asistentele medicale se pun pe băut, de obicei uită să se mai oprească. Din punctul ăsta de vedere, seamănă cu polițiștii.

— Lucrezi în Ghetou de când te știu…

— Ba de mai multă vreme. De doișpe ani.

Doijj-be.

Ridică paharul spre Hodges și dă pe gât jumătate din cantitatea de băutură.

— Și acum m-au promovat asistentă-șefă. Temporar, cel puțin. De două ori mai multe responsabilități la același salariu de dinainte.

— În ultima vreme a trecut pe acolo cineva de la procuratură?

— Nu. La început a venit o armată întreagă, cu veterinarii ăia ai lor, care abia așteptau să-l declare competent pe nenorocitul ăla. Dar s-au cărat cu cozile între picioare atunci când l-au văzut cum bălește și nu-i în stare să țină nici măcar o lingură în mână. S-au mai întors de câteva ori, doar

ca să mai verifice dacă într-adevăr așa stau lucrurile, dar de fiecare dată tot mai puțini băieți din ăia, gomoși și cu serviete din piele naturală. Dar n-am mai văzut pe nimeni recent. Din punctul lor de vedere, e legumă leguminoasă. Hocus-pocus preparatus, pa și pu la toată lumea.

— Deci nu le pasă.

De ce le-ar păsa? Cu excepția câte unei retrospective în zilele când nu prea sunt știri, interesul pentru Brady Hartsfield s-a stins. Mereu apar accidente și crime și atentate care să-i ia locul în atenția opiniei publice.

— Știi că nu.

Își suflă șuvițele căzute peste ochi.

— Te-a împiedicat cineva să-l vezi înainte?

Nu, își spune Hodges, numai că n-am mai fost la spital de vreun an și jumătate.

— Dacă *există* o listă cu vizitatori…

— Ar fi avizată de Babineau, nu de procuratură. Pe procurori îi doare acum fix în pix de Ucigașul cu Mercedes, Bill.

— Poftim?

— Nu contează.

— Poți să vezi dacă există o asemenea listă? Ai putea s-o faci dacă ai ajuns asistentă-șefă.

Norma se gândește puțin, după care spune:

— Nu cred că-i pe computer, ar fi prea ușor de găsit. Dar știu că Scapelli ținea câteva dosare într-un sertar încuiat din biroul de la recepție. Știa de minune cum să țină evidența subalternilor obraznici și a celor cuminți. Dacă aș găsi ceva, zici că ar merita douăzeci de dolari?

— Cincizeci, dacă m-ai putea suna chiar mâine.

Hodges nu-i convins că mâine Norma își va mai aminti de discuția lor.

— Timpul este extrem de important.

— Dacă există o listă, să știi că probabil e plină cu tot felul de aberații de mare șef. Babineau vrea să-l țină pe Hartsfield doar pentru el.

— Dar ai s-o cauți, da?

— De ce nu? Știu unde a ascuns cheia de la sertarul ăla. Toate asistentele de pe etaj știu. Mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea că sora Ratched nu mai e.

Hodges dă din cap.

— Să știi că poate să miște lucrurile. Fără să le atingă.

Norma nu se mai uită la el; desenează cercuri pe masă cu talpa paharului. Parcă ar vrea să facă o copie după cercurile olimpice.

— Hartsfield?

— Da' despre cine vorbim? Da. Face chestia asta ca să bage în sperieți asistentele și infirmierele.

Ridică ochii la el.

— Acu' sunt beată, așa că-ți zic o chestie pe care n-aș spune-o niciodată trează. Mi-aș dori să-l *omoare* Babineau. Să-i facă o injecție foarte puternică – o otravă, ceva – și să ne scape dracului de el. Pentru că mă sperie.

Face o pauză și apoi adaugă:

— Ne sperie pe toți.

21

Holly reușește să ia legătura cu secretarul personal al lui Todd Schneider chiar când acesta se pregătește să tragă obloanele și să plece acasă. Tipul îi spune că domnul Schneider este disponibil a doua zi între opt treizeci și nouă. După aceea are ședințe pe toată durata zilei.

Holly închide telefonul, se spală pe față la toaleta micuță, se dă iarăși cu deodorant, încuie biroul, se urcă în mașină și pornește spre Spitalul Memorial Kiner chiar la ora de vârf,

când orașul este sufocat de mașini. Ajunge la ora șase, când s-a făcut deja întuneric. Femeia de la informații se uită în computer și îi spune că Barbara Robinson este în salonul 528 din Aripa B.

— La terapie intensivă? o întreabă Holly.

— Nu, doamnă.

— Bine, spune Holly și pornește într-acolo, pășind apăsat pe pardoseală cu pantofii ei practici, fără tocuri.

Ușile ascensorului se deschid la etajul patru și acolo dă peste părinții Barbarei, care așteaptă să se urce în lift. Tanya are telefonul mobil în mână și se holbează la Holly ca la o fantomă. Jim Robinson zice că să fie el al dracului.

Holly se sperie.

— Ce e? De ce vă uitați așa la mine? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunde Tanya. Tocmai ce voiam să te sun…

Ușile ascensorului încep să se închidă. Jim întinde mâna și le oprește. Holly iese din cabină.

— …de cum ajungeam la parter, continuă Tanya, arătându-i un afiș de pe perete, cu un telefon mobil tăiat cu o linie roșie.

— Pe mine? De ce? Credeam că n-are decât o fractură. Adică, sigur, îmi dau seama că un picior rupt e o chestie serioasă, normal că este, dar…

— S-a trezit și se simte bine, spune Jim.

Însă schimbă cu Tanya o privire care dă de înțeles că nu-i chiar adevărul-adevărat.

— Este o fractură destul de curată, dar i-au descoperit o contuzie cam urâtă la ceafă și au hotărât s-o țină aici peste noapte, pentru mai multă siguranță. Doctorul care i-a reparat piciorul zice că-i sigur nouăzeci și nouă la sută că mâine-dimineață o putem lua acasă.

— I-au făcut și un test toxicologic, spune Tanya. Nici urmă de droguri în organismul ei. Nu m-a mirat, dar recunosc că

m-am simțit ușurată.

— Atunci, ce nu-i în regulă?

— Totul, răspunde simplu Tanya, care pare că a îmbătrânit zece ani de când a văzut-o Holly ultima dată. Mama Hildei Carver le-a dus cu mașina la școală pe Barb și pe Hilda. E săptămâna când ea se ocupă de asta și mi-a zis că Barbara era bine mersi în mașină. Puțin mai tăcută decât de obicei, dar, în rest, bine. După ce au ajuns, Barbara i-a spus Hildei că are nevoie la toaletă și atunci a văzut-o Hilda ultima oară. Presupune că Barb a ieșit din școală pe una dintre ușile laterale ale sălii de sport. Copiii le zic „ușa pentru chiul".

— Și Barbara ce zice?

— Nouă nu vrea să ne zică *nimic*.

Vocea femeii se frânge și Jim o cuprinde de umeri.

— Dar spune că o să vorbească cu tine. Ăsta-i motivul pentru care voiam să te sun. Zice că doar tu ai putea să înțelegi.

22

Holly străbate încet culoarul până la salonul 528, aflat tocmai în celălalt capăt. Ține capul în jos și se gândește intens la cele tocmai auzite. E cât pe ce să se lovească de bărbatul cu căruciorul plin cu volume jerpelite și e-readere sub ecranele cărora au fost lipite etichete pe care scrie PROPRIETATEA SPIT KINER.

— Scuze, îi spune Holly. Nu mă uitam pe unde merg.

— Nu-i nimic, răspunde Al-Bibliotecă și își vede de drum.

Ocupată să-și facă curaj pentru discuția care o așteaptă, Holly nu-l vede când se oprește ca să se uite după ea. Întâlnirea cu Barbara ar putea fi una deosebit de emoțională, iar asemenea scene au îngrozit-o întotdeauna. Bine măcar că

îi este nespus de dragă fata.

Plus că o macină curiozitatea.

Bate încet la ușa întredeschisă, nu primește niciun răspuns, așa că bagă capul înăuntru.

— Barbara? Sunt Holly. Pot să intru?

Barbara îi adresează un surâs palid și lasă jos cartea zdrențuită pe care o citea. Holly observă titlul de pe copertă: *Revolta* lui Susan Collins. Probabil că a primit-o de la omul cu căruciorul, își spune ea. Fata stă în capul oaselor și poartă o pijama roz, nu camizolul de spital. Holly presupune că mama ei i-a adus de acasă pijamaua și laptopul de pe noptieră. Rozul pijamalei îi conferă un aer mai vioi, dar tot pare destul de buimăcită. Nu are capul bandajat, de unde Holly trage concluzia că respectiva contuzie nu avea cum să fie chiar *atât* de urâtă. Și se întreabă dacă nu cumva o țin pe Barbara peste noapte la spital din cu totul alte motive. Nu-i vine în minte decât unul singur și ar dori să creadă că-i o aiureală, însă nu poate.

— Holly! Cum de ai ajuns așa de repede?

— Veneam oricum să te văd, spune Holly, intrând și închizând ușa în urma ei. Când cineva este în spital și acel cineva îți este prieten, trebuie să te duci să-l vezi. Iar noi două suntem prietene. M-am întâlnit cu părinții tăi la lift. Mi-au zis că vrei să vorbești cu mine.

— Vreau.

— Cu ce te pot ajuta, Barbara?

— Păi… pot să te întreb ceva? E cam personal.

— Sigur.

Holly se așază pe scaunul de lângă pat. O face cu deosebită prudență, de parcă scaunul ar fi construit din cabluri electrice.

— Știu că ai trecut prin niște perioade grele. Când erai mai tânără. Înainte să lucrezi pentru Bill.

— Da, spune Holly.

Nu-i aprinsă lampa din tavan, ci doar veioza de pe noptieră. Lumina ei le învăluie pe amândouă, le oferă un adăpost.

— Am trecut prin niște perioade foarte grele.

— Te-ai gândit vreodată să te sinucizi? continuă Barbara, cu un hohot jenat de râs. Ți-am zis că-i ceva mai personal.

— M-am gândit de două ori, răspunde Holly fără șovăială.

Se miră și ea de calmul de care dă dovadă.

— Prima oară eram cam de vârsta ta. Și am vrut s-o fac pentru că toți copiii de la școală se purtau urât cu mine și mă făceau în toate felurile. Și n-am mai putut să suport. Dar nu m-am străduit prea tare. N-am luat decât un pumn cu aspirine și alte pastile de răceală.

— A doua oară te-ai străduit mai tare?

Întrebarea este dificilă și Holly se gândește bine cum să răspundă la ea.

— Da și nu. S-a întâmplat după ce am avut o problemă cu șeful meu de atunci, acum i se spune „hărțuire sexuală". Dar pe vremea aia nu i se spunea în niciun fel. Aveam douăzeci și ceva de ani. Atunci am luat niște pastile mai puternice, dar tot prea puține ca să ajung la vreun rezultat. Și o parte din mine știa asta. În perioada aia eram foarte labilă, dar nu eram deloc proastă. Iar tocmai partea aia care nu era proastă voia să trăiască. Plus că știam că Martin Scorsese urma să mai facă și alte filme și voiam să le văd. Martin Scorsese este cel mai bun regizor în viață. Filmele lui sunt lungi, ca niște romane. Majoritatea celorlalte filme sunt ca niște povestiri.

— Adică șeful tău te-a… *agresat?*

— Nu vreau să vorbesc despre asta și nu mai are nicio importanță.

Nici să ridice privirea nu vrea, dar își spune că stă de vorbă cu Barbara și se forțează să o facă. Pentru că Barbara

i-a fost mereu prietenă, în ciuda tuturor ticurilor și ciudățeniilor și obsesiilor ei. Iar acum Barbara are probleme.

— Nu au nicio importanță motivele, pentru că sinuciderea contravine tuturor instinctelor omenești. Din cauza asta este un gest de om nebun.

Cu excepția anumitor cazuri, adaugă ea în gând. Cu excepția unor cazuri de boli grave, în fază *terminală.* Dar Bill nu-i în fază terminală. N-o să-i dau eu voie să ajungă în fază terminală.

— Știu ce vrei să spui, zice Barbara.

Întoarce capul într-o parte și în cealaltă pe pernă. Dârele de lacrimi îi lucesc în lumina veiozei.

— Știu, repetă ea.

— Din cauza asta te-ai dus în Lowtown? Ca să te sinucizi?

Barbara închide ochii, dar lacrimile i se strecoară printre gene.

— Nu cred. Cel puțin, nu din primul moment. M-am dus acolo pentru că așa mi-a spus vocea. Vocea prietenului meu.

Se oprește și cade pe gânduri.

— Dar s-a dovedit că nu-mi este prieten. Un prieten nu ar vrea să mă omor, nu-i așa?

Holly o ia de mână. În mod obișnuit, i-ar fi îngrozitor de greu să atingă o altă persoană. Însă nu și în seara aceasta. Poate unde are impresia că se află amândouă în acest loc tainic, doar al lor, luminat de veioza de lângă pat. Poate unde este vorba despre Barbara. Poate și una, și alta.

— Cine este acest prieten?

Și Barbara îi răspunde:

— Cel cu peștii. Cel din interiorul jocului.

23

Al Brooks este cel care împinge căruciorul cu cărți prin

holul principal al spitalului (trecând pe lângă domnul și doamna Robinson, care o așteaptă pe Holly); și tot Al este cel care ia alt ascensor către pasarela care face legătura între corpul principal al spitalului și Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale. Al este cel care o salută pe sora Rainer, de la recepție – una dintre veteranele spitalului care îi răspunde fără să-și ridice ochii de la ecranul computerului. Și tot Al este cel care împinge căruciorul de-a lungul coridorului. Însă atunci când îl lasă afară și intră în rezerva 217, nu mai este Al Brooks, ci Z-Boy.

Brady stă pe scaunul lui, cu Zappit-ul pe genunchi. Nu ridică ochii de la ecran. Z-Boy își scoate Zappit-ul personal din buzunarul stâng al tuncii sale cenușii și largi. Îl deschide. Apasă pe simbolul jocului „La pescuit" și imediat peștii încep să înoate pe ecran: și cei roșii, și cei galbeni, și cei aurii și, câteodată, câte unul roz, foarte iute. Începe și cântecelul. Iar când și când un fulger strălucitor străbate tableta, vopsindu-i obrajii și transformându-i ochii în niște găuri albastre.

Cam cinci minute rămân amândoi în aceste poziții: unul pe scaun și unul în picioare, dar amândoi cu ochii la peștii care înoată și cu urechile la cântecelul cristalin. Jaluzelele de la fereastra lui Brady zăngănesc fără odihnă. Cuvertura de pe patul lui se scutură – o dată și încă o dată. De câteva ori, Z-Boy dă din cap, arătând că înțelege. Apoi Brady își relaxează mâinile și dă drumul tabletei. Aceasta alunecă pe picioarele lui descărnate, apoi printre ele, apoi cade pe podea. I se cască gura. Îi pică pleoapele. Nu se mai vede că ar respira, cămașa lui în carouri este perfect nemișcată.

Brusc, Z-Boy își îndreaptă umerii. Se scutură ușor, își închide Zappit-ul și îl pune la loc în buzunarul de unde l-a scos. Își ia iPhone-ul din buzunarul celălalt, cel drept. Cineva cu competențe în domeniul informatic i-a instalat câteva

sisteme de siguranță de ultimă oră, iar GPS-ul integrat este dezactivat. Nu există niciun nume de contact în agendă, ci doar câteva inițiale. Z-Boy sună la numărul lui *FL.*

Telefonul sună de două ori și FL răspunde, imitând – foarte prost – accentul rusesc.

— Zdiesi ieste ajient Zippity-Du-Da, tavarișsi. Jteptem camand.

— Nu ești plătit ca să faci bancuri proaste.

Tăcere. Apoi:

— În regulă. Fără bancuri.

— Avem undă verde.

— O să avem undă verde când o să văd și restul banilor.

— O să-i primești diseară și o să te apuci imediat de treabă.

— Să trăiți! răspunde FL. Data viitoare să-mi dai ceva mai greu de făcut.

N-o să fie nicio dată viitoare, își zice Z-Boy.

— N-o da în bară.

— N-o s-o dau. Da' nu mișc niciun deget până nu văd ceva verzișori.

— O să-i vezi.

Z-Boy închide, pune telefonul înapoi în buzunar și iese din rezerva lui Brady. Trece din nou pe lângă recepție, unde sora Rainer este în continuare absorbită de ce vede pe ecranul computerului. Își abandonează căruciorul lângă automatul cu gustări și traversează pasarela. Mersul îi este sprinten, ca al unui om mult mai tânăr.

O oră sau două mai târziu, Rainer – ori una dintre celelalte asistente – îl va găsi pe Brady Hartsfield leșinat fie pe scaun, fie pe jos, peste Zappit-ul lui. Nu va fi motiv de îngrijorare: și-a pierdut cunoștința de multe ori până acum. Și își revine întotdeauna.

Doctorul Babineau spune că stările acestea fac parte din

procesul de resetare și că, de fiecare dată când Hartsfield revine printre ei, starea lui este puțin mai bună. Băiețașul nostru se face bine, repetă mereu Babineau. Poate nu vi se pare atunci când vă uitați la el, dar credeți-mă pe mine: băiețașul nostru chiar se face bine.

Habar n-ai cât adevăr grăiești, îi zice în gând cel care ocupă acum trupul lui Al-Bibliotecă. Habar n-ai tu. Dar ai început să te cam prinzi de chestie, dom' doctor B. Nu-i așa?

Mai bine mai târziu decât niciodată.

24

— N-a avut dreptate omul ăla care a strigat la mine acolo, pe stradă, spune Barbara. Dar l-am crezut, pentru că așa mi-a zis vocea. Numai că n-a avut dreptate.

Holly vrea să afle mai multe despre vocea venită din joc, dar poate că fata nu-i încă pregătită să vorbească despre asta. Așa că o întreabă cine era omul și ce anume a strigat.

— M-a făcut „negruță". Știi tu, la fel cum se cheamă serialul ăla de la televizor. Râzi când te uiți la el, dar pe stradă este o ocară. Este…

— Știu serialul și știu cum folosesc unii oameni cuvântul ăsta.

— Dar eu *nu* sunt negruță. Nimeni nu-i așa. Nici dacă locuiește într-o casă drăguță, pe o stradă drăguță, așa cum este Teaberry Lane. Suntem negri și punct. Nu crezi că știu cum se uită lumea la mine și ce zic despre mine colegii mei de la școală?

— Normal că știi, spune Holly, la care s-a uitat lumea și despre care au vorbit vrute și nevrute colegii de la școală, unde porecla ei era Bâlba-Bâlba-Bâlb.

— Profesorii ne vorbesc despre egalitatea dintre sexe și despre egalitatea dintre rase. Spun că ei duc o politică de

toleranță zero și nu mint – mulți dintre ei. Dar oricine poate să se ia de copiii de culoare și de elevii de origine chineză și de fetița musulmană, pentru că nu suntem decât vreo douăzeci care nu suntem albi, ca niște boabe de piper ajunse cumva într-o solniță.

Se ambalează și vorbește cu din ce în ce mai multă indignare.

— Sunt invitată la petreceri, dar sunt mai multe petrecerile la care nu mă invită nimeni. Și doar doi băieți m-au invitat în oraș. Unul era alb și toată lumea se holba la noi la cinematograf și cineva ne-a aruncat cu pop-corn în ceafă. Probabil că egalitatea rasială încetează atunci când se stinge lumina. Și știi ce am pățit odată la un meci de fotbal? Am driblat eu frumușel pe lângă linia de tușă, am ajuns într-o poziție bună de șut și un tată alb strigă spre fiică-sa „Ferește-te de jegoasa aia!". M-am prefăcut că n-am auzit. Fata mi-a aruncat un zâmbet superior. Mi-a venit s-o faultez chiar acolo, ca s-o vadă tac-su, da' n-am făcut-o. Am tăcut și am înghițit. Și altădată, când abia intrasem la liceu, mi-am uitat manualul de engleză în tribune când am avut pauza de prânz. Și când m-am dus să mi-l iau, am găsit pe el un bilet pe care scria MAIMUȚO. Am înghițit și asta. Pentru că îmi este bine zile în șir, chiar săptămâni. Și după aia se întâmplă ceva și eu nu pot decât să tac și să înghit. Sunt convinsă că la fel pățesc și mami și tati. Poate că, la Harvard, Jerome nu are de-a face cu chestii din astea, dar pun pariu că uneori și el trebuie să tacă și să înghită.

Holly o strânge de mână, dar nu spune nimic.

— Nu sunt *negruță,* dar vocea aia a zis că sunt, pentru că n-am crescut într-o casă săracă și insalubră, cu un tată abuziv și o mamă dependentă de droguri. Pentru că n-am mâncat niciodată curechi și nici măcar nu știu ce-i aia. Pentru că spun *friptură,* nu *friptană.* Pentru că negrii din

Lowtown sunt săraci și noi avem o viață bună și îndestulată pe Teaberry Lane. Eu am card de cumpărături și merg la o școală frumoasă și Jerome învață la Harvard, dar… dar, nu înțelegi… Holly, nu *pricepi* că niciodată eu n-am…

— N-ai avut posibilitatea de a alege, spune Holly. Te-ai născut acolo unde te-ai născut și ești ceea ce ești, la fel ca mine. De fapt, la fel ca noi toți. Și, la șaisprezece ani, singura hotărâre reală pe care ai luat-o a fost despre hainele cu care să te îmbraci.

— *Da!* Și știu că nu ar trebui să-mi fie rușine, dar vocea *m-a făcut* să-mi fie și m-a făcut să mă simt ca un parazit și *încă o mai aud un pic.* Parcă a lăsat o dâră de mâzgă în mintea mea. Pentru că n-am mai fost *niciodată* în Lowtown și cartierul ăla e *oribil* și, în comparație cu oamenii de acolo, eu chiar *sunt* negruță și mi-e teamă că vocea n-o să dispară de tot și o să-mi *distrugă* viața.

— Trebuie să o sugrumi, spune Holly cu o siguranță aspră, detașată.

Barbara se uită surprinsă la ea.

Holly dă din cap.

— Da. Trebuie să sugrumi vocea aia până vei fi convinsă că a murit. Ăsta-i cel mai important lucru. Dacă n-ai singură grijă de tine, n-ai să te simți bine. Și, dacă tu n-ai să te simți bine, n-ai să reușești nimic în viață.

— Nu pot să mă întorc pur și simplu la școală și să pretind că Lowtown nu există. Dacă tot am să trăiesc, trebuie să fac ceva. Nu contează că sunt atât de tânără, trebuie să fac ceva.

— Te gândești la vreo muncă de voluntariat?

— Nu știu la *ce* mă gândesc. Nu știu ce munci din astea există pentru o fată de vârsta mea. Dar am să aflu. Părinții mei se vor supăra dacă va trebui să mă întorc acolo. Trebuie să mă ajuți, Holly. Știu că îți vine greu, dar *te rog mult de tot.* Spune-le tu că trebuie să fac ceva ca să nu mai aud vocea

aia. Chiar dacă n-o să pot s-o sugrum de tot din prima, măcar s-o fac să vorbească mai încet.

— Bine, spune Holly, deși se simte îngrozită. Am să te ajut.

Îi vine brusc o idee și se luminează la față.

— Ar trebui să stai de vorbă cu băiatul care te-a împins din fața camionului.

— Nu știu cum să dau de el.

— O să te ajute Bill, o asigură Holly. Acum povestește-mi despre jocul ăla de pe tabletă.

— S-a spart. A călcat-o camionul. Am văzut bucățile și mă bucur că s-a întâmplat așa. Ori de câte ori închid ochii, văd peștii ăia, mai ales pe cei roz, cu numere pe ei. Și aud cântecelul ăla.

Îl fredonează încet, dar lui Holly nu-i sună deloc cunoscut.

Intră o asistentă cu un cărucior plin cu medicamente. O întreabă pe Barbara cât de tare o doare, pe o scară de la unu la zece. Holly se simte prost că nu s-a gândit să o întrebe ea asta. Chiar din primul moment. Uite ce persoană rea și egoistă este.

— Nu știu, spune fata. Poate cinci?

Asistenta deschide o cutiuță din plastic și îi întinde Barbarei un pahar mic, din hârtie, în care sunt două pastile albe.

— Acestea sunt pilule speciale pentru durerea Cinci. Vei dormi ca un prunc. Cel puțin până mă voi întoarce să-ți verific pupilele.

Barbara înghite medicamentele cu puțină apă. Asistenta o anunță pe Holly că ar fi bine să plece curând, ca să o lase pe „fetița noastră” să se odihnească.

— Plec imediat, spune Holly.

După ce asistenta iese din salon, se uită la Barbara cu ochi strălucitori și concentrați.

— Jocul. De unde ai făcut rost de el, Barb?

— Mi l-a dat un bărbat. Eram cu Hilda Carver la mallul de pe Birch Street.

— Când s-a întâmplat asta?

— Înainte de Crăciun, dar nu cu prea mult înainte. Țin minte, pentru că tot nu-i luasem niciun cadou lui Jerome și cam intrasem în panică. Am văzut un sacou sport foarte drăguț, dar era *mult* prea scump și, oricum, el o să lucreze în construcții până în mai. Nu prea ar avea de ce să poarte sacou pe șantier, nu?

— Cred că nu.

— Așa, și omul ăla s-a apropiat de noi când ne opriserăm să mâncăm ceva. Știu că nu-i bine să stăm de vorbă cu necunoscuții, dar nu mai suntem chiar niște fetițe mici și ne aflam în zona de fast-fooduri, care era plină de lume. Plus că părea drăguț.

Așa par de obicei oamenii răi, își zice Holly.

— Era îmbrăcat cu un costum foarte elegant, care trebuie să fi costat *mucho* mii de dolari și avea o servietă. Ne-a zis că îl cheamă Myron Zakim și că lucrează pentru firma Sunrise Solutions. Ne-a dat și cartea lui de vizită. Și după aia ne-a arătat câteva Zappit-uri – avea o mulțime în servieta aia – și ne-a spus că putem căpăta câte unul gratuit, dacă vom completa un chestionar și i-l vom trimite. Adresa era pe foaia cu chestionarul. Și pe cartea de vizită.

— Mai ții minte adresa?

— Nu. Și am aruncat cartea de vizită. De altfel, nu era decât un număr de căsuță poștală.

— Din New York?

Barbara se gândește bine, apoi zice:

— Nu. De aici, din orașul nostru.

— Așa că ați luat Zappit-urile.

— Da. Nu i-am spus lui mami, pentru că știam că mi-ar fi făcut morală că am stat de vorbă cu tipul ăla. Am completat

chestionarul și l-am trimis. Hilda nu l-a completat, pentru că Zappit-ul ei nu a funcționat. Doar s-a aprins, s-a făcut albastru, s-a stins și n-a mai vrut să meargă. Țin minte că mi-a zis că la așa ceva trebuie să te aștepți când primești ceva pe degeaba.

Barbara chicotește ușurel.

— A vorbit fix ca mama ei.

— Dar al tău a funcționat.

— Da. Era antic și de demult, dar… cum să zic, mi s-a părut nostim. Naiv, ca pentru copiii foarte mici, dar nostim. La început. Acum îmi doresc să fi fost al meu cel stricat. Pentru că n-aș mai fi auzit *vocea.*

I se închid ochii. Îi deschide cu ceva efort. Și zâmbește.

— Uau! Parcă plutesc!

— Mai stai puțin. Mi-l poți descrie pe tipul ăla?

— Alb, cu păr alb. Bătrân.

— Bătrân-bătrân? Sau doar mai în vârstă?

Privirea Barbarei devine sticloasă.

— Mai bătrân ca tati, dar nu la fel de bătrân ca bunicul.

— Cam șaizeci de ani? În jur de șaizeci și cinci?

— Cam așa. Cam de vârsta lui Bill.

Face brusc ochii mari.

— Știi ceva? Mi-am adus aminte o chestie. Mi s-a părut nițel aiurea și la fel a zis și Hilda.

— Ce anume?

— Ne-a spus că îl cheamă Myron Zakim și pe cartea de vizită tot Myron Zakim scria. Dar avea alte inițiale pe servietă.

— Îți aduci aminte care erau inițialele alea?

— Nu… scuze…

Da, fetița chiar plutește acum.

— Vrei să te gândești la asta când ai să te trezești, Barb? Ai să ai mintea mai limpede și s-ar putea ca inițialele astea

chiar să fie importante.

— Biiine…

— Păcat că Hilda și-a aruncat Zappit-ul, spune Holly.

Nu primește niciun răspuns, dar nici nu așteaptă vreunul. Deseori vorbește singură. Barbara a început să respire profund. Holly se încheie la haină.

— Dinah are unul, spune Barbara cu o voce venită ca de foarte departe. *Al ei* merge… și și-a descărcat toată trilogia *Divergent*, da' zice că i-a intrat alandala pe tabletă.

Holly încremenește cu mâna pe un nasture. O știe pe Dinah Scott. A întâlnit-o de multe ori acasă la familia Robinson. Se juca sau se uita la televizor. Adesea rămânea și la cină. Și era topită după Jerome, ca toate prietenele Barbarei.

— L-a primit de la același individ?

Barbara nu-i mai răspunde. Holly își mușcă buzele. Nu vrea să insiste, dar nu are încotro. Așa că o scutură de umeri și repetă întrebarea.

— Nu, spune Barbara cu aceeași voce pierdută. De pe website.

— Ce website, Barbara?

Singurul răspuns pe care îl primește este un sforăit prelung. Barbara doarme dusă.

25

Holly știe că soții Robinson o așteaptă în holul spitalului, așa că intră în magazinul de cadouri, se furișează în spatele unui raft cu ursuleți din pluș (Holly știe să se furișeze ca nimeni altcineva) și îl sună pe Bill. Îl întreabă dacă o cunoaște pe Dinah Scott, prietena Barbarei.

— Sigur că da, răspunde el. Îi cunosc aproape toate prietenele. În orice caz, pe cele care vin la ea acasă. Și tu le

cunoști.

— Cred că ar trebui să-i faci o vizită.

— În seara asta?

— Chiar acum. Are un Zappit.

Holly inspiră adânc și continuă:

— Sunt foarte periculoase.

Atât mai spune. Nu-i vine să îi mărturisească concluzia la care a ajuns: că Zappit-urile sunt niște unelte ale sinuciderii.

26

În rezerva 217, infirmierii Norm Richard și Kelly Pelham îl ridică pe Brady de pe scaun și îl întind pe pat, sub supravegherea lui Mavis Rainier. Norm ia tableta Zappit de pe jos și privește lung la peștii care înoată pe ecran.

— De ce nu face odată pneumonie, ca restul legumelor de aici? se miră Kelly. Să moară și să scăpăm naibii de el.

— E prea diabolic ca să moară, spune Marvis, care observă abia acum că Norman nu-și mai poate lua ochii de la peștii de pe tabletă.

— Hei, splendoare în iarbă, pune mâna de te trezește! zice ea, smulgându-i Zappit-ul din mână.

Îl închide și-l aruncă în primul sertar din noptiera lui Brady.

— Mai avem mult de mers până să ne ducem la culcare[39].

— Ce?!

Norman își privește mâinile, de parcă se așteaptă să mai vadă Zappit-ul acolo.

Kelly o întreabă pe sora Rainier dacă n-ar trebui să-i ia tensiunea lui Hartsfield.

---

[39] În orig. „We've got to go before we sleep" – parafrază a unui vers dintr-un cântec al lui Celine Dion, bazat pe poezia „Stopping by Woods on a Snowy Evening" de Robert Frost (n.tr.).

— Nivelul de oxigen din sânge pare cam scăzut, spune el.

Marvis se gândește la această sugestie, după care spune:

— Să-l ia dracu'!

Și ies toți trei din rezervă.

27

În Sugar Heights, cartierul cel mai luxos al orașului, un Chevrolet-Malibu vechi, cu pete de grund roșcat, se apropie încet de o poartă închisă de pe Lilac Drive[40]. În fierul forjat sunt gravate cu măiestrie exact cele două inițiale pe care nu a reușit să și le amintească Barbara Robinson: *FB.* Z-Boy coboară din mașină. Hanoracul ponosit flutură în jurul lui (găurile de la spate și din mâneca stângă a hainei au fost peticite cu bandă adezivă). Z-Boy introduce codul corect în sistemul de alarmă și poarta începe să se deschidă. Se întoarce în mașină, bagă mâna sub scaun și scoate de acolo două obiecte. Primul este o sticlă din plastic cu gâtul retezat. În ea a îndesat mai mulți bureți din sârmă. Celălalt obiect este un revolver de calibrul .32. Z-Boy introduce țeava în amortizorul improvizat – o altă invenție a lui Brady Hartsfield – și pune arma pe genunchi. Cu mâna liberă conduce Chevroletul pe aleea șerpuitoare care duce spre casă.

Senzorii de mișcare aprind luminile de pe veranda din fața lui.

În spatele lui, porțile din fier forjat se închid încet.

[40] Fosta reședință a Oliviei Trelawney – vezi „Mr. Mercedes" (n.tr.).

AL-BIBLIOTECĂ

Nu a durat mult până când Brady și-a dat seama că era terminat din punct de vedere fizic. Cum se spune, s-a născut ignorant, dar nu a rămas așa[41].

Sigur, făcea fizioterapie – doctorul Babineau a stabilit asta și Brady nu prea putea să protesteze –, însă acest soi de terapie avea limitele ei. În final, a fost capabil să-și târască picioarele pe o distanță de vreo zece metri pe coridorul poreclit de ceilalți pacienți Calea Calvarului, însă doar cu ajutorul Ursulei Haber, o lesbiană nazistă, mare cât un bivol, care se ocupa de Centrul de Recuperare.

— Încă un pas, domnule Hartsfield! obișnuia să-l îndemne ea.

Și, după ce reușea să facă pasul ăla, scorpia îi cerea să mai facă încă unul și după aia încă unul. Și tot așa. Când, în final, tremurând din toate încheieturile și leoarcă de transpirație, căpăta permisiunea de a se prăbuși în scaunul lui cu rotile, Brady avea fantezii în care îndesa în vaginul lui Haber cârpe îmbibate în benzină și apoi le dădea foc.

— Bravo! exclama ea. *Foarte* bine, domnule Hartsfield!

Iar dacă el reușea să râgâie un sunet vag asemănător cuvântului *mersi,* ea se uita rânjind cu fală la cine se nimerea să fie prin preajmă. Uite! Maimuțica mea știe să vorbească!

Brady *chiar* vorbea (mai mult și mai bine decât își imaginau ei) și putea să se târască zece metri pe Calea Calvarului. În zilele lui bune, putea să mănânce budincă fără să dea prea multă pe el. Însă nu se putea îmbrăca singur, nu-și putea lega șireturile singur, nu se putea șterge la cur

[41] Parafrazarea unei maxime atribuite lui Benjamin franklin (n.tr.).

după ce mergea la closet, nu putea nici măcar să folosească telecomanda (atât de asemănătoare cu Invenția Unu și Invenția Doi din vremurile bune de altădată) ca să se uite la televizor. Reușea s-o apuce, dar nu-și putea convinge nervii motori să apese tastele mici. Dacă totuși izbutea să atingă butonul de pornire, se pomenea de obicei în fața mesajului FĂRĂ SEMNAL de pe ecranul gol. Și asta îl înfuria la culme – la începutul anului 2012 *totul* îl înfuria la culme –, însă avea grijă să nu o arate. Oamenii furioși sunt așa dintr-un motiv anume, iar legumele nu ar trebui să aibă niciun motiv care să le stârnească emoții.

Uneori treceau pe la el tot felul de procurori. Babineau obiecta împotriva acestor vizite, spunându-le procurorilor că prezența lor va duce la un regres al pacientului, compromițându-și astfel propriile lor interese pe termen lung. Însă își bătea gura degeaba.

Uneori procurorii erau însoțiți de polițiști. Și odată a venit un polițist pe cont propriu. Un muist umflat și binedispus, cu tunsoare cazonă. Brady stătea pe scaun, așa că muistul umflat s-a așezat pe pat. Muistul umflat i-a spus lui Brady că nepoata lui fusese la concertul 'Round Here. „N-are decât treișpe ani și e înnebunită după trupa aia", i-a zis el, chicotind amuzat. Continuând să chicotească, s-a aplecat peste burdihanul lui scârbos și l-a lovit pe Brady în ouțe.

— Cadou de la nepoata mea, i-a explicat muistul umflat. Ai simțit? Sper că da.

Brady a simțit durerea, însă nu atât de tare cum probabil că spera muistul umflat, pentru că senzațiile lui din zona cuprinsă între talie și genunchi erau destul de vagi. I se arsese un circuit din creier care ar fi trebuit să controleze regiunea aia – așa își imagina el. În mod normal, aceasta ar fi fost o veste proastă. Dar devenea imediat o veste bună când trebuia să faci față unui croșeu de dreapta în cojones. Așa că

a rămas nemișcat pe scaun, fără nicio expresie pe chip. Doar o dâră de salivă pe bărbie. Însă a avut grijă să rețină numele muistului umflat. Moretti. Și l-a adăugat pe listă.

Brady avea o listă lungă.

A reușit să aibă o oarecare influență asupra lui Sadie MacDonald datorită acelui prim și absolut întâmplător safari în mintea ei. (A avut o și mai mare influență asupra infirmierului tembel, dar incursiunile în creierul acestuia semănau cu o vacanță în Lowtown.) În câteva rânduri, Brady a fost capabil s-o împingă pe MacDonald până la fereastră, locul unde avusese prima criză. De obicei, se uita doar o dată afară, după care își vedea de treburi, ceea ce era frustrant pentru Brady. Însă, într-o zi din luna iunie a anului 2012, Sadie MacDonald a avut o altă minicriză. Și Brady s-a pomenit din nou că privește lumea prin ochii ei, însă acum nu s-a mai mulțumit să stea cuminte în locul pasagerului. Acum voia să conducă el.

Așa că Sadie a ridicat mâna și s-a mângâiat pe sâni. I-a apăsat, i-a frământat. Brady a simțit furnicături ușoare între picioarele lui Sadie. O excita. Interesant, desigur, dar nefolositor.

S-a gândit s-o facă să iasă din rezervă. Să meargă pe coridor. Să bea apă de la țâșnitoare. Să fie propriul lui scaun cu rotile din materie organică. Dar dacă ar fi intrat cineva în vorbă cu el? Ce ar fi spus? Sau, dacă plecând din strălucirea soarelui, Sadie ar fi preluat din nou controlul și ar fi început să zbiere înspăimântată că Hartsfield se băgase în ea? Toată lumea ar fi crezut-o nebună. Și probabil că ar fi fost concediată. Iar atunci Brady n-ar mai fi avut acces la ea.

Prin urmare, a preferat să se cufunde și mai adânc în mintea ei, cu ochii la peștii-gândurilor care fulgerau încoace și încolo. Erau mai clare gândurile ei acum, dar câtuși de

puțin interesante.

Însă unul dintre ele… peștele-gând roșu…

I-a apărut în fața ochilor de cum și-a amintit de el, pentru că a făcut-o pe *ea* să și-l amintească.

Un pește mare și roșu.

Peștele-gândului-la-tată.

Brady s-a repezit și l-a prins. I-a fost ușor. Corpul nu-i mai era de niciun folos, însă, în interiorul minții lui Sadie, se mișca cu agilitatea unui balerin. Peștele-tată o molestase în mod curent de când Sadie avea șase ani și până când a împlinit unsprezece. La un moment dat, mersese până la capăt și o regulase de-a binelea. Sadie s-a plâns unei profesoare de la școală și tatăl ei a fost arestat. A ieșit pe cauțiune și s-a sinucis.

Din amuzament, Brady a început să-și arunce propriii pești în acvariul din mintea lui Sadie MacDonald: pești-balon micuți și veninoși, exagerări monstruoase ale gândurilor pe care ea însăși le avea în zona aceea crepusculară care există între conștient și subconștient.

Cum că ea l-a atâțat.

Cum că, în realitate, i-a *plăcut* că-i dădea atenție în felul ăsta.

Cum că ea era vinovată de moartea lui.

Cum că, dacă priveai așa situația, nici n-a fost sinucidere. Dacă priveai așa situația, ea îl asasinase.

Sadie a tresărit violent, și-a dus repede mâinile la tâmple și s-a îndepărtat de fereastră. Iar Brady a avut din nou senzația aceea pasageră, dar foarte neplăcută, de vertij, atunci când a fost ejectat din mintea ei. Asistenta s-a uitat buimacă la el.

— Mi se pare că am adormit o secundă sau două, a spus ea, cu un hohot firav de râs. Dar tu n-ai să mă pârăști, Brady, nu-i așa?

Sigur că nu. Iar după aceea lui Brady i-a fost din ce în ce mai ușor să-i pătrundă în minte. Nici nu mai era nevoie ca Sadie să se uite cum bate soarele în parbrizele mașinilor de vizavi. Nu trebuia decât să intre în rezerva lui. A început să slăbească. Farmecul ei imprecis a început să dispară. Uneori avea uniforma murdară și alteori avea ciorapii rupți. Brady a continuat să-i sădească în minte fumigenele: tu l-ai provocat, ție ți-a plăcut, tu ai fost de vină, tu nu mai meriți să trăiești.

Ce naiba, așa își mai ocupa și el timpul!

Uneori se mai întâmpla ca spitalul să primească donații, iar în septembrie 2012 a primit douăsprezece tablete Zappit. Nu se știe exact din partea cui anume – ori de la firma care le producea, ori de la o organizație caritabilă. Conducerea le-a trimis la mica bibliotecă, amplasată alături de capela spitalului. Acolo, un infirmier le-a despachetat, s-a uitat la ele, și-a dat seama că sunt niște tâmpenii de pe vremea lui Tata Noe și le-a îngrămădit pe un raft, în spatele cărților. Acolo le-a găsit Al-Bibliotecă, în noiembrie același an. Și a luat una ca să se joace și el.

Lui Al i-au plăcut câteva jocuri de pe tableta Zappit – de exemplu, jocul ăla în care trebuia să-l ajuți pe Pitfall Harry să treacă cu bine de crevase și șerpi veninoși. Însă cel mai mult și mai mult îi plăcea „La pescuit". Nu jocul în sine, ci filmulețul demonstrativ. Probabil că oamenii râd când îl văd, își spunea el. Numai că pentru Al nu era nimic comic în filmulețul acela. Ori de câte ori era supărat dintr-un motiv sau altul (a zbierat fratele lui la el pentru că nu a scos gunoiul joi de dimineață, când trece mașina să-l ia; sau l-a sunat fiică-sa din Oklahoma și s-a apucat să se vaite și să-l acuze pentru viața ei nefericită), reușeau mereu să-l calmeze peștii ăia care înotau și cântecelul ăla în surdină. Câteodată chiar pierdea noțiunea timpului. Uluitor!

Într-o seară, nu cu mult înainte de plecarea lui 2012 și de

sosirea lui 2013, Al a avut o idee de geniu. Hartsfield, pacientul din rezerva 217, nu era în stare să mai citească și oricum nu manifestase niciun fel de interes pentru CD-urile cu muzică sau pentru audiobook-uri. Dacă-i punea cineva căști la urechi, lovea cu mâinile în ele până și le dădea jos, de parcă ar fi simțit că îl sufocă în vreun fel. Tot așa, nu era în stare să apese butoanele de sub ecranul Zappit-ului. Însă ar fi putut să se uite la filmul demonstrativ al jocului „La pescuit". Poate că o să-i placă. Dacă nu chiar ăsta, atunci unul dintre filmele demonstrative ale celorlalte jocuri de pe tabletă. Iar dacă așa va fi, atunci poate se vor uita la ele și unii dintre ceilalți pacienți (spre cinstea lui, Al nu le spunea niciodată „legume"). Iar ăsta va fi un lucru foarte bun, pentru că în Ghetou erau câțiva pacienți cu traumatisme cerebrale care aveau înclinații spre violență. Dacă filmulețele demonstrative i-ar fi calmat, atunci doctorii, asistentele și infirmierele – ba chiar și oamenii de serviciu – ar fi dus-o mult mai bine.

Iar el… poate că el va primi o primă. Sau poate nu. Dar nu-i rău să visezi.

A intrat în rezerva 217 într-o după-amiază de la începutul lui decembrie 2012, la scurtă vreme după ce singurul vizitator regulat al lui Hartsfield a încetat să mai vină pe la el. Acest vizitator era un fost detectiv, pe care îl chema Hodges și care avusese o contribuție importantă la capturarea lui Hartsfield, deși nu el îl pocnise în cap și-i făcuse creierii muci.

Vizitele lui Hodges îl tulburau pe Hartsfield. După plecarea lui, în rezerva 217 începeau să se răstoarne obiectele, apa începea să curgă la duș și, câteodată, ușa de la baie se deschidea brusc sau se trântea. Infirmierele și asistentele văzuseră cu ochii lor fenomenele astea și erau convinse că

Hartsfield le provoca, dar domnul doctor Babineau le-a zis că au vedenii și că vorbesc prostii. A susținut sus și tare că acesta este genul de idei isterice care le intră în cap anumitor femei (cu toate că în Ghetou lucrau și bărbați infirmieri). Al știa că toate poveștile sunt adevărate, pentru că văzuse și el astfel de lucruri de destule ori și nu se considera o persoană isterică. Ba dimpotrivă.

Nu o să uite niciodată când, trecând pe coridor, a auzit ceva din rezerva lui Hartsfield, a deschis ușa și a văzut cum jaluzelele de la geamuri dansau un rock'n-roll frenetic. S-au potolit abia după vreo treizeci de secunde.

Cu toate că încerca să se poarte prietenește – asta o făcea cu toată lumea –, Al nu era de acord cu Bill Hodges. Tipul ăsta parcă se bucura de starea în care se afla sărmanul Hartsfield. Parcă era satisfăcut că ajunsese în halul ăsta. Al știa că Hartsfield era un individ rău, care ucisese oameni nevinovați. Dar ce mai conta acum, când insul care făcuse toate crimele alea nu mai exista? Nu mai rămăsese din el decât învelișul. Și ce dacă putea să miște jaluzelele sau să deschidă și să închidă apa la baie? Chestiile astea nu făceau rău nimănui.

— Salutare, domnule Hartsfield! i-a zis Al-Bibliotecă în seara aceea de decembrie. Ți-am adus ceva. Sper că ai să dorești să te uiți.

A deschis Zappit-ul și a atins de mai multe ori ecranul ca să ajungă la prezentarea demonstrativă a jocului „La pescuit". Peștii au început să înoate și s-a auzit cântecelul. Așa cum i se întâmpla întotdeauna, Al se simțea relaxat și a zăbovit o clipă ca să se bucure de această senzație. Nu mai știe când a întors tableta cu ecranul la Hartsfield, pentru că imediat s-a pomenit împingându-și căruciorul pe un coridor din Aripa A, în cealaltă parte a spitalului.

Și Zappit-ul dispăruse.

Ar fi trebuit să fie tulburat, dar nu era. Totul i se părea în perfectă regulă. Da, se simțea nițel cam obosit și parcă îi era mai greu să-și adune gândurile. Însă în rest era bine mersi. Era fericit. S-a uitat în jos și a văzut că-și desenase un Z mare pe dosul mâinii stângi, cu pixul pe care-l avea în permanență în buzunarul bluzei de uniformă.

Z de la Z-Boy, și-a zis el atunci. Și a început să râdă.

Brady nu intenționase să intre în Al-Bibliotecă. Însă s-a trezit în mintea lui la doar câteva secunde după ce hodorogul s-a uitat la tableta pe care o ținea în mână. Și nici n-a avut senzația că ar fi un intrus în capul tipului cu biblioteca. Pentru că acum trupul acestuia devenise trupul lui Brady, la fel cum un sedan închiriat de la Hertz ar fi devenit mașina lui atâta timp cât el o conducea.

Nucleul conștiinței bibliotecarului era la locul lui – pe undeva, pe acolo –, dar se manifesta doar ca un zumzăit mângâietor, foarte asemănător cu sunetele scoase de o sobă într-o zi geroasă. Cu toate acestea, Brady avea acces la toate amintirile lui Alvin Brooks (numele real al tipului cu biblioteca) și la toate cunoștințele pe care acesta le acumulase de-a lungul vieții. Astea din urmă erau destul de multe, pentru că omul lucrase ca electrician până când a ieșit la pensie, la vârsta de cincizeci și opt de ani – și pe vremea aceea i se zicea Brooks-Scânteie, nu Al-Bibliotecă. Dacă Brady ar fi vrut acum să cableze în buclă un circuit electric, ar fi putut s-o facă fără probleme, deși știa prea bine că s-ar fi putut să-și piardă această abilitate odată revenit în propriul corp.

L-a speriat gândul la corpul lui și s-a aplecat peste bărbatul gârbovit în scaun. Nu se vedea decât albul ochilor pe jumătate închiși. Limba îi atârna într-un colț al gurii.

Brady și-a pus mâna deformată pe pieptul celuilalt Brady și a simțit că respiră. Foarte încet. Deci, din punctul *ăsta* de vedere, totul era în ordine. Dar, Doamne, Dumnezeule, arăta *îngrozitor!* Un schelet înfășurat în piele. Uite în ce hal l-a adus Hodges.

A ieșit din rezervă și a făcut turul spitalului, cuprins de un fel de euforie nebună. Zâmbea tuturor oamenilor pe care-i întâlnea. Nu se putea abține. Când fusese în trupul lui Sadie MacDonald se temuse ca nu cumva să o dea în bară. Se mai temea și acum, dar nu la fel de tare. Acum era mai bine. Al-Bibliotecă îi venea ca turnat. Când a trecut pe lângă Anna Corey, șefa femeilor de serviciu din spital, a întrebat-o cum suportă soțul ei radioterapia. Femeia i-a răspuns că Ellis se simte binișor în situația dată și i-a mulțumit pentru întrebare.

În holul principal, și-a lăsat căruciorul în fața toaletei pentru bărbați, a intrat, s-a așezat pe closet și a examinat Zappit-ul. A înțeles ce se întâmplase de îndată ce a dat cu ochii de pești. Idioții care concepuseră jocul ăsta creaseră – cu siguranță dintr-o pură întâmplare – și un efect hipnotic. Nu că i-ar fi afectat pe toți oamenii, dar Brady avea impresia că cei sensibili erau destul de mulți, nu numai cei predispuși la crize minore de epilepsie, ca Sadie MacDonald.

Citise mult în centrul lui de control din pivnița casei și aflase că există câteva tablete cu jocuri, ba chiar și anumite jocuri mecanice capabile să declanșeze un fel de crize sau stări hipnotice destul de ușoare la oamenii perfect sănătoși. Prin urmare, producătorii acestora au fost obligați să adauge un avertisment (scris cu litere foarte mici) pe majoritatea instrucțiunilor de utilizare: nu jucați acest joc perioade lungi de timp, stați la minimum un metru distanță de ecran, nu jucați dacă suferiți de epilepsie.

Acest efect hipnotic nu se limita numai la jocurile video.

Cel puțin unul dintre episoadele seriei de desene animate Pokemon fusese interzis de îndată ce mii de copii se văitaseră de dureri de cap, tulburări de vedere, greață și crize convulsive. Se presupunea că de vină ar fi fost o secvență în care erau lansate mai multe proiectile, dând naștere unui efect vizual ca de bliț. Și uite acum că această combinație între peștii care înoată și cântecelul tembel a funcționat în același fel. Brady era surprins că firma care a produs Zappit-urile nu a fost asaltată de reclamații. A descoperit mai târziu că *au fost* totuși câteva, dar nu prea multe. Și a înțeles că două motive au dus la această situație. Pe de-o parte, jocul ăla de toată jena cu pescuitul nu avea chiar același efect. Dar, în primul și în primul rând, lumea nu prea cumpăra tabletele cu jocuri Zappit. În jargonul comerțului cu computere, producătorul a luat țeapă.

Tot împingând căruciorul, bărbatul îmbrăcat cu trupul lui Al s-a întors în rezerva 217 și a pus Zappit-ul pe masa de lângă pat – pentru că merita o examinare mai atentă. După aceea (și nu fără regret) Brady a ieșit din Al Brooks, zis și Bibliotecă. A urmat momentul de vertij și apoi s-a uitat în sus, nu în jos. Evident că era curios să vadă ce va urma.

La început, Al-Bibliotecă nu s-a clintit din loc – o mobilă cu aspect de om. Brady a întins spre el mâna lui invizibilă și l-a lovit ușor pe obraz. După care a încercat să-i atingă mintea cu propria lui minte, deși se aștepta s-o găsească încuiată, așa cum se întâmplase în cazul asistentei MacDonald după ce aceasta ieșise din starea de inconștiență.

Însă ușa minții lui Al-Bibliotecă era larg deschisă.

Reapăruse și nucleul conștiinței lui Al, însă cumva diminuat. Brady credea că fusese parțial înăbușit de prezența lui. Și ce dacă? Oamenii își omoară neuronii atunci când beau prea mult, dar au o grămadă de rezerve. La fel și Al. Deocamdată, cel puțin.

Brady a observat litera Z pe care o desenase pe dosul mâinii lui Al – fără vreun motiv anume, doar pentru că putea – și i-a vorbit fără să-și deschidă gura.

— Hei, Z-Boy! Acum poți să pleci. Ieși afară! Du-te în Aripa A! Dar vezi să nu vorbești despre ce s-a întâmplat, bine?

— Despre ce să vorbesc? l-a întrebat Al nedumerit.

Brady a dat din cap așa cum putea el să dea din cap și a zâmbit așa cum putea el să zâmbească. Deja îi venise cheful să intre din nou în Al. Sigur, trupul lui Al era bătrân, dar măcar *funcționa*.

— Exact! i-a răspuns el. Despre asta.

2012 a trecut și a venit 2013. Brady și-a pierdut interesul față de dezvoltarea puterilor sale telekinetice. Nu mai avea niciun rost acum, când apăruse Al. De fiecare dată când intra în el, avea tot mai mult control, se simțea tot mai în largul său. Mânuirea lui Al semăna cu mânuirea uneia dintre dronele acelea pe care le folosește armata ca să-i țină sub observație pe arăbeții ăia din Afganistan… pentru ca apoi să dea cu bombele în șefii lor.

Splendid! Pe bune!

O dată l-a pus pe Z-Boy să-i arate un Zappit boșorogului de Det. Pens., sperând că Hodges va fi fascinat de programul demonstrativ al jocului „La pescuit”. Ar fi fost extraordinar dacă ar fi intrat în Hodges. Prioritatea lui Brady ar fi fost să ia un creion și să-i scoată ochii boșorogului de Det. Pens. Însă Hodges a aruncat o privire neinteresată spre ecran, după care i-a dat tableta înapoi lui Al.

După câteva zile, Brady a mai încercat o dată, acum cu Denise Woods, instructoarea lui de pregătire fizică. Aceasta venea de două ori pe săptămână în rezerva 217 ca să-l pună să-și miște brațele și picioarele. A luat tableta atunci când i-a oferit-o Z-Boy și s-a uitat la pești puțin mai mult decât se

uitase Hodges. Și s-a întâmplat *ceva*, însă nu cine știe ce. Atunci când a încercat să intre în ea a fost ca și cum s-ar fi împins într-o diafragmă din cauciuc: aceasta a cedat puțin, doar atât cât să o vadă cum îi dă omletă băiețelului ei, așezat într-un scaun înalt lângă masă. Dar imediat membrana elastică l-a împins înapoi.

Denise Woods i-a dat Zappit-ul înapoi lui Z-Boy, spunându-i: „Ai dreptate, sunt drăguți peștișorii ăștia. Auzi, Al, ce-ar fi să te duci tu să împarți niște cărți și să ne lași să ne ocupăm de genunchii ăștia care nu vor să ne asculte?”

Deci așa stăteau lucrurile. Nu avea în toate cazurile același acces instantaneu pe care-l avusese în mintea lui Al. Și nu i-a luat mult până a înțeles motivul. Al fusese obișnuit să reacționeze în prezența stimulilor din demonstrația „La pescuit”, pentru că se uitase la ea de zeci de ori înainte să-i aducă Zappit-ul lui Brady. Aceasta era diferența esențială, dar și dezamăgirea cumplit de dureroasă. Până atunci, Brady își imaginase că va avea la dispoziție o mulțime de drone umane, dintre care să aleagă după bunul plac. Însă, se vedea treaba că nu va putea alege nimic dacă nu descoperea o modalitate prin care să reseteze Zappit-ul și să-i intensifice efectul hipnotic. Dar oare exista o asemenea modalitate?

Ca unul care modificase la viața lui tot felul de gadgeturi – de pildă, Invenția Unu și Invenția Doi –, Brady avea convingerea că o asemenea modalitate exista. În fond, Zappit-ul era dotat cu Wi-Fi, iar Wi-Fi-ul era cel mai bun prieten al hackerului. Să zicem că ar fi programat niște lumini strălucitoare și intermitente? Ca sclipirile de bliț, exact ca acelea care scurcircuitaseră creierele puștilor care s-au uitat la secvența cu lansarea de proiectile din Pokemon?

Plus că efectul acesta de bliț ar fi fost util și în alt scop. Pe când urma la școala postliceală din oraș cursul intitulat Viitorul Computerelor (asta s-a întâmplat chiar înainte să

renunțe complet la studii), clasa lui Brady a studiat un raport foarte lung al CIA, întocmit în 1995 și desecretizat imediat după atentatele din 11 septembrie 2001. Se numea „Potențialul operațional al percepțiilor subliminale" și explica felul în care pot fi programate computerele pentru a transmite mesaje atât de repede încât creierul nu le considera mesaje în sine, ci gânduri autentice. Cum ar fi dacă ar putea să introducă un asemenea mesaj în sclipirile blițului? DORMI. TOTUL ESTE ÎN REGULĂ, de exemplu. Sau doar RELAXEAZĂ-TE. Brady credea că aceste gânduri, în combinație cu efectul hipnotic deja existent în programul demonstrativ al jocului, ar putea fi destul de eficiente. Desigur că exista posibilitatea să se înșele, dar și-ar fi dat mâna dreaptă (că oricum nu-i mai era de niciun folos) ca să afle.

Dar nu credea că va afla vreodată, pentru că se confrunta cu două probleme aparent insurmontabile. În primul rând, ar fi trebuit să-i convingă pe oameni să privească suficient timp la programul demonstrativ de pe ecran pentru ca efectul hipnotic să se producă. Cealaltă problemă era și mai importantă: cum Dumnezeu ar fi putut el să *modifice* ceva? Nu avea acces la niciun computer – și, chiar dacă ar fi avut, la ce bun? Nici șireturile nu și le putea lega singur! I-a trecut prin minte să-l folosească pe Z-Boy, dar a respins aproape instantaneu această idee. Al Brooks locuia împreună cu fratele lui și cu familia acestuia, iar dacă Al s-ar fi apucat din senin să dea dovadă de cunoștințe avansate de informatică și operare a computerelor, ar fi dat naștere multor întrebări. Și nu era bine, mai cu seamă că deja nu înțelegeau de ce Al devenise distrat și avea tot felul de ciudățenii. Probabil își imaginau că acestea erau semne incipiente ale senilității, ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Uite că totuși rezerva de neuroni a lui Z-Boy era pe

sfârșite.

Brady a intrat în depresie. Ajunsese în punctul acela – mult prea familiar, din nefericire – în care ideile lui geniale intrau în coliziune frontală cu realitatea searbădă. Așa se întâmplase cu aspiratorul Rolla; așa se întâmplase cu dispozitivul asistat de computer, care permitea deplasarea în marșarier a vehiculelor; așa se întâmplase cu monitorul TV programabil, care ar fi trebuit să revoluționeze domeniul sistemelor de securitate pentru casele oamenilor. Nici una dintre aceste idei formidabile ale lui nu s-a materializat niciodată.

Cu toate acestea, acum avea la îndemână o dronă umană și, după o vizită extrem de enervantă a lui Hodges, Brady și-a spus că s-ar putea binedispune puțin dacă și-ar pune drona la treabă. Prin urmare, Z-Boy s-a dus la un Internet café, aflat la distanță de vreo două străzi de spital. După doar cinci minute în fața computerului (Brady era în culmea fericirii pentru că stătea din nou în fața unui ecran), a descoperit adresa lui Anthony Moretti, adică muisul umflat căruia îi plăcea să boxeze cu boașele altora. După ce a ieșit din Internet café, Brady l-a dus pe Z-Boy la un magazin cu articole militare, de unde a cumpărat un cuțit de vânătoare.

Când a ieșit din casă în ziua următoare, Moretti a găsit un câine mort întins pe prețul din fața ușii. Avea gâtul tăiat. Iar pe parbrizul mașinii era scris cu sângele câinelui următorul mesaj: URMEAZĂ NEVASTA & COPIII.

Doar făcând asta – doar pentru că a fost *capabil* să facă asta – Brady s-a simțit mai înviorat. Răzbunarea este o curvă, și-a spus el. Eu sunt curva aia.

Câteodată îi plăcea să-și imagineze cum ar fi dacă l-ar trimite pe Z-Boy la Hodges și l-ar împușca în burtă. Cât de

bine s-ar simți să stea lângă Det. Pens. și să-l vadă cuprins de spasme și să-i audă gemetele când viața i se va scurge printre degete!

Da, ar fi extraordinar, numai că Brady și-ar pierde drona. Plus că, după ce ar fi arestat, Al ar putea să-l *demaște.* Însă mai era și altceva, ceva mult mai importat: *nu ar fi destul.* Îi datora lui Hodges mai mult decât un simplu glonț în burdihan, urmat de cinșpe minute de suferință. Mult mai mult. Hodges trebuia să trăiască și să respire aerul otrăvitor al vinovăției, de care nu avea scăpare. Până când nu va mai putea să îndure și își va pune singur capăt zilelor.

Acesta fusese și planul inițial. Pe vremuri.

Degeaba, își zicea Brady. N-avea cum să reușească așa ceva. Îl am pe Z-Boy, care va ajunge curând la azil, dacă o duce tot așa, și am mâna-fantomă, cu care pot să mișc jaluzelele. Atâta tot. Punct.

Dar, în vara lui 2013, dezolarea întunecată în care trăia a fost străbătută de o rază de lumină. A avut un musafir. Unul sincer, nu Hodges ori vreun tip la patru ace de la procuratură, venit să vadă dacă nu cumva s-a însănătoșit ca prin minune suficient de mult ca să poată fi judecat pentru vreo zece infracțiuni diferite, în capul listei aflându-se opt capete de acuzare de omor cu premeditare la Complexul Municipal.

S-a auzit un ciocănit de complezență în ușă și Becky Helmington și-a băgat capul în rezerva lui.

— Brady? Vrea să te vadă o tânără. Ți-a adus ceva. Vrei s-o primești?

O singură tânără putea să-l viziteze la spital, iar în prima clipă Brady a vrut să clatine din cap că nu, nu o primește. Însă își recăpătase curiozitatea, alături de răutate (poate că era unul și același lucru). Așa că a răspuns printr-o bâțâială fleșcăită a capului și s-a căznit să-și dea părul la o parte din

ochi.

Musafira a intrat cu teamă, ca și cum podeaua rezervei ar fi fost minată. Era îmbrăcată în rochie. Brady n-o văzuse niciodată în rochie și ar fi zis că nici nu are așa ceva în garderobă. Însă părul tot tuns periuță îl purta, la fel ca în vremurile când fuseseră colegi în Patrula Cibernetică de la Discount Electronix. Și pieptul tot plat ca o scândură îl avea. Brady și-a adus aminte de un banc mai vechi: „Dacă țâțele n-ar conta, atunci pe Cameron Diaz o așteaptă o carieră foarte lungă." Însă tânăra se dăduse cu puțină pudră ca să-și acopere semnele de pe tenul ciupit de vărsat (uluitor!) și cu un strop de ruj (absolut incredibil!). Avea un pachet în mână.

— Salut, amice! a spus Freddi Linklatter, cu o sfială care nu-i stătea în fire. Ce mai faci?

Întrebare care deschidea tot felul de oportunități.

Brady a făcut tot posibilul ca să schițeze un zâmbet.

BADCONCERT.COM

1

Cora Babineau se șterge la ceafă cu un prosop cu monogramă și se încruntă la monitorul din sala de fitness instalată la subsol. Nu a făcut decât șase kilometri din cei zece pe banda de alergare și detestă să fie întreruptă. Dar uite că boschetarul s-a întors.

Cling-cling face soneria și Cora se așteaptă să audă pașii soțului ei la parter. Numai că nu aude nimic. Pe monitor îl vede în pragul ușii pe moșul cu hanoracul peticit – parcă-i unul dintre cerșetorii ăia împuțiți, care stau la intersecții cu cartoane pe care au scris chestii de genul: MI-E FOAME, ȘOMER, VETERAN DE RĂZBOI, AJUTAȚI-MĂ VĂ ROG.

— La dracu'! mormăie ea și oprește banda de alergat.

Urcă scara spre parterul casei, deschide ușa care dă în holul din spate și strigă:

— *Felix! A venit boschetarul! Amicul tău, Al!*

Niciun răspuns. Înseamnă că-i iar în birou, probabil cu ochii la jocul ăla de care pare că s-a îndrăgostit. Primele dăți când a pomenit prietenelor de la club despre noua și ciudata obsesie a lui Felix, a făcut-o pe ton de glumă. Acum nu i se mai pare la fel de amuzant ce se întâmplă. Pentru Dumnezeu, doar are șaizeci și trei de ani, adică e prea bătrân pentru jocurile alea de puști și prea tânăr ca să uite de la mână până la gură. Așa că ea a început să se întrebe dacă nu cumva suferă de un tip precoce de Alzheimer. I-a trecut prin minte și că amicul ciudat al lui Felix ar putea să fie vânzător de droguri, dar nu-i mult prea bătrân pentru o asemenea ocupație? Iar dacă soțul ei simte nevoia de droguri, cu siguranță că are de unde să și le procure și singur. Chiar el zice că jumătate dintre medicii de la Kiner se drogheză din când în când.

Cling-cling face soneria.

— Iisuse Hristoase, ce mă enervează! exclamă Cora și se duce să deschidă, enervându-se din ce în ce mai tare cu fiecare pas apăsat pe care îl face.

Este o doamnă înaltă și cumplit de slabă, care face atât de multe exerciții fizice că și-a distrus și bruma aia de forme femeiești pe care le-a avut în tinerețe. Bronzul căpătat în timpul partidelor de golf o ține până în toiul iernii – doar se estompează până la o nuanță de galben, care o face să arate de parcă ar suferi de vreo afecțiune cronică a ficatului.

Deschide ușa de la intrare. În casă năvălește noaptea de ianuarie, înghețându-i chipul și brațele transpirate.

— Aș dori să știu cine sunteți, spune ea, și ce puneți la cale împreună cu soțul meu. Vă cer prea mult?

— Deloc, doamnă Babineau, răspunde el. Uneori sunt Al. Alteori sunt Z-Boy. În seara asta sunt Brady și, ohohoho! cât de bine mă simt, chiar dacă-i așa de frig afară.

Cora se uită la obiectul din mâna lui.

— Ce-i acolo?

— Sfârșitul tuturor necazurilor tale, spune bărbatul cu hanoracul peticit.

Se aude un pocnet înăbușit. Fundul sticlei din plastic explodează în zeci de fărâme. Țâșnesc dinăuntru fire pârlite din bureții de sârmă. Plutesc în aer ca puful de păpădie.

Cora simte că o lovește ceva chiar sub sânul ofilit din stânga și își zice: Țicnitul ăsta jegos mi-a dat un pumn. Încearcă să respire, dar nu poate. Parcă i-a amorțit pieptul. Simte ceva cald deasupra beteliei elastice a pantalonilor de trening. Încercând în continuare să tragă aer în piept (acțiune care i se pare esențială acum), Cora se uită în jos și vede o pată care se întinde pe nailonul albastru.

Ridică privirea și se holbează la boschetarul bătrân din prag. Acesta îi întinde resturile sticlei din plastic de parcă i-

ar oferi un cadou, un mic dar, ca să-l ierte pentru că a apărut nepoftit în ușa ei la ora opt seara. Resturile de sârmă dinăuntru ies prin spărtură ca o floare carbonizată de pus la butonieră. În cele din urmă, Cora reușește să inspire, dar nu aer, ci mai mult lichid. Tușește și scuipă sânge.

Bărbatul cu hanoracul peticit intră în casa ei și închide ușa. Aruncă sticla din plastic. Apoi o îmbrâncește. Cora se împleticește, dărâmă o glastră decorativă de pe măsuța de lângă cuier și se prăbușește. Glastra se sparge pe parchet cu un zgomot asurzitor, ca de bombă. Cora mai inspiră o dată, însă tot lichid – mă înec, își zice ea, mă înec aici, în holul casei mele! – și iarăși expectorează sânge.

— Cora? o strigă Babineau de undeva din fundul casei, pe un ton care lasă impresia că abia ce s-a trezit din somn. Cora, ai pățit ceva?

Brady ridică piciorul lui Al-Bibliotecă și apoi, cu foarte mare grijă, coboară bocancul greu al lui Al-Bibliotecă pe gâtul uscățiv al Corei Babineau. Exact pe tendoanele încordate. Și apasă. Din gura femeii țâșnește alt șuvoi de sânge. Obrajii ei conservați prin expunerea îndelungată la soare sunt acum acoperiți cu stropi roșii. Se aude o pârâitură când se fărâmă ceva în ea. Ochii i se fac mari… și mai mari… și mai mari… și apoi devin sticloși.

— Ești o tipă dură! remarcă Brady, pe un ton aproape afectuos.

Se deschide o ușă. Se aud pași grăbiți de picioare încălțate cu papuci. Și apare Babineau. Poartă un halat peste o pijama ridicolă din mătase, în stilul acelora purtate de Hugh Hefner. Părul argintiu – fala și mândria lui pe vremuri – este murdar și zburlit. Țepii de pe obraji au devenit un început de barbă în toată puterea cuvântului. Ține în mână o tabletă cu jocuri Zappit, din care se aude tema muzicală a jocului „La pescuit”: *La mare, la mare, la frumoasa mare.*

Încremenește cu ochii la soția lui întinsă pe jos în holul aflat la intrare.

— A terminat cu fitnessul, spune Brady cu aceeași afecțiune de mai devreme.

— *Ce-ai FĂCUT?* zbiară Babineau, de parcă n-ar fi evident.

Se repede la Cora și vrea să cadă în genunchi lângă ea, dar Brady îl apucă de subsuoară și îl ridică. N-o fi Al-Bibliotecă vreun culturist, dar cu siguranță că este cu mult mai puternic decât tânărul descărnat din rezerva 217.

— N-avem vreme de prostiile astea, spune Brady. Mucoasa Robinson trăiește, așa că trebuie să schimbăm planul.

Babineau se holbează la el, încearcă să-și adune gândurile, însă nu prea are ce. Mintea lui, pe vremuri atât de ascuțită, este boantă acum. Și numai omul ăsta este de vină.

— Uită-te la pești! îl îndeamnă Brady. Tu te uiți la peștii tăi și eu mă uit la ai mei și amândoi ne vom simți mai bine.

— Nu! spune Babineau.

Vrea să se uite la pești. Mereu vrea să se uite la ei, însă îi este teamă. Brady își toarnă propria-i minte în capul lui Babineau ca pe o apă murdară. Și, de fiecare dată când face asta, acolo rămâne tot mai puțin din nucleul personalității doctorului.

— Ba da, zice Brady. În seara asta trebuie să fii Dr. Z.

— Refuz!

— Nu ești în situația de a putea refuza. Se va afla curând ce s-a întâmplat aici. Și ai să te pomenești cu poliția la ușă. Sau chiar cu Hodges, și asta ar fi mult mai rău. Pentru că nu o să-ți citească drepturile, ci doar o să pocnească în cap cu pliciul lui. Pentru că-i o javră ticăloasă. Și pentru că tu ai avut dreptate. *Știe.*

— Nu vreau… nu pot…

Babineau își privește soția întinsă pe jos. Doamne, Dumnezeule, ochii ei! Ochii ăia bulbucați!

— Poliția n-o să-și închipuie niciodată… Sunt un medic cunoscut și respectat în orașul ăsta! Am fost căsătorit treizeci și cinci de ani cu ea!

— Ba Hodges o să-și închipuie. Și când lui Hodges îi intră ceva în cap, se transformă în blestematul ăla de Wyatt Earp. O să-i arate mucoasei poza ta. Ea o să se uite și o să zică da, uau, da, ăsta-i tipul care mi-a dat Zappit-ul la mall. Și, dacă i-ai dat ei un Zappit, înseamnă că i-ai dat unul și lui Janice Elerton. Ups! Plus că mai e și Scapelli.

Babineau privește în gol, încercând să perceapă toate ramificațiile acestui dezastru.

— Și mai sunt și medicamentele alea cu care m-ai îndopat. S-ar putea ca Hodges să fi aflat deja de ele, pentru că nu-i e jenă să dea șpagă acolo unde-i cazul și toate asistentele din Ghetou știu ce tratamente îmi dai. Este un secret cunoscut de toată lumea pentru că ție nu ți-a trecut prin cap să fii discret.

Și Brady clatină cu tristețe din capul lui Al-Bibliotecă.

— Din cauza aroganței tale nemăsurate.

— Vitamine!

Atât este în stare să rostească Babineau.

— Nici măcar polițaii ăia bătuți în cap nu vor crede asta, dacă o să facă rost de o citație care să le permită accesul la dosarele și computerele tale.

Brady aruncă o privire la trupul fără viață al Corei Babineau.

— Și mai este, desigur, și povestea asta cu nevastă-ta. Ce explicații crezi că ai să găsești?

— Îmi pare rău că n-ai murit înainte să ajungă cu tine la spital, scâncește Babineau. Ori pe masa de operație. Ești un *Frankenstein!*

— Faci o confuzie. Frankenstein îl chema pe creator, nu pe monstru, îl corectează Brady, cu toate că nu dă doi bani pe

talentele de creator ale doctorului.

Sigur, este posibil ca medicamentul experimental al lui Babineau să fi avut o oarecare contribuție la apariția acestor noi abilități ale sale, dar nu a avut nici în clin, nici în mânecă cu însănătoșirea lui. Este convins că meritul este numai și numai al lui. A fost un act de voință pură.

— Până una-alta, trebuie să facem o vizită și nu-i frumos să întârziem.

— La femeia-bărbat.

Babineau cunoștea termenul, numai că acum nu și-l mai poate aminti. Așa cum nu-și mai aduce aminte numele persoanei care este și femeie, și bărbat. Așa cum nu mai știe ce a mâncat la cină. Ori de câte ori pleacă Brady din mintea lui, nu pleacă cu mâna goală. Ia câte o bucățică din memoria lui. Din cunoștințele lui. Din *eul* lui.

— Bravo, la femeia-bărbat! Sau, ca să vorbim în termeni științifici, la *Ruggus munchus.*

— Nu!

Scâncetul a devenit o șoaptă.

— Am să rămân aici.

Brady ridică revolverul, a cărui țeavă se vede bine acum, printre resturile amortizorului improvizat.

— Dacă îți imaginezi că nu pot să mă descurc fără tine, să știi că faci o mare greșeală. Care o să fie și ultima.

Babineau nu spune nimic. Este doar un coșmar – un coșmar din care se va trezi curând.

— Hai să mergem, altminteri o să te găsească mâine menajera mort, lângă nevastă-ta. Vezi, Doamne, amândoi victime ale unei spargeri. Aș prefera să-mi termin treaba în calitate de Dr. Z – că trupul tău este cu zece ani mai tânăr decât al lui Z-Boy și în formă destul de bună –, dar voi face orice trebuie să fac. De altfel, ar fi foarte urât din partea mea să te las pe mâna lui Kermit Hodges. Este un om foarte rău,

Felix. Habar n-ai cât de rău.

Babineau se uită la bătrânul cu hanoracul peticit și îl vede pe Brady Hartsfield privind prin ochii apoși ai lui Al-Bibliotecă. Lui Babineau îi tremură buzele acoperite cu salivă. Ochii lui sunt plini de lacrimi. Brady își zice că, din cauza părului vâlvoi, Babuinul-Babineau arată exact ca Albert Einstein în poza aia în care fizicianul de renume mondial scoate limba.

— Cum de am ajuns aici? geme el.

— Așa cum ajunge toată lumea, îi răspunde cu blândețe Brady. Pas cu pas.

— Ce-ai avut cu fata aia? izbucnește Babineau.

— A fost o greșeală, spune Brady.

Îi este mai ușor să mărturisească asta, decât să recunoască adevărul: că nu mai avea răbdare. Voia neapărat s-o scoată din peisaj pe surioara negroteiului-frizer-de-gazon, cât încă mai era importantă pentru cei din jur.

— Acum, termină cu tâmpeniile și uită-te la peștișorii ăia! Știi bine că vrei să te uiți.

Vrea. Asta-i partea cea mai rea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le știe acum Babineau, da, vrea să se uite.

Așa că se uită la pești.

Așa că ascultă cântecelul.

Și, după o vreme, se duce în dormitor ca să se îmbrace și să scoată niște bani din seif. Mai face un singur drum înainte să iasă din casă. Dulăpiorul de medicamente din baie este foarte bine aprovizionat, atât jumătatea Corei, cât și jumătatea lui.

Se urcă în BMW-ul lui Babineau, abandonând deocamdată Chevroletul cel rablagit. Îl abandonează și pe Al-Bibliotecă. Acesta a adormit pe canapea.

2

În timp ce Cora Babineau deschide ușa de la intrare pentru ultima oară în viața ei, Hodges se află în livingul familiei Scott, în casa de pe Allgood Place, la o stradă distanță de Teaberry Lane, unde locuiește familia Robinson. Înainte să coboare din mașină, a înghițit două analgezice și nu se simte chiar atât de rău.

Dinah Scott stă pe canapea, flancată de părinții ei. În seara asta pare mai în vârstă, nu de doar cincisprezece ani, pentru că tocmai ce s-a întors de la repetiția care a avut loc la liceul din zona de nord a orașului, unde Clubul de Teatru pune în scenă musicalul *The Fantasticks.* Angie Scott i-a destăinuit lui Hodges că fiica sa va da lovitura cu rolul Luisei. (Vorbele astea au făcut-o pe Dinah să-și dea ochii peste cap.) Hodges stă vizavi de ele, pe un fotoliu de la La-Z-Boy, foarte asemănător cu acela pe care îl are acasă. Fotoliul este cam desfundat, de unde Hodges deduce că s-a așezat pe locul preferat al lui Carl Scott.

Pe măsuța din fața canapelei se află un Zappit verde-intens. Dinah l-a adus foarte repede din camera ei, fapt care-i dă de înțeles lui Hodges că nu îl ascunsese sub echipamentul de sport din debara și nici nu-l aruncase sub pat, să se umple de praf. Nici nu-l uitase în dulapul de la școală. Nu, îl avea la îndemână. Ceea ce însemna că îl folosise, chiar dacă i se părea „antic și de demult".

— Barbara Robinson m-a trimis la dumneavoastră, le spune el. A fost lovită de un camion…

— 'ai de capul meu! exclamă Dinah, ducându-și mâna la gură.

— Se simte bine, spune Hodges. N-are decât o fractură la picior. O țin peste noapte la spital ca să vadă cum evoluează, dar mâine se duce acasă și probabil că săptămâna viitoare o să vină la școală. Și o să vă semnați pe ghipsul ei, dacă mai există obiceiul ăsta.

Angie își cuprinde fiica de după umeri.

— Ce legătură are accidentul Barbarei cu jocul lui Dinah?

— Avea și Barbara unul exact la fel și a avut o experiență neplăcută cu el.

Nu-i o minciună, pentru că se bazează pe informațiile date de Holly în timp ce venea încoace.

— Traversa strada, s-a dezorientat o clipă și bum. Noroc că a împins-o un băiat, că altfel ar fi putut s-o pățească mult mai rău.

— Iisuse! oftează Carl.

Hodges se apleacă puțin și se uită la Dinah.

— Nu știu câte dintre dispozitivele astea sunt defecte, dar, din ce i s-a întâmplat lui Barb și din alte două cazuri pe care le cunoaștem, este clar că unele dintre ele nu sunt tocmai în regulă.

— Să-ți fie învățătură de minte! îi spune Carl fiicei sale. Să ai mai multă grijă când mai primești ceva gratis.

Recomandarea aceasta scoate la iveală o altă strâmbătură din patrimoniul adolescentin.

— Mă interesează, continuă Hodges, cum l-ai obținut pe al tău. Este destul de bizar, deoarece firma Zappit nu a vândut prea multe. A dat faliment și a fost preluată de o altă companie care și ea a dat faliment acum doi ani, în aprilie. În mod normal, tabletele Zappit ar fi trebuit să fie reținute ca să acopere pierderile…

— Sau distruse, intervine Carl. Așa se procedează cu volumele broșate.

— Sunt la curent cu această practică, spune Hodges. Deci, Dinah, cum ai *făcut rost* de tableta asta?

— De pe un website, răspunde fata. N-o să am necazuri, nu? N-am știut, dar tati zice mereu că necunoașterea legii nu-i o scuză.

— Nu ai absolut niciun necaz, o asigură Hodges. Cum se

chema website-ul ăsta?

— badconcert.com. L-am căutat pe telefon după ce m-a sunat mami la repetiție și mi-a zis că veniți la noi, dar nu l-am mai găsit. A dispărut. Probabil că au dat toate Zappit-urile pe care le mai aveau.

— Sau au aflat și ei că sunt periculoase și și-au făcut bagajele și au dispărut fără să avertizeze pe nimeni, spune furioasă Angie Scott.

— Cât de rău te poate afecta chestia asta? vrea să știe Carl. L-am demontat când l-a adus Dee din camera ei. Și nu-i nimic în el, în afară de patru baterii reîncărcabile.

— Nu mă pricep la lucruri din astea, spune Hodges.

În ciuda medicamentelor luate, a început să-l doară iarăși stomacul. Deși nu stomacul este problema, ci un organ din vecinătatea lui, lung de doar cincisprezece centimetri. După întâlnirea cu Norma Wilmer, a căutat pe Internet rata de supraviețuire în cazul cancerului pancreatic. Doar șase la sută dintre pacienții cu acest diagnostic au reușit să mai trăiască încă cinci ani. Asta nu-i tocmai o veste care să-ți dea speranțe.

— Nici până acum n-am reușit să-mi reprogramez iPhone-ul ca să schimb sunetul pentru mesajele primite și să nu mai sperii oamenii din jur. Că n-au nicio vină.

— Vi-l schimb eu, se oferă Dinah. E floare la ureche. Pe telefonul meu am pus Crazy Frog[42].

— Mai întâi povestește-mi despre website-ul ăla.

— A fost un mesaj pe Twitter, da? Mi-a zis cineva de la școală despre el. A fost preluat pe o mulțime de site-uri de socializare. Pe Facebook… Pinterest… Google Plus… știți la ce mă refer.

Hodges habar nu are, însă dă din cap.

[42] Sunet strident și enervant pentru telefon din desenul animat cu același titlu (n.tr.).

— Nu-mi aduc aminte cuvânt cu cuvânt mesajul. Mesajele astea nu trebuie să aibă decât maximum o sută patruzeci de semne. Știți și asta, da?

— Evident! răspunde Hodges, deși are o vagă idee despre ce anume este Twitterul.

Îi vine să-și ducă mâna stângă la locul dureros, dar se stăpânește.

— Mesajul ăsta zicea ceva de genul…

Dinah închide ochii. Atitudine cam teatrală, dar să nu uităm că tocmai ce s-a întors de la o *repetiție.*

— „Vești naspa, un tip a anulat concertul 'Round Here. Vrei și vești mișto? Poate un cadou moca? Intră pe badconcert.com."

Deschide ochii.

— Probabil că nu scria chiar așa, dar ați prins ideea.

— Da, am prins-o, zice Hodges, notându-și în carnețel numele website-ului. Și ai intrat pe el…

— Normal! Mulți copii intră acolo. Mi s-a părut nostim. Era și un videoclip scurt cu hitul de acum câțiva ani al trupei 'Round Here. Se cheamă *Sărutări lângă roata mare* și, după vreo douăzeci de secunde, se aude o explozie și după aia o voce începe să măcăne ca o rață: „La dracu', s-a anulat spectacolul!"

— Mie nu mi se pare deloc nostim, spune Angie. Puteați să muriți acolo.

— Probabil că mai scria și altceva, zice Hodges.

— Sigur. Scria că au fost cam două mii de copii, cei mai mulți la primul lor concert. Și toți au fost lipsiți de o experiență cu care te întâlnești doar o dată în viață. Dar nu cu cuvintele astea.

— Cred că ne dăm și singuri seama ce cuvinte erau, scumpa mea, spune Carl.

— Și după aia mai zicea că sponsorul trupei 'Round Here a

primit o groază de tablete Zappit și că vrea să le împartă copiilor. Ca să-i ierte lumea pentru ce s-a întâmplat la concertul ăla.

— Dar concertul a fost acum aproape șase ani, spune bănuitoare Angie.

— Mda. Cam ciudat, dacă stai să te gândești mai bine.

— Dar tu n-ai făcut-o, spune și Carl. Tu nu te-ai gândit mai bine.

Dinah se îmbufnează și ridică din umeri.

— Ba m-am gândit, da' mi s-a părut că totul e în regulă.

— Puteau fi ultimele tale cuvinte, îi zice Carl cu ironie.

— Așa, și după aia ce ai făcut? o întreabă Hodges. Ți-ai dat numele și adresa și ai primit chestia aia (arată spre Zappit) prin poștă?

— A fost nevoie să fac mai multe, spune Dinah. Trebuia să poți să dovedești că ai fost la concert. Așa că m-am dus la mama lui Barb. O cunoașteți și dumneavoastră. Tanya.

— De ce?

— După pozele de atunci. Am făcut și eu, dar nu știu pe unde le-am pus.

— Zici că a trecut taifunul prin camera ei, spune Angie, căreia i-a venit rândul să-și dea și ea ochii peste cap.

Durerea din abdomenul lui Hodges s-a transformat într-un fel de pulsație surdă.

— Ce poze, Dinah?

— Să vedeți. Pe noi ne-a dus la concert Tanya – nu se supără dacă-i zicem așa. Am fost eu, Barb, Hilda Carver și Betsy.

— Betsy și mai cum?

— Betsy DeWitt, îl lămurește Angie. Noi, mamele, ne-am înțeles să tragem la sorți cine să le ducă pe fete. Tanya a pierdut. Au mers cu mașina lui Ginny Carver, e un break și-i mai încăpător.

Hodges dă din cap ca să-i arate că a înțeles.

— Mă rog, și, când am ajuns acolo, continuă Dinah, Tanya ne-a făcut poze. Trebuia *neapărat* să avem poze. Acum mi se pare o prostie, dar eram mici pe vremea aia. Acum îmi plac Mendoza Line și Raveonettes, da' atunci eram topite toate după băieții de la 'Round Here. Mai ales după Cam, solistul. Tanya ne-a făcut pozele cu telefoanele noastre. Ba nu, cu telefonul ei. Nu mai știu. Însă după aia ni le-a trimis tuturor, numai că eu nu le-am găsit pe ale mele.

— Deci trebuia să trimiți o poză website-ului ăluia ca dovadă că ai fost la concert.

— Da, prin e-mail. Mi-a fost teamă că n-o să se vadă decât că stăm în fața mașinii doamnei Carver și că n-o să fie de ajuns, dar mai erau două poze în care se vedea Sala Mingo în spatele nostru, cu lumea care aștepta să intre. Mi-am zis că nici astea nu o să convingă, pentru că nu se vedea afișul cu numele trupei. Da' uite că i-au convins și, după o săptămână, am primit un pachet prin poștă și în el era Zappit-ul.

— Pe pachet era trecută cumva și adresa expeditorului?

— Îhî. Nu-mi aduc aminte numărul de la căsuța poștală, dar firma se chema Sunrise Solutions. Probabil că ăștia erau sponsorii turneului.

Posibil, își spune Hodges. Pentru că respectiva companie încă nu dăduse faliment. Dar el nu prea crede povestea cu sponsorul.

— Pachetul a fost trimis din orașul nostru?

— Nu mai știu.

— Mie mi se pare că da, intervine Angie. Că eu am luat plicul de pe jos și l-am aruncat la gunoi. Eu sunt subreta în casa asta, așa să știți.

— Scuuuze, se miorlăie Dinah.

Hodges notează în carnețel: *Sunrise Solutions cu sediul în*

NYC, dar pachet expediat loco.

— Când s-a întâmplat toată povestea asta, Dinah?

— Am auzit de chestia de pe Twitter și am intrat pe website anul trecut. Nu mai țin minte, dar știu că era înainte de vacanța de Ziua Recunoștinței. Și, v-am zis, l-am primit imediat. M-am și mirat.

— Deci ai Zappit-ul cam de două luni.

— Da.

— Și n-ai avut nicio surpriză neplăcută.

— Nimic.

— Dar ți s-a întâmplat vreodată, în timp ce te jucai cu el – să zicem că jucai chiar jocul ăla cu peștii, „La pescuit" – să ți se pară că nu mai știi unde te afli?

Domnul și doamna Scott par speriați, dar Dinah schițează un zâmbet indulgent.

— Adică dacă m-am simțit hipnotizată? Hocus-pocus-preparatus?

— Nu știu exact cum, dar, da, să zicem că hipnotizată.

— Nu, răspunde veselă fata. Plus că „La pescuit" e un joc tâmpit. De copii mici. Trebuie să folosești chestia aia de lângă taste, care ține loc de joystick, ca să mânuiești undița Pescarului Joe, înțelegeți? Și primești puncte pentru fiecare pește prins. Da' e prea ușor. Mă mai uit la el din când în când doar ca să văd dacă peștii roz au primit și ei numere.

— Numere?

— Da. În scrisoarea care a venit odată cu pachetul se explica cum stă treaba cu peștii ăștia. Mi-am lipit-o pe panoul de pe perete, pentru că aș vrea să câștig premiul. E o bicicletă cu motor. Vreți să o vedeți?

— Sigur că da.

Fata o ia la fugă pe scară, spre camera ei. Hodges profită de această pauză și cere permisiunea să meargă la baie. Odată ajuns acolo, se descheie la cămașă și își studiază

abdomenul. Parcă e puțin mai umflat în partea stângă și parcă e mai fierbinte în zona aia. Însă, la fel de bine, ar putea să i se pară. Trage apa și mai înghite două pastile. Acum ți-e mai bine? Își întreabă el zona dureroasă. Nu poți să taci puțin și să mă lași să-mi termin treaba?

Dinah și-a șters mare parte din machiaj, iar acum lui Hodges îi este ușor să și-o imagineze la vârsta de nouă sau zece ani, împreună cu celelalte trei fetițe la primul concert din viața lor, emoționate și săltărețe ca pop-cornul la microunde. Îi întinde scrisoarea.

În partea de sus a foii se vede un soare la răsărit, peste care se arcuiesc cuvintele SUNRISE SOLUTIONS. Nimic ieșit din comun în această privință. Numai că Hodges nu a văzut niciodată un asemenea logo. Parcă-i făcut de un amator, nu prea talentat la desen. Scrisoarea este una standard, căreia i s-a adăugat numele fetei ca să-i dea o tentă mai personală. Nu că ar reuși să păcălească pe cineva în vremurile astea, își zice Hodges, când totul este personalizat la grămadă.

Dragă Dinah Scott!

Felicitări! Sperăm că te vei distra cu tableta Zappit, pe care sunt încărcate 65 de jocuri distractive și antrenante. De asemenea, este dotată și cu Wi-Fi, așa că poți intra fără probleme pe site-urile tale preferate și poți descărca tot felul de cărți, în calitate de Membră a Cercului Literar Sunrise! Primești acest CADOU GRATUIT drept compensație pentru concertul pe care l-ai ratat, dar sperăm că vei povesti tuturor prietenilor tăi despre minunata experiență cu tableta Zappit. Dar surprizele nu se opresc aici! Verifică din când în când programul demonstrativ al jocului „La pescuit” și nu uita să atingi cu degetul peștii roz, pentru că într-o zi – ai să fii uimită când ai să vezi! – ei se vor transforma în

numere! Dacă numerele peștilor atinși de tine vor da una dintre sumele de mai jos, vei câștiga PREMIUL CEL MARE! Însă acele numere sunt vizibile doar o perioadă foarte scurtă de timp, așa că VERIFICĂ MEREU! Nu pierde distracția și păstrează legătura cu ceilalți membri ai „Clubului Zappit"pe zeetheend.com, unde îți vei putea revendica premiul dacă faci parte dintre norocoși! Mulțumiri din partea Sunrise Solutions și a echipei Zappit!

Urma o semnătură indescifrabilă, mai mult o mâzgălitură. Iar dedesubt:

Numerele norocoase pentru Dinah Scott:

1034 = bon valoric de 25 $ la magazinul de confecții Deb
1781 = card cadou, de 40 $, pentru Sala de Jocuri Atom
1946 = voucher, în valoare de 50 $ la cinematograful Carmike
7459 = scuter Wave, 55 $ cmc (Marele Premiu)

— Și tu chiar ai crezut aiurelile astea? întreabă Carl Scott.

Cu toate că întrebarea este acompaniată de un zâmbet, pe Dinah o umflă plânsul.

— Ai dreptate, sunt o proastă, împușcă-mă.

Carl o ia în brațe și o sărută pe tâmplă.

— Știi ceva? La vârsta ta și eu aș fi pus botul.

— Ai verificat peștii roz, Dinah? o întreabă Hodges.

— Da, o dată sau de două ori pe zi. Să știți că era mai greu decât jocul, pentru că ăia roz sunt foarte rapizi. Trebuie să te concentrezi tare.

Normal că trebuie, își zice Hodges. Toată povestea i se pare din ce în ce mai urâtă.

— Dar n-ai văzut niciun număr, nu?

— Nimic, până acum.

— Pot să-l iau eu? întreabă el, arătând spre Zappit.

Vrea să-i spună că i-l va înapoia mai târziu, dar se abține. Nu crede că i-l va mai da înapoi.

— Și scrisoarea?

— Cu o condiție, spune fata.

Pe Hodges l-a mai lăsat durerea, așa că este în stare să schițeze un zâmbet.

— Orice dorești, draga mea.

— Uitați-vă din când în când după peștii ăia roz. Că o să iau *premiul* dacă apare vreunul dintre numerele mele.

— S-a făcut, spune Hodges, gândind: Ai dreptate, Dinah, cineva chiar vrea să-ți dea un premiu, numai că mă îndoiesc foarte tare că ar fi vorba despre vreun scuter sau un voucher la cinema.

Ia Zappit-ul și scrisoarea și se ridică în picioare.

— Vreau să vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Cu multă plăcere, îi răspunde Carl. Iar atunci când veți afla ce mama naibii se petrece, o să ne spuneți și nouă?

— Evident, spune Hodges. Încă ceva, Dinah. Și, dacă întrebarea mea ți se pare prostească, te rog să-ți aduci aminte că am aproape șaptezeci de ani.

Fata zâmbește.

— Domnul profesor Morton ne zice că singurele întrebări prostești sunt…

— Cele pe care nu le pui, sigur că da. Așa gândesc și eu. Deci, uite ce vreau să te întreb: toți elevii de la liceul tău știu de povestea asta, corect? Știu despre tabletele gratuite, despre peștii cu numere și despre premii?

— Nu numai elevii de la școala mea, ci toți elevii din oraș. Twitter, Facebook, Pintrest, Yik Yak… așa *lucrează* firma asta.

— Și dacă ai fost la concertul acela și ești în stare să dovedești asta, poți primi una dintre aceste tablete.

— Îhî.

— A primit și Betsy DeWitt una?

Dinah se încruntă.

— Nu. Și asta-i cam aiurea, pentru că ea avea toate pozele din seara concertului și a postat una pe website-ul ăla. Dar se mocăie mereu așa de mult… și a trimis poza aia după ce am trimis-o eu pe a mea. Și n-a primit nimic. Poate că se epuizaseră Zappit-urile. Să se învețe minte: nu te miști repede, pierzi.

Hodges mulțumește din nou soților Scott pentru că și-au făcut timp să-l primească, îi urează lui Dinah succes cu piesa de teatru și traversează aleea spre locul unde și-a lăsat mașina. E atât de frig înăuntru, că-și vede aburul respirației. Și îl apucă iar durerea, își anunță revenirea prin patru zvâcnete foarte intense. Cu dinții încleștați, Hodges le așteaptă să înceteze și încearcă să se convingă că asemenea junghiuri sunt de natură psihosomatică, deoarece acum știe ce are. Însă nici el nu crede asta. Dintr-odată, două zile i se par o perioadă mult prea lungă până la începerea tratamentului, dar va avea răbdare. Trebuie să aibă, pentru că acum i-a venit o idee și mai îngrozitoare. O idee căreia Pete Huntley nu i-ar da crezare, iar Izzy Jaynes ar zice că trebuie dus de urgență la cel mai apropiat balamuc. Nici lui Hodges nu-i prea vine să creadă, numai că informațiile încep să se îmbine într-un întreg și, chiar dacă imaginea este una absolut absurdă, ea are totuși o anumită logică malițioasă.

Își pornește Priusul și se îndreaptă spre casă, de unde are de gând să o sune pe Holly și să o roage să afle dacă vreun turneu al trupei 'Round Here a fost vreodată sponsorizat de Sunrise Solutions. Apoi o să se uite la televizor. Iar atunci când nu va mai putea să mimeze interesul față de ce se

întâmplă pe ecran se va duce la culcare și va sta treaz în pat, în așteptarea dimineții.

Însă îl macină curiozitatea în legătură cu Zappit-ul verde.

Și se pare că îl macină mult prea tare ca să mai aibă răbdare. La jumătatea drumului dintre Allgood Place și Harper Road, virează către un centru comercial, oprește în fața unei curățătorii deja închise și pornește gadgetul. Ecranul se face alb, apoi pe el apare un **Z** roșu, care se face din ce în ce mai mare până când înroșește totul în jur. După o clipă ecranul redevine alb și pe el apare un mesaj: BINE AI VENIT ÎN LUMEA **ZAPPIT!** NE PLACE SĂ NE JUCĂM! CA SĂ ÎNCEPI, APASĂ ORICE TASTĂ SAU ATINGE ECRANUL CU DEGETUL!

Hodges apasă ecranul și pe el apar simbolurile jocurilor în rânduri ordonate. Unele sunt variantele pentru tabletă ale jocurilor de demult, pe care le juca Allie la mall când era mică: Invadatorii spațiali, Donkey Kong, Pac-Man și gagicuța lui galbenă și năstrușnică, doamna Pac-Man. Mai sunt și diferite versiuni de *Solitaire,* de care devenise dependentă Janice Ellerton; plus o mulțime de alte chestii despre care Hodges n-a auzit în viața lui. Atinge din nou ecranul și uite ce căuta: între Spelltower și Defilarea pe podium a lui Barbie se află jocul „La pescuit". Inspiră adânc și atinge simbolul.

CĂUTĂM JOCUL **LA PESCUIT,** îl anunță ecranul. Un cerculeț se învârtește vreo zece secunde (lui Hodges i se pare că durează mai mult), după care apare programul demonstrativ. Peștii înoată înainte și înapoi, fac lupinguri și diagonale. Din gurile și cozile lor se ridică bule de aer. Apa este verzuie spre suprafață și albastră în josul ecranului. Se aude un cântecel pe care Hodges nu-l recunoaște. Stă cu ochii la ecran și tot așteaptă să simtă ceva, cel mai probabil un fel de somnolență.

Peștii sunt roșii, verzi, albaștri, aurii, galbeni. Chipurile

pești tropicali, dar nu au nimic din hiperrealismul[43] pe care Hodges l-a observat în reclamele la Xbox și PlayStation. În esență, peștii ăștia de aici sunt niște desene animate destul de naive. Nu-i de mirare că Zappit-urile n-au avut succes pe piață, își zice el. Dar, bine, sigur, mișcările peștilor au ceva ușor hipnotic – înoată singuri, în perechi sau în cârduri multicolore de câte șase.

Și – bingo! – uite și unul roz. Hodges vrea să-l atingă, dar peștele se mișcă nițeluș cam prea repede și nu-l nimerește.

— La naiba! mormăie el.

Ridică o clipă privirea la vitrina întunecată a curățătoriei, pentru că acum chiar se simte puțin somnoros. Se lovește ușor pe obrazul stâng, după care și pe cel drept cu palma neocupată cu tableta. Apoi privește din nou la ecran. Au apărut și mai mulți pești, care înoată în toate direcțiile, alcătuind modele complicate.

Uite încă unul roz. De această dată reușește să-l atingă înainte să dispară prin stânga ecranului. Peștele sclipește o dată (de parcă ar vrea să-i spună: Bravo, Bill, m-ai prins!), dar nu apare niciun număr. Hodges așteaptă cu ochii în patru la peștii de pe ecran. Când apare altul roz, îl atinge din nou. Nici acum nu apare niciun număr. Acolo nu-i decât un pește roz, fără corespondent în lumea reală.

Acum cântecelul parcă se aude mai tare și, totodată, mai tărăgănat. Hodges își spune: Cu siguranță are un efect. Unul slab și probabil pur întâmplător, dar el există, nu are cum să nege asta.

Apasă butonul de oprire. Pe ecran apar cuvintele MULȚUMIM CĂ TE-AI JUCAT. SPERĂM SĂ NE REVEDEM CURÂND. Și se face negru. Hodges se uită la ceasul de pe bordul mașinii și constată surprins că a stat cu ochii la

[43] Curent din artele vizuale, apărut după 1950, care duce naturalismul la maximum (n.tr.).

Zappit mai bine de zece minute. Lui i s-a părut că n-au trecut decât două sau trei. Cel mult cinci. Dinah nu i-a spus că timpul trece mult mai repede atunci când te uiți la programul demonstrativ al jocului „La pescuit”. Dar nici el nu s-a gândit s-o întrebe, nu? Este la fel de adevărat că a luat și două analgezice destul de puternice, care probabil că au jucat un rol în povestea asta. Dacă tot este să dea vina pe ceva.

Dar nu pe numere. Pentru că nu a apărut niciunul.

Peștii roz au fost doar niște pești roz.

Hodges pune Zappit-ul în buzunarul de la haină, lângă telefon. După care pornește spre casă.

3

Freddi Linklatter, fosta colegă a lui Brady în ale reparatului de computere, de dinainte ca întreaga lume să descopere că Brady Hartsfield este un monstru, stă la masa din bucătărie și învârtește între degete o sticlă plată și argintie, de buzunar, în timp ce îl așteaptă pe domnul cu servieta dichisită.

Zice că-l cheamă Dr. Z, dar Freddi nu-i proastă. Cunoaște numele care se potrivește cu inițialele de pe servietă: FB – Felix Babineau, șeful Secției de Neurologie de la Kiner.

Oare el știe că *ea* știe? Probabil că da, dar nu-i pasă. Totuși, i se pare ciudat. *Foarte.* Tipul e sărit de șaizeci de ani, un veritabil domn de pe vremuri, însă-i amintește de cineva cu mult mai tânăr. Îi amintește de pacientul cel mai cunoscut (în sens negativ, de fapt) al doctorului Babineau.

Cerc-în-cerc-în-cerc se învârtește sticla. Pe fiecare latură a ei scrie *GH & FL pe viață.* „Pe viață” a durat cam doi ani, iar Gloria Hellis a dispărut din peisaj de destul timp. Babineau – sau Dr. Z, cum îi place lui să-și spună – a avut de-a face cu

dispariția ei.

— Îți dau fiori, i-a zis Gloria. Și moșul, și banii. Sunt prea mulți. Nu știu în ce te-ai băgat, Fred, dar mai devreme sau mai târziu o să ai multe de pătimit din cauza asta și eu nu vreau să devin o victimă colaterală.

Desigur, alt motiv era că Gloria cunoscuse pe altcineva – o persoană nițeluș mai arătoasă decât Freddi, care are corpul format numai din unghiuri și obrajii scofâlciți și tenul ciupit de vărsat –, dar nu voia să vorbească despre asta, nu, cu niciun chip.

Cerc-în-cerc-în-cerc se învârtește sticla.

Totul i s-a părut atât de simplu la început. Și cum să refuze banii ăia? Nu reușise să pună nimic deoparte cât timp lucrase în Patrula Cibernetică de la Discount Electronix, iar din slujba de IT-ist independent – de după ce magazinul s-a închis – câștigă doar cât să nu moară de foame. Poate că lucrurile n-ar fi stat chiar așa dacă ar fi fost o persoană sociabilă și ar fi știut cum să comunice cu oamenii – reprosul acesta i-l făcea mereu Anthony Frobisher, fostul ei șef. Din păcate, nu a excelat niciodată în domeniul acesta. Când bășinosul ăla, care își zicea Z-Boy, i-a făcut oferta (și, măi, frate, a fost *pe bune* o manipulare ca la carte), ei i s-a părut a fi un dar din partea Lui Dumnezeu. Pe vremea aia locuia într-un apartament de tot rahatul în zona de sud a orașului, cunoscută drept Paradisul Țopârlanilor; și rămăsese în urmă cu chiria, în ciuda banilor primiți deja de la individul ăla. Ce să fi făcut? Să fi refuzat cinci mii de dolari? Hai să fim serioși!

Tipul întârzie, poate nici nu mai vine. Ce bine ar fi!

Își aduce aminte cum bășinosul a aruncat o privire rapidă prin apartamentul ei de două camere, a observat că-și ținea mai toate lucrurile personale în pungi de hârtie cu mânere (se pregătise deja să-și petreacă nopțile sub autostradă).

— Ai nevoie de o locuință mai mare, i-a zis el.

— Sigur, iar fermierii din California au nevoie de ploaie.

Își mai aduce aminte că s-a uitat în plicul pe care i l-a dat tipul, își aduce aminte cum a frunzărit bancnotele de cincizeci și nu a uitat ce sunet reconfortant au scos.

— Foarte drăguț, dar, după ce am să mă achit de toate datoriile, n-o să-mi mai rămână mare lucru.

Sigur, putea să le dea țeapă multora dintre aceia cărora le datora bani, însă bășinosul nu trebuia să știe asta.

— Ai să primești mai mulți, iar șeful meu o să-ți facă rost de un apartament unde s-ar putea să-ți ceară să primești anumite mărfuri.

Vorbele astea au declanșat alarma.

— Dacă-i vorba despre droguri, eu zic s-o lăsăm baltă.

Și i-a întins plicul cu bani, cu toate că i se frângea inima.

Cu un rictus de dispreț, tipul l-a refuzat.

— Niciun drog. Nu ți se va cere să semnezi de primire pentru ceva ilegal.

Așa a ajuns aici, în apartamentul ăsta din apropierea lacului. Nu că s-ar vedea bine lacul de la etajul al șaselea și nu că locul ăsta ar fi un palat. Nici vorbă, mai cu seamă iarna. Abia dacă întrezărește licărirea apei printre clădirile mai noi, mai drăguțe și mai înalte. Însă vântul reușește să-și facă loc printre ele, iar în ianuarie vântul ăsta e al naibii de *rece.* A programat termostatul ăla de toată jena la douăzeci și șase de grade, dar tot trebuie să stea îmbrăcată cu trei tricouri cu mâneci lungi și cu izmene pe sub blugi. Însă Paradisul Țopârlanilor a rămas în urmă, iar asta-i mare chestie. Însă întrebarea rămâne: este de ajuns?

Cerc-în-cerc-în-cerc se învârtește sticla argintie. *GH & FL pe viață.* Numai că nimic nu-i „pe viață”.

Tresare când aude bâzâitul interfonului. Ia sticla – singura amintire din vremurile fericite alături de Gloria – și se

îndreaptă spre hol. Își înfrânează tentația de a vorbi cu accentul de spion rus, la care se pricepe atât de bine. Pentru că individul – indiferent cum și-ar zice: Dr. Babineau sau Dr. Z – este nițel cam înspăimântător. Nu înspăimântător ca un traficant de droguri din Paradisul Țopârlanilor, ci înspăimântător într-un cu totul alt fel. Mai bine să se poarte normal, să termine cât mai repede și să se roage la Dumnezeu că n-o să intre într-o belea prea mare dacă o dă în bară.

— Ești faimosul Dr. Z?

— Bineînțeles.

— Ai întârziat.

— Te reții de la vreo treabă importantă, Freddi?

Nu, n-are nicio treabă importantă. În ultima vreme nu mai face nimic important.

— Ai adus banii?

— Firește.

Tonul este nervos. Bășinosul ăla rablagit, alături de care intrase în afacerea asta prostească, are același fel iritat de a vorbi. Moșul și Dr. Z nu seamănă deloc, dar *vorbesc* la fel și ea s-a întrebat nu o dată dacă nu cumva sunt frați. Însă amândoi seamănă la vorbă și cu altcineva, cu vechiul ei coleg de la muncă. Acela care s-a dovedit a fi Domnul Mercedes.

Freddi nu mai vrea să se gândească la asta, așa cum nu mai vrea să se gândească nici la multele dăți când a accesat ilegal diferite computere, la cererea Dr. Z. Apasă butonul interfonului și îl lasă să intre.

Se duce la ușă să îl aștepte. Ia o gură de scotch ca să prindă curaj și îndeasă sticla în buzunarul de la piept al celui de-al doilea tricou din cele trei pe care le poartă. Apoi bagă mâna în buzunarul tricoului de dedesubt, unde își ține dropsurile mentolate. Sincer, crede că tipului i s-ar rupe în paișpe dacă ar simți-o că miroase a băutură, dar este un

reflex căpătat în perioada când lucra la Discount Electronix și mai lua câte o gură de tărie. Dar, ce să-i faci, năravul din fire n-are lecuire, parcă așa se zice. Își scoate pachetul de Marlboro din buzunarul tricoului de deasupra și își aprinde o țigară. Și asta va masca mirosul de alcool, plus că o va liniști puțin. Iar dacă el nu suportă fumatul pasiv, ghinionul lui.

— Gagiul ăsta te-a instalat într-un apartament drăguț și ți-a dat aproape treizeci de mii de dolari în ultimul an și jumătate, comentase Gloria. Cam mult mălai pentru o treabă pe care o poate face chiar și în somn orice hacker care știe cu ce se mănâncă afacerea asta. Cel puțin, așa zici tu. Deci, de ce te-a ales pe *tine?* Și de ce îți dă atât de mult?

Alte chestii la care Freddi nu vrea să se gândească.

Totul a pornit de la poza cu Brady și maică-sa. Freddi a găsit-o în magazia de la Discount Electronix, la puțin timp după ce li se spusese că urma să fie închis magazinul lor din mallul Birch Hill. Probabil că șeful lor, Anthony „Tones" Frobisher, o găsise în dulapul lui Brady și o azvârlise acolo imediat după ce lumea întreagă aflase că Brady Hartsfield era josnicul Ucigaș cu Mercedes. Freddi nu s-a dat în vânt după Brady (cu toate că, la vremea respectivă, *au avut* câteva discuții pline de miez despre identitatea sexuală). A cedat primului impuls atunci când a luat poza aia și i-a dus-o la spital. Iar următoarele vizite au fost rodul curiozității și al orgoliului. Pentru că Brady reacționase la vederea ei. Îi *zâmbise.*

— Te-a recunoscut, i-a zis noua asistentă-șefă, Scapelli, după una dintre vizite. Este ceva ieșit din comun.

Când Scapelli a înlocuit-o pe Becky Helmington, Freddi își dăduse deja seama că misteriosul Dr. Z, care o aproviziona cu bani, era în realitate Dr. Felix Babineau. Nici la asta n-a vrut să se gândească. Și nici la cutiile pe care le primea din orașul Terre Haute prin UPS. Și nici la faptul că ea era un

hacker care spărgea tot felul de conturi. Astfel a devenit expertă în non-gândire – pentru că, odată ce te apuci să gândești, n-ai cum să nu faci anumite conexiuni. Și totul din cauza blestematei ăleia de poze. Acum Freddi regretă că a cedat impulsului, dar trebuie să recunoască câtă dreptate avea mama ei când îi zicea: Te repezi ca fata mare la măritat.

Aude pași pe holul clădirii. Deschide ușa înainte ca musafirul ei să sune la sonerie și întrebarea îi iese din gură fără să vrea:

— Spune-mi drept, Dr. Z, tu ești Brady?

4

Hodges nici nu apucă să intre bine în casă și să-și scoată paltonul, că telefonul începe să sune.

— Bună, Holly!

— Te simți bine?

Își dă seama că toate apelurile ei de acum înainte vor începe cu aceste cuvinte. Mă rog, oricum e mai bine decât să audă: Da' mori odată, nenorocitule!

— Da, binișor.

— Mai stăm o singură zi și după aia începi tratamentul. Și te ții de el. Orice ți-ar zice doctorii să faci tu ai să faci.

— Nu-ți mai face atâtea griji. Înțelegerea e înțelegere.

— N-am să-mi mai fac griji decât atunci când am să te știu scăpat de cancer.

Nu spune asta, Holly, oftează el în gând și închide ochii plini de lacrimi neașteptate. Nu, nu, nu spune asta.

— Jerome ajunge diseară. M-a sunat din avion ca să mă întrebe cum se simte Barbara și eu i-am povestit tot ce mi-a zis ea. O să aterizeze la unsprezece. Bine că a plecat de acolo, pentru că au zis la meteo că se anunță o furtună. Cică una destul de rea. M-am oferit să-i închiriez o mașină, așa cum îți

închiriez și ție când pleci din oraș. Nu e deloc greu, pentru că o plătim din contul firmei…

— Pe care îl avem doar pentru că m-ai bătut tu la cap. Știu, crede-mă că știu.

— Dar n-are nevoie de mașină. Îl ia tatăl lui de la aeroport. Se duc la Barbara mâine-dimineață la opt și o iau acasă dacă îi vor lăsa medicii. Mai zice că o să ajungă la noi, la birou, cam pe la zece.

— Foarte bine, spune Hodges, ștergându-se la ochi.

Nu-și dă seama la ce i-ar putea ajuta Jerome, dar se bucură că-l va vedea.

— Și dacă mai poate afla ceva de la Barbara despre gadgetul ăla nenorocit…

— L-am rugat s-o mai întrebe și el. Ai luat Zappit-ul de la Dinah?

— Da. Și l-am testat. Cu siguranță se întâmplă ceva cu programul demonstrativ al jocului „La pescuit”. Te apucă somnul dacă te uiți prea mult la el. Însă eu cred că este o simplă coincidență și nu înțeleg cum i-ar putea afecta pe copii, pentru că, în mod normal, n-ar trebui să stea cu ochii la demonstrație, ci să se apuce să joace.

Continuă să-i povestească ce a mai aflat de la Dinah.

— Deci Dinah n-a făcut rost de Zappit la fel ca Barbara și doamna Ellerton, spune Holly.

— Nu.

— Și n-o uita pe Hilda Carver. A primit și ea unul de la tipul ăla, care zice că-l cheamă Myron Zakim. Numai că al ei n-a funcționat. Barb zice că ecranul s-a făcut albastru o secundă, după care și-a dat duhul. Tu ai văzut vreo lumină albastră?

— Nu.

Hodges se uită la conținutul modest al frigiderului. Caută ceva ce să nu-i supere și mai tare stomacul și, până la urmă,

alege un iaurt cu aromă de banane.

— Însă am văzut peștii roz, numai că n-a apărut niciun număr atunci când am reușit să ating vreo doi. Și să știi că n-a fost o treabă prea ușoară.

— Pun pariu că numerele au apărut pe Zappit-ul doamnei Ellerton.

La fel crede și Hodges. Este prea devreme să generalizeze, dar a început să creadă că peștii cu numere apar doar pe Zappit-urile împărțite de individul cu servieta elegantă, Myron Zakim. Și mai crede că cineva se joacă cu litera Z și, alături de un interes morbid față de sinucidere, jocurile făceau și ele parte din acel *modus operandi* specific lui Brady Hartsfield. Numai că Brady este închis în rezerva lui de la Spitalul Kiner. Hodges se tot lovește de această realitate incontestabilă. Dacă Brady Hartsfield și-a făcut rost de niște fraieri care să-i pună în practică planurile mârșave – și se pare tot mai mult că așa stau lucrurile –, cum naiba reușește să-i dirijeze. Și, în fond, de ce l-ar asculta tembelii ăia?

— Holly, te rog să-ți deschizi computerul și să verifici ceva. Nu-i mare lucru, doar un detaliu pe care vreau să-l clarific.

— Spune.

— Vreau să știu dacă firma Sunrise Solutions a sponsorizat turneul din 2010 al trupei 'Round Here, când Hartsfield a intenționat să arunce în aer Sala Mingo. Sau dacă a sponsorizat *oricare* alt turneu al lor.

— Sigur. Ai mâncat ceva?

— Chiar acum mă ocup de asta.

— Bravo! Ce meniu ai?

— Friptură, cartofi pai și salată, răspunde Hodges, privind cu dezgust și resemnare la borcanul cu iaurt. Mi-a rămas și o bucată de plăcintă cu mere, pe care am s-o mănânc la desert.

— S-o încălzești la microunde și să-i pui deasupra o

lingură cu înghețată de vanilie. E delicioasă așa.

— Am să mă gândesc la sugestia asta.

Nu ar trebui să se mire când Holly îl sună peste doar cinci minute, ca să-i ofere informația cerută. Pentru că așa este Holly: incredibil de eficientă. Însă tot mai reușește să-l surprindă.

— Iisuse, Holly, deja?

Fără să știe că repetă cuvânt cu cuvânt ce a spus Freddy Linklatter mai demult, Holly îi zice:

— Data viitoare să-mi dai ceva mai greu de făcut. Află că trupa 'Round Here s-a destrămat în 2013. Se pare că trupele astea de băieți n-au viață prea lungă.

— Nu, spune Hodges, de cum încep băieții să se bărbierească, fetițele își pierd tot interesul.

— N-am de unde să știu, zice Holly. Eu am fost dintotdeauna fană a lui Billy Joel. Și a lui Michael Bolton.

Of, Holly, câte ai pierdut! Geme în sinea lui Hodges. Și nu-i prima oară când o face.

— Între 2007 și 2013, trupa a făcut șase turnee naționale. Primele patru au fost sponsorizate de compania Sharp Cereals, care a împărțit mostre gratuite la concerte. Ultimele două, inclusiv cel din Sala Mingo, au fost sponsorizate de Pepsico.

— Nici vorbă de Sunrise Solutions.

— Nu.

— Mulțumesc, Holly. Ne vedem mâine.

— Bine. Ce faci acum? Mănânci?

— Acum mă așez la masă.

— Bravo! Să te duci s-o mai vezi pe Barbara înainte să începi tratamentul. Are nevoie de prieteni în jur, pentru că nu i-a trecut de tot starea aia care a apucat-o. Mi-a zis că parcă are o dâră de mâzgă în cap.

— Cu siguranță, spune Hodges.

Dar aceasta este o promisiune pe care nu și-o va putea respecta.

5

Tu ești Brady?

Felix Babineau, care uneori își zice Myron Zakinm și alteori Dr. Z, zâmbește când aude această întrebare. Iar zâmbetul îi încrețește obrajii nerași într-un mod absolut sinistru. În seara aceasta poartă o căciulă rusească din blană, în locul obișnuitei pălării din fetru, iar părul alb îi stă zbârlit la tâmple. Freddi regretă că a pus această întrebare, regretă că trebuie să-l primească înăuntru, regretă că l-a cunoscut. Pentru că, dacă *este* cu adevărat Brady, atunci aduce cu el un focar de demoni.

— Nu-mi pune întrebări și n-o să-ți spun minciuni, zice el.

Freddi ar vrea să se lase păgubașă, însă nu-i în stare.

— Pentru că ai vocea lui. Și programele alea de hacking pe care mi le-a adus tipul celălalt… imediat după ce au venit cutiile… erau programele lui Brady. Le cunosc. Nu mă înșel.

— Brady Hartsfield este într-o stare semicatatonică și nici nu se poate ține pe picioare, darămite să conceapă programe pentru niște tablete vechi cu jocuri. Nu doar vechi, unele s-au dovedit a fi chiar defecte. Cretinii ăia de la Sunrise Solutions nu fac nici doi bani, iar pe mine chestia asta mă înfurie la culme.

Mă înfurie la culme. Altă expresie pe care o folosea mereu Brady pe vremea când erau colegi în Patrula Cibernetică. Cel mai adesea se referea la șeful lor sau la vreun client tembel care vărsase cana cu *mocha latte* peste unitatea centrală a computerului personal.

— Ai fost plătită foarte bine, Freddi. Și aproape ți-ai terminat treaba. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă?

Nu îi așteaptă răspunsul și trece pe lângă ea, își pune servieta pe masă și o deschide. Scoate din ea un plic pe care sunt trecute inițialele FL. Literele sunt înclinate spre stânga. Pe vremea când a lucrat în Patrula Cibernetică de la Discount Electronix, Freddi a văzut acest scris înclinat spre stânga pe sute de formulare de comenzi de depanare. Formulare completate de Brady.

— Zece mii, spune Dr. Z. Ultima plată. Acum, treci la treabă.

Freddi întinde mâna după plic.

— Nu trebuie să stai cu mine, dacă ai altceva de făcut. E o chestie aproximativ automată. Ca setarea unui ceas deșteptător.

Iar dacă tu ești cu adevărat Brady, își zice ea, poți s-o faci și singur. Mă pricep eu, dar tu ai fost mai bun.

Bărbatul o lasă să atingă plicul, după care îl trage spre el.

— Rămân. Nu că n-aș avea încredere.

Corect, comentează Freddi în sinea ei. Nu că n-ai avea.

Alt zâmbet încrețește hidos obrajii tipului.

— Cine știe? Poate avem noroc și nimerim din prima.

— Pun pariu că aproape toți oamenii care au avut Zappit-urile astea le-au aruncat deja la gunoi. Sunt doar niște *jucării* amărâte. Plus că unele nici nu funcționează. Chiar tu ai spus-o.

— Nu-ți bate tu capul cu asta, zice Dr. Z, încrețindu-și obrajii.

Are ochii injectați, de parcă ar fi fumat cocaină. Îi trece prin cap să-l întrebe ce anume fac ei aici, mai exact. Ce anume speră el să obțină… dar deja are o vagă bănuială. Și oare vrea să fie sigură că are dreptate? De altminteri, dacă tipul ăsta chiar este *Bra*dy, ce rău ar putea să facă? A avut sute de idei, toate utopice.

Mă rog.

Majoritatea.

O ia înainte spre camera care ar fi trebuit să fie dormitorul de oaspeți și pe care și-a transformat-o în punct de lucru, refugiul acela plin cu aparatură electronică la care a visat întotdeauna, dar pe care nu și l-a putut permite niciodată – o vizuină numai a ei, pe care Gloria, cu frumusețea, râsul ei molipsitor și dezinvoltura ei în prezența altor oameni, nu ar fi reușit niciodată să o înțeleagă. În încăperea asta, radiatorul din pardoseală nu merge prea bine și este cu vreo cinci grade mai frig decât în restul apartamentului. Dar computerele nu se supără. Le place temperatura scăzută.

— Haide! o îndeamnă bărbatul. Fă ce ai de făcut!

Freddi se așază în fața monitorului principal – un Macintosh, cu diagonala de șaizeci și opt de centimetri. Îl deschide și își tastează parola – o înșiruire aleatorie de cifre. În computer este un folder denumit simplu „Z". Îl deschide cu o altă parolă. Subfolderele sunt notate cu „Z-1" și „Z-2". Cu o a treia parolă, intră în Z-2, după care începe să tasteze repede ceva. Dr. Z stă în stânga ei. La început, prezența lui o incomodează, dar apoi devine absorbită de ce face, așa cum i se întâmplă mereu. Și uită de el.

Însă nu durează prea mult. Dr. Z i-a dat programul, iar activarea lui este floare la ureche. În dreapta computerului, pe un raft înalt, se află un amplificator de semnal Motorola, care se trezește la viață de îndată ce ea apasă simultan tastele *Ctrl* și Z. Pe ecran apare un singur cuvânt: CAUT, scris cu galben și urmat de puncte de suspensie. Cuvântul clipește la fel ca un semafor într-o intersecție pustie.

Amândoi așteaptă, iar Freddi devine conștientă de faptul că își ține respirația. Răsuflă prelung, umflându-și o fracțiune de secundă obrajii scofâlciți. Vrea să se ridice de pe scaun, dar Dr. Z pune mâna pe umărul ei și o oprește.

— Să mai așteptăm puțin.

Mai așteaptă cinci minute. În cameră nu se aud decât zumzetele stinse ale aparaturii și vaierele vântului de pe lacul înghețat. CAUT clipește fără întrerupere.

— În regulă, spune el, în cele din urmă. Știam eu că nu trebuie să-mi fac prea multe iluzii. Toate lucrurile la vremea lor, Freddi. Haide dincolo! Am să-ți fac ultima plată și am să-mi văd de…

Culoarea cuvântului de pe ecran se modifică brusc. Nu mai este galbenă, ci verde. Iar cuvântul nu mai este CAUT, ci AM GĂSIT.

— *Uite!* strigă el, făcând-o să tresară speriată. *Uite acolo, Freddi! Uite-l pe primul!*

Dacă mai avea vreun dubiu, acesta dispare instantaneu. Acum este sigură. Nu a fost nevoie decât de acest strigăt triumfător. Da, tipul de lângă ea este Brady. S-a transformat într-o Matrioșka din aia rusească, cu mai multe păpuși într-una singură. Iar transformarea asta merge foarte bine cu căciula rusească pe care o poartă. Îl desfaci pe Babineau și înăuntrul lui dai peste Dr. Z. Îl desfaci pe Dr. Z și înăuntrul lui, la comenzi, îl găsești pe Brady Hartsfield. Dumnezeu știe cum de a reușit șmecheria asta, dar uite că-i adevărat.

AM GĂSIT-ul verde este înlocuit cu ÎNCARC, scris cu roșu. După doar câteva secunde, ÎNCARC este înlocuit cu OPERAȚIE FINALIZATĂ. După care, amplificatorul de semnal își reîncepe astfel căutarea.

— Foarte bine, spune el. Mă declar satisfăcut. E cazul să plec de aici. A fost o noapte lungă și mai am multe de făcut.

Freddi închide ușa de la vizuina ei electronică și îl urmează în sufragerie. A luat o hotărâre pe care probabil că ar fi trebuit s-o ia de ceva vreme. Imediat ce tipul ăsta va pleca, ea va opri amplificatorul și va șterge ultimul program. Apoi își va arunca niște trențe într-o valiză și se va duce la un motel. Iar mâine va pleca dracului din orașul ăsta și se va duce în

Florida. S-a săturat până peste cap de Dr. Z și de Z-Boy, lacheul lui. Și de iarna din Midwest.

Dr. Z își pune paltonul, însă nu se îndreaptă spre ușă, ci se duce la fereastră.

— Nu prea vezi nimic de aici. Clădirile alea înalte din față îți acoperă toată priveliștea.

— Mda, tare nasol, ce să zic!

— Totuși, e mai bine decât în cazul meu, spune el fără să se întoarcă. În ultimii cinci ani și jumătate, m-am uitat numai și numai la o parcare.

A ajuns la limită. Dacă o să mai fie în aceeași cameră cu ea și peste șaizeci de secunde, o să facă o criză de isterie.

— Dă-mi banii mei. Dă-mi-i și pleacă dracului de aici! Gata, s-a terminat!

Se întoarce. Ține în mână pistolul cu țeavă scurtă, pe care l-a folosit și când a ucis-o pe nevasta lui Babineau.

— Ai dreptate, Freddi. S-a terminat.

Reacția ei este instantanee. Îl lovește peste mână și îl face să scape arma. Îi trage un genunchi în testicule, îi dă câteva lovituri de karate ca Lucy Liu în *Îngerii lui Charlie* și o ia la fugă spre ușă, urlând cât o țin puterile. Acesta este filmul care-i rulează în minte – color și stereo – în vreme ce stă țintuită locului. Poc, face pistolul. Freddi se clatină, face doi pași în spate, se lovește de fotoliul pe care stă de obicei ca să se uite la televizor, cade peste el și se rostogolește la podea cu capul înainte. Lumea începe să se întunece și să se îndepărteze. Ultima senzație pe care o are este de căldură, atât în partea de sus a trupului, când începe să sângereze, cât și în cea de jos, când i se relaxează vezica urinară.

— Ultima plată, așa cum ți-am promis.

Aceste cuvinte vin de foarte, foarte departe.

Bezna înghite lumea. Și pe Freddi odată cu ea.

6

Brady stă complet nemișcat, cu ochii la balta de sânge care se întinde sub trupul ei. Probabil că acum vor urma bătăi puternice în ușă, strigăte ale vecinilor care vor să știe ce s-a întâmplat. Nu este sigur că așa va fi, dar paza bună trece primejdia rea, cum se zice.

După vreo nouăzeci de secunde, bagă pistolul înapoi, în buzunarul de la palton, alături de Zappit. Nu se poate abține și mai aruncă o privire în camera computerelor înainte de plecare. Amplificatorul își continuă căutarea automată. Contrar așteptărilor, a reușit să ajungă la capătul unui drum extraordinar. Este imposibil de anticipat care vor fi rezultatele finale, dar este convins că vor fi *niște* rezultate. Care îl vor arde pe boșorogul de Det. Pens. Mai ceva ca acidul sulfuric. Da, n-a greșit cine a zis că-i bine să aștepți ca să-ți poți savura răzbunarea așa cum se cuvine.

Este singur în cabina liftului care îl duce la parter. Și holul de la intrare este pustiu. Iese în vântul rece și își ridică gulerul de la paltonul cel scump și elegant și deschide portiera BMW-ului. Și paltonul și BMW-ul aparținând lui Babineau. Se urcă în mașină și pornește motorul, însă doar ca să poată da drumul la radiator. Mai are ceva de făcut înainte de a porni spre următoarea destinație. Nu prea *vrea* s-o facă, deoarece, indiferent de defectele lui ca om, Babineau are totuși o minte strălucită și mare parte din ea încă este intactă. Distrugerea ei ar semăna foarte mult cu ce fac obtuzii ăia superstițioși din ISIS când transformă în munți de moloz comori inestimabile de artă și civilizație. Însă trebuie s-o facă. Nu-și poate permite niciun risc, pentru că și trupul lui reprezintă o comoară. Da, Babineau are tensiunea cam mare și, de câțiva ani, auzul lui nu mai e ce a fost, dar partidele de tenis și vizitele bisăptămânale la sala de sport a

spitalului i-au menținut mușchii într-o formă destul de bună. Inima îi bate de șaptezeci de ori pe minut și nu a dat deocamdată niciun rateu. Nu suferă de sciatică, nici de gută, nici de cataractă, nici de vreo altă năpastă care alterează viețile multor bărbați de vârsta lui.

Plus că, pentru moment, doar pe el îl are la dispoziție.

Cu gândurile astea în minte, Brady pătrunde în Felix Babineau și descoperă ce a mai rămas din nucleul conștiinței doctorului – creierul din interiorul creierului. Incursiunile repetate ale lui Brady l-au rănit și l-au răvășit și l-au micșorat; însă nu a dispărut. Este tot acolo, Babineau încă mai există acolo, încă mai este capabil (teoretic, cel puțin) să recâștige controlul. Cu toate astea, este lipsit de apărare, aidoma unei broaște-țestoase rămase fără carapace. Însă nucleul acesta al personalității lui Felix Babineau nu este făcut din carne, ci din fibre de lumină.

Nu fără regret, Brady le apucă cu mâna lui fantomă și le rupe.

7

Hodges își petrece seara înghițind din când în când din iaurtul cu aromă de banane și urmărind canalul meteo de la televizor. Viscolul puternic – cu numele ridicol „Eugenie”, dat de tocilarii fandosiți de la postul respectiv – este pe drum și probabil că va lovi orașul a doua zi după prânz.

— În acest moment este dificil să precizăm mai exact momentul, îi explică tocilarul chelios și cu ochelari colegei sale de platou, o fandosită blondă și sexy, în rochie roșie foarte decoltată. Fenomenul meteo pe care îl așteptăm va da un sens cu totul nou termenului „ambuteiaj”.

Tocilara sexy râde cu poftă, de parcă partenerul ei în ale meteorologiei ar fi spus ceva extrem de spiritual, așa că

Hodges apasă tasta telecomenzii și îi trimite să râdă în altă parte.

Uite, domnule, ce poate face o telecomandă, își spune el, privind la obiectul lunguieț din mână. Dacă stai să te gândești, este o invenție extraordinară. Poți accesa cu ea sute de canale. Fără să te ridici de pe scaun. Ca și cum ai fi chiar în interiorul televizorului. Sau și în televizor, și pe scaunul tău în același timp. Mare minune!

Se duce la baie ca să se spele pe dinți și chiar atunci îi sună mobilul. Se uită la numele de pe ecran și îi vine să râdă, deși îl doare când o face. Acum s-a apucat fostul lui partener să-l sune – acum, când e acasă și nu mai poate deranja pe nimeni cu alerta sonoră a mesajelor scrise.

— Salut, Pete! Mă bucur că îmi mai știi numărul de telefon.

Dar Pete n-are chef de glume.

— Vreau să-ți spun ceva, Kermit. Și te privește personal ce ai să faci cu informația pe care ți-o dau, dar vreau să știi că discuția asta nu a avut loc.

— Bine.

Acum Hodges simte o crampă în abdomen, însă una de emoție, nu de durere. Straniu cât de mult seamănă între ele.

— Nu mi-ai zis nimic.

— Bravo! Așa trebuie să fie, pentru că, din punctul de vedere al poliției, asasinarea lui Martine Stover și sinuciderea mamei ei este un caz închis. Sub nicio formă nu-l vom redeschide din cauza unei simple coincidențe. Și ordinul ăsta vine de sus. Clar?

— Ca lumina zilei, spune Hodges. Care-i coincidența?

— Ruth Scapelli, asistenta-șefă de la Clinica de Traumatisme Cranio-cerebrale din Spitalul Kiner, s-a sinucis azi-noapte.

— Am auzit.

— Presupun că la una dintre vizitele pe care le-ai făcut încântătorului domn Hartsfield.

— Da.

Pete n-are nevoie să știe că nu a reușit să-l vadă pe încântătorul domn Hartsfield.

— Scapelli avea și ea o tabletă din alea cu jocuri. Zappit. Se pare că ar fi aruncat-o la gunoi înainte să moară. A găsit-o unul dintre băieții de la criminalistică.

— Îhî.

Hodges se întoarce în living și se așază în fotoliu, strâmbându-se de durerea iscată de această mișcare.

— După mintea ta, asta ar fi o coincidență?

— Nu neapărat, șoptește Pete.

— Dar?

— Dar tot ce vreau este să ies la pensie liniștit, futu-i mama mă-sii! Izzy are suficient sânge în instalație ca să se ocupe singură de chestia asta, dacă se va dovedi că e ceva de care să se ocupe.

— Numai că Izzy, cu tot sângele ei din instalație, este convinsă că nu există nicio chestie.

— Nu. Nici căpitanul nu crede. Și nici șeful cel mare.

Auzind vorbele fostului său partener, Hodges se simte obligat să-și revizuiască părerea despre acesta: uite, domnule, că nu s-a ramolit.

— Chiar ai discutat cu ei? Ai încercat să-i împiedici să închidă cazul?

— Doar cu căpitanul am vorbit. În ciuda protestelor lui Izzy Jaynes, aș adăuga. Proteste *vehemente.* Și căpitanul a vorbit cu șeful cel mare. Iar în seara asta am primit ordin s-o las baltă. Știi bine de ce.

— Știu. Pentru că orice ai face, tot la Brady Hartsfield ajungi. Martine Stover a fost una dintre victimele lui de la Complexul Municipal. Ruth Scapelli era asistentă în secția

unde este internat. Până și un reporter mediocru ar pune toate informațiile astea cap la cap în mai puțin de șase minute și ar scoate o poveste horror. Asta ți-a zis căpitanul Pedersen?

— Asta mi-a zis. Nimeni din conducerea poliției nu vrea ca Hartsfield să revină în atenția opiniei publice, mai cu seamă că este considerat incapabil să se apere. Prin urmare, nu poate face față unui proces. Da' ce zic eu că nu vrea conducerea poliției? Nimeni de la primărie nu vrea asta!

Hodges nu spune nimic. Se gândește intens, poate mai intens decât a făcut-o vreodată în toată viața lui. În liceu a auzit prima dată expresia *a trece Rubiconul* și i-a priceput sensul fără să aibă nevoie de explicațiile doamnei Bradley: a lua o hotărâre irevocabilă. Mai târziu a aflat – adesea spre marele lui regret – că omul ajunge de obicei nepregătit pe malurile Rubicoanelor din viața lui. Dacă i-ar spune lui Pete că și Barbara Robinson avea un Zappit și a plecat de la școală și s-a dus în Lowtown gândindu-se la sinucidere, atunci Pete ar trebui să îi raporteze lui Pedersen. Două sinucideri în care apar Zappit-uri ar putea fi considerate o simplă coincidență. Dar trei? Și, da, slavă Domnului că Barbara n-a apucat să-și ducă planul până la capăt. Însă și ea s-a intersectat cu Brady Hartsfield. A fost la concertul trupei 'Round Here. Împreună cu Hilda Carver și Dinah Scott, care au primit *și ele* Zappit-uri. Dar oare poliția ar fi în stare să tragă concluziile la care a ajuns el? Întrebarea aceasta este extrem de importantă, pentru că lui Hodges îi este foarte dragă Barbara Robinson și nu vrea să-i fie tulburată liniștea degeaba.

— Kermit? Mai ești la telefon?

— Da. Mă gândeam. Știi dacă Ruth Scapelli a avut vreun musafir aseară?

— N-am de unde să știu, pentru că vecinii n-au fost

interogați. Moartea ei este considerată suicid, nu crimă.

— Și Olivia Trelawney s-a sinucis, spune Hodges. Ai uitat?

A venit rândul lui Pete să nu răspundă. Normal că n-a uitat, așa cum nu a uitat nici că a fost vorba despre o sinucidere *asistată.* Hartsfield îi instalase în computer un program plin de răutăți, făcând-o să creadă că este bântuită de fantoma unei mame tinere ucise la Complexul Municipal. La depresia Oliviei Trelawney a contribuit și faptul că majoritatea oamenilor din oraș ajunseseră să creadă că neglijența ei fusese în parte răspunzătoare pentru masacru.

— Lui Brady i-a plăcut mereu…

— Știu ce i-a plăcut, îl întrerupe Pete. Nu-i cazul să mai insistăm. Mai am o chestie pentru tine. Vrei s-o auzi?

— Spune.

— Am discutat cu Nancy Alderson în după-amiaza asta, pe la cinci.

Bravo ție Pete! îl laudă Hodges în gând. Uite că poți să faci ceva mai mult decât să pontezi de venire și de plecare în ultimele tale săptămâni de muncă.

— Mi-a spus că doamna Ellerton îi cumpărase fiicei sale un computer nou. Pentru cursurile alea online. Zice că aparatul este tot în cutia de la magazin, sub scara de la subsol. Bătrâna voia să i-l dea lui Martine luna viitoare, de ziua ei.

— Cu alte cuvinte, avea planuri de viitor. Nu prea este portretul unei sinucigașe, nu crezi?

— Nu, nu prea. Trebuie să te las acum, Kerm. Mingea e în terenul tău. Pasează sau las-o acolo. Faci cum vrei.

— Mulțam, Pete. Îți sunt recunoscător pentru că mi-ai spus toate astea.

— Mi-e dor de vremurile de demult, zice Pete. N-am fi ținut cont de nimic și ne-am fi continuat ancheta.

— Numai că vremurile alea s-au dus, murmură Hodges,

frecându-se iar în locul dureros.

— Așa este. Ai grijă de tine. Pune mâna și mai îngrașă-te puțin.

— Am să-mi dau silința, spune Hodges.

Însă vorbește singur. Pete a închis deja.

Se spală pe dinți, mai ia un analgezic și își pune pijamaua. Se întinde în pat și se uită fix în tavan, în așteptarea somnului sau a dimineții. Care o fi să vină mai întâi.

8

După ce s-a îmbrăcat cu hainele lui Babineau, Brady a avut grijă să ia și cartela de acces a acestuia de pe birou, pentru că banda magnetică de pe spatele ei o transformă într-o cartelă de acces universală. În seara aceea, la ora 10:30, cam tot atunci când Hodges își spune că s-a săturat de canalul meteo, o folosește pentru prima oară ca să intre în parcarea angajaților din spatele clădirii principale a spitalului. Parcarea aceasta este ticsită în timpul zilei, dar la ora asta Brady are o mulțime de spații libere la dispoziție. Alege unul cât mai departe posibil de privirea pătrunzătoare a lămpilor cu vapori de sodiu. Dă scaunul pe spate și oprește motorul.

Ațipește și se pomenește rătăcind printr-o ceață luminoasă, formată din amintiri izolate, singurele rămase din cel care a fost Felix Babineau. Simte gustul mentolat al rujului de pe buzele primei fete pe care a sărutat-o: Marjorie Patterson, la gimnaziul din Joplin, Missouri. Vede o minge de baschet, cu sigla VOIT, cu litere negre, care au început să se șteargă. Își simte pantalonașii de trening uzi și calzi atunci când se scapă pe el în timp ce desenează în spatele canapelei lui Buni, canapea care lui i se pare un dinozaur uriaș, acoperit cu velur verde, decolorat.

Se pare că amintirile din copilărie dispar ultimele.

La câteva minute după două dimineața, se trezește tresărind din amintirea vie a momentului când tatăl lui l-a pălmuit pentru că se juca cu chibriturile în podul casei. Preț de o clipă, cel mai clar detaliu al acelei amintiri încă îi mai zăbovește în minte: o venă care pulsează pe gâtul congestionat al tatălui său, chiar deasupra gulerului de la tricoul albastru.

Și apoi redevine Brady, îmbrăcat în pielea lui Babineau.

9

Deși închis în rezerva 217 și într-un trup care nu mai funcționează, Brady a avut la dispoziție luni multe în care să-și facă planurile, să revizuiască aceste planuri și să revizuiască revizuirile. A făcut greșeli pe parcurs (de exemplu, acum îi pare rău că l-a folosit pe Z-Boy ca să-i trimită lui Hodges mesajul ăla pe site-ul Umbrela Albastră și regretă că n-a mai așteptat înainte să o atace pe Barbara Robinson), însă nu s-a dat bătut și uite-l aici, foarte aproape de succes.

A repetat în minte de zeci de ori această etapă a operațiunii, așa că este plin de încredere. Cu cartela lui Babineau reușește imediat să intre pe ușa pe care scrie PERSONAL ÎNTREȚINERE A. La etajele de deasupra, mașinăriile care asigură funcționarea spitalului se aud ca un zumzet stins. Aici, la parter, zgomotul lor este ca un tunet neîntrerupt, iar pe culoarul pardosit cu gresie căldura este de-a dreptul sufocantă. Însă nu-i nimeni aici, așa cum, de altfel, se și așteptase. Un spital nu doarme niciodată prea adânc, dar, în primele ore ale dimineții, își permite să închidă ochii și să moțăie puțin.

Pustie este și încăperea în care membrii personalului de

serviciu își petrec pauzele, la fel și dușul și vestiarul de lângă el. Câteva dulapuri sunt încuiate cu lacăte, dar cele mai multe sunt deschise. Brady le încearcă pe rând și verifică mărimile uniformelor până găsește o cămașă gri și o pereche de pantaloni de lucru aproximativ pe măsura lui Babineau. Își scoate hainele elegante și scumpe ale doctorului și se îmbracă cu cele ale omului de serviciu. Nu uită să-și bage în buzunar flaconul cu pastile pe care l-a luat din baia lui Babineau. Este o mixtură puternică, folosită atât de bărbați, cât și de femei. Într-unul din cârligele de lângă dușuri observă o șapcă de baseball, cu logoul echipei Groundhogs. Tușa aceasta îi va conferi mai multă autenticitate și va ascunde trăsăturile lui Babineau. Își pune șapca pe cap, reglează banda de la spate, trage cozorocul pe ochi și se asigură că nu se mai vede niciun fir din părul argintiu al doctorului.

Traversează corpul de clădire și face la dreapta, intrând în spălătoria spitalului, unde nu-i numai foarte cald, ci și foarte umed. Două femei de serviciu stau pe scaune din plastic între două rânduri de uscătoare industriale, marca Foshan. Amândouă dorm duse. Una dintre ele are în poala fustei din nailon verde o cutie cu biscuiți în formă de animale. Cutia s-a răsturnat și biscuiții s-au împrăștiat pe jos. Mai încolo, dincolo de mașinile de spălat, lângă peretele din beton, sunt două cărucioare pentru rufe. Unul plin cu halate de spital, celălalt cu așternuturi curate. Brady ia un teanc de halate, le pune peste cearșafurile împăturite și pornește mai departe, împingând căruțul.

Trebuie să schimbe două ascensoare și să treacă peste pasarelă ca să ajungă în Ghetou, iar pe tot acest drum nu vede decât patru persoane. Două asistente, care stau la o bârfă mică lângă ușa care dă în camera cu medicamente. Doi rezidenți, care stau în camera de odihnă a medicilor, cu ochii

în ecranul unui laptop și râzând înfundat. Niciunul dintre ei nu-l bagă în seamă pe omul de serviciu din tura de noapte, care trece pe lângă ei cu capul în piept, împingând un cărucior încărcat cu rufărie curată.

Locul unde ar putea să fie observat și, poate, recunoscut este postul asistentelor din mijlocul Ghetoului. Însă una dintre ele joacă *Solitaire* pe computer, iar cealaltă scrie ceva, cu capul sprijinit în mâna liberă. Aceasta din urmă îl vede cu coada ochiului și, fără să ridice ochii, îl întreabă ce mai face.

— Bine, mulțam de întrebare, răspunde Brady. Da' tare-i frig în noaptea asta.

— Îhî. Am auzit că o să ningă.

Atâta tot. Asistenta cască prelung și se întoarce la notițele ei.

Brady merge mai departe pe coridor și se oprește în apropierea rezervei 217. Unul dintre secretele din Ghetou este acela că încăperile de aici au câte două uși fiecare: una pe care scrie ceva și încă una pe care nu scrie nimic. Cele pe care nu scrie nimic dau în dulapuri, făcând posibilă completarea necesarului de așternuturi și alte lucruri fără a deranja odihna pacienților… ori mințile lor sărite de pe fix. Brady ia câteva halate, se uită repede în jur ca să se asigure că nu stă nimeni cu ochii la el și se strecoară pe ușa aceea pe care nu scrie nimic. O clipă mai târziu, stă față în față cu el însuși. Ani la rând a reușit să-i facă pe oameni să creadă că Brady Hartsfield este într-adevăr o legumă, așa cum îi spun angajații spitalului (însă numai între ei) – legumă, mortăciune, sau LANA: lumina-i aprinsă, dar nu-i nimeni acasă. Acum chiar așa este.

Se apleacă și mângâie un obraz neras. Își trece vârful degetului mare peste o pleoapă închisă și simte umflătura pupilei de dedesubt. Ridică o mână, o întoarce și o așază blând cu palma în sus pe pătură. Scoate flaconul cu

medicamente din buzunarul pantalonilor împrumutați și varsă vreo șase pe palma întoarsă. Acesta este trupul meu, ia și mănâncă.

Intră pentru ultima oară în corpul acela frânt. Deja nu mai are nevoie să folosească Zappit-ul pentru asta, cum nu mai trebuie nici să-și facă probleme că Babineau ar putea prelua controlul asupra propriului trup și ar fugi mâncând pământul de acolo. Lipsit de mintea lui Brady, Babineau este cel care s-a transformat într-o legumă. N-a mai rămas nimic în el, în afară de amintirea tricoului purtat de tatăl lui.

Brady se uită în capul său, aidoma cuiva care aruncă o ultimă privire în camera de hotel unde a locuit vreme îndelungată. Oare a uitat ceva pe un umeraș din dulap? Sau un tub cu pastă de dinți în baie? Poate un buton de cămașă sub pat?

Nu. Toate bagajele sunt făcute, iar camera este goală. Strânge pumnul și îi este silă de felul în care i se mișcă degetele, de parcă articulațiile ar fi umplute cu clei. Deschide gura, ridică pastilele la nivelul ei și le aruncă înăuntru. Le mestecă. Sunt amare. În acest timp, Babineau s-a prăbușit moale pe podea. Brady înghite o dată. Și încă o dată. Gata. A terminat. Închide ochii. Când îi deschide, primul lucru pe care îl vede este perechea de papuci de sub pat. Perechea de papuci pe care Brady Hartsfield nu o va mai purta niciodată.

Îl ridică pe Babineau în picioare, se scutură de praf și se mai uită o dată la trupul care i-a fost vehicul vreme de aproape treizeci de ani. Trupul acela care nu i-a mai fost de niciun folos din clipa când a fost lovit în cap în Sala Mingo, chiar atunci când voia să detoneze dispozitivul exploziv prins cu bandă adezivă de fundul scaunului lui cu rotile. Odinioară s-ar fi temut ca nu cumva gestul acesta drastic să se întoarcă împotriva lui. S-ar fi temut că atât conștiința lui, cât și toate planurile mărețe pe care și le făcuse vor muri împreună cu

acest trup. Dar nu se mai teme. Cordonul ombilical a fost retezat. A trecut Rubiconul.

Adio, Brady, își spune el, mi-a părut bine de cunoștință!

Când trece acum cu căruciorul pe lângă postul asistentelor, vede că a dispărut cea care juca *Solitaire.* Probabil s-a dus la toaletă. Cealaltă a adormit cu capul pe foile pe care scria notițe.

10

S-a făcut deja patru fără un sfert și mai are încă foarte multă treabă.

După ce și-a pus din nou hainele lui Babineau, Brady pleacă din spital tot pe unde a intrat și pornește cu mașina către Sugar Heights. Pentru că amortizorul improvizat de Z-Boy este kaput, iar zgomotul real al unui foc de armă probabil că nu va trece neobservat în acest cartier simandicos (unde gaborii amatori ai firmei de securitate Vigilant sunt pretutindeni), face o oprire la Valley Plaza, care se află chiar pe drumul lui. Se uită bine prin parcare după vreo mașină de poliție, nu vede niciuna, așa că merge mai departe până în spatele magazinului de decorațiuni interioare.

Cerule, tare bine e afară, la aer! *Al dracu'* de bine!

Iese din mașină și trage adânc în piept aerul rece al iernii. Din mers, înfășoară mâneca paltonului elegant al lui Babineau în jurul țevii scurte a pistolului de calibru .32. Cașmirul gros nu va fi la fel de eficient ca amortizorul lui Z-Boy și știe că își asumă un risc, dar nu unul prea mare. Nu va trage decât o singură dată. Ridică ochii spre cer ca să vadă stelele, însă le-au acoperit norii. Nu-i nimic, vor mai fi și alte nopți. Multe. Poate chiar mii. La urma urmei, nu-i obligat să rămână în corpul lui Babineau.

Țintește și trage. În parbrizul BMW-ului apare o gaură mică și rotundă. Urmează un alt risc, pentru că va trebui să conducă până în Sugar Heights cu o gaură de glonț în geam, chiar deasupra volanului. Numai că, la ora aceasta din noapte, străzile din suburbii sunt mai pustii ca oricând, iar polițiștii moțăie pe undeva, la căldurică.

De două ori vede faruri în spate și își ține speriat respirația, însă de ambele dăți mașinile îl depășesc fără să încetinească. Aerul de ianuarie pătrunde prin gaura din parbriz, cu un șuier ascuțit. Brady ajunge fără incidente înapoi, la vila opulentă a lui Babineau. Acum nu mai este nevoie să tasteze codul în sistemul de alarmă; poarta electrică se deschide pe baza recunoașterii faciale. Ajunge la capătul aleii, intră pe peluza acoperită cu zăpadă, se zdruncină o dată, retează o tufă și oprește.

Acăsică, am ajuns acăsică, tra-la-la-la-la.

Singura problemă este că a uitat să ia cu el un cuțit. Desigur că ar găsi unul în casă, pentru că mai are ceva treabă înăuntru, numai că nu vrea să facă două drumuri. Mai are mult de mers și abia așteaptă să pornească la drum. Deschide torpedoul din centru și scotocește prin el. Cu siguranță că un fițos ca Babineau ar ține acolo diverse articole de igienă – chiar și un clește de unghii ar fi util… Numai că nu-i nimic. Încearcă și în celălalt compartiment din bordul mașinii. Și uite că, în mapa cu documentele BMW-ului (mapă din piele, firește), descoperă un card de asigurare de la Allstate. Cârdul este laminat în folie de plastic. Va trebui să se mulțumească cu atât.

Brady suflecă mânecile paltonului și cămășii lui Babineau, după care își taie brațul cu muchia cardului. Nu reușește să obțină decât o zgârietură superficială. Mai încearcă o dată, strângând din dinți și apăsând cu mai multă putere. Acum pielea se crapă și țâșnește sângele. Iese din mașină cu brațul

ridicat, apoi se apleacă înăuntru. Lasă să curgă câțiva stropi pe scaun și pe partea de jos a volanului. Nu mulți, dar nici nu-i nevoie de prea mulți. Mai cu seamă când se va face legătura cu gaura de glonț din parbriz.

Urcă săltând treptele verandei, fiecare țopăială provocându-i câte un mic orgasm. Cora zace sub cuierul din hol, moartă de-a binelea. Al-Bibliotecă încă doarme pe canapea. Brady îl scutură. Când Al începe să mormăie înfundat, îl apucă de umeri și îl trântește pe podea. Al mijește ochii.

— Ha? Șe-i?

Privirea lui este buimăcită, însă nu complet inertă. Probabil că nu a mai rămas nici urmă din Al Brooks în capul acela pustiit, însă a mai rămas o firimitură din acel alter ego creat de Brady. Și este suficientă.

— Hei, salutare, Z-Boy! spune Brady, ghemuindu-se lângă el.

— Sal'tare! croncăne Z-Boy, încercând din răsputeri să se ridice în capul oaselor. Sal'tare, dom' doctor Z! Păzesc casa, așa cum mi-ai zis matale. Femeia aia de mai poa' să meargă stă mereu cu Zappit-ul în mână. O văz din garajul de peste drum.

— Nu mai trebuie să faci asta.

— Nu? Da' unde suntem acu'?

— Acasă la mine, spune Brady. Mi-ai ucis soția.

Z-Boy cască gura la bărbatul cu păr alb și palton elegant. Respirația îi miroase a ghenă, dar Brady nu se ferește din calea ei. Treptat, chipul lui Z-Boy începe să se mototolească. Când te uiți la el, parcă ai vedea un accident de mașină cu încetinitorul.

— Ucis?… n-am făcut așa ceva!

— Ba da.

— Ba nu! Niciodată!

— Și totuși ai făcut-o. Însă doar pentru că eu ți-am cerut s-o faci.

— Ești sigur? Că eu nu mai țin minte.

Brady pune mâna pe umărul lui.

— N-a fost vina ta. Ai fost hipnotizat.

Z-Boy se luminează la față.

— De peștii ăia!

— Da, de peștii ăia. Și, cât timp ai fost sub hipnoză, eu ți-am cerut să o omori pe doamna Babineau.

Z-Boy se uită la el cu îndoială și mâhnire.

— Dacă am făcut-o, n-a fost vina mea. Am fost hipnotizat. Nu-mi aduc aminte de nimic.

— Ia asta.

Brady îi dă pistolul. Z-Boy îl ridică până în fața ochilor și se uită încruntat la el, ca la un artefact ciudat.

— Pune-l în buzunar și dă-mi cheile de la mașină.

Cu un aer absent, Z-Boy pune arma în buzunarul de la pantaloni. Brady face un pas înapoi, pentru că se așteaptă ca pistolul să se descarce și să facă o gaură în piciorul bietului prostănac. Z-Boy îi întinde cheile. Brady le pune în buzunar, se ridică și dă să plece.

— Unde te duci, Dr. Z?

— Nu lipsesc mult. De ce nu stai pe canapea până mă întorc?

— Am să stau pe canapea până te întorci, spune Z-Boy.

— Bună idee!

Brady intră în biroul doctorului Babineau. Unul dintre pereți pare a fi un altar dedicat în întregime orgoliului nemăsurat al proprietarului vilei. Este înțesat cu fotografii înrămate, printre care și una în care un mai tânăr Felix Babineau dă mâna cu al doilea președinte Bush, amândoi rânjind ca niște idioți. Pe Brady nu-l interesează pozele alea: le-a văzut de multe ori de-a lungul lunilor în care învăța cum

să se acomodeze în alt trup, luni pe care le consideră un fel de școală de șoferi. Nu-l interesează nici computerul de pe birou, ci laptopul MacBook Air de pe bufet. Îl deschide și tastează parola lui Babineau, care se întâmplă să fie chiar CEREBELLIN.

— Medicamentul tău e de căcat, spune Brady ecranului.

De fapt, nu-i tocmai sigur de asta, însă așa vrea să creadă.

Degetele lui aleargă pe tastatură cu viteza aceea pe care ți-o dă doar practica îndelungată și de care Babineau ar fi fost incapabil. După câteva secunde apare un program ascuns, unul instalat chiar de Brady, în timpul unei vizite anterioare în capul bunului doctor. Programul se numește LA PESCUIT. Mai tastează ceva și programul intră în legătură cu amplificatorul din vizuina lui Freddi Linklatter.

LUCREZ, îl anunță ecranul. Și imediat: 3 GĂSITE.

A găsit trei! Deja!

Brady este încântat, dar nu foarte surprins, cu toate că încă nu s-a făcut dimineață. Orice oraș are insomniacii lui, iar în acest oraș se află și aceia care au primit Zappit-uri gratuite de pe site-ul badconcert.com. Ce altă modalitate mai bună de a-ți petrece orele fără somn până la ivirea zorilor dacă nu jucându-te pe o tabletă? Și, înainte să te apuci de *Solitaire* sau de Angry Birds, ce-ar fi să vezi dacă poți descoperi câțiva peștișori roz în programul demonstrativ al jocului „La pescuit” și să-i atingi – că, cine știe, poate se vor transforma în numere? Combinația corectă a acestora îți va aduce premii, firește. Numai că, la patru dimineața, poate că nu aceasta este motivația principală. De obicei, ora patru dimineața este o oră foarte tristă dacă se întâmplă să fii treaz. Pentru că atunci își fac apariția gândurile negre și ideile pesimiste, iar programul demonstrativ ți le alină. Și te face dependent. Al Brooks a știut asta înainte să devină Z-Boy; Brady și-a dat seama de cum l-a văzut. O coincidență

norocoasă, însă tot ce a făcut Brady de atunci încoace – tot ce a *pregătit* el – nu este o coincidență, ci este rezultatul unui plan laborios, întocmit cu multă grijă în închisoarea rezervei de spital și a trupului său năruit.

Închide laptopul, și-l vâră sub braț și se îndreaptă spre ușă. În prag îi vine o idee și se întoarce la biroul lui Babineau. Deschide sertarul din mijloc și descoperă acolo exact ce caută, nici măcar nu trebuie să scotocească. Când te lovește norocul, te lovește nu glumă.

Brady se întoarce în living. Z-Boy stă pe canapea, cu bărbia în piept, umerii gârboviți, mâinile atârnate fără vlagă între genunchi. Pare cumplit de obosit.

— Trebuie să plec acum, spune Brady.

— Unde?

— Nu-i treaba ta.

— Nu-i treaba mea.

— Corect. Tu ar trebui să te culci la loc.

— Pe canapea?

— Într-unul dintre dormitoarele de la etaj. Dar, mai întâi, ai altceva de făcut.

Și îi dă lui Z-Boy carioca pe care a luat-o din biroul lui Babineau.

— Pune-ți semnătura aici, Z-Boy, la fel cum ai făcut și în casa doamnei Ellerton.

— Știu că trăiau amândouă când mă uitam la ele din garaj, da' poate că au murit până acum.

— Probabil, da.

— Nu le-am omorât și pe ele, nu? Pentru că parcă țin minte că am intrat în baie. Și am desenat un Z acolo.

— Nu, nici vo…

— Am căutat Zappit-ul, așa cum mi-ai zis tu. Știu precis asta. L-am căutat mult, da' nu l-am găsit nicăieri. Cred că l-o fi aruncat.

— Nu mai contează. Tu nu uita să te semnezi, bine? În cel puțin zece locuri.

Se gândește mai bine și adaugă:

— Mai știi să numeri până la zece?

— Unu… doi… trei…

Brady se uită la Rolexul lui Babineau. Patru și un sfert. Activitatea din Ghetou începe la ora cinci. Ce mai zboară timpul.

— Bravo! Pune-ți semnătura în cel puțin zece locuri. După aia poți să te culci.

— Bine. Am să-mi pun semnătura în cel puțin zece locuri și după aia pot să mă culc și după aia o să mă duc la casa aia pe care mi-ai zis s-o supraveghez. Sau nu mai trebuie, dacă tot au murit?

— Nu mai trebuie. Haide să facem recapitularea, da? Cine a ucis-o pe soția mea?

— Eu, da' nu din vina mea. Eram hipnotizat și nici nu-mi mai aduc aminte ce-am făcut, răspunde Z-Boy, începând să plângă. Ai să te mai întorci, Dr. Z?

Brady zâmbește, dezvelind proteza dentară extrem de albă și, mai ales, extrem de scumpă a lui Felix Babineau.

— Desigur.

Numai că privește în sus și la stânga atunci când rostește acest cuvânt.

Se uită la bătrânul care se târâie până la uriașa plasmă (care strigă din toate puterile „Uitați-vă la mine câți bani am de-mi permit așa ceva!") instalată pe perete și desenează un **Z** mare pe ecran. Nu-i absolut necesară chestia cu „Z"-urile desenate peste tot, dar lui Brady i se pare o mișcare inteligentă, mai cu seamă pentru momentul acela când polițiștii îl vor întreba pe Al-Bibliotecă cum îl cheamă și el va răspunde că numele lui este Z-Boy. Încă un filigran în plus pe o bijuterie superbă.

Brady sare din nou peste cadavrul Corei Babineau și ajunge la ușa de la intrare. Coboară țopăind treptele verandei și face câteva mișcări de dans atunci când ajunge jos, pocnind vesel din degetele lui Babineau. Îl cam doare, probabil de la o artrită incipientă. Și ce dacă? Brady cunoaște durerea adevărată, care nici măcar nu se poate compara cu câteva junghiuri în falangele astea bătrâne.

Merge repede până la Chevroletul-Malibu al lui Al. Un jeg de mașină, față de BMW-ul răposatului doctor Babineau. Însă îl va duce la destinație și asta contează. Pornește motorul și se strâmbă furios când din difuzorul de la bord începe să se reverse muzică din aia clasică, de toată jena. Caută postul BAM-100 și dă peste niște cântece ale trupei Black Sabbath, de pe vremea când Ozzy era foarte tare. Aruncă o ultimă privire la BMW-ul parcat șui pe peluză și pornește la drum.

Mai e mult până departe și mai are de pus la punct un ultim detaliu – cireașa de pe tort. Nu are nevoie de ajutorul lui Freddi Linklatter, ci doar de laptopul lui Babineau. A scăpat din lesă.

Este liber.

11

Cam tot atunci când Z-Boy demonstrează că încă mai știe să numere până la zece, genele năclăite de sânge ale lui Freddi Linklatter se dezlipesc de obrajii ei la fel de năclăiți de sânge. Se pomenește că se uită într-un ochi căprui, larg deschis. Are nevoie de câteva secunde foarte lungi ca să-și dea seama că nu-i un ochi, ci doar o inserție a unei bucăți de lemn care *seamănă* cu un ochi. Zace pe podea și are cea mai cumplită mahmureală din toată viața ei, mai rea chiar decât aia pe care a avut-o după petrecerea apocaliptică pe care a

dat-o când a împlinit douăzeci și unu de ani, când a combinat metamfetamină cu rom ieftin și cola. După acel experiment și-a zis că a avut noroc că n-a murit. Acum regretă, pentru că ce simte în momentul acesta este cu mult, mult mai rău. N-o doare doar capul; este ferm convinsă că Marshawn Lynch[44] s-a antrenat, făcând placaje pe pieptul ei.

Le cere mâinilor să se miște și ele îi ascultă în silă porunca. Își proptește palmele pe podea și se împinge în ele. Se ridică – doar trupul, pentru că tricoul de deasupra rămâne lipit de balta de pe jos, care arată a sânge, dar duhnește suspect de tare a scotch. Deci asta a băut. A băut până n-a mai știut de capul ei, s-a împiedicat și a căzut de-a-n picioarelea. Și s-a bușit la cap. Dumnezeule, cât de mult a băut?

Nu. N-a fost așa, își spune ea. Ai primit o vizită. Și tu știi foarte bine cine a fost.

Este vorba despre o simplă deducție. În ultima vreme, nu a avut decât doi musafiri – tipii ăia cu „Z". Iar ăla cu hanoracul peticit n-a mai trecut de destul timp pe la ea.

Încearcă să se ridice în picioare, însă nu reușește din prima. Așa cum nici să respire ca lumea nu prea reușește. Dacă vrea să inspire mai profund, o înjunghie ceva foarte tare deasupra sânului stâng. Parcă i-a intrat ceva acolo.

Sticla?

O învârteam, în timp ce îl așteptam să apară. Ca să-mi dea ultima plată și să iasă dracu' din viața mea.

— M-a împușcat, croncăne ea. Bulangiul ăla de Dr. Z m-a împușcat.

Ajunge cu greu până la baie și nu-i vine să creadă ce vede în oglindă: obrazul stâng este plin de sânge și are o tăietură la tâmplă care de asemenea sângerează. Dar asta nu-i totul. Tricoul este îmbibat de sânge – probabil din rana de la cap,

[44] Marshawn Terrell Lynch – jucător profesionist de fotbal american (n.tr.).

speră ea. Știe că rănile la cap sângerează al dracu' de tare. Dar uite că mai are o gaură rotundă și neagră în buzunarul stâng. Da, a împușcat-o. Acum își amintește că a auzit bubuitura și a simțit miros de ars. După care și-a pierdut cunoștința.

Continuând să gâfâie, își bagă degetele nesigure în buzunarul de la piept și își scoate pachetul de Marlboro Lights. În centrul literei M este o gaură făcută de glonț. Aruncă țigările în chiuvetă, își descheie cu mare greutate nasturii de la tricou și îl lasă să cadă pe podea. Duhoarea de scotch se simte mai tare acum. Tricoul de dedesubt este kaki, cu buzunare mari și cu clape. Când vrea să ia sticla din buzunarul stâng, scoate un fel de mieunat stins de durere – doar de atât este în stare fără să încerce să respire mai profund –, dar imediat junghiul din piept parcă se mai diminuează puțin. Glonțul a trecut și prin sticla plată, iar colțurile de lângă piept sunt pline de sânge. Aruncă și sticla distrusă peste țigări și începe să-și descheie nasturii de la tricoul kaki. Durează mai mult, dar îl dovedește și pe acesta. Sub el poartă un tricou cu însemnele echipei de baseball American Giants. Tot cu buzunar. Bagă mâna în el și scoate o cutie cu dropsuri mentolate. Și aceasta a fost găurită de glonț. Ultimul tricou nu are nasturi, așa că își introduce degetul mic în gaura din buzunar și trage. Tricoul se sfâșie. Acum își poate privi în oglindă trupul dezbrăcat, acoperit cu stropi de sânge.

Deasupra anemicului sân din partea stângă se vede o gaură în care este ceva negru. Seamănă cu un gândac mort. Își rupe mai mult tricoul în zona aceea, bagă două degete înăuntru și apucă gândacul. Îl mișcă așa cum se face cu un dinte care stă să cadă.

— *Auu... auuuu... auuuu, FUTU-I...*

Și reușește să-l scoată. Numai că nu-i gândac. Ci un glonț.

Se uită lung la el, după care îl aruncă în chiuvetă, alături de țigări și sticlă. Cu toate că o doare cumplit capul și pieptul îi zvâcnește îngrozitor de tare, Freddi își dă seama ce noroc chior a avut. Sigur, a fost un pistol mic; însă a tras de foarte aproape și și-ar fi putut face treaba, dacă nu ar fi trecut mai întâi prin pachetul de țigări, apoi prin sticla plată – care fusese adevăratul obstacol –, apoi prin cutia cu dropsuri și abia după aceea a intrat în ea. Cât de aproape de inimă? Doi centimetri? Mai puțin?

Simte un junghi în stomac și îi vine să vomite. Dar se va abține, trebuie să se abțină. Altminteri, gaura din piept va începe din nou să sângereze. Însă nu ăsta-i motivul cel mai important. Îi va exploda capul. *Ăsta* este cel mai important motiv.

Respiră mai ușor acum, după ce a scos sticla metalică, cu colțuri ascuțite – sticlă salvatoare, de altfel. Se târăște înapoi în living și rămâne cu ochii la balta de sânge și scotch de pe jos. Dacă el s-ar fi aplecat și ar fi lipit țeava pistolului de ceafa ei… doar ca să fie sigur…

Freddi închide ochii și face eforturi să-și păstreze luciditatea, amenințată de valurile de slăbiciune și greață care o străbat. Când se simte puțin mai bine, se așază foarte încet pe un scaun. La fel cum s-ar așeza o babă cu dureri de șale, își zice ea. Se uită la tavan. Și acum?

Primul ei gând este să sune la urgențe, să cheme o ambulanță și să se ducă la spital, dar ce să le spună? Că i-a bătut la ușă un individ care pretindea că-i mormon sau martor al lui Iehova? Și că, atunci când i-a deschis, a împușcat-o? De ce să o fi împușcat? În ce scop? Și de ce ea – o femeie singură – s-a apucat să deschidă ușa unui străin la ora zece și jumătate noaptea?

Dar asta nu-i tot. Va veni și poliția. Iar în dormitor are vreo treizeci de grame de canabis și o porție de cocaină. Ar putea

să scape de rahaturile astea, dar cum rămâne cu rahaturile din camera cu computere? Acolo sunt instalate cel puțin șase programe de hacking, plus o tonă de aparatură extrem de scumpă pe care nu poate spune că ar fi cumpărat-o. Iar copoii vor dori să știe dacă, din întâmplare, doamnă Linklatter, bărbatul care v-a împușcat nu are cumva vreo legătură cu respectivele echipamente electronice. Poate că el vi le-a cumpărat și dumneavoastră îi datorați bani? Poate că, împreună cu el, furați numere de carduri bancare și alte informații personale? Precis că vor observa și amplificatorul, care clipește ca aparatele de jocuri mecanice din Las Vegas, transmițând semnale prin Wi-Fi, livrând câte un virus mârșav de fiecare dată când descoperă câte un Zappit activ.

Ce-i *ăsta,* doamnă Linklatter? Ce anume face?

Și ce-o să le răspundă?

Se uită în jur, sperând că va vedea plicul cu bani pe jos, lângă sofa. Dar firește că l-a luat cu el. Și nici nu are de unde să știe că au fost bani acolo, poate că îl umpluse cu ziare tăiate pe dimensiunile bancnotelor. Iar ea este aici, este împușcată, s-a lovit la cap (dă, Doamne, să nu fie ceva mai grav) și e lefteră. Ce să facă?

Să închidă amplificatorul, ăsta-i primul lucru. În Dr. Z a intrat Brady Hartsfield, iar Brady Hartsfield este un om tare, tare rău și periculos. Indiferent ce o face amplificatorul ăla nu are cum să fie de bine. Plus că oricum ea avea de gând să-l oprească, nu? Nu-i este prea limpede, dar parcă ăsta fusese planul. Da? Intenționa să-l oprească și să plece dracului de acolo. Nu are plicul cu banii care ar fi ajutat-o să-și cumpere bilet de avion, dar, chiar dacă-i mână-spartă din fire, tot a reușit să pună câteva mii la bancă, iar banca deschide la nouă. Și mai are și cardul. Prin urmare, uite ce o să facă: o să oprească amplificatorul, sugrumând din față site-ul ăla sinistru care se cheamă zeetheend.com, și o să-și

ia tălpășița din localitate. Însă nu cu avionul – în ultimii ani, măsurile de securitate din aeroporturi au atins culmi nebănuite – ci se va urca în oricare autobuz sau tren cu destinația vest. Nu că-i o idee bună?

Tocmai ce se îndreaptă (destul de greoi) spre ușa de la camera cu computere, când își dă seama de ce aceasta *NU* este o idee bună. Brady a plecat, însă nu ar fi făcut-o dacă nu și-ar fi putut monitoriza proiectul de la distanță, mai cu seamă activitatea amplificatorului. Iar ăsta-i cel mai ușor lucru din lume. Brady se pricepe foarte bine la computere – de fapt, e genial, deși ei nu-i convine să recunoască asta – și cu siguranță că și-a lăsat o cale de acces în programele ei. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că le va putea verifica oricând i se năzare. Nu are nevoie decât de un laptop. Iar dacă ea va închide porcăria asta, el va prinde de veste și va ști că ea nu a murit.

Și se va întoarce.

— În cazul ăsta, ce să fac? șoptește Freddi.

Dârdâind – al naibii de frig e iarna în apartamentul ăsta! –, își târăște picioarele până la fereastră și privește la noaptea de afară.

— Ce să fac?

12

Hodges îl visează pe Bowser, cățelul năbădăios, de rasă incertă, pe care l-a avut în copilărie. În ciuda lacrimilor și a protestelor lui Hodges, tatăl lui l-a dus pe Bowser la veterinar și l-a eutanasiat, din cauză că-l mușcase atât de tare pe băiatul care le aducea ziarul, încât a avut nevoie de copci. În visul acesta, Bowser îl mușcă pe *el,* îl mușcă de burtă. Nu vrea să-și descleștеze colții nici măcar atunci când foarte tânărul Bill Hodges îi oferă cea mai delicioasă recompensă.

Iar durerea este atroce. Sună cineva la ușă și el spune: A venit băiatul cu ziarele, du-te și mușcă-l pe el, *pe el* ar trebui să-l muști.

Însă, în timp ce revine din vis în lumea reală, își dă seama că nu soneria se aude, ci telefonul de lângă pat. Telefonul fix. Bâjbâie după receptor, îl scapă din mână, îl găsește pe pilotă și reușește să mormăie un „alo" înfundat.

— Mi-am imaginat că ți-ai închis mobilul, spune Pete Huntley.

Tonul fostului său partener este însuflețit și bizar de vesel. Hodges mijește ochii spre ceasul de pe noptieră, dar nu vede cifrele. Le ascunde flaconul cu analgezice, deja pe jumătate gol. Iisuse Hristoase, câte o fi luat ieri?

— Nici asta nu știu să fac.

Hodges încearcă să se ridice în capul oaselor. Nu-i vine să creadă că durerea s-a făcut atât de puternică într-un timp atât de scurt. Parcă ar aștepta să fie identificată înainte de a-l ataca cu toată forța.

— Măi, Kerm, mai ieși și tu din casă, mai vorbește cu oamenii! Fă și tu ceva cu viața ta!

Cam târziu pentru asta, își spune el, așezându-se pe marginea patului.

— Spune-mi și mie ce te-a apucat să mă suni la…

Dă la o parte flaconul cu medicamente.

— La șapte fără douăzeci dimineața?

— Trebuia neapărat să-ți dau cea mai tare veste din câte ai primit tu vreodată, spune Pete. A murit Brady Hartsfield. L-a găsit o asistentă la începutul turei de dimineață.

Hodges sare în picioare. Durerea este cumplită, dar abia dacă o mai simte.

— Ce? *Cum?*

— I se va face autopsia în cursul zilei de azi, dar doctorul care l-a examinat înclină să creadă că s-a sinucis. Are pe

limbă și pe gingii niște reziduuri provenite de la *ceva.* Doctorul de gardă a luat o mostră și un tip de la morgă îi mai ia chiar acum alta. Au de gând să facă analizele cât se poate de repede, pentru că Hartsfield a fost o vedetă.

— S-a sinucis, repetă Hodges, trecându-și degetele prin părul și așa vâlvoi.

Vestea este clară, însă el nu-i în stare s-o priceapă.

— *S-a sinucis?*

— Ce te miri? Doar a fost mereu un fan al sinuciderilor, spune Pete. Parcă tu l-ai numit așa și nu doar o dată.

— Da, dar…

Dar ce? Pete are dreptate. Brady *a fost* un fan al sinuciderilor – și nu doar al sinuciderilor altora. Se pregătise să moară în 2009, la Târgul de Joburi de la Complexul Municipal. Și un an mai târziu, intrase în Sala Mingo pe un scaun cu rotile de care atașase aproape un kilogram de exploziv artizanal. Ceea ce ar fi însemnat că el ar fi fost centrul exploziei. Numai că toate astea s-au întâmplat atunci și acum situația este cu totul alta. Nu-i așa?

— Dar ce?

— Nu știu, răspunde cu sinceritate Hodges.

— Ei, uite că eu știu. În cele din urmă a găsit o modalitate prin care s-o facă. Foarte simplu. În orice caz, dacă te-ai gândit că ar fi fost cumva implicat în morțile lui Ellerton, Stover și Scapelli – și trebuie să-ți mărturisesc că ai reușit să mă convingi și pe mine de asta –, acum este momentul să nu-ți mai faci griji. A crăpat, și-a dat duhul, a dat colțul, a dat în primire. Și noi toți strigăm hip-hip-uraaa!

— Scuze, Pete, trebuie să rumeg puțin vestea asta pe care mi-ai dat-o.

— Mi se pare normal, zice Pete. Aveți un trecut comun foarte zbuciumat. Oricum, eu trebuie s-o anunț pe Izzy. Să-și înceapă ziua cu dreptul.

— Ai să mă suni când vă vin analizele de la laborator? Să-mi zici și mie ce dracu' a înghițit?

— Fii convins că am s-o fac. Până atunci, *sayonara,* Domnule Mercedes! Corect?

— Corect.

Hodges pune receptorul în furcă, se duce la bucătărie și pune pe foc ibricul. Își va face o cafea. Ar trebui să-și facă ceai, deoarece cafeaua îi arde ca naiba măruntaiele suferinde, dar acum nu-i mai pasă. Și nici nu va mai lua pastile. Cel puțin o vreme. Trebuie să aibă capul cât mai limpede posibil.

Scoate mobilul din încărcător și o sună pe Holly. Îi răspunde imediat și el se întreabă în treacăt la ce oră s-o trezi. La cinci? Mai devreme chiar? Însă poate că există întrebări la care nu trebuie să cauți răspuns. Îi spune ce a aflat de la Pete și, pentru prima oară de când o cunoaște el pe Holly Gibney, aceasta nu mai încearcă să-și tempereze exprimarea.

— Ce puii mei te-a apucat de faci mișto de mine?

— Aș face mișto dacă a făcut și Pete mișto de mine, ceea ce nu cred. Cheful de bancuri îl apucă mai spre seară și nici atunci nu dă dovadă de cine știe ce talent.

Urmează câteva clipe de tăcere, după care Holly îl întreabă:

— Tu crezi?

— Că-i mort? Da, cred. Nu se poate pune problema vreunei confuzii. Că s-a sinucis? Asta mie mi se pare…

Caută expresia potrivită, nu o găsește, așa că repetă ce i-a spus fostului său partener cu doar cinci minute mai devreme:

— Nu știu.

— S-a terminat?

— Poate că nu.

— La fel cred și eu. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu

Zappit-urile după ce a dat faliment compania. Nu pricep ce legătură a existat între Brady Hartsfield și gadgeturile astea, dar sunt mult prea multe indiciile care duc la el. Și la concertul unde a vrut să detoneze bomba aia.

— Știu.

Din nou Hodges își imaginează un păianjen mare, un păianjen plin cu venin, în mijlocul pânzei pe care el a țesut-o. Numai că acum păianjenul este mort.

Și toți strigăm hip-hip-ura, își spune el.

— Holly, poți să ajungi la spital la ora când soții Robinson o vor lua pe Barbara?

— Sigur că pot.

Face o pauză și adaugă:

— Și mi-ar face mare plăcere. Am s-o sun pe Tanya s-o întreb dacă n-o deranjează, dar sunt convinsă că totul va fi în ordine. De ce?

— Vreau să-i arăți lui Barb niște poze. Cinci cu niște tipi albi și în vârstă, îmbrăcați la costum. A șasea, cu doctorul Felix Babineau.

— Tu crezi că Myron Zakim era *doctorul* lui Hartsfield? Că el le-a dat Zappit-urile alea Barbarei și Hildei?

— Deocamdată este doar o bănuială.

Hodges face pe modestul. Este puțin mai mult decât o simplă bănuială. Babineau i-a spus o poveste cusută cu ață albă doar ca să-l împiedice să intre în rezerva lui Brady. Și mai că i s-a suit sângele la cap atunci când Hodges l-a întrebat dacă se simte bine. Iar Norma Wilmer susține că doctorul făcea experimente neautorizate pe Brady. *Pe Babineau trebuie să-l anchetezi,* i-a spus ea când s-au întâlnit la „Oaia neagră”. *Să-l vâri în necaz. Te provoc.* Nu-i cine știe ce provocare dacă te gândești că este adresată unui om care poate mai are doar câteva luni de trăit.

— În regulă. Îți respect bănuielile, Bill. Și sunt sigură că

voi găsi pe vreo pagină de socializare o fotografie cu doctorul Babineau de la unul dintre evenimentele caritabile organizate în beneficiul spitalului.

— Bine. Acum, mai spune-mi o dată cum îl cheamă pe tipul care a gestionat falimentul companiei.

— Todd Schneider. Nu uita să-l suni la opt și jumătate. Dacă eu am să mai stau cu familia Robinson, înseamnă că am să ajung mai târziu la birou. Dar îl aduc și pe Jerome cu mine.

— Bravo! Ai numărul lui Schneider?

— Ți l-am trimis prin e-mail. N-ai uitat cum să-ți accesezi poșta electronică, nu?

— Am cancer, Holly, nu Alzheimer.

— Să nu uiți nici că astăzi este ultima zi.

Cum să uite? O să-l bage în spitalul în care a murit Brady și ce va fi va fi. Hodges nu va mai reuși să rezolve ultimul caz din viața lui. Îl supără gândul acesta, dar nu are ce face. Boala evoluează foarte repede.

— Mănâncă ceva înainte să pleci de acasă.

— Bine.

Pune capăt conversației și privește cu jind la ibricul cu cafea proaspătă. Aroma este amețitoare. Îl golește în chiuvetă și se duce să se îmbrace. Nu obișnuiește să mănânce dimineața.

13

Sediul firmei „Ce-am găsit al meu să fie” pare pustiu fără Holly la biroul ei de la recepție. Dar bine măcar că etajul al șaptelea al Blocului Turner este cufundat în tăcere; tipii gălăgioși care lucrează la agenția de turism de la capătul holului vor începe să sosească abia peste o oră.

Lui Hodges i se pare că gândește mai bine atunci când are

în față carnețelul lui galben, în care își notează ideile pe măsură ce-i vin, încercând să identifice conexiunile și să formeze o imagine coerentă a evenimentelor. Așa a lucrat și pe vremea când era în poliție și, de cele mai multe ori, a reușit să stabilească legăturile corecte. De-a lungul anilor a fost citat de multe ori pentru merite deosebite, dar toate diplomele sunt aruncate de-a valma pe un raft din dulap, în loc să stea frumos pe perete. Elogiile acestea nu au contat niciodată pentru el. Recompensa era scânteia orbitoare care apărea odată cu conexiunile. Devenise dependent de starea aceasta și nu a putut să renunțe la ea. Așa că a înființat firma „Ce-am găsit al meu să fie", în loc să se bucure de o pensie liniștită.

În dimineața asta nu notează nimic pe carnețel, ci mâzgălește tot felul de siluete foarte schematice și uragane și farfurii zburătoare. Este destul de sigur că a descoperit deja majoritatea pieselor din acest puzzle și nu mai trebuie decât să înțeleagă cum să le pună la locurile lor. Numai că moartea lui Brady Hartsfield este ca un accident în lanț pe autostrada informațiilor lui și blochează întregul trafic. Se uită la ceas din cinci în cinci minute. Curând va veni momentul să-l sune pe Schneider. După ce va termina de vorbit cu el, vor apărea și gălăgioșii angajați ai agenției de turism. Apoi, Barbara și Jerome. Și nu va mai avea ocazia să mediteze în liniște.

Gândește-te la toate indiciile existente, i-a spus Holly. *Prea multe duc la el. Și la concertul unde a vrut să detoneze bomba aia.*

Da, da, așa este. Pentru că singurele persoane cărora li se ofereau Zappit-uri gratuite pe site-ul ăla erau fetițele de atunci – adolescentele de astăzi – care puteau dovedi că fuseseră la spectacolul trupei 'Round Here. Iar website-ul respectiv decedase între timp. La fel ca și Brady, badconcert.com a crăpat, și-a dat duhul, a dat colțul, a dat

în primire și noi toți strigăm hip-hip-uraaa.

Într-un final, scrie două cuvinte printre mâzgăliturile de pe foaie și le încercuiește. Primul este *Concert.* Celălalt este *Reziduuri.*

Dă telefon la Spitalul Memorial Kiner și cere să i se facă legătura cu Ghetoul. Da, i se răspunde. Norma Wilmer este de serviciu, numai că acum are treabă și nu poate veni la telefon. Hodges presupune că este *foarte* ocupată în dimineața asta și speră s-o mai fi lăsat mahmureala. Îi transmite un mesaj, în care îi cere să îl sune cât mai repede, subliniind că este urgent.

Continuă să mâzgălească până la opt și douăzeci și cinci (acum desenează Zappit-uri, poate unde încă îl mai are în buzunarul de la haină pe acela al lui Dinah Scott), după care îl sună pe Todd Schneider, care răspunde personal la telefon.

Hodges se prezintă, spunând că este avocat specializat în drepturile consumatorului și că lucrează ca voluntar la Better Business Bureau. Apoi adaugă că trebuie să inspecteze niște tablete Zappit care au apărut în oraș. Încearcă să păstreze un ton lejer, neimplicat.

— Nu-i mare lucru, mai cu seamă că Zappit-urile au fost date gratuit, dar se pare că unii dintre beneficiari descarcă romane de pe un site intitulat Sunrise Readers Circle[45] și cărțile le apar deteriorate.

— Sunrise Readers Circle? întreabă Schneider uimit.

Nu dă niciun semn că ar vrea să se ascundă în spatele unui limbaj avocățesc. Și așa își dorește și Hodges să continue discuția.

— La fel ca Sunrise Solutions?

— Da. Ăsta-i motivul pentru care v-am și sunat. Din câte am reușit eu să aflu, Sunrise Solutions a cumpărat compania Zappit, Inc., înainte să dea faliment.

[45] În lb. engleză – „Cercul de lectură Sunrise” (n.tr.).

— Foarte adevărat. Am o tonă de documente despre Sunrise Solution, dar nu-mi amintesc de vreun Sunrise Readers Circle. Și sunt convins că mi-ar fi sărit în ochi. În esență, Sunrise s-a ocupat cu înghițirea unor companii mici de electronice, căutând să dea lovitura. Pe care, din păcate, nu au dat-o.

— Dar Clubul Zappit? De el ați auzit?

— Niciodată.

— Sau de un website care să se numească zeetheend.com?

Nici nu rostește bine întrebarea, că lui Hodges îi vine să-și tragă una peste frunte. Ar fi trebuit să caute el site-ul ăla, în loc să umple o foaie întreagă cu mâzgăliturile prostești.

— Nu, nici de el n-am auzit.

Și uite că acum începem să vorbim legaleza pentru avansați.

— Este cumva vorba despre încălcarea drepturilor consumatorilor? Pentru că legile insolvenței sunt foarte clare în această privință și…

— Nimic de genul acesta, îl liniștește Hodges. Problema apărută la descărcarea cărților este singurul motiv pentru care ne-am apucat să cercetăm cazul. Plus că cel puțin unul dintre Zappit-uri nu mai funcționa atunci când a ajuns la beneficiar. Acesta vrea să-l expedieze înapoi și să primească altul, dacă este posibil.

— Nu mă mir că cineva a primit o tabletă stricată dacă a fost din ultimul lot, spune Schneider. Au existat o mulțime cu defecte, poate treizeci la sută din ultima serie produsă.

— M-ați făcut curios. Câte Zappit-uri au fost în această ultimă serie?

— Trebuie să verific dacă vreți un răspuns foarte precis, dar cred că au fost în jur de patruzeci de mii de unități. Firma Zappit l-a dat în judecată pe producător, cu toate că procesele intentate companiilor chinezești sunt mai mereu

sortite eșecului. Însă, la vremea respectivă, Zappit ar fi făcut orice ca să se mențină pe linia de plutire. Înțelegeți că vă ofer aceste informații doar pentru că întreaga afacere e moartă și îngropată.

— Înțeleg.

— Ei bine, firma producătoare, Yicheng Electronics, a făcut uz de toate căile de atac. Probabil nu neapărat din cauza banilor aflați în joc, ci pentru că voiau să-și păstreze reputația nepătată. Nu sunt de acuzat, nu?

— Nu.

Hodges nu mai poate aștepta: durerea este mult prea puternică. Așa că scoate două pastile din flaconul cu analgezice. Apoi, cu multă părere de rău, pune una înapoi. Pe cea rămasă și-o vâră sub limbă să se topească acolo. Speră că efectul va fi mult mai rapid în felul acesta.

— Cred că nu.

— Cei de la Yicheng au susținut sus și tare că aparatele respective s-au defectat în timpul transportului, probabil din cauza apei. Și-au motivat opinia spunând că, dacă softul ar fi avut vreo problemă, atunci *toate* tabletele cu jocuri ar fi trebuit să fie defecte. Mie mi se pare logic, dar nu sunt vreun geniu în ale electronicii. În orice caz, firma Zappit a dispărut, iar Sunrise Solutions a preferat să nu continue procesul. Deja aveau probleme mult mai serioase. Începuseră să-i hăituiască creditorii. Îi abandonaseră toți investitorii.

— Ce s-a întâmplat cu acel ultim transport?

— Tabletele valorau ceva, însă nu prea mult, tocmai din cauza defecțiunii. Noi le-am păstrat o perioadă și le-am făcut reclamă în publicațiile pentru companiile de retail, specializate în vânzarea de produse la preț redus. De pildă, Dollar Store și Economy Wizard. Ați auzit de ele?

— Da.

Hodges își cumpărase o pereche de mocasini cu un mic

defect de fabricație de la magazinul local al companiei Dollar Store. L-au costat un dolar și ceva, dar arătau chiar bine și erau foarte rezistenți.

— Bineînțeles că am fost nevoiți să precizăm că trei din zece Zappit-uri ar putea să fie defecte, ceea ce presupunea că toate ar fi trebuit să fie verificate. Din păcate, povestea asta cu verificarea fiecărui aparat în parte ar fi necesitat un volum de muncă mult prea mare, așa că ne-a distrus orice șansă de a vinde întregul transport.

— Îhî.

— Prin urmare, în calitatea mea de lichidator al companiei Sunrise Solutions, am decis să distrugem Zappit-urile și să pretindem un credit fiscal, care s-ar fi ridicat până la suma de… mă rog, o sumă destul de mare. Evident, nu după criteriile companiei General Motors, dar oricum, în jur de cinci sute de mii. Așa am fi scăpat de câteva dintre datorii.

— Logic.

— Însă, înainte să fac asta, m-a sunat un individ de la o companie care se chema Gamez Unlimited, cu sediul chiar la dumneavoastră în oraș. Gamez cu „Z" la sfârșit. Tipul mi-a zis că el este directorul general al companiei. Probabil că director peste trei oameni care își desfășoară activitatea într-o garsonieră sau într-un garaj.

Și Schneider chicotește acum așa cum știu să o facă doar oamenii de afaceri prosperi din New York.

— De când cu revoluția informatică, firme din astea apar ca ciupercile după ploaie, deși eu n-am auzit de vreuna care să își ofere produsele *gratuit.* Prea miroase a escrocherie, nu credeți?

— Mda, spune Hodges.

Pastila care i se dizolvă în gură este îngrozitor de amară. Dar cât de dulce este alinarea pe care i-o aduce. Așa este cazul și cu foarte multe lucruri din viață, își zice el. Acesta

parcă este un aforism din *Reader's Digest,* dar nu înseamnă că nu este valabil.

— De fapt, chiar așa este.

Schneider se însuflețește, renunță la legaleză și începe să vorbească normal.

— Individul ăla s-a oferit să cumpere opt sute de Zappit-uri la optzeci de dolari bucata, adică cu aproximativ o sută de dolari mai puțin decât prețul pentru vânzarea cu amănuntul. Ne-am târguit puțin și am picat de acord asupra sumei de o sută.

— Pe bucată.

— Da.

— Asta înseamnă un total de optzeci de mii de dolari, spune Hodges.

Se gândește la Brady, inculpat în o mulțime de procese civile pentru despăgubiri care ajung la zeci de milioane. Brady, care avea la bancă – dacă fostul detectiv mai ține bine minte – cam o mie o sută de dolari.

— Ați primit un cec cu suma asta?

Nu crede că îi va răspunde – mulți avocați ar pune punct discuției în momentul acesta. Dar uite că Schneider nu se ferește. Poate pentru că falimentul companiei Sunrise Solutions este frumos împachetat și legat cu o fundă legală. Pentru el, discuția aceasta seamănă cu un interviu acordat după încheierea meciului.

— Am primit. Din contul firmei Gamez Unlimited.

— Și era valabil?

Todd Schneider scoate chicotitul acela gomos, de mare afacerist.

— Dacă n-ar fi fost, cele opt sute de Zappit-uri ar fi fost reciclate împreună cu restul activelor.

Hodges face niște socoteli pe foaia ornată cu mâzgălelile de mai devreme. Dacă erau defecte treizeci la sută din lotul de

opt sute de aparate, atunci înseamnă că în stare de funcționare mai erau cinci sute șaizeci. Sau poate chiar mai puține. Hilda Carver a primit unul despre care se presupune că ar fi fost verificat – altminteri de ce să i-l dea? –, însă, după spusele Barbarei, Zappit-ul acela a făcut o lumină albastră și s-a stins definitiv.

— Așa că le-ați expediat cumpărătorului.

— Da. Prin UPS, la un depozit din Terre Haute. Vă dați seama că suma nu a fost cine știe ce, dar tot a fost ceva. Facem orice pentru clienții noștri, domnule Hodges.

— Sunt convins.

Și toți strigăm hip-hip-uraaa, își zice el.

— Mai țineți minte adresa la care ați expediat cele opt sute de Zappit-uri?

— Nu. Dar trebuie să fie în dosare. Dați-mi adresa dumneavoastră de e-mail și am să v-o trimit bucuros, dacă îmi promiteți că mă veți suna ca să-mi spuneți și mie ce tun puneau la cale ăia de la Gamez.

— Cu multă plăcere, domnule Schneider.

Probabil că va fi o căsuță poștală, își zice Hodges, al cărei deținător a dispărut în ceață de multă vreme. Cu toate acestea, este obligația lor să verifice. O s-o facă Holly, în timp ce el va fi internat în spital și se va trata pentru o boală care nu prea are leac.

— Mi-ați fost de mare ajutor, domnule Schneider. O ultimă întrebare, dacă nu vă supărați. Se întâmplă cumva să vă amintiți numele directorului general de la Gamez?

— O, sigur că da, răspunde Schneider. M-am gândit că din cauza asta numele companiei era Gamez cu Z, în loc de S.

— Nu înțeleg.

— Numele directorului era Myron Zakim.

14

Hodges închide telefonul și deschide Firefox. Tastează „zeetheend” și pe ecran apare un desen animat cu un om care învârtește un târnăcop. Nori de praf se ridică deasupra lui, alcătuind mesajul:

NE CEREM SCUZE. SITE-UL NOSTRU ESTE
ÎNCĂ ÎN CONSTRUCȚIE
DAR VĂ AȘTEPTĂM SĂ REVENIȚI!
„Perseverența este un dat al omului,
prin ea aflăm cine suntem cu adevărat.”
Tobias Wolff[46]

Alt panseu demn de *Reader's Digest,* își spune Hodges. Se ridică de la birou, se apropie de fereastră și privește la aglomerația matinală de pe Lower Marlborough. Cu surprindere, dar și cu recunoștință, își dă seama că durerea din abdomen a dispărut cu totul pentru prima oară în multe zile. Acum chiar ar fi în stare să-și imagineze că nu-i deloc bolnav. Numai că îl contrazice gustul amar din gură.

Gustul amar. *Reziduurile.*

Sună telefonul mobil. Este Norma Wilmer, care vorbește atât de încet încât Hodges trebuie să facă eforturi ca să o audă.

— Dacă m-ai sunat pentru presupusa listă cu vizitatori, să știi că n-am apucat încă să o caut. Secția e plină de polițiști și trepăduși de la procuratură. Ai zice că Hartsfield a evadat, nu că a murit.

— Nu-i vorba despre listă, deși am nevoie și de informația aia. Mai primești încă cincizeci de dolari dacă ai să mi-o dai astăzi. Și dacă mă suni înainte de prânz, o să plusez cu încă

[46] Tobias Jonathan Ansell Wolff – romancier, nuvelist și memorialist contemporan american (n.tr.).

cincizeci.

— Iisuse, dar ce poate fi atât de important? Am întrebat-o pe Georgia Frederick – în ultimii zece ani a tot lucrat când la ortopedie, când în Ghetou – și mi-a zis că singura persoană care l-a vizitat pe Hartsfield, în afară de tine, a fost o prăpădită rasă în cap și plină de tatuaje.

Descrierea nu-i spune nimic lui Hodges, dar *parcă* îi stârnește o amintire foarte vagă. Amintire în care nu are încredere. Vrea cu tot dinadinsul să înțeleagă ce s-a întâmplat și asta înseamnă că trebuie să fie extrem de prudent.

— *Ce* mai vrei, Bill? M-am ascuns în debaraua cu lenjerie, e al dracu' de cald aici și mă doare capul.

— Fostul meu partener m-a sunat și mi-a zis că Brady a înghițit ceva și s-a sinucis. Din asta deduc că ar fi trebuit să aibă o rezervă de pastile. Ție ți se pare posibil?

— Da. Așa cum la fel de posibil ar fi ca eu să aterizez în siguranță cu un Boeing 767, dacă toți membrii echipajului au făcut intoxicație alimentară și au murit. Însă ambele situații sunt cu totul și cu totul neverosimile. Am să-ți zic și ție ce le-am zis polițiștilor și puțoilor ălora limbuți de la procuratură. Brady lua naproxen – o pastilă la prânz și încă una mai spre seară, dacă cerea. Ceea ce se întâmpla foarte rar. Naproxenul nu-i un antiinflamator cu mult mai puternic decât Advilul, pe care îl poți cumpăra fără rețetă. Pe fișă mai era trecut și Tylenol forte, dar a avut nevoie de el doar de câteva ori.

— Și ce reacție au avut tipii de la procuratură când le-ai zis asta?

— Acum lucrează la teoria că a înghițit o tonă de Naproxen.

— Dar tu nu crezi că așa s-a întâmplat?

— Normal că nu cred! Unde dracu' să ascundă atât de

multe pastile? În curu' ăla al lui, numai oase și escare? Trebuie să te las acum. Te sun când aflu cum e cu lista aia. Presupunând că a existat una.

— Mulțumesc, Norma. Ia și tu niște Naproxen pentru durerea de cap.

— Du-te-n mă-ta, Bill!

Și râde.

15

Primul gând care-i trece prin minte lui Hodges atunci când îl vede pe Jerome intrând în birou este: Sfinte Sisoe, puștiule, ce mare te-ai făcut!

Când Jerome Robinson lucra pentru el – la început doar ca să-i tundă gazonul, după aceea în calitate de om bun la toate și, în final, devenind un adevărat heruvim al tehnologiei, care avea grijă de computerul lui – era doar un adolescent înalt și ciolănos, cam de un metru șaptezeci și șase și vreo șaizeci și un pic de kilograme. Tânărul uriaș apărut acum în pragul lui are pe puțin un metru optzeci și opt și optzeci și cinci de kilograme. Întotdeauna a arătat bine, dar acum are frumusețea vedetelor de cinema și e tot numai vână.

Personajul în cauză zâmbește larg, traversează biroul din doar câțiva pași mari și îl strânge în brațe pe Hodges. Cam tare. Însă îi dă repede drumul atunci când îl vede că se strâmbă.

— Doamne, iartă-mă!

— Nu mă doare. Sunt bucuros că te văd, omule.

I s-a cam încețoșat privirea și își șterge ochii cu podul palmei.

— Tare mult mă bucur.

— Și eu. Cum te simți?

— În momentul ăsta, foarte bine. Am luat niște pastile, dar

tu ești un medicament mult mai bun.

Holly a rămas în ușă, descheiată la paltonașul decent și cu mâinile subțirele strânse în față. Îi urmărește pe amândoi cu un zâmbet nefericit. Hodges nu ar fi crezut că s-ar putea asocia zâmbetul cu nefericirea, dar uite că se poate.

— Vino și tu aici, Holly! o cheamă el. Promit că n-o să te îmbrățișăm. L-ai pus la curent pe Jerome cu cazul nostru?

— Știe ce s-a întâmplat cu Barbara, dar m-am gândit că ar fi mai bine dacă i-ai spune tu restul.

Jerome pune mâna pe ceafa lui Hodges. Mână mare și caldă.

— Holly zice că mâine te internezi în spital pentru mai multe analize și pentru stabilirea unui tratament și că, dacă ai cumva de gând să mă contrazici, eu trebuie să-ți spun să faci ciocul mic.

— N-am spus așa ceva, intervine Holly, uitându-se cu severitate la Jerome. N-am folosit niciodată expresia asta.

Jerome îi zâmbește.

— Poate că mi-ai zis să-i spun politicos să tacă, dar în ochi ți-am citit fix chestia cu ciocul mic.

— Ești nebun! îl apostrofează ea, dar zâmbește din nou.

Este fericită că suntem iar împreună, își zice Hodges, dar este tristă din motivul care ne-a adunat pe toți laolaltă. Întreabă cum se mai simte Barbara, punând punct acestui moment de rivalitate simpatică, precum aceea între doi frați.

— Se simte bine. Are fractură mediană de tibie și peroneu. Ar fi putut să i se întâmple același lucru și pe terenul de fotbal sau la schi, pe pârtia pentru începători. Doctorii spun că o să se vindece complet. Nici nu i-au pus bine ghipsul și a început să se vaite că o mănâncă rău de tot pe dedesubt. Mama s-a dus în oraș să-i cumpere o scărpinătoare din alea, sau cum s-o fi chemând.

— I-ai arătat fotografiile, Holly?

— I le-am arătat și Barbara l-a indicat pe doctorul Babineau. N-a ezitat nicio clipă.

Am câteva întrebări să-ți pun, domnule doctor, își zice Hodges. Și vreau să primesc niște răspunsuri până la sfârșitul acestei ultime zile din activitatea mea. Și dacă o fi să te oblig s-o faci, să te strâng de gât ca să-ți iasă ochii ca la melc, nu cred că o să mă deranjeze.

Jerome se așază pe colțul biroului lui Hodges – locul lui preferat.

— Povestiți-mi totul de la început. Poate am să văd un amănunt care vouă v-a scăpat.

Vorbește mai mult Hodges. Holly se duce la fereastră și se uită în jos, la Lower Marlborough Street. Stă cu brațele încrucișate și își strânge umerii cu mâinile. Din când în când, mai adaugă și ea ceva, dar, în general, se mulțumește să asculte.

Când Hodges încheie, Jerome îi întreabă:

— Cât de siguri sunteți de chestia asta cu puterea minții?

Hodges se gândește puțin, apoi răspunde:

— Cam optzeci la sută. Poate mai mult. Știu, pare o nebunie, însă există mult prea multe dovezi în sprijinul ei.

— Numai eu sunt de vină dacă a putut să facă așa ceva, spune Holly, fără să se întoarcă cu fața la ei. Când l-am pocnit cu Pliciul tău Norocos, Bill, probabil că i-am rearanjat cumva creierul. I-am oferit acces la alea nouăzeci de procente din materia cenușie pe care noi nu le folosim niciodată.

— Poate, spune Hodges. Dar dacă nu l-ai fi pocnit, atunci ați fi murit amândoi. Și tu, și Jerome.

— Împreună cu foarte mulți alți oameni, adaugă Jerome. La fel de posibil este ca lovitura ta să nu aibă nicio legătură cu ce s-a întâmplat. Poate că medicamentele alea cu care l-a îndopat Babineau au avut și alte efecte în afară de acela de a-l scoate din comă. Știți și voi că medicamentele

experimentale au uneori efecte neprevăzute.

— Sau poate că-i vorba despre o combinație a celor două, zice Hodges întristat.

Nu-i vine să creadă că poartă discuția asta, dar, dacă ar fi evitat-o ar fi însemnat că nu respectă prima regulă a detectivului: lasă-te condus de probe.

— Te-a detestat, Bill, spune Jerome. În loc să te sinucizi, așa cum își dorea el, tu te-ai apucat să-l urmărești.

— Și l-ai învins cu propriile lui arme, intervine Holly, tot fără să se întoarcă și tot ținându-se de umeri. Te-ai folosit de Umbrela Albastră a lui Debbie ca să-l obligi să iasă din ascunzătoare. El ți-a trimis mesajul ăla de acum două nopți, sunt convinsă. Brady Hartsfield, sub pseudonimul Z-Boy.

Abia acum se întoarce.

— E clar ca bună ziua. L-ai oprit să-și ducă planul la îndeplinire în Sala…

— Eu nu l-am oprit de la nimic. Eu eram prea ocupat cu infarctul. Tu l-ai oprit, Holly.

Femeia clatină din cap.

— Dar el nu știe asta, *pentru că nu a apucat să mă vadă.* Chiar crezi că aș putea să uit ce s-a întâmplat în seara aia? Niciodată n-am să uit. Barbara stătea pe intervalul dintre scaune, mai sus cu câteva rânduri. Și la ea se uita Hartsfield, nu la mine. Am strigat ceva la el și l-am pocnit chiar atunci când începuse să se întoarcă. Și după aia l-am mai pocnit o dată. Doamne, cât de *tare* l-am pocnit!

Jerome vrea să se apropie de ea, dar Holly îi face semn să o lase în pace. Îi este cumplit de greu să privească pe cineva în ochi, însă acum se uită fix la Hodges.

— *Tu* l-ai ademenit afară din bârlogul lui, *tu* i-ai ghicit parola de la computer ca să putem intra în el și să aflăm ce are de gând. Pe tine te-a învinuit întotdeauna. Sunt *convinsă.* Și apoi te-ai tot dus la spital să-l vezi. Și să-i vorbești.

— Iar tu crezi că ăsta-i motivul pentru care a făcut ce a făcut? Că tot nu reușim să înțelegem ce și cum anume.

— *Nu!* aproape că zbiară Holly. *A făcut ce-a făcut pentru că era sărit de pe fix!*

Tace câteva secunde, după care, cu o voce umilă, își cere scuze pentru că a ridicat tonul.

— Nu-ți cere scuze, Hollyberry, îi spune Jerome. Îmi dai fiori când faci pe autoritara.

Holly se strâmbă la el. Jerome pufnește în râs și apoi îl întreabă pe Hodges despre Zappit-ul lui Dinah Scott.

— Aș vrea să mă uit și eu la el.

— E în buzunarul de la palton, îi răspunde Hodges, dar ai grijă la programul demonstrativ cu peștii.

Jerome scotocește prin buzunarele de la paltonul lui Hodges, scoate o cutiuță cu drajeuri împotriva acidității gastrice și omniprezentul carnețel de detectiv, după care dă și de Zappit-ul verde al lui Dinah.

— Maică Precistă, credeam că aparatele astea au dispărut odată cu videocasetofoanele și conexiunea prin modem!

— Cam așa a și fost, zice Holly, iar prețul nu le-a fost de niciun folos. Am verificat. Prețul recomandat pentru vânzarea cu amănuntul în 2012 a fost de o sută optzeci și opt de dolari. Absurd.

Jerome aruncă Zappit-ul dintr-o mână în alta. Are o expresie îndârjită și pare obosit. Firesc, își spune Hodges. Până ieri construia case în Arizona. Și a fost obligat să dea fuga acasă pentru că sora lui, un copil vesel și normal, a încercat să se sinucidă.

Poate că Jerome îi citește gândurile.

— Piciorul lui Barb o să se vindece. Pe mine mă cam îngrijorează ce se petrece în căpșorul ei. Tot vorbește despre lumini albastre și despre o voce care îi vorbea. Din interiorul jocului.

— Da, spune că încă o mai aude, adaugă Holly. Ca o melodie care ți-a intrat în cap și de care nu mai poți scăpa. Probabil că se va stinge cu timpul, mai cu seamă că jocul ăla a fost distrus. Dar ce facem cu ceilalți care încă mai au tabletele întregi?

— Din moment ce site-ul badconcert.com nu mai există, avem de unde să aflăm cine a mai primit Zappit-uri?

Holly și Jerome se uită unul la altul și amândoi clatină din cap.

— Rahat! mormăie Hodges. Nu că m-ar surprinde, totuși… mare rahat!

— Ăsta scoate lumina aia albastră?

Jerome nu a deschis încă Zappit-ul, ci doar se joacă de-a cartoful fierbinte cu el.

— Nu. Și nici peștii roz nu se transformă în numere. Vezi și singur.

Dar nici acum Jerome nu dă drumul la tabletă, ci o întoarce și-i desface compartimentul pentru baterii.

— Baterii normale, AA, reîncărcabile, constată el. Nici vorbă de vreo magie. Pe bune că demonstrația jocului „La pescuit” îți dă o stare de somn?

— Mie mi-a dat, spune Hodges, dar fără să recunoască faptul că luase prea multe pastile la momentul cu pricina. Acum mă interesează mai mult Babineau. Are un rol în toată povestea asta. Deocamdată nu înțeleg cum de a apărut parteneriatul ăsta între el și Brady, dar, dacă nu cumva a murit și el, am de gând să-l fac să ne mărturisească totul. Și mai este încă o persoană implicată.

— Bărbatul pe care l-a văzut menajera doamnei Ellerton, zice Holly. Cel cu mașina veche și cu pete de grund. Vreți să știți ce cred eu?

— Ia s-auzim!

— Unul dintre cei doi – fie doctorul Babineau, fie bărbatul

cu mașina aia veche – i-a făcut o vizită asistentei Ruth Scapelli. Probabil că Hartsfield avea un dinte împotriva ei.

— Cum ar fi putut să trimită pe cineva la ea? Sau oriunde altundeva? întreabă Jerome, punând la loc capacul de la compartimentul pentru baterii. Manipulându-i mintea? Chiar tu spui, Bill, că tot ce putea să facă cu teleki-și-cum-îi-mai-zice era să dea drumul la apă în baie. Deși, cu toată sinceritatea, până și asta îmi este greu să cred. Poate că-i vorba doar despre niște simple invenții. Despre niște legende contemporane din mediul spitalicesc.

— Jocurile astea, murmură Hodges. A făcut ceva cu jocurile astea. Le-a intensificat cumva efectul.

— Din rezerva lui de la spital?

Și Jerome îi aruncă o privire care spune „Hai, nene, fii serios!”.

— Știu cât de absurd sună. Chiar dacă bagi în ecuație și telekinezia, tot este lipsit de sens. Însă trebuie să aibă o legătură cu jocurile astea. *Precis!*

— Babineau știe, spune Holly.

Jerome nu comentează. Pare indispus. Continuă să se joace cu tableta. Hodges are impresia că tânărul își stăpânește cu greu pornirea de a o arunca pe jos și de a o călca în picioare. Este absolut firesc. În fond, un gadget la fel cu acesta aproape i-a omorât sora.

Ba nu, se contrazice singur Hodges. Nu la fel cu ăsta. Programul demonstrativ de pe Zappit-ul lui Dinah produce un oarecare efect hipnotic, dar nimic mai mult. Și probabil că…

Își îndreaptă brusc umerii, ceea ce-i provoacă un junghi în abdomen.

— Holly, ai căutat pe net informații despre jocul „La pescuit”?

— Nu, răspunde ea. Nici nu m-am gândit să caut.

— Poți s-o faci acum? Ce vreau eu să aflu…

— Vrei să afli dacă există vreun forum cu discuții despre programul demonstrativ. Ar fi trebuit să-mi dea și mie prin cap. Mă ocup imediat.

Și se duce grăbită în celălalt birou.

— Nu pot să înțeleg, zice Hodges, de ce să se sinucidă Brady înainte de a vedea roadele muncii sale.

— Adică înainte de a vedea pe câți copii i-a convins să-și ia viața, spune Jerome. Copii care au fost la concertul ăla blestemat. Pentru că despre asta vorbim, nu-i așa?

— Da, spune Hodges. Sunt prea multe spații libere. Mult prea multe. Plus că nici măcar nu știu *cum anume* s-a sinucis. Dacă a făcut-o cu adevărat.

Jerome își apasă tâmplele cu palmele ca și cum ar vrea să-și împiedice creierul să se umfle.

— Te implor, nu-mi spune că tu crezi că trăiește.

— Nu, sigur că a murit. Pete n-ar face o asemenea greșeală. Ce zic eu este că poate l-a omorât cineva. Pe baza informațiilor pe care le avem în momentul acesta, suspectul principal ar fi Babineau.

— Hai să fiu a dracului! strigă Holly din celălalt birou.

Hodges și Jerome se uită unul la celălalt și încearcă amândoi să-și stăpânească râsetele, într-o armonie perfectă.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Hodges.

Nu poate să spună mai multe fără să izbucnească în hohote isterice, care i-ar face rău la stomac și i-ar răni sentimentele lui Holly.

— Am găsit un site care se cheamă „Hipnoza jocului «La pescuit»”! Pagina principală avertizează părinții să nu-și lase copiii să se uite prea mult timp la programul demonstrativ! Efectele lui au fost observate prima dată în 2005, la varianta din sălile cu jocuri mecanice! Au remediat hiba când au trecut jocul pe tabletă, dar Zappit-urile… stați nițel… ei

pretind că ar fi făcut-o, dar nu-i adevărat! Sunt o mulțime de postări!

Hodges se uită întrebător la Jerome.

— Adică discuții online, îi explică tânărul.

— Un puști din Des Moines a leșinat și și-a spart capul de muchia mesei!

Tonul lui Holly este aproape vesel. Se ridică de la computer și vine repede lângă ei. Are obrajii îmbujorați.

— Trebuie să fi existat procese! Pe pariu că ăsta-i unul dintre motivele care au dus la falimentul companiei Zappit! S-ar putea chiar să fi fost unul dintre motivele pentru care Sunrise Solutions…

Începe să sune telefonul de pe biroul ei.

— Of, în puii mei! exclamă ea, întorcându-se să răspundă.

— Spune că astăzi nu lucrăm.

Însă Holly nici nu apucă să spună „Agenția «Ce-am găsit al meu să fie», bună ziua!". Doar ascultă cu multă atenție ce i se comunică. Apoi îl cheamă pe Hodges la telefon.

— E Pete Huntley. Zice că trebuie să vorbească urgent cu tine. Are o voce… ciudată. Parcă-i trist sau nebun sau cam așa ceva.

Hodges se duce în celălalt birou ca să afle ce anume l-a făcut pe Pete să pară trist sau nebun sau cam așa ceva.

Rămas singur, Jerome pornește Zappit-ul lui Dinah Scott.

Pe un ecran din vizuina lui Freddi Linklatter (în timp ce Freddi a luat patru pastile de excedrin și s-a dus să se culce în dormitor) 44 GĂSITE devine 45 GĂSITE. Amplificatorul clipește, anunțând: ÎNCARC.

Și apoi: OPERAȚIE FINALIZATĂ.

16

Pete nu-l salută. În schimb, spune:

— Fă ce crezi, Kerm. Fă ce crezi tu că trebuie să faci ca să afli adevărul. Japița e în casă cu doi tipi de la SKID și eu sunt afară într-o baracă. Cred că-i un atelier de olărit. Și îmi îngheață oasele de frig.

În primul moment, Hodges este mult prea uluit ca să-i poată răspunde. Dar nu pentru că doi tipi de la SKID – acronim folosit pentru Divizia de Investigații Criminale de la Centru[47] – ar fi apărut la locul unei infracțiuni anchetate de Pete. Ci este uluit (mai degrabă, stupefiat), pentru că, în îndelunga lor colaborare, nu l-a auzit decât o singură dată pe Pete folosind epitetul acesta: când a vorbit despre soacră-sa, care o convinsese pe nevasta lui să-l părăsească și care o luase la ea, împreună cu cei doi copii. De data aceasta, „japița" la care se referă nu poate fi nimeni alta decât partenera lui, Mimoza cu Ochi Cenușii.

— Kermit? Mai ești la telefon?

— Da, răspunde Hodges. Tu unde ești?

— În Sugar Heights. Acasă la doctorul Felix Babineau, pe pitorescul Lilac Drive. Știi ceva? E o moșie *în toată regula.* Știi cine-i Babineau, știu că știi. Nimeni în afară de tine nu l-a supravegheat cu atâta încrâncenare pe Brady Hartsfield. Ăsta a fost chiar hobby-ul tău o vreme.

— Știu despre *cine* vorbești. Dar nu și despre *ce.*

— Toată povestea asta o să facă mare vâlvă, partenere. Și Izzy nu vrea s-o atingă vreo schijă când o să pice bomba. Are ambiții, pricepi matale? Vrea să ajungă șef peste detectivi în zece ani și poate șef al poliției în cinșpe. O înțeleg, dar asta nu înseamnă că-mi și place. Fără să-mi spună, l-a chemat aici pe șeful ăl mare, pe Horgan. Și Horgan i-a chemat pe tipii de la SKID. Deocamdată cazul nu-i al lor la modul oficial, da' o să fie până la prânz. L-au găsit pe suspect, da' ceva nu se învârtește tocmai rotund. O știu și eu, o știe și Izzy. Numai că

[47] În lb. engleză – State Criminal Investigation Division (n.tr.).

ei i se rupe.

— Ia-o mai încet, Pete. Spune-mi ce se întâmplă.

Îngrijorată, Holly își face de lucru pe lângă el. Hodges ridică din umeri și îi face un semn: așteaptă puțin.

— Menajera ajunge aici la șapte jumate, da? O cheamă Nora Everly. La capătul aleii vede BMW-ul lui Babineau pe peluză, cu o gaură de glonț în parbriz. Se uită înăuntru, observă sânge pe volan și pe locul șoferului, sună la poliție. O mașină de patrulare e la cinci minute distanță – în Sugar Heights e *mereu* câte o patrulă în apropiere – și, când ajung oamenii noștri, o găsesc pe Everly încuiată în mașina ei, cu toate portierele blocate, tremurând ca o frunză în mijlocul unui uragan. Polițiștii îi zic să rămână acolo și se duc la ușă. Care-i descuiată. Doamna Babineau, Cora, zace moartă în holul de la intrare. Sunt sigur că glonțul pe care o să-l scoată legistul din ea se va potrivi cu cel pe care l-au scos criminaliștii din BMW. Pe fruntea cucoanei – ești pregătit să auzi mai departe? – este desenată litera „Z" cu tuș negru. Alte „Z"-uri sunt desenate prin camerele de la parter, una chiar pe ecranul plasmei de pe perete. La fel ca în casa doamnei Ellerton. Și am impresia că ăla a fost momentul când distinsa mea parteneră a decis că nu vrea să aibă de-a face cu toată daravera asta.

Ca să-l facă pe Pete să vorbească în continuare, Hodges zice doar:

— Mda, posibil.

Și ia de pe biroul lui Holly un blocnotes pe care scrie cu majuscule: SOȚIA LUI BABINEAU ASASINATĂ. Literele sunt mari, ca ale unui titlu de primă pagină. Holly citește și își acoperă gura cu palma.

— În timp ce un polițist ia legătura cu sediul, celălalt aude niște sforăieli de la etaj. Ca de drujbă care merge în gol, așa ne-a zis. Așa că se duc sus, cu armele scoase din tocuri. Și,

într-unul dintre cele trei dormitoare de oaspeți – le-au numărat, crede-mă; *trei* sunt; locul ăla e al dracu' de mare –, descoperă un bășinos bătrân care doarme dus. Îl trezesc și individul zice că-l cheamă Alvin Brooks.

— Al-Bibliotecă! strigă Hodges. De la spital! Ăla la care am văzut prima oară un Zappit!

— Așa, chiar el. Avea în buzunar o legitimație de la Kiner. Și, din proprie inițiativă, mărturisește că el a omorât-o pe madam Babineau. Zice că a făcut-o sub hipnoză. Băieții noștri îi pun cătușele, îl duc la parter și îl pun să șadă pe canapea. Acolo l-am găsit noi – eu și cu Izzy – când am ajuns la locul crimei după vreo juma de ceas. Nu-mi dau seama care-i treaba cu individul ăsta, dacă a avut o cădere nervoasă sau suferă de alte chestii, dar mi-e clar că e complet rupt de realitate. Sare de la una la alta și bate câmpii într-un mare fel. Nici nu-ți poți imagina ce chestii aiurea îi ies din gură.

Hodges își amintește ce i-a spus Al la una dintre ultimele vizite pe care i le făcuse lui Brady, parcă în weekendul de dinainte de Ziua Muncii[48] din 2014. Și spune:

— Atunci mi-a zis ceva de genul „Totu-i bine atâta vreme cât nu te prinzi."

— Da! exclamă surprins Pete. Cam așa ceva. Și când Izzy l-a întrebat cine l-a hipnotizat, a zis că cică peștii. Ăia din „frumoasa mare".

Acum lui Hodges i se pare totul foarte logic.

— L-am interogat în continuare – eu singur, că Izzy se dusese în bucătărie ca să n-o aud când încearcă să ascundă toată mizeria sub preș fără să-mi ceară părerea – și tipul mi-a zis că Dr. Z i-a cerut, și aici citez, să-și „pună semnătura". De zece ori, a adăugat el. Și chiar așa este: sunt zece „Z"-uri, cu tot cu cel de pe fruntea decedatei. L-am întrebat dacă Dr. Z este doctorul Babineau și el mi-a răspuns că nu, Dr. Z este

[48] Prima zi de luni din septembrie (n.tr.).

Brady Hartsfield. O adevărată nebunie, pricepi?

— Mda, mormăie Hodges.

— L-am întrebat dacă l-a împușcat și pe Babineau. A clătinat din cap și mi-a zis că îi este somn și că vrea să se culce la loc. Chiar atunci o văd pe Izzy că apare din bucătărie și îmi dau seama că-i surescitată, deși nu înțeleg din prima de ce. Da' mă lămuresc când îmi zice că șeful Horgan a chemat Divizia de Investigații Criminale, pe motiv că doctorul Babineau este o personalitate în comunitatea noastră, iar cazul acesta va face valuri. Și – ce noroc pe capul nostru! – doi dintre anchetatorii de la Centru se întâmplă să fie în oraș, pentru că au de depus mărturie într-un proces. Nici măcar o singură dată nu m-a privit în ochi cât timp mi-a îndrugat povestea asta și se făcuse roșie ca racul. Și, după aia, când i-am arătat toate „Z"-urile desenate prin casă și am întrebat-o dacă nu i se par cunoscute, n-a vrut să mai stea de vorbă cu mine.

Niciodată Hodges nu a mai auzit atâta furie și frustrare în tonul fostului său partener.

— Și mie îmi sună mobilul și… mai ții minte că ți-am zis azi-dimineață că doctorul de gardă a luat o probă din reziduurile rămase în gura lui Hartsfield? Înainte să ajungă legistul nostru la spital?

— Da.

— Ei bine, la telefon era chiar doctorul cu pricina, Simonson îl cheamă. Rezultatele de la legist o să le primim cel mai devreme peste două zile. Da' Simonson a făcut analiza imediat. Hartsfield avea în gură o combinație de Vicodin și Zolpidem. Iar lui Hartsfield nu i se prescrisese nici unul, nici altul. Și nu cred că ar fi fost în stare să se deplaseze până la vreun dulap cu medicamente din secție ca să fure câteva. Tu ce zici?

Hodges, care deja știe ce pastile lua Brady, este de acord

că ar fi fost puțin probabil.

— Acum Izzy e în casă, stă într-un colț și-și ține gura, iar tipii de la SKID îl interoghează pe Brooks, care – pe bune! – nici cum îl cheamă nu cred că mai știe. Pentru că își zice Z-Boy. Zici că-și imaginează că ar fi un personaj din alea de la Marvel Comics.

Hodges strânge pixul foarte tare între degete – mare minune că nu l-a rupt încă – și mai scrie ceva pe foaia de la blocnotes, cu aceleași litere mari: AL-BIBLIOTECĂ MI-A LĂSAT MESAJUL PE UMBRELA ALBASTRĂ A LUI DEBBIE.

Holly face ochii mari.

— Chiar înainte să-și facă apariția tipii de la SKID – da' știu că s-au grăbit, nu glumă! – l-am întrebat pe Brooks dacă l-a omorât și pe Brady Hartsfield. Și atunci Izzy a țipat la el: „Nu răspunde!"

— *Ce?* exclamă năucit Hodges.

Deocamdată nu-i în stare să se gândească la deteriorarea accelerată a relației dintre Pete și partenera lui, dar tot este extrem de surprins. Oricum ar fi, Izzy este totuși polițistă, nu avocata lui Al-Bibliotecă.

— Așa cum ai auzit. După care se uită la mine și zice: „Nu i-ai citit drepturile." Așa că eu mă întorc la unul dintre polițiștii în uniformă și-l întreb: „I-a citit careva dintre voi drepturile acestui domn?" Și normal că-mi zice că da. Și atunci mă uit la Izzy și o văd că s-a înroșit și mai tare la față, da' nu vrea să se lase. Și-mi zice: „Dacă o dăm în bară, nu tu ai să plătești oalele sparte, pentru că peste două săptămâni n-ai să mai fii aici. Eu am să le plătesc, cu vârf și îndesat."

— Și după aia apar tipii de la Centru și…

— Da. Și acum mie îmi îngheață curu' în atelierul ăsta de olărit, sau ce naiba o fi, al lui madam Babineau. Mă aflu în cel mai bogat cartier din oraș, Kerm, și eu stau într-o baracă unde-i mai frig decât în Alaska. Pun pariu că Izzy știe și că

acum stau la palavre cu unchiașul Kermit.

Probabil că Pete nu se înșală. Dar, dacă Mimoza cu Ochi Cenușii chiar se ambiționează să urce în vârful ierarhiei, așa cum crede fostul lui partener, s-ar putea ca ei să-i treacă prin minte că Pete o dă în gât.

— Brooks ăsta e prost ca noaptea, ceea ce-l face să fie țapul ispășitor perfect în ochii opiniei publice. Știi ce au de gând să comunice presei?

Hodges știe, dar îl lasă pe Pete să vorbească în continuare.

— Că cică lui Brooks i-ar fi intrat în cap că-i un fel de justițiar, pe care îl cheamă Z-Boy. Și a venit aici, a omorât-o pe madam Babineau când i-a deschis ușa, după aia l-a omorât și pe Babineau însuși când s-a urcat în mașină și a vrut să plece dracu' de-aici. După aia, Brooks s-a dus la spital și l-a îndopat pe Hartsfield cu un pumn de pastile luate din rezerva personală a lui Babineau. În privința asta nici eu nu am vreo îndoială, pentru că au o adevărată farmacie acolo. Evident că a intrat fără probleme în Clinica pentru Traumatisme Cranio-cerebrale, că doar are permis și lucrează în spitalul ăla de cel puțin șase sau șapte ani. Dar *de ce* să facă așa ceva? Și ce a făcut cu cadavrul lui Babineau? Pentru că nu l-am găsit aici.

— Bună întrebare!

Pete se avântă mai departe.

— O să zică că Brooks l-a pus în mașina lui și l-a abandonat pe undeva, probabil într-un canal sau într-o viroagă. Și că a făcut-o când s-a întors de la spital, după ce-i dăduse pastilele lui Hartsfield. Dar de ce să procedeze astfel cu Babineau și să lase cadavrul nevesti-sii în holul casei? Și, în primul și în primul rând, de ce s-a întors aici?

— O să zică…

— Da, că-i nebun! Normal că așa o să zică! Este soluția perfectă pentru orice este lipsit de sens! Și dacă se vor

pomeni numele lui Ellerton și Stover, deși probabil că asta nu se va întâmpla, vor spune că tot Brooks le-a omorât și pe ele!

Dacă așa va fi, își zice Hodges, atunci Nancy Alderson va susține această ipoteză, cel puțin până într-un punct. Pentru că evident că pe Al-Bibliotecă îl văzuse ea supraveghind casa de pe Hilltop Court.

— O să-l arunce în groapa leilor, săptămâni în șir presa n-o să vorbească decât despre el. Și cazul va fi închis. Însă nu-i atât de simplu, Kerm. Nu se poate să fie atât de simplu. Dacă tu știi ceva, dacă ai măcar o singură pistă, atunci dă-i bătaie! Promite-mi că n-ai să te lași păgubaș.

Am mai multe piste, își spune Hodges, dar Babineau este cheia. Iar Babineau nu mai există.

— Cât sânge era în mașină, Pete?

— Nu prea mult, da' criminaliștii au confirmat deja că-i grupa lui Babineau. Știu că nu-i concludent, dar… ce dracu'! Tre' să închid. Izzy și unul de la SKID tocmai au ieșit pe ușa din spate. Mă caută.

— În regulă.

— Sună-mă. Și să-mi spui dacă îți pot fi de folos cu ceva.

— Așa voi face.

Hodges închide telefonul și ridică privirea, intenționând să-i povestească totul lui Holly. Numai că Holly nu mai este lângă el.

— Bill!

Vocea ei este mai degrabă o șoaptă.

— Vino aici!

Nedumerit, Hodges se îndreaptă spre ușă și încremenește în prag. Jerome s-a așezat în spatele biroului, pe scaunul rotativ. Se uită fix la Zappit-ul lui Dinah Scott. Ochii îi sunt larg deschiși, dar goi. Ține gura întredeschisă. Pe buza de jos se văd stropi de salivă. Din difuzorul minuscul al tabletei se

aude o melodie cristalină, însă nu aceeași pe care a auzit-o Hodges cu o seară în urmă. Este convins de asta.

— Jerome?

Face un pas spre el, dar nu mai apucă să facă încă unul pentru că Holly îl prinde de curea. Surprinzător de strâns.

— Nu, spune ea, pe același ton scăzut. Nu trebuie să-l sperii. Nu când este așa.

— Atunci, cum să procedăm?

— Am făcut un an de hipnoterapie când aveam treizeci de ani. Din cauza unor probleme cu… mă rog, nu contează ce probleme aveam. Lasă-mă pe mine.

— Ești sigură?

Holly se uită la el. Are chipul palid și privirea înfricoșată.

— Nu, dar nu-l putem lăsa în transă. Mai ales când știm ce a pățit Barbara.

Zappit-ul din mâinile moi ale lui Jerome emite o lumină albastră. Jerome nu clipește, nu reacționează, ci doar continuă să se holbeze la ecran. Iar în tot acest timp cântecelul își urmează notele.

Holly face un pas, apoi încă unul.

— Jerome?

Niciun răspuns.

— Mă auzi, Jerome?

— Da, răspunde tânărul, fără să-și ia ochii de la ecran.

— Jerome, unde ești tu acum?

Și Jerome răspunde:

— La înmormântarea mea. A venit toată lumea. Este foarte frumos.

17

Pe Brady a început să-l fascineze ideea suicidului încă de

la vârsta de doisprezece ani, în timp ce citea *Corbul*[49], o carte care înfățișa evenimentele reale care au dus la sinuciderile în masă din Jonestown, Guyana[50]. Mai mult de nouă sute de oameni, o treime dintre aceștia fiind copii, au murit după ce au băut suc de fructe asezonat cu cianură. Ce-l interesa pe Brady, pe lângă numărul senzațional de morți, era modalitatea în care s-a ajuns la acea ultimă orgie. Cu mult timp înainte de ziua în care familii întregi au înghițit otrava, iar infirmierele (infirmiere *adevărate!)* au folosit seringi hipodermice ca să inoculeze moartea pe gâturile bebelușilor agitați, Jim Jones a început să-și pregătească adepții pentru apoteoză prin predici pătimașe și repetiții ale ritualului de sinucidere, cărora el le spunea Nopțile Albe. La început îi infesta cu paranoia, după care îi hipnotiza cu farmecul misterios al morții.

În ultimul an de liceu, la un curs cretin de sociologie, care se chema „Viața Americană", Brady a scris unica lucrare din viața lui de școlar care a primit nota zece. Titlul lucrării sale a fost „Metode prin care se poate ajunge la moarte: Scurt studiu al suicidului în SUA". În ea, a făcut referire la datele statistice din 1999, apoi la datele din anii mai recenți. În 1999, se sinuciseseră peste patruzeci de mii de persoane, majoritatea prin împușcare (cea mai sigură și rapidă metodă). Pe locul al doilea se afla ingerarea de diferite medicamente. Alte metode erau: spânzurarea, înecul, autoincendierea, tăierea venelor, introducerea capului în cuptorul cu gaz, intrarea cu mașina într-un stâlp sau zid. Un tip mai inventiv (Brady nu a pus în lucrare exemplul acesta, pentru că încă de pe vremea aceea avea grijă ca nu cumva să

[49] În lb. engleză: *The Raven: The Untold Story of Rev. Jim Jones and His People*, scrisă de ziaristul Tim Reiterman (n.tr.).

[50] Cea mai mare sinucidere în masă din istoria modernă, soldată cu 918 victime și având loc în 1978 (n.tr.).

fie etichetat ca anormal), își vârâse în rect un cablu de 220 de volți și se electrocutase. În anul 1999, suicidul s-a aflat pe locul zece în clasamentul cauzelor care au dus la deces în America. Iar dacă s-ar fi adăugat și pierderile de vieți din „cauze naturale", cu siguranță că s-ar fi situat în top, alături de bolile de inimă, cancer și accidentele rutiere. Probabil că sub acestea, însă nu *cu mult.*

În lucrarea lui, Brady l-a citat pe Albert Camus: „Nu există decât o singură problemă filosofică cu adevărat serioasă și aceasta este sinuciderea."

De asemenea, a citat și vorbele cunoscutului psihiatru Raymond Katz, care susținea cu tărie că: „Fiecare om se naște purtând în el gena suicidului. Însă nu a mai vrut să adauge și a doua parte a afirmației lui Katz, fiindcă avea sentimentul că aceasta diminua efectul dramatic: „În majoritatea dintre noi, aceasta rămâne latentă."

În cei zece ani trecuți de la absolvirea liceului și până la momentul din Sala Mingo, când a fost schilodit pe viață, fascinația lui Brady față de suicid – inclusiv față de al lui, pe care îl considera parte a unui gest măreț și istoric – nu s-a stins.

Și, în pofida tuturor piedicilor, această sămânță s-a dezvoltat și s-a transformat în floare.

El va fi Jim Jones al secolului douăzeci și unu.

18

O ia spre nord, parcurge șaizeci și cinci de kilometri, dar nu mai are răbdare. Așa că intră într-un popas de pe autostrada 47, oprește motorul istovit al Chevroletului lui Z-Boy și deschide laptopul lui Babineau. În popasul ăsta nu există Wi-Fi, așa cum este în celelalte, dar, mulțumită companiei de telecomunicații Verizon, la mai puțin de șapte

kilometri distanță se conturează pe fundalul norilor groși o antenă înaltă de telefonie. Cu MacBook-ul lui Babineau, Brady poate călători oriunde are el chef, fără să părăsească popasul acesta aproape pustiu. Își spune (nu pentru prima dată) că telekinezia este un fleac în comparație cu puterea Internetului. Este convins că mii de sinucideri au incubat în zeama concentrată a site-urilor de socializare, unde trolii zburdă în voie, iar hărțuielile nu au sfârșit. Asta este *adevărata* putere a minții asupra materiei.

Nu poate să tasteze cât de repede și-ar dori, pentru că aerul umed adus de furtuna ce se apropie a agravat artrita din degetele lui Babineau. Însă, în cele din urmă, laptopul se conectează la computerele din vizuina electronică a lui Freddi Linklatter. Oricum, nu are de ce să stea conectat prea mult. Dă click pe unul dintre fișierele pe care le-a ascuns în laptop în timpul unei vizite în capul lui Babineau.

ACCESEAZĂ CONEXIUNEA CU ZEETHEEND?
DA NU

Duce cursorul pe DA, apasă *Enter* și așteaptă. Pe ecran se învârte un cerculeț. Tocmai când începe să se întrebe dacă nu cumva s-a defectat laptopul, acesta îi oferă mesajul pe care îl aștepta:

ZEETHEEND ESTE ACTIVAT

Bun. Zeetheend este doar cireșica de pe tort. Brady a reușit să pătrundă în doar câteva Zappit-uri, iar o parte semnificativă din lotul pe care pusese mâna a fost nefuncțională, pentru numele lui Dumnezeu, însă adolescenții sunt creaturi animate de spiritul gregar, iar asemenea creaturi se influențează reciproc din punct de

vedere spiritual și emoțional. Acesta este motivul pentru care peștii trăiesc în bancuri, iar albinele în roiuri. Acesta este motivul pentru care rândunelele revin în fiecare an la Capistrano[51]. Cu referire la comportamentul omenesc, acesta este motivul pentru care suporterii din tribune fac „valuri" la meciurile de fotbal și baseball; și motivul pentru care indivizii preferă să se piardă în mulțime.

Toți adolescenții au tendința să poarte pantaloni lăbărțați și să-și lase obrajii acoperiți cu puful ăla care le dă un aspect neîngrijit și jegos, pentru ca nu cumva să fie excluși din turmă. Toate adolescentele adoptă același stil vestimentar și sunt înnebunite după aceleași trupe muzicale. Anul ăsta este We R Your Bruthas; nu de mult au fost 'Round Here și One Direction. Pe vremuri a fost New Kids on the Block. Pasiunile se răspândesc printre adolescenți ca epidemia de pojar și, din când în când, una dintre aceste pasiuni este suicidul. Între 2007 și 2009, zeci de adolescenți s-au spânzurat în Țara Galilor, iar mesajele lor de pe rețelele de socializare au alimentat și mai mult această nebunie. Chiar și cuvintele de rămas-bun erau redactate în limbaj internautic. De exemplu: P Kurând.

Cu un singur băț de chibrit aprins și aruncat într-o tufă uscată se pot declanșa incendii care să pârjolească milioane de hectare. Zappit-urile pe care le-a distribuit Brady prin intermediul dronelor lui umane reprezintă sute de asemenea bețe de chibrit. Nu toate se vor aprinde, iar unele dintre cele aprinse nu vor arde prea mult. Brady este conștient de asta, dar zeetheend.com îi va servi atât drept inhibitor, cât și catalizator. O să meargă? Nu este deloc sigur, dar nu mai are timp pentru testări exhaustive.

Și dacă merge?

---

[51] San Juan Capistrano – oraș din California, unde rândunelele sunt protejate prin lege și există o sărbătoare care le este dedicată (n.tr.).

În cazul acesta, se vor sinucide adolescenți din întregul stat, poate chiar și din celelalte, până în Midwest. Sute, mii de adolescenți. Ei, ce părere ai să ai atunci, domnule fost-detectiv Hodges? Pensia o să ți se pară mai dulce, hodorog cretin, care te bagi unde nu-ți fierbe oala?

Schimbă laptopul lui Babineau cu tableta lui Z-Boy. I se pare că se cuvine să o folosească pe aceasta. O consideră Zappit-ul Zero, pentru că este prima asemenea tabletă pe care a văzut-o el vreodată, în ziua când i-a adus-o Al Brooks, crezând că îi va plăcea. Și i-a plăcut. O, da, i-a plăcut foarte mult!

Programul adițional, acela cu peștii-numere, nu există pe această tabletă deoarece Brady nu are nevoie de el. Peștii ăia sunt destinați în exclusivitate victimelor. Acum se uită la peștii care înoată încolo și încoace, profitând de mișcările lor ca să se liniștească și să se concentreze mai bine. Apoi închide ochii. La început nu vede decât întunericul din spatele pleoapelor, dar, după câteva momente, încep să apară niște luminițe roșii. Acum sunt peste cincizeci. Seamănă cu punctele care apar pe ecranul unui computer atunci când i se instalează un soft nou, numai că nu sunt imobile. Se deplasează încolo și încoace, la stânga și la dreapta, în sus și în jos, în lung și în lat. Brady alege o lumină la întâmplare. I se văd pupilele mișcând sub pleoape în timp ce-i urmărește drumul. La un moment dat, începe să încetinească, încetinește, încetinește. Se oprește și se face tot mai mare. Apoi se deschide aidoma unei flori.

Brady a ajuns într-un dormitor. Aici este o fată, care privește țintă la peștii de pe Zappit-ul ei, pe care l-a primit gratuit de pe site-ul badconcert.com. Stă în pat, pentru că astăzi nu s-a dus la școală. Poate că a spus că nu se simțea bine.

— Cum te cheamă? o întreabă Brady.

Câteodată, victimele aud doar o voce ieșind din tableta cu jocuri, însă cei mai impresionabili chiar reușesc să îl vadă ca pe un avatar într-un joc video. Fata aceasta face parte din ultima categorie și reprezintă un punct de pornire cât se poate de promițător. Însă întotdeauna subiecții reacționează mult mai bine atunci când își aud numele, așa că el îl va rosti în permanență. Fata se uită la tânărul de lângă patul ei. Este palidă. Este uluită.

— Mă cheamă Ellen, răspunde ea. Caut numerele.

Firește că le cauți, își zice Brady. Și se furișează în mintea ei. Trupul fizic al fetei se află la distanță de șaizeci și cinci de kilometri de popasul de lângă autostradă. Însă, odată ce s-a deschis programul demonstrativ, distanțele nu mai au nicio valoare. Ar putea acum s-o controleze, s-o transforme într-una dintre dronele lui cu chip de om, dar nu vrea. Așa cum nu a vrut nici să se strecoare în casa doamnei Trelawney într-o noapte fără lună și să-i taie gâtul. Crima nu înseamnă control. Crima este doar crimă.

Suicidul înseamnă control.

— Ești fericită, Ellen?

— Am fost, răspunde fata. Și aș fi din nou, dacă aș găsi numerele corecte.

Brady îi adresează un zâmbet deopotrivă mâhnit și seducător.

— Sigur că da, numai că numerele acelea sunt asemenea vieții, îi spune el. Nimic nu se leagă, Ellen. Nu-i așa?

— Îhî.

— Spune-mi, Ellen, de ce anume te temi tu?

Ar găsi și singur răspunsul, dar ar fi mai bine să i-l dea ea. Știe că se teme de ceva, toată lumea se teme. Iar adolescenții se tem cel mai mult.

— Acum? De examenul de bacalaureat.

Aha! exclamă el în gând. Detestabilul examen de

bacalaureat, unde Departamentul de Zootehnie Academică separă oile de capre[52].

— Habar n-am de matematică, spune fata. Nimic nu știu.

— Deci nu te descurci cu numerele, zice el, dând compătimitor din cap.

— Dacă nu obțin cel puțin șase sute cincizeci de puncte, n-am să pot intra la facultate.

— Și te-ai considera norocoasă dacă ai obține chiar și patru sute, spune el. Adevărat, Ellen?

— Da.

Lacrimi amare îi șiroiesc pe obraji.

— Și n-ai să te descurci nici la examenul de engleză, spune Brady.

O îndeamnă să se deschidă în fața lui, iar asta-i cea mai plăcută parte. Ca și cum ar eviscera un animal paralizat, însă încă viu.

— Ai să te blochezi.

— Probabil că am să mă blochez, spune Ellen.

Acum a început să plângă în hohote. Brady îi verifică memoria de dată recentă și află că părinții au plecat la serviciu, iar fratele mai mic este la școală. Deci, poate să plângă în voie. Jevruța n-are decât să orăcăie cât de tare vrea.

— Nu probabil. *Precis* ai să te blochezi, Ellen. Pentru că n-ai să faci față presiunii.

Fata plânge.

— Repetă și tu, Ellen!

— Nu fac față presiunii. Am să mă blochez. Și, dacă nu intru la o școală bună, tati o să fie dezamăgit și mami o să fie supărată.

— Dar dacă n-ai să poți intra la *nicio* școală? Dacă n-ai să poți decât să faci curățenie în casele oamenilor sau să

[52] Referire la *Evanghelia după Matei*, 25:32 (n.tr.).

împăturești rufele la o spălătorie?

— Mama o să mă urască!

— Dar deja te urăște, Ellen, nu-i așa?

— Nu… nu cred…

— Ba da, te urăște. Repetă și tu, Ellen. Repetă: „Mama mă urăște."

— Mama mă urăște. Doamne, mi-e atât de frică și viața mea e atât de urâtă!

Acesta este rezultatul absolut remarcabil obținut din combinarea hipnozei produse de Zappit cu talentul lui Brady de a pune stăpânire pe mințile victimelor aflate într-o stare în care pot fi ușor influențate. Temerile curente, acelea cu care adolescenții s-au obișnuit așa cum te obișnuiești cu niște zgomote de fond, pot fi transformate în adevărați monștri. Balonașele cu paranoia pot fi umflate și umflate, până se fac la fel de mari ca acelea de la parada de Ziua Recunoștinței.

— Ai putea să scapi de frică, spune Brady. Și ai putea să-ți faci mama să regrete amarnic.

Ellen surâde printre lacrimi.

— Ai putea să scapi de toate astea.

— Aș putea. Aș putea să scap de toate astea.

— Ai putea să-ți găsești pacea.

— Pacea, oftează fata.

Minunat! Brady a avut nevoie de săptămâni întregi ca să ajungă în acest punct cu mama lui Martine Stover, care abandona foarte repede programul demonstrativ în favoarea afurisitului de *Solitaire.* Și i-au trebuit destul de multe zile cu Barbara Robinson. Însă cu Ruth Scapelli și cu miorlăita asta acneică din dormitorul ei rozaliu de fetiță? Doar câteva minute. Adevărul este că mereu am învățat cam încet.

— Ai telefonul, Ellen?

— Aici.

Fata bagă mâna sub o pernuță decorativă. Telefonul este la

fel de rozaliu ca încăperea.

— Ar trebui să postezi pe Facebook și pe Twitter. Ca să citească toți prietenii tăi.

— Ce să postez?

— Scrie așa: „Mi-am găsit pacea. O puteți găsi și voi. Intrați pe zeetheend.com."

Așa face, dar enervant de încet. Când subiecții se află în starea asta, se mișcă de parcă ar fi sub apă. Brady își repetă că totul merge nesperat de bine și încearcă să-și țină în frâu nerăbdarea. După ce fata termină de scris, iar mesajele sunt expediate – alte bețe aprinse de chibrit aruncate într-un morman de iască –, el îi sugerează să se apropie de fereastră.

— Cred că nu ți-ar strica niște aer curat. S-ar putea să-ți limpezească gândurile.

— Nu mi-ar strica niște aer curat, spune ea, dezvelindu-se și dând să coboare din pat.

— Nu-ți uita Zappit-ul.

Fata ia tableta și se duce la fereastră.

— Înainte să deschizi fereastra, întoarce-te la ecranul principal, unde sunt pictogramele. Poți să faci asta, Ellen?

— Da…

Urmează o pauză mult prea lungă. Miorlăita asta se mișcă mai încet decât o broască-țestoasă moartă.

— Gata, văd pictogramele.

— Bravo! Acum intră în aplicația de ștergere a cuvintelor. Se cheamă WipeWords și este simbolul cu tabla și buretele.

— Îl văd.

— Atinge-l de două ori, Ellen!

Fata îl ascultă și Zappit confirmă primirea comenzii, printr-o lumină albastră. Dacă va mai încerca cineva să folosească această tabletă, ea va mai emite încă o lumină albastră, după care se va stinge. Definitiv.

— *Acum* poți să deschizi fereastra.

Aerul rece pătrunde în încăpere, răvășindu-i părul. Fata ezită, pare pe punctul de a se trezi. Preț de o clipă, Brady are senzația că o scapă din mână. De la distanță este tare greu să păstrezi controlul asupra cuiva, chiar dacă persoana respectivă se află în stare de hipnoză. Dar este convins că își va perfecționa tehnica, o va face desăvârșită. În fond, repetiția e mama învățăturii, nu?

— Sari! șoptește Brady. Sari și nu va mai trebui să dai examenul! Și mama ta nu o să te mai urască. O să-i pară rău. Sari și ai să descoperi toate numerele! Ai să primești premiul cel mare. Premiul cel mare este somnul.

— Premiul cel mare este somnul, repetă Ellen.

— Fă-o acum! murmură Brady, care ține ochii închiși și se află la volanul rablei lui Al Brooks.

La șaizeci și cinci de kilometri depărtare de popasul de lângă autostradă, Ellen se aruncă în gol de la fereastra camerei sale. Nu-i prea lung drumul până jos, iar casa este înconjurată cu troiene de zăpadă. Zăpadă veche și înghețată, dar tot îi amortizează cât de cât căderea. Așa că, în loc să moară, Ellen se alege doar cu fractură de claviculă și trei coaste rupte. Începe să urle de durere, expulzându-l pe Brady din cap cu aceeași forță cu care se ejectează un pilot dintr-un avion de vânătoare în flăcări.

— Futu-i! urlă el, lovind cu pumnii în volan.

Artrita lui Babineau îi trimite junghiuri înfiorătoare în susul brațelor, iar durerea îl înfurie și mai tare.

— Futu-i, futu-i, *futu-i!*

19

În cochetul cartier Branson Park, Ellen Murphy se ridică cu greu în picioare. Ultimul lucru pe care și-l amintește este că i-a spus mamei că se simte prea rău ca să se ducă la

școală, minciună la care a apelat ca să poată căuta peștii roz și să găsească premiile din programul demonstrativ al jocului „La pescuit”. Zappit-ul se află în zăpadă, alături de ea. Are ecranul crăpat. Dar n-o mai interesează. Îl lasă acolo și se împleticește în picioarele goale spre ușa casei. Fiecare pas parcă îi vâră un pumnal în coaste.

Dar trăiesc, își spune ea. Bine că trăiesc. Ce am avut în cap? Ce dracu’ mi-a venit?

Însă nu a scăpat complet de vocea lui Brady: ca un gust scârbos de vierme pe care l-a înghițit când încă se mai zvârcolea.

20

— Jerome? șoptește Holly. Mă auzi?

— Da.

— Vreau să închizi Zappit-ul și să îl pui pe biroul lui Bill!

Și, pentru că este tipul de om care nu lasă nimic la voia întâmplării, adaugă:

— Cu fața în jos.

Fruntea lată a tânărului se încrețește.

— Chiar trebuie?

— Da. În momentul ăsta! Fără să te mai uiți deloc la tâmpenia aia.

Înainte ca Jerome să i se supună, Hodges apucă să vadă peștii înotând și un fulger de lumină albastră. Și îl cuprinde o amețeală de moment – poate provocată de analgezicele pe care le tot ia sau poate că nu. Însă Jerome apasă butonul din partea de sus a tabletei și dispar toți peștii.

Hodges nu se simte ușurat, ci dezamăgit. Poate că-i o nebunie sau poate că nu este, dacă stai să te gândești la starea sănătății sale. A avut suficiente ocazii să asiste la ședințe de hipnoză în cazul martorilor care nu-și mai

aduceau aminte suficiente detalii ale vreunei infracțiuni, însă nu i-a înțeles până acum adevăratul potențial. Are impresia – probabil o impresie scandaloasă în situația de față – că peștii din Zappit ar putea fi un leac mai eficient pentru durere decât pastilele prescrise de domnul doctor Stamos.

O aude pe Holly:

— Acum am să număr invers, de la zece la unu, Jerome. La fiecare număr pe care ai să-l auzi, ai să te mai trezești un pic. Bine?

Jerome rămâne tăcut vreme de câteva secunde. Stă calm, senin, rătăcind printr-o altă realitate și, posibil, încercând să decidă dacă nu cumva i-ar conveni să trăiască acolo de acum înainte. În schimb, Holly vibrează ca un diapazon, iar Hodges și-a încleștat pumnii și și-a înfipt unghiile în palme.

În cele din urmă, Jerome spune:

— Bine. Doar pentru că mi-o ceri tu, Hollyberry.

— Hai să începem! Zece… nouă… opt… acum îți revii… șapte… șase… cinci… acum începi să se trezești…

Jerome ridică fruntea. Se uită fix la Hodges, însă Hodges nu-i tocmai convins că tânărul îl vede.

— Patru… trei… mai avem foarte puțin… doi… unu… te trezești!

Și Holly bate din palme.

Jerome tresare violent. Lovește cu mâna Zappit-ul lui Dinah, trântindu-l pe podea. Apoi se uită la Holly cu o expresie incredibil de surprinsă, care ar putea să pară comică în alte circumstanțe.

— Ce s-a întâmplat? Am adormit?

Holly se prăbușește pe scaunul rezervat clienților. Inspiră profund și își șterge obrajii umezi de transpirație.

— Te-a hipnotizat jocul ăsta, spune Hodges. La fel cum a pățit și sora ta.

— Ești sigur? îl întreabă Jerome, după care se uită la ceas.

Mi se pare că așa este. Am pierdut cincisprezece minute din viață.

— Mai degrabă douăzeci. Ce-ți aduci aminte?

— Că atingeam peștii roz ca să-i transform în numere. Nici nu-ți imaginezi cât de al naibii de greu este. Plus că trebuie să te uiți cu mare atenție, să te concentrezi la greu, iar luminile alea albastre mai mult te încurcă.

Hodges ridică Zappit-ul de pe podea.

— Eu nu aș porni-o, spune tăios Holly.

— Nici n-am de gând. Dar m-am uitat azi-noapte la programul ăla și, credeți-mă, n-am văzut niciun fulger albastru. Plus că am atins peștii roz până mi-a venit rău și tot n-am descoperit niciun număr. Și nici cântecelele nu mai sunt aceleași. Nu că diferă prea mult, dar nu sunt identice.

Holly începe să cânte în tonalitate perfectă:

— „La mare, la mare, la frumoasa mare, tu și cu mine, tu și cu mine, ca să ne fie bine.” Mi-l cânta mama când eram mică.

Nu poate suporta intensitatea privirii lui Jerome și, tulburată, se uită în altă parte.

— Ce? Care-i problema?

— Cântecelul avea cuvinte, spune tânărul. Dar nu astea.

Hodges nu a auzit niciun cuvânt, ci doar melodia, însă nu intervine. Holly îl întreabă pe Jerome dacă și le mai amintește.

Băiatul cântă puțin cam sub ton, dar suficient de bine ca să fie toți convinși că acesta este cântecul pe care l-au auzit.

— Poți să dormi, poți să dormi, poți să dormi somnul lin…

Se oprește.

— Atât mai țin minte. Presupunând că nu am inventat eu cuvintele astea.

Și Holly trage concluzia:

— Acum suntem siguri. Cineva a modificat programul

demonstrativ al jocului „La pescuit”.

— Cum adică? întreabă Hodges.

Jerome face un semn din cap spre Holly, care începe să explice:

— Cineva a încărcat un virus în programul demonstrativ, care și așa avea un oarecare efect hipnotic. Programul ăsta nou nu era activat atunci când Dinah a avut Zappit-ul și nu era activat nici aseară, când te-ai uitat tu la el, Bill. Și credemă când îți spun că ai avut mare noroc. Însă l-a activat cineva după aceea.

— Babineau?

— El sau altcineva. Dacă poliția nu se înșală și doctorul chiar este mort.

— Ar fi putut să-l seteze dinainte, îi spune Jerome lui Holly.

Apoi, îi explică lui Hodges:

— Ca pe un ceas deșteptător.

— Stați să mă lămuresc, zice Hodges. Programul a fost tot timpul în aparat și s-a activat astăzi, când ai deschis Zappit-ul lui Dinah?

— Da, spune Holly. Probabil că pe undeva se află un amplificator de semnal. Tu ce crezi, Jerome?

— Da. Un program care se actualizează în mod constant, în așteptarea unui tembel – adică eu, în cazul de față – să deschidă un Zappit.

— Și chestia asta s-ar putea întâmpla *tuturor?*

— Cu siguranță, cu condiția ca programul să fi fost instalat în toate Zappit-urile, răspunde Jerome.

— Brady este autorul.

Hodges începe să se plimbe nervos prin birou, ținându-se de burtă de parcă ar dori să-și înăbușe durerea dinăuntru.

— Blestematul ăla de Brady Hartsfield!

— Dar cum a făcut-o? întreabă Holly.

— Nu știu, însă numai explicația asta are logică. Dementul încearcă să arunce în aer Sala Mingo în timpul concertului. Noi îl oprim. Fetițele din public sunt salvate.

— Tu le-ai salvat, Holly, spune Jerome.

— Taci, Jerome! Lasă-l să vorbească!

Privirea ei dă de înțeles că știe unde vrea să ajungă Hodges.

— Trec șase ani. Fetițele, care în 2010 erau în școala primară sau la gimnaziu, sunt acum la liceu. 'Round Here nu mai există, așa că au alte preferințe muzicale. Însă uite că li se face o ofertă de alt gen. O ofertă pe care nu o pot refuza. O tabletă cu jocuri gratuită. Ca să o primească nu trebuie decât să demonstreze că au fost în seara aceea la concertul trupei. Probabil că și lor tableta li se pare demodată, la fel ca un televizor alb-negru. Dar, ce dracu', e gratis!

— Da! exclamă Holly. Brady a continuat să le urmărească. Iar asta-i răzbunarea lui. Dar nu se răzbună doar pe ele. Se răzbună pe *tine,* Bill.

Chestie care mă face pe mine răspunzător pentru toată nenorocirea asta, își zice Hodges cu tristețe. Dar ce altceva să fi făcut? Ce altceva să fi făcut oricare dintre noi? Nenorocitul voia să arunce sala în aer.

— Luând numele Myron Zakim, Babineau a cumpărat opt sute de tablete din alea. Precis el a fost, pentru că are o grămadă de bani. Brady era lefter și mă îndoiesc că Al-Bibliotecă ar fi avut douăzeci de mii de dolari în fondul lui de pensie ca să depună un avans. Și tabletele au fost distribuite. Iar dacă în toate se activează programul ăsta odată ce sunt pornite…

— Stai nițel! îl întrerupe Jerome. S-o luăm de la început. Tu chiar crezi că un neurochirurg respectat este implicat în tot căcatul ăsta?

— Mda, exact asta cred. Sora ta l-a identificat și deja știm

că respectatul neurochirurg îl folosea pe Brady pe post de cobai.

— Dar Hartsfield e mort, spune Holly. Și a rămas doar Babineau, care poate e mort și el.

— Sau nu, zice Hodges. S-au găsit urme de sânge în mașina lui, însă nu există niciun cadavru. N-ar fi prima dată când un criminal încearcă să-și însceneze propria moarte.

— Trebuie să verific ceva pe computer, spune Holly. Dacă Zappit-urile astea gratuite și-au activat astăzi programul cel nou, poate că…

Și iese grăbită din birou.

— Tot nu înțeleg cum se poate întâmpla una ca asta… începe Jerome.

— Ne va explica Babineau, zice Hodges. Presupunând că mai este în viață.

— Sigur, dar stai puțin. Barb zicea că a auzit o voce care-i spunea tot felul de lucruri oribile. Eu n-am auzit nicio voce și nici nu-mi vine să mă omor.

— Poate tu ești imun.

— Nu sunt. M-a subjugat ecranul ăla cu pești, Bill. Eram complet *dus*. Am auzit cuvintele din cântecel și cred că și fulgerele alea albastre spuneau ceva. Un fel de mesaje subliminale. Dar… nicio voce.

Ar putea fi o mulțime de motive, își zice Hodges. Și, doar pentru că Jerome nu a auzit îndemnurile la sinucidere ale vocii, nu înseamnă că nu le vor auzi ceilalți copii care au primit tabletele gratuite.

— Hai să spunem că amplificatorul de semnal a fost pornit în ultimele paisprezece ore, zice Hodges. Știm că nu s-a întâmplat înainte de momentul când am deschis eu tableta de la Dinah, altminteri aș fi văzut peștii cu numere și luminile albastre. Așa că uite ce mă întreb eu: oare programele astea demonstrative pot fi activate chiar dacă

gadgeturile sunt închise?

— În niciun caz, răspunde Jerome. Trebuie să fie pornite. Dar odată ce…

— *E activ!* zbiară Holly. *Căcat în ploaie de zeetheend e activ!*

Jerome se repede în celălalt birou. Se repede și Hodges, însă mai agale.

Holly mărește volumul computerului și muzica inundă agenția „Ce-am găsit al meu să fie". Însă nu este „La frumoasa mare", ci „Nu te teme de Doamna cu Coasa[53]" – *patruzeci de mii de bărbați și femei zilnic și zilnic alți patruzeci de mii de bărbați și femei* –, iar Hodges vede pe ecran o capelă și un sicriu acoperit cu flori. Tineri și tinere zâmbitoare vin și pleacă, se mișcă încoace și încolo, în lung și în lat, dispar, reapar. Unii dintre ei fac cu mâna; alții fac semnul păcii. Sub sicriu sunt mesaje scrise cu litere care se umflă și se dezumflă, aidoma unei inimi care bate rar.

SFÂRȘITUL DURERII
SFÂRȘITUL TEMERILOR
GATA CU FURIA
GATA CU ÎNDOIELILE
GATA CU LUPTA
PACE
PACE
PACE

După care urmează o rafală de fulgere albastre. Printre ele sunt inserate niște cuvinte. Mai bine să le zicem pe nume, își spune Hodges. Picături de otravă.

— Închide-l, Holly!

[53] „Don't Fear the Reaper" - cântec din 1976 al trupei rock „Blue Oyster Cult", în care se vorbește despre caracterul inevitabil al morții (n.tr.).

Lui Hodges nu-i place deloc felul în care se uită la ecran – privirea aceea holbată, rătăcită, atât de asemănătoare cu cea a lui Jerome de acum câteva minute.

Holly se mișcă mult prea încet pentru gustul lui Jerome, care se apleacă peste umărul ei și închide computerul.

— Nu trebuia să faci asta, îi reproșează ea. Poate pierd date importante.

— Exact asta și vrea căcatul ăsta de site, se răstește tânărul. Vrea să pierzi date. Vrea să-ți pierzi *cumpătul.* Am reușit să citesc ultimul mesaj, Bill. Din fulgerele albastre. Zicea: *Fă-o acum!*

Holly dă din cap.

— Mai era încă unul, care zicea: *Spune-le și prietenilor tăi!*

— Zappit-ul i-a direcționat spre… chestia asta? întreabă Hodges.

— Nu-i nevoie, spune Jerome. Pentru că toți utilizatorii care găsesc site-ul ăsta – și îl vor găsi foarte mulți, inclusiv puștii care n-au căpătat niciun Zappit – vor răspândi vestea pe Facebook și pe celelalte rețele.

— A vrut să declanșeze o epidemie de sinucideri, zice Holly. Și a reușit cumva s-o facă, după care s-a sinucis și el.

— Probabil ca să le-o ia înainte, mormăie Jerome. Ca să-i întâmpine în prag.

Hodges este nedumerit.

— Să înțeleg că un cântec rock și o poză cu o capelă și un sicriu îi vor convinge pe copii să se sinucidă? Înțeleg că Zappit-urile ar putea să facă asta. Am văzut cu ochii mei cum funcționează. Dar chiar așa?

Holly schimbă o privire cu Jerome, privire pe care Hodges o descifrează cu ușurință: Cum să-i explicăm? Cum poți să-i descrii un porumbel cuiva care n-a văzut niciodată o pasăre?

— Adolescenții sunt vulnerabili la chestii din astea, spune Holly. Nu chiar toți, dar destul de mulți. Și eu aș fi fost așa la

șaptesprezece ani.

— Și se ia, intervine Jerome. Odată ce începe… *dacă* începe…

Ridică neputincios din umeri.

— Trebuie neapărat să găsim amplificatorul ăla și să-l oprim, spune Hodges. Să reducem pierderile.

— Poate că e acasă la Babineau, zice Holly. Sună-l pe Pete. Întreabă-l dacă a văzut acolo computere și alte echipamente electronice. Și dacă da, cere-i să le scoată pe toate din priză.

— Dacă e Izzy lângă el, o să lase mesageria vocală să-mi răspundă, spune Hodges, dar își sună fostul partener.

Pete răspunde imediat. Îi zice lui Hodges că Izzy s-a întors la sediu cu tipii de la SKID ca să aștepte primele rapoarte de la criminaliști. Pe Al-Bibliotecă l-au arestat polițiștii sosiți primii la fața locului, cărora li se recunoaște o parte din meritul pentru această intervenție.

Pete pare epuizat.

— M-am certat urât de tot cu Izzy. Tare urât. Am încercat să-i spun ce mi-ai zis tu atunci când am început să lucrăm împreună – știi tu, chestia aia cum că șeful este cazul de care te ocupi în momentul respectiv și că trebuie să te lași condus de probe. Fără să te eschivezi, fără să predai cazul altcuiva. Trebuie doar să descoperi o pistă și să mergi după ea până la sursă. M-a ascultat cu brațele încrucișate și a dat din cap de câteva ori. Ajunsesem să cred că reușesc s-o fac să înțeleagă. Și după aia, știi ce m-a întrebat? Dacă-mi aduc aminte când a mai fost o femeie la conducerea poliției municipale. I-am zis că nu știu și ea mi-a spus că nu știu pentru că asta nu s-a întâmplat niciodată. Și că ea o să fie prima femeie de la conducerea poliției. Frate, credeam că o cunosc!

Și Pete scoate cel mai trist hohot de râs pe care l-a auzit vreodată Hodges.

— Credeam că îi pasă de *dreptate.*

Hodges își va compătimi mai târziu fostul partener, dacă va mai avea șansa s-o facă. Deocamdată nu mai au vreme de pierdut. Așa că îl întreabă despre aparatele electronice.

— N-am găsit decât un iPad cu bateria descărcată, spune Pete. Everly, menajera, zice că mai avea și un laptop în birou, unul aproape nou. Numai că a dispărut.

— Așa cum a dispărut și Babineau, comentează Hodges. Poate l-a luat cu el.

— Poate. Nu uita, Kermit, dacă pot să te ajut în vreun fel…

— Am să te sun, crede-mă.

Pentru că acum are nevoie de tot ajutorul din lume.

21

Rezultatul obținut cu fata pe nume Ellen îl înfurie peste măsură. Parcă s-a repetat povestea cu jigodia aia de surioară a lui Robinson. Însă, în cele din urmă, Brady reușește să se calmeze. Principalul este că a funcționat, la asta trebuie să se concentreze acum. Înălțimea prea mică și nămeții au fost doar un ghinion. Vor mai fi și alte ocazii. Are multe de făcut, o mulțime de chibrituri de aprins. Însă, odată ce focul va fi pus, va putea să se relaxeze și să privească.

Și focul va arde mult până să se stingă.

Pornește mașina lui Z-Boy și iese din popas. Pe când reintră în rândul puținelor automobile care se îndreaptă către nord, primii fulgi de nea coboară rotindu-se din cerul alb și se depun pe parbrizul Chevroletului. Brady accelerează. Rabla lui Z-Boy nu-i echipată pentru zăpadă și, după ce va ieși de pe autostradă, drumul va fi din ce în ce mai prost. Trebuie s-o ia înaintea ninsorii.

O, nicio problemă, am să i-o iau înainte! își spune Brady. Îi vine o idee extraordinară și zâmbește cu toată gura. Poate că Ellen a paralizat de la gât în jos. Poate că o să ajungă și ea o

legumă, la fel ca jegoasa aia de Martine Stover. Puțin probabil, totuși posibil – o reverie încântătoare, care să-l ajute să-și treacă într-un mod plăcut timpul petrecut pe drum.

Dă drumul la aparatul de radio de la bord, nimerește peste trupa Judas Priest și o lasă să zbiere. Aidoma lui Hodges, și lui Brady Hartsfield îi place genul ăsta de muzică.

MAESTRUL SINUCIDERILOR

Brady a repurtat multe victorii în rezerva 217, însă a fost nevoit să le țină pentru sine. S-a deșteptat din comă, din somnul ei atât de asemănător cu moartea. A descoperit că este în stare – fie datorită medicamentelor pe care i le administra Babineau, fie datorită unei modificări fundamentale în undele sale cerebrale, fie datorită unei combinații a celor două – să deplaseze obiecte mici doar cu puterea gândului. A reușit să-și facă sălaș în capul lui Al-Bibliotecă și să-i creeze o a doua personalitate: Z-Boy. Să nu uităm nici că i-a plătit-o muistului ăluia de polițai pentru că l-a lovit în boașe atunci când era incapabil să se apere. Însă cea mai mare realizare, realizarea lui excepțională a obținut-o atunci când a împins-o la sinucidere pe Sadie MacDonald. Atunci a simțit gustul puterii.

Și vrea să-l simtă din nou.

Problema ridicată de această dorință era una simplă: cine urmează? I-ar fi ușor să-l facă pe Al Brooks să se arunce de pe un pod sau să înghită soluție pentru desfundat țevi. Însă atunci ar muri și Z-Boy, iar fără Z-Boy, Brady ar rămâne închis în rezerva 217 – tot un fel de celulă de pușcărie, însă cu vedere la o parcare. Nu, avea nevoie de Brooks exact *așa* cum era.

Mai important i se părea ce anume avea de gând să facă cu nenorocita aia care-l încuiase aici. Ursula Haber, lesbiana nazistă de la conducerea Centrului de Recuperare, spunea că pacienții în curs de vindecare au nevoie de SP – scopuri care îi îndeamnă să facă progrese. Ei, da, el făcea progrese, iar răzbunarea împotriva lui Hodges reprezenta un scop demn de toate eforturile. Dar cum s-o facă? Nu mai mergea o a doua încercare de a-l convinge să-și ia viața, chiar dacă ar fi avut

cum. Mai jucase o dată jocul sinuciderii cu Hodges. Și pierduse.

Când a venit Freddi Linklatter cu fotografia în care erau el și mama lui, Brady mai avea încă un an și jumătate până la aflarea răspunsului, dar apariția lui Freddy i-a oferit stimulentul de care avea atâta nevoie. Însă trebuia să acționeze cu prudență. Cu foarte mare prudență.

Pas cu pas, își repeta el în nopțile fără somn din rezerva 217. Pas cu pas. Am obstacole mari de depășit, dar am și arme extraordinare.

Primul pas l-a făcut când l-a trimis pe Al Brooks să scoată toate Zappit-urile din biblioteca spitalului. Apoi l-a pus să le ducă acasă la fratele lui, care îl găzduia în cămăruța de deasupra garajului. Pasul ăsta a fost unul ușor, pentru că oricum nimănui nu-i trebuiau drăcoveniile alea. Brady le considera muniție. Și, până la urmă, va descoperi o armă la care să se potrivească.

Brooks a luat Zappit-urile din proprie inițiativă, dar le-a manevrat așa cum i s-a ordonat, așa cum i-au cerut peștii-gânduri, implantați de Brady în personajul lipsit de profunzime, însă extrem de util, pe nume Z-Boy. Brady se cam săturase să tot intre cu totul în Brooks și să preia controlul asupra lui, pentru că astfel îi prăjea bietului bătrân creierul (și așa destul de șubred). Trebuia să-și raționalizeze aceste perioade de imersiune completă și să le folosească în mod inteligent. Mare păcat, pentru că îi plăceau nespus aceste vacanțe în afara spitalului, însă personalul din secție începuse să observe că Al-Bibliotecă devenise un picuț cam deranjat la mansardă. Dacă se deranja și *mai mult*, atunci i s-ar cere să renunțe la activitatea de voluntariat pe care o desfășura la spital. Mai rău, ar putea să observe și Hodges. Iar asta ar fi fost tare nasol. Boșorogul ăla de Det. Pens. putea să pună botul în continuare la toate zvonurile despre

telekinezie, că pe Brady nu-l deranja deloc. Însă nu voia ca Hodges să aibă nici cea mai mică bănuială despre ce se petrecea cu adevărat.

Cu tot riscul epuizării mentale, Brady a preluat comanda deplină asupra lui Brooks în primăvara lui 2013, pentru că avea nevoie să ajungă la computerul din bibliotecă. Sigur că ar fi putut să se *uite* la el fără să apeleze la o imersiune completă, dar să-l *folosească* era cu totul și cu totul altceva. Plus că vizita în Brooks avea să fie una de scurtă durată. Nu voia decât să seteze o alertă Google pentru cuvintele-cheie *Zappit* și *La pescuit.*

La fiecare două, trei zile, îl trimitea pe Z-Boy să verifice alerta aceea și să-i raporteze ce a descoperit. Îl instruise să treacă imediat pe site-ul de sport dacă s-ar fi arătat cineva interesat de preocupările lui (ceea ce se întâmpla foarte rar; biblioteca aceea era cam cât o debara, iar puținii vizitatori căutau, de obicei, capela de alături).

Alertele erau interesante și instructive. Se părea că foarte mulți oameni fie trecuseră printr-o experiență de semihipnoză, fie printr-una – mult mai serioasă – de apoplexie, după ce priviseră prea mult la programul demonstrativ al jocului „La pescuit". Efectul era mai puternic decât îndrăznise să spere Brady. Apăruse chiar și un articol în *New York Times* despre acest fenomen, la secțiunea „afaceri", iar firma producătoare intrase într-un rahat cât casa din această cauză.

Un rahat de care nu avea nevoie, pentru că oricum stătea pe buza prăpastiei. Nu trebuia să fii vreun geniu (așa cum credea Brady că este) ca să-ți dai seama că Zappit Inc. Urma să dea curând faliment sau să fie înghițită de o companie mai mare. Brady mergea pe varianta falimentului. Care companie ar fi atât de tâmpită încât să preia un producător de tablete cu jocuri învechite și ridicol de scumpe, mai cu seamă când

unele dintre ele erau defecte și puteau pune în pericol utilizatorii?

Până una-alta, trebuia să-și dea seama cum anume să le ajusteze pe cele pe care deja le deținea (depozitate în dulapul din camera lui Z-Boy, însă considerate de Brady a fi proprietatea lui), astfel încât utilizatorii să se uite mai mult timp la programul demonstrativ. Se afla într-un impas atunci când l-a vizitat Freddi. După ce a plecat, considerând că-și făcuse datoria de bună creștină (nu că Frederica Bimmel Linklatter era – sau fusese cândva – creștină), Brady a meditat profund și pe îndelete.

Apoi, pe la sfârșitul lunii august din anul 2013, după o vizită deosebit de dezagreabilă din partea lui Det. Pens., l-a trimis pe Z-Boy acasă la Freddi.

Mai întâi, Freddi a numărat banii, după care l-a privit lung pe bătrânul cu pantaloni verzi, de lucru, care stătea gârbovit în mijlocul livingului ei și mai gârbovit. Banii veneau din contul lui Al Brooks de la banca Midwest Federal și reprezentau prima retragere din economiile lui infime, dar departe de a fi și ultima.

— Două sute de parai pentru câteva întrebări? Bine, sunt de acord. Da' dacă ai în cap că o să capeți și muie, te sfătuiesc să te duci în altă parte, moșule. Că eu sunt linguristă.

— Nu. Doar răspunsuri, a zis Z-Boy.

I-a dat un Zappit și i-a spus să se uite la programul demonstrativ al jocului „La pescuit".

— Da' numa' fo' treij de secunde. Că-i cam nașpa.

— Nașpa zici?

I-a aruncat un zâmbet disprețuitor și apoi și-a îndreptat atenția asupra peștilor. Treizeci de secunde. Patruzeci. Timp acceptabil, conform instrucțiunilor pe care Brady i le dăduse

lui Z-Boy înainte de a-l trimite în această misiune (așa le zicea Hartsfield mereu: „misiuni” – pentru că descoperise că Brooks asocia acest cuvânt cu noțiunea de eroism). Însă, după patruzeci și cinci de secunde, i-a smuls tableta din mână.

Freddi și-a ridicat ochii încețoșați spre el.

— Uau! Îți face ceva la cap, nu?

— Cam da.

— Am citit în *Game Programming* că jocul Star Smash are un efect asemănător, dar abia după ce-l joci o jumătate de oră. Ăsta-i mult mai rapid. Se știe de chestia asta?

Z-Boy s-a făcut că nu aude întrebarea.

— Șeful meu vrea să știe dacă ai putea să-l aranjezi în așa fel încât oamenii să se uite mai multă vreme la programul demonstrativ și să nu treacă imediat la jocul propriu-zis. Care n-are același efect.

Acum a folosit Freddi accentul rusesc pentru prima dată.

— Kto iești tvoi konducător brav, Z-Boy? Ia fii tu dobrâi malcik și spune-i lu’ tavarișI X, *da?*

Fruntea lui Z-Boy s-a făcut crețuri-crețuri.

— Poftim?

Freddi a oftat.

— Cine-i șeful tău, frumosule?

— Dr. Z.

Brady anticipase întrebarea – doar o cunoștea de multă vreme pe Freddi – și-i dăduse instrucțiuni și în această privință. Brady avea planuri pentru Felix Babineau, însă acestea erau destul de vagi deocamdată. Încă sonda terenul. Se orienta din mers.

— Dr. Z și Z-Boy, lacheul lui, a zis Freddi, aprinzându-și o țigară. Pe drumul spre cucerirea lumii. Ca să vezi! Înseamnă că eu sunt Z-Girl?

Brooks nu primise nicio instrucțiune în sensul acesta, așa

că nu a răspuns.

— Nu contează, am priceput, a zis ea, pufăind zgomotos. Șeful tău are nevoie de o capcană vizuală. Asta se poate obține prin transformarea programului demonstrativ într-un alt fel de joc. Deși ar trebui să fie destul de simplu. Nu cred că-i cine știe ce scofală.

A ridicat Zappit-ul pornit, s-a uitat la el pe toate părțile și a adăugat:

— Nu-i mare lucru de capul lui.

— Ce fel de joc?

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi, frățică. Asta-i treabă de creație. N-a fost niciodată punctul meu forte. Să se gândească șeful tău la asta. În orice caz, după ce pornești aparatul și-l conectezi la un Wi-Fi puternic, mai trebuie să-i instalezi un *rootkit.* Vrei să-ți notez pe ceva?

— Nu.

Din spațiul memoriei tot mai redus al lui Al Brooks, Brady alocase o parte special pentru probleme de acest gen. Plus că oricum Freddi se va ocupa de toate atunci când va veni momentul.

— Odată instalat programul ăsta, codul sursă poate fi descărcat de pe un alt computer.

Și și-a reluat accentul rusesc.

— Die la sekretnaia baza Ziero, die sub poliarnaia șapka.

— Să-i zic și partea asta?

— Nu. Ține minte doar *rootkit* și „cod sursă", da?

— Da.

— Altceva?

— Brady Hartsfield vrea să te duci iar pe la el.

Sprâncenele lui Freddi au țâșnit aproape până în creștetul capului.

— *Vorbește* cu tine?

— Da. La început ți-e greu să pricepi ce zice, da' după o

vreme merge.

Freddi a aruncat o privire prin living – o încăpere slab luminată, dezordonată, care mirosea încă a mâncarea chinezească pe care o comandase cu o seară în urmă – de parcă ar fi văzut acolo ceva interesant. Adevărul este că discuția începuse să i se pară din ce în ce mai sinistră.

— Nu știu ce să zic, nene. Am făcut deja o faptă bună și n-am fost niciodată cine știe ce samariteană.

— O să te plătească, i-a zis Z-Boy. Nu prea mult, da'…

— Cât?

— Cincizeci de dolari pe vizită?

— De ce?

Z-Boy nu știa, însă în 2013 încă mai exista ceva din Al Brooks în scăfârlia lui, iar partea aceea înțelegea ce se petrece.

— Cred că… din cauză că ai fost în viața lui. Știi tu, atunci când vă duceați amândoi să reparați computerele oamenilor. Pe vremuri.

Brady nu-l detesta pe doctorul Babineau cu aceeași intensitate cu care îl detesta pe K. William Hodges, dar asta nu însemna că Dr. B. nu se afla pe lista lui neagră. Babineau îl folosise pe post de cobai, iar ăsta era un lucru tare-tare-tare rău. Și, după aia, când i s-a părut că medicamentul experimental nu dădea niciun rezultat, și-a pierdut tot interesul față de el. Ăsta era un lucru și mai rău. Dar, cel mai rău dintre toate a fost că Babineau s-a apucat iar să-i facă injecții cu tâmpeniile alea ale lui, de îndată ce s-a trezit din comă și cine știe ce efecte aveau? L-ar fi putut ucide, deși nu gândul ăsta îl ținea treaz nopțile, pentru că era un om care își curtase cu asiduitate moartea în trecut. Brady nu dormea, pentru că se tot gândea că injecțiile alea ar putea să-i strice noile abilități. În public, Babineau lua în derâdere

presupusele puteri ale lui Brady de a controla mințile celor din jur. Însă realitatea era că el chiar credea că acestea există, cu toate că Brady avusese mare grijă să nu-și etaleze noul talent în fața doctorului, în ciuda insistențelor repetate ale acestuia. Babineau era de părere că orice capacitate psihokinetică a pacientului se datora medicamentului pe care el îl botezase Cerebellin.

Au reînceput tomografiile și RMN-urile.

— Ești a opta minune a lumii, i-a spus Babineau după una dintre ele.

Era în toamna lui 2013. Doctorul mergea pe lângă scaunul cu rotile al lui Brady, împins de un infirmier înapoi în rezerva 217. Pe chipul lui Babineau apăruse expresia aceea pe care Brady se obișnuise să o numească „mecla făloasă".

— Protocoalele curente au reușit să facă mai mult decât să-ți oprească distrugerea neuronilor. Au stimulat dezvoltarea unora noi. Mai robuști. Înțelegi ce minune s-a întâmplat?

Normal că înțeleg, boule! i-a spus Brady în gând. Așa că ai grijă să ascunzi bine pozele alea. Mare belea ar fi pe capul meu dacă ar prinde de veste procuratura.

Babineau îl bătea pe umăr cu o atitudine de stăpân, pe care Brady nu putea s-o suporte. Ziceai că-i un câine ascultător.

— Creierul uman este constituit din aproximativ o sută de miliarde de neuroni. Neuronii tăi din Aria lui Broca[54] au fost foarte grav afectați, dar uite că și-au revenit. De fapt, chiar creează niște alți neuroni, care nu seamănă cu nimic din ce am văzut eu vreodată. Într-o zi ai să ajungi celebru nu pentru crimele tale, ci pentru viețile pe care ai să le poți

[54] Zonă din emisfera stângă a creierului, unde se află centrul de comandă al vorbirii și denumită astfel după numele antropologului francez Paul Broca (n.tr.).

salva.

Dacă așa va fi, și-a zis Brady atunci, tu n-o să mai apuci ziua aia.

Fii sigur de asta, pămpălăule!

Creația n-a fost niciodată punctul meu forte, i-a spus Freddi lui Z-Boy. Foarte adevărat, însă a fost *întotdeauna* punctul forte al lui Brady. Pe când 2013 a ieșit din scenă și locul lui a fost luat de 2014, Brady a avut la dispoziție multă vreme să se gândească la modalitățile de înviorare pentru programul demonstrativ al jocului „La pescuit". Modalități care l-ar putea transforma într-o „capcană vizuală", așa cum o botezase Freddi. Numai că niciuna dintre idei nu i se părea potrivită.

Nu vorbeau deloc despre efectul Zappit-urilor în timpul vizitelor lui Freddi. De obicei depănau amintiri (iar Freddi era obligată să vorbească cel mai mult) despre vremurile de demult, când erau colegi în Patrula Cibernetică. Povesteau despre toți clienții săriți de pe fix pe care i-au vizitat. Și despre Anthony „Tones" Frobisher, mare sculă pe basculă la Discount Electronix. Freddi vorbea în permanență despre el, pretinzând că îi spusese cu adevărat lucrurile nasoale pe care le gândea despre el. I le spusese *în față!* Vizitele lui Freddi erau anoste, dar reconfortante. Compensau cumva nopțile lui pline de disperare, când i se părea că își va petrece tot restul vieții în rezerva 217, la mila doctorului Babineau și a „injecțiilor cu vitamine".

Trebuie să-l opresc, și-a spus Brady. Trebuie să ajung *stăpânul* lui.

Iar în acest scop, varianta modificată a programului demonstrativ trebuia să fie perfectă. Dacă rata prima ocazie de a pătrunde în mintea lui Babineau, era foarte posibil să nu mai aibă alta.

În rezerva 217, televizorul funcționa acum cel puțin câte patru ore pe zi. Așa ordonase doctorul Babineau, explicându-i asistentei-șefe Helmington că voia să-l „expună pe domnul Hartsfield la stimuli externi”.

Pe domnul Hartsfield nu-l deranja programul de știri *Actualitatea la prânz* (deoarece mereu aveau loc pe undeva prin lume explozii palpitante sau catastrofe cu multe victime). Însă restul programelor – emisiuni culinare, talk-show-uri, telenovele – erau doar niște prostii care îl scoteau din sărite. Și totuși într-o zi, în timp ce stătea pe scaunul lui de lângă fereastră și se uita la emisiunea-concurs *Premiul-surpriză* (mai bine zis, privea în gol în direcția televizorului), Brady a avut o revelație. Concurenta care trecuse de Runda Bonus primise șansa de a câștiga o excursie în Aruba la bordul unui avion particular. I s-a cerut să privească la un ecran uriaș pe care se mișcau niște puncte mari și colorate. Proba îi cerea să atingă cinci puncte roșii, care urmau să se transforme în numere. Dacă aceste numere însumate aveau ca rezultat un număr din cinci cifre, atunci ea era declarată câștigătoare.

Brady a privit fascinat cum ochii mari ai femeii alergau dintr-o parte în cealaltă a ecranului și și-a dat seama că descoperise ce căuta. Peștii roz, și-a spus el. Ei erau cei mai rapizi. Iar culoarea roșie nu prea mergea. Roșu este culoarea furiei. În timp ce rozul este… ce este? Care-i cuvântul ăla? Și l-a amintit și a zâmbit. Zâmbetul acela radios l-a făcut să pară iar de nouăsprezece ani.

Culoarea roz este culoarea *liniștii sufletești.*

La unele vizite ale lui Freddi, Z-Boy își lăsa în hol căruciorul cu cărți și intra și el în rezerva lui Brady. În una din aceste dăți, în vara lui 2014, i-a dat lui Freddi un set de instrucțiuni scrise la computerul din bibliotecă, într-una din

rarele ocazii când Brady nu s-a mai mulțumit să dea ordine, ci s-a așezat la volan și a preluat controlul complet asupra lui Al Brooks. A fost nevoit s-o facă, pentru că nu era loc de greșeli.

Freddi a aruncat o privire la hârtia aceea, a devenit brusc interesată și a citit cu atenție.

— Măi, măi, foarte ingenios! a exclamat ea. Mișto și chestia cu mesajul subliminal! Macabru, dar mișto! Misteriosul Dr. Z a inventat chestia asta?

— Mda, a răspuns Z-Boy.

Freddi s-a uitat la Brady.

— Tu știi cine-i acest Dr. Z?

Brady a făcut semn că da.

— Sigur nu ești tu? Pentru că doar pe tine te știu capabil de așa ceva.

Însă Brady doar a privit-o lung și inexpresiv, până când ea s-a uitat în altă parte. Îi dăduse voie să afle mai multe despre el decât știau Hodges, personalul medical sau cel de la recuperare, dar nu-i putea permite să afle *tot* adevărul. Cel puțin, nu deocamdată. Ar fi putut să vorbească. De altminteri, nici el nu știa precis ce anume avea de gând să facă. Se zice că oamenii dau năvală la ușa ta dacă tu construiești o cursă de șoareci mai bună decât a altora. Însă, de vreme ce nici nu-și dădea încă seama dacă această cursă chiar va prinde vreun șoarece, mai bine să-și țină gura. Iar Dr. Z încă nu exista în momentul acela.

Dar își va face apariția curând.

Într-o după-amiază, la scurt timp după ce Freddi primise instrucțiunile referitoare la modificarea programului demonstrativ al jocului „La pescuit”, Z-Boy a intrat în biroul lui Felix Babineau. În majoritatea zilelor când se afla în spital, doctorul petrecea câte o oră acolo ca să se relaxeze, să

bea o cafea și să citească ziarul. Zona de lângă fereastră (de la care nu se vedea nicio parcare) și-o amenajase într-o pistă artificială de golf, unde exersa adesea acest așa-zis sport. Acolo l-a găsit Z-Boy în ziua cu pricina, când a intrat în birou fără să bată la ușă.

Babineau i-a aruncat o privire de gheață.

— Pot să te ajut cu ceva? Te-ai rătăcit?

Z-Boy i-a întins Zappit-ul Zero, upgradat de Freddi (după ce cumpărase câteva componente electronice pe care le plătise din contul de economii tot mai mic al lui Al Brooks).

— Uită-te la asta! i-a zis el. După aia o să-ți spun ce trebuie să faci.

— Ai face bine să pleci de aici, s-a enervat Babineau. Nu știu ce te-a apucat, dar acesta este spațiul meu privat, unde fac ce vreau eu în timpul meu liber. Sau vrei să chem paza?

— Dacă nu te uiți, ai să ajungi la știrile de diseară. „Doctor renumit face experimente pe Brady Hartsfield, acuzat de omor în masă, folosind un medicament sud-american netestat."

Babineau a rămas cu gura căscată la el, iar în momentul acela arăta aproape la fel cum va arăta după ce Brady va fi început să-i diminueze nucleul conștiinței.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Vorbesc despre Cerebellin. Pe care FDA[55] mai are ani buni până să-l aprobe, dacă îl va aproba vreodată. Ți-am accesat fișierul și am făcut vreo douăzeci de poze cu telefonul meu. Am făcut poze și după tomografiile pe care le ții la secret. Ai încălcat o mulțime de legi, doctore. Uită-te la jocul ăla și toată afacerea o să rămână între noi. Nu te uita și ia-ți adio de la carieră. Ai cinci secunde să te hotărăști.

[55] Acronim pentru Food and Drug Administration – departament al guvernului american, care verifică standardele calitative ale produselor farmaceutice și alimentare (n.tr.).

Babineau a luat tableta și s-a uitat la pești. A ascultat cântecelul cristalin. A văzut fulgerele de lumină albastră.

— Atinge-i pe ăia roz, doctore! O să se transforme în numere. Adună-le în minte!

— Cât timp trebuie să fac asta?

— Ai să-ți dai singur seama.

— Ești nebun?

— Bine faci că-ți încui biroul când nu ești în spital, numai că există o mulțime de cartele universale pe aici. Plus că ai obiceiul să-ți lași computerul pornit uneori. După mintea mea, asta-i nebunie. Uită-te la pești! Atinge-i pe ăia roz! Adună numerele! Atât trebuie să faci și am să te las în pace.

— Ăsta-i șantaj.

— Nu. Șantajul se face pentru bani. Asta-i doar o negociere. Uită-te la pești! Nu-ți mai spun încă o dată.

Babineau s-a uitat la pești. A vrut să atingă unul roz, dar nu l-a nimerit. A vrut să atingă altul, nu l-a nimerit nici pe acela. A mormăit înfundat: „La dracu'!" Era puțin mai dificil decât părea și a început să-i stârnească interesul. Fulgerele albastre ar fi trebuit să-l enerveze, însă nici vorbă de așa ceva. Mai degrabă îl ajutau să se concentreze. Treptat, starea de neliniște la gândul că bășinosul ăsta știa prea multe despre el a început să treacă în planul secund al minții sale.

A reușit să atingă un pește roz înainte ca acesta s-o zbughească spre stânga ecranului și a obținut un nouă. Bravo, promițător început! A și uitat motivul pentru care făcea asta. Cel mai important i se părea acum să prindă peștii cei roz.

În sunetele cristaline ale cântecelului.

Un etaj mai sus, în rezerva 217, Brady privea fix în ecranul Zappit-ului său și simțea cum începe să respire din ce în ce mai rar. A închis ochii și s-a concentrat asupra unui punct

roșu. Punctul acela era Z-Boy. A așteptat... a așteptat... și, chiar când începuse să creadă că victima lui ar putea fi imună, a apărut un al doilea punct. Mai neclar la început, s-a făcut repede mai strălucitor și mai bine conturat.

Parcă aș privi cum se deschide un boboc de trandafir, și-a spus Brady.

Cele două puncte au început să zburde încoace și încolo. Brady și-a focalizat întreaga atenție asupra aceluia care îl reprezenta pe Babineau. Punctul a încetinit, apoi s-a oprit.

Te-am prins! și-a zis Brady.

Însă trebuia să acționeze cu maximă prudență. Pentru că era sub acoperire.

Ochii pe care i-a deschis el acum îi aparțineau lui Babineau. Doctorul se holba în continuare la pești, însă nu mai încerca să-i atingă. Devenise... care era cuvântul acela folosit de toți? Legumă.

Babineau devenise o legumă.

Brady nu a zăbovit prea mult în Babineau atunci, dar a înțeles extrem de repede miracolul la care căpătase acces. Al Brooks era o pușculiță. Felix Babineau era ditamai seiful de bancă. Brady avea acum posibilitatea de a pătrunde în toate amintirile lui, în toate cunoștințele și abilitățile doctorului. Din interiorul lui Al, ar fi putut doar să repare o instalație electrică. Din interiorul lui Babineau, ar fi putut să execute o craniotomie și să repare instalația unui creier uman. Mai mult decât atâta, a obținut dovada certă că speranțele lui nu fuseseră în van și că teoria lui chiar putea fi pusă în practică: reușea să manipuleze complet alte persoane de la distanță. Nu era nevoie decât de hipnoza indusă de Zappit-uri și persoanele respective îi dădeau drumul înăuntrul lor. Însă doar Zappit-urile modificate de Freddi puteau să facă asta, Zappit-urile acelea pe care ea le transformase în niște capcane vizuale extrem de eficiente. Plus că, slavă Domnului,

efectul lor era foarte *rapid.*

Abia aștepta să le încerce și cu Hodges.

Înainte de plecare, Brady a dat drumul unor pești-gânduri în mintea lui Babineau – nu mulți, doar câțiva. Intenționa să acționeze cu multă prudență în privința doctorului. Babineau trebuia să se obișnuiască extrem de bine cu ecranul – devenit acum dispozitiv de stimulare, așa cum îl numesc specialiștii în hipnoză – înainte ca Brady să-și dezvăluie prezența. Unul dintre peștii-gânduri din ziua aceea spunea că tomografiile lui Brady Hartsfield nu aveau niciun fel de rezultate interesante și, prin urmare, ar fi trebuit să înceteze. La fel și injecțiile cu Cerebellin.

Pentru că Brady nu face deloc progrese. Pentru că am ajuns într-un punct mort. Și pentru că s-ar putea să fiu prins.

— N-ar fi deloc bine să mă prindă, a murmurat Babineau.

— Deloc, a zis Z-Boy. N-ar fi bine să te prindă nici pe tine și nici pe mine.

Babineau scăpase crosa de golf. Z-Boy a ridicat-o și i-a pus-o în mână.

În vreme ce vara toridă s-a transformat într-o toamnă rece și ploioasă, Brady și-a consolidat puterea asupra lui Babineau. Elibera cu multă grijă peștii-gânduri în mintea lui, așa cum administratorul unui lac dă drumul păstrăvilor în apă. Babineau a început să simtă dorința de a pipăi asistentele și infirmierele mai tinere, riscând să fie reclamat pentru hărțuire sexuală. Fura ocazional analgezice din „Sipetul" cu medicamente al Ghetoului, folosind cartela unui doctor fictiv – șmecherie pusă la cale prin intermediul lui Freddi Linklatter. Babineau a făcut-o, cu toate că știa că ar putea să fie prins și cu toate că avea alte metode, mult mai sigure, prin care să facă rost de pastile. Într-o zi, a furat un

ceas Rolex din sala de așteptare a secției de neurologie (deși avea și el unul la fel) și l-a ascuns în sertarul de jos al biroului său – după care a uitat cu totul de el. Încetul cu încetul, Brady Hartsfield, care abia dacă se putea ține pe picioare, a devenit stăpân absolut al doctorului care își imaginase că stăpânul va fi el; și l-a împins într-o capcană a vinovăției care avea mulți dinți. Dacă ar fi făcut vreo prostie, dacă ar fi încercat să mărturisească cuiva ce se petrece, capcana aceea s-ar fi închis cât ai clipi.

În același timp, Brady a început să modeleze personalitatea celui pe care îl botezase Dr. Z. Lucra cu mult mai multă grijă decât în cazul lui Al-Bibliotecă. În primul rând, pentru că acum avea mai multă experiență. În al doilea, pentru că materia primă era de o calitate superioară. În luna octombrie a aceluiași an, când prin creierul lui Babineau înotau deja sute de pești-gânduri, Brady a început să preia treptat controlul nu doar asupra minții lui Babineau, ci și asupra trupului acestuia, ducându-l în călătorii din ce în ce mai lungi. O dată, a condus BMW-ul doctorului până la granița cu Ohio, doar ca să vadă dacă puterea lui slăbește în funcție de distanță. Dar n-a slăbit câtuși de puțin. Se pare că, odată ce ajungeai înăuntru, erai bun intrat. Plus că drumul a fost unul foarte plăcut. A oprit la un restaurant micuț de pe marginea șoselei și s-a îndopat cu rondele de ceapă pane.

Să te lingi pe degete (degetele lui Babineau), nu alta!

Pe măsură ce se apropiau sărbătorile de iarnă ale anului 2014, Brady s-a trezit că se simte cum nu se mai simțise din copilărie. Starea aceasta îi era atât de străină, încât abia după ce decorațiunile de Crăciun au fost înlocuite cu inimioarele pentru Sfântul Valentin și-a dat seama despre ce era vorba.

Se simțea mulțumit.

O parte din el s-a luptat împotriva acestui sentiment, considerându-l un fel de pre-moarte. Dar o altă parte din el își dorea să îl accepte. Ba chiar să-l îmbrățișeze. De ce nu? În fond, nu mai era prizonier în rezerva 217 și nici măcar în propriul lui trup. Acum putea să plece oricând avea chef, fie ca pasager, fie ca șofer. Numai că trebuia să aibă grijă doar să nu conducă prea mult. Pentru că nucleul conștiinței se dovedea a fi o resursă limitată. Când se termina, se termina și cu asta basta.

Mare păcat!

Dacă Hodges ar fi continuat cu vizitele, Brady ar fi avut un alt scop care să-l ajute să progreseze: l-ar fi convins să se uite la ecranul Zappit-ului din sertar, ar fi intrat în el și i-ar fi populat mintea cu pești-gânduri de suicid. Ar fi fost ca și cum ar fi folosit din nou site-ul Umbrela Albastră a lui Debbie, numai că acum ar fi avut la îndemână niște sugestii mult mai puternice. De fapt, nici măcar sugestii. Ci ordine în toată puterea cuvântului.

Singurul neajuns al acestui plan era acela că Hodges nu mai venea pe la el. Mai apăruse o dată chiar după Ziua Muncii, când debitase cretinismele lui obișnuite – *Știu că ești acasă, Brady. Sper din suflet că suferi rău de tot, Brady. Chiar poți să miști lucrurile fără să le atingi, Brady? Haide, arată-mi și mie!* –, dar aceea a fost ultima lui vizită. Brady presupunea că dispariția lui Hodges din viața lui era sursa reală a acestei stări neobișnuite și cam inoportune de mulțumire. Hodges fusese ghimpele de sub șaua lui, care-l scotea din minți și îl făcea să o ia la galop. Acum ghimpele acela nu mai exista, iar el era liber să se oprească și să pască, dacă așa ar fi vrut.

Și cam voia.

Având acces la contul din bancă și la portofoliul de investiții ale lui Babineau, precum și la mintea lui, Brady s-a apucat să cumpere aparatură electronică. Doctorul cel smiorcăit scotea banii și făcea cumpărăturile; Z-Boy ducea marfa în jegul ăla de chichineață unde locuia Freddi Linklatter.

Ar avea nevoie de un apartament mai bun, și-a spus Brady. Trebuie să fac ceva în privința asta.

Z-Boy i-a dus și restul Zappit-urilor pe care le șutise din biblioteca spitalului, iar Freddy a modificat programul demonstrativ al jocului „La pescuit" din toate acele tablete… în schimbul unei sume de bani, evident. Deși suma respectivă a fost destul de mare, Brady a achitat-o fără să clipească. În fond erau banii doctorului, mălaiul lui Babineau. Cât despre planurile lui cu tabletele upgradate… ei bine, deocamdată nu avea niciunul. Probabil că, la un moment dat, își va mai face una sau două drone umane; dar deocamdată nu avea niciun motiv să renunțe la cele deja existente. Înțelegea tot mai bine ce anume însemna starea aceea de mulțumire sufletească: varianta emoțională a zonei calme din mijlocul oceanului, unde nu suflă niciun vânt și tu plutești la voia întâmplării.

Iar starea aceasta apare atunci când nu mai ai niciun scop în viață.

Situația respectivă a durat până în ziua de 13 februarie 2015, când Brady a văzut un reportaj la emisiunea *Actualitatea la prânz.* Crainicii, care până atunci se amuzaseră copios pe seama poznelor făcute de doi ursuleți panda, și-au pus repede mutrele „Vai de mine, este de-a dreptul îngrozitor" atunci când de pe ecranul din spatele lor au dispărut ursuleții și a apărut un simbol care sugera tristețea.

— Va fi o Zi a Îndrăgostiților extrem de dureroasă în

suburbia Sewickley, a spus jumătatea femeiască a cuplului de crainici.

— Ai dreptate, Betty, a zis jumătatea bărbătească. Doi dintre supraviețuitorii Masacrului de la Complexul Municipal – Krista Countryman, în vârstă de douăzeci și șase de ani, și Keith Frias, de douăzeci și patru – s-au sinucis în casa tinerei Countryman.

A urmat replica lui Betty:

— Să știi, Ken, că părinții distruși ne-au declarat că tinerii intenționau să se căsătorească în luna mai, însă ambii fuseseră grav răniți în atacul comis de Brady Hartsfield și se pare că nu au mai putut să îndure permanentele suferințe fizice și psihice. Ni se alătură și colegul nostru, Frank Denton, care ne va oferi mai multe detalii.

Tulburat în cel mai înalt grad, Brady s-a îndreptat în scaun cât de mult era el capabil și și-a ațintit privirea strălucitoare asupra ecranului. Oare ar avea dreptul să revendice aceste două morți? Sigur că da, ceea ce însemna că scorul lui de la Complexul Municipal tocmai ce urcase de la opt la zece. Ar fi preferat doisprezece, dar, hei, nici așa nu era rău.

Corespondentul Frank Denton, și el cu mutra „Vai de mine, a bătut câmpii o vreme. După aceea, camera de luat vederi s-a oprit asupra sărmanului tăicuț al fufei Countryman, care a început să citească biletul de adio lăsat de tânăra pereche. Individul mai mult a bolborosit niște fraze fără cap și fără coadă, dar Brady a prins esența. Cei doi avuseseră viziunea minunatei vieți de după moarte, când toate rănile lor se vor vindeca, nu vor mai simți povara durerii, vor fi perfect sănătoși, iar Domnul și Mântuitorul lor, Iisus Hristos, îi va uni prin taina cununiei.

— Oof, ce trist este! a declarat crainicul de parte bărbătească la finalul transmisiunii. Atât de trist!

— Așa este, Ken, l-a aprobat Betty.

Apoi, imaginea de pe ecranul din spatele lor s-a schimbat din nou. În cea de acum se vedeau mai mulți nătărăi îmbrăcați de nuntă și care se bălăceau într-o piscină. Instantaneu, expresia de mâhnire de pe mutra femeii a fost înlocuită cu una de maximă veselie, din acelea cu rânjet larg și cu mulți dinți.

— Dar următoarea noastră știre ar trebui să vă înveselească, douăzeci de cupluri au decis să se căsătorească într-o piscină din Cleveland, unde sunt *minus cinci grade!*

— Sper din toată inima că dragostea lor este mare și arzătoare[56], a comentat Ken, dezvelindu-și și el dantura numai bună de reclamă la produsele de îngrijire orală.

Câți aș mai putea să trimit pe lumea cealaltă? s-a întrebat Brady, cuprins de neastâmpăr. Am nouă Zappit-uri îmbunătățite, la care se adaugă cele două de la dronele mele și cel din sertarul de aici. Cine zice că am terminat cu dobitocii ăia de șomeri?

Cine zice că nu pot să-mi îmbogățesc palmaresul?

Brady a fost la curent cu activitatea firmei Zappit Inc. pe toată perioada lui de imobilitate. O dată sau de două ori pe săptămână îl trimitea pe Z-Boy să verifice alertele Google. Postările despre efectul hipnotic al programului demonstrativ pentru jocul „La pescuit” au încetat și au fost înlocuite de speculații despre momentul când se va alege praful de compania respectivă – nu se mai punea deloc problema *dacă* se va alege praful de ea. Când Sunrise Solutions a preluat firma Zappit, un blogger, care se semna Tornada Electrică, a scris: „Măiculiță! Ai impresia că doi bolnavi de cancer, care

[56] În lb. engleză: „hunka-hunka burning love” – parafrazare a titlului „Burning Love”, cântec compus de Dennis Lindle în 1972 și devenit șlagăr în interpretarea lui Elvis Presley (n.tr.).

nu mai au decât șase săptămâni de trăit, au hotărât să fugă și să-și pună pirostriile în Las Vegas."

Deoarece subconștientul lui Babineau era acum foarte bine conturat, Dr. Z a fost acela care a început să-i caute pe supraviețuitorii Masacrului de la Complexul Municipal – evident că la ordinul lui Brady – și a făcut o listă cu cei foarte grav răniți, prin urmare mult mai vulnerabili la gândurile despre sinucidere. Doi dintre aceștia, Daniel Starr și Judith Loma, încă se mai deplasau în scaunul cu rotile. Loma avea șanse să mai poată merge pe propriile ei picioare cândva, în viitor. Starr nu mai avea nicio șansă. Și mai era Martine Stover, paralizată de la gât în jos, care locuia împreună cu mama ei în Ridgedale.

Am să le fac un serviciu, și-a zis Brady. Fără îndoială că abia așteaptă să se termine cu tot chinul ăsta.

A decis să înceapă cu mămicuța lui Stover. La început a vrut să-l pună pe Z-Boy să-i expedieze un Zappit prin poștă („Un cadou pentru tine!"), dar cum ar fi putut să fie sigur că baba nu-l va arunca la gunoi? Nu avea decât nouă tablete și nu voia să piardă vreuna. Upgradarea lor îl costase (mă rog, pe Babineau îl costase) destul de mult. Poate mai bine ar fi fost să-l trimită pe doctor însuși în această misiune. Îmbrăcat cu unul dintre costumele lui de comandă, cu o cravată sobră la gât, Babineau părea mult mai serios și mai onorabil decât Z-Boy, în pantalonii ăia verzi și șifonați. Plus că era genul de bărbat trecut bine de prima tinerețe, pe care-l apreciau nespus muierile bătrâne așa cum era mama lui Stover. Acum Brady nu mai trebuia decât să conceapă o poveste credibilă. Poate ceva despre un studiu de marketing? Sau despre un club de lectură? Sau un concurs cu premii?

Încă mai analiza diversele scenarii – că doar nu era nicio grabă – când a primit prin alerta Google anunțul unei morți așteptate: Sunrise Solutions dispăruse dintre noi. Pa și la

revedere! Asta se întâmpla la începutul lunii aprilie. Fusese desemnat un lichidator care trebuia să vândă sub prețul pieței toate bunurile companiei și o listă a așa-ziselor „produse” urma să apară curând pe site-urile de anunțuri. Pentru nerăbdători, o listă cu toate porcăriile nevandabile ale Sunrise Solutions era disponibilă în dosarul cu cererea de faliment a companiei. Informația i-a părut interesantă lui Brady, însă nu într-atât de interesantă încât să-l pună pe Dr. Z să caute lista cu active. Probabil că erau lăzi pline cu Zappit-uri printre ele, însă el nu avea decât nouă – cu siguranță mai mult decât destule pentru ce avea el nevoie.

S-a răzgândit după o lună.

Una dintre cele mai populare rubrici ale emisiunii *Actualitatea la prânz* se chema „Sfatul lui Jack”. Jack O'Malley era un dinozaur obez, care probabil că-și făcuse debutul în showbiz pe vremea televiziunii în alb și negru. La finalul fiecărui buletin de știri, el trebuia să vorbească vreo cinci minute despre absolut tot ce-i trăsnea prin cap. Purta ochelari cu rame groase și negre, iar când zicea ceva îi fâlfâiau fălcile ca o piftie nu prea legată. În mod obișnuit, lui Brady i se părea amuzant, însă acum nu-i venea deloc să râdă. Rubrica de azi a lui Jack i-a deschis noi perspective.

— Familiile lui Krista Countryman și Keith Frias au fost copleșite cu condoleanțe, în urma unui reportaj difuzat recent de postul nostru, a anunțat Jack, pe tonul arțăgos al lui Andy Rooney[57]. Hotărârea lor de a-și pune capăt zilelor atunci când și-au dat seama că nu mai pot trăi în acea durere crâncenă și nesfârșită a reaprins dezbaterea pe tema suicidului. Din păcate, ne-a amintit și de ticălosul care le-a provocat această durere crâncenă și nesfârșită. Ne-a amintit

[57] Om de radio și televiziune, renumit pentru comentariile sale acide (n.tr.).

de monstrul pe nume Brady Wilson Hartsfield.

Eu sunt ăla, își spuse vesel Brady. Când îți pomenesc și al doilea nume la televizor înseamnă că ești un baubau autentic.

— Dacă există viață pe lumea cealaltă, a continuat Jack (pasămite pierzându-și cumpătul și fluturând indignat din fălcuțe), Brady Wilson Hartsfield va plăti pentru toate crimele lui când va ajunge acolo. Până atunci, să vedem și partea bună a lucrurilor în toată tragedia aceasta. Pentru că, vă rog să mă credeți, chiar există o parte bună. La un an după măcelul comis la Complexul Municipal, Brady Wilson Hartsfield a pus la cale un atentat și mai atroce. A reușit să introducă pe furiș o mare cantitate de exploziv plastic la un concert care avea loc în Sala Mingo, cu intenția de a ucide mii de adolescenți care veniseră acolo ca să se distreze. Însă planul lui a fost dejucat de William Hodges, un detectiv aflat la pensie, și de o femeie curajoasă, pe nume Holly Gibney, care i-a spart capul criminalului înainte ca acesta să poată detona…

De aici încolo Brady a pierdut șirul. Cum adică? Pe el l-a lovit în cap și aproape l-a omorât o femeie pe nume Holly Gibney? Cine pizda mă-sii era Holly Gibney asta? Și de ce nu i-a spus nimeni cum s-au petrecut lucrurile în ăștia cinci ani de când ea i-a stins lumina și l-a trimis pe patul ăsta de spital? De ce?

Uite de-aia, și-a răspuns tot el. Când știrea se difuza în prime-time, eu fusesem în comă. Iar după aceea, pur și simplu mi-am închipuit că mi-a tras-o ori Hodges, ori negroteiul ăla al lui.

Cu prima ocazie, o va căuta pe net pe Gibney, însă deocamdată avea alte priorități. Femeia aia aparținea trecutului. În timp ce viitorul era reprezentat de o excelentă idee, care-i venise la fel ca toate ideile pentru cele mai bune

invenții ale lui: completă, având nevoie doar de câteva mici modificări pe parcurs pentru a fi perfectă.

Și-a deschis Zappit-ul, a dat de Z-Boy (care acum împărțea reviste pacientelor din sala de așteptare din secția de Obstetrică/ Ginecologie) și l-a trimis la computerul din bibliotecă. După ce bătrânul s-a așezat în fața ecranului, Brady l-a gonit de la tastatură și a preluat el controlul. Cocârjat de vârsta trupului în care se afla, privea monitorul prin ochii miopi ai lui Al Brooks. Pe site-ul Vânzare Active Companii în Faliment – 2015, a găsit lista tuturor bunurilor rămase în urma lichidării firmei Sunrise Solutions. Acolo erau înșirate, în ordine alfabetică, tot felul de nimicuri provenite de la vreo douăsprezece firme preluate de Sunrise de-a lungul timpului. Zappit Inc. era ultima. Dar, din punctul de vedere al lui Brady, prima în planurile sale. În fruntea listei cu bunuri erau trecute 45.872 tablete Zappit, cu prețul recomandat pentru vânzarea cu amănuntul de 189,99 . Acestea se vindeau în loturi de patru sute de bucăți, opt sute și o mie. Dedesubt, cu litere roșii, era scris un avertisment conform căruia o parte din produse erau defecte, „însă majoritatea sunt în perfectă stare de funcționare”.

Din cauza entuziasmului debordant al lui Brady, bătrâna inimă a lui Al-Bibliotecă a început să palpite. Și-a luat mâinile de pe tastatură și a strâns pumnii. Planul de a-i convinge să se sinucidă pe supraviețuitorii de la Complexul Municipal pălea în comparație cu ideea fabuloasă care pusese stăpânire acum pe el: să termine ce începuse în seara aceea la Mingo. Se și vedea trimițându-i lui Hodges un mesaj pe Umbrela Albastră: *Crezi că ai reușit să mă oprești? Mai gândește-te o dată.*

Ei, cât de grozav ar fi!

Brady era convins că Babineau avea destui bani ca să cumpere câte o tabletă Zappit pentru toată lumea care fusese

atunci în Sala Mingo, dar, pentru că va fi nevoit să se ocupe de fiecare victimă în parte, nu era cazul să exagereze.

I-a ordonat lui Z-Boy să-l aducă pe Babineau la el. Babineau n-a vrut să vină. Acum îi era frică de Brady, chestie care lui Brady i se părea absolut delicioasă.

— Ai să cumperi niște lucruri, a zis Brady.

— Am să cumpăr niște lucruri.

Docil. Fără să se mai teamă. Babineau fusese acela care intrase în rezerva 217, însă acum Dr. Z era cel care stătea cu umerii gârboviți în fața scaunului lui Brady.

— Da. Și va trebui să alimentezi un cont nou. Cred că-i vom zice Gamez Unlimited. Gamez cu „Z".

— Cu „Z". La fel ca numele meu.

Și șeful Secției de Neurologie de la Spitalul Kiner a reușit să schițeze un zâmbet firav și tâmp.

— Bravo! Să zicem că depui în contul ăla o sută cincizeci de mii de dolari. Totodată, ai s-o muți pe Freddi Linklatter într-un apartament mai mare, situat într-o zonă mai bună. Ca să aibă unde să pună lucrurile pe care le cumperi și să aibă unde să lucreze cu ele. Amica noastră n-o să-și vadă capul de treabă.

— Am s-o mut într-un apartament mai mare și situat într-o zonă mai bună, ca să..

— Ține-ți fleanca și ascultă ce-ți spun! S-ar putea să mai aibă nevoie și de alte aparate.

Și Brady s-a aplecat spre Dr. Z. Deja își imagina cum va arăta viitorul – un viitor în care Brady Wilson Hartsfield avea să fie declarat câștigător, la ani buni după ce jigodia aia de Det. Pens. A crezut că jocul se încheiase.

— Cel mai important aparat este un amplificator de semnal.

TROFEU & BLANĂ

1

Nu durerea o trezește pe Freddi, ci nevoia imperioasă de a urina. Parcă-i plesnește vezica. Datul jos din pat este o operațiune extrem de laborioasă. Îi bubuie capul și i se pare că are tot pieptul pus în ghips. Nu o doare prea tare, dar și-l simte țeapăn și îngrozitor de greu. Gâfâie ca un halterofil de fiecare dată când respiră.

Baia seamănă cu un decor dintr-un film de groază, așa că închide ochii atunci când se așază pe closet, ca să nu vadă sângele din jur. Mare noroc am avut că am scăpat cu viață! își spune, în timp ce se revarsă din ea vreo treizeci de litri de pipi. Și, mă rog, pentru ce am ajuns în căcatul ăsta? Pentru că i-am dus poza aia. Mare dreptate avea maică-mea când zicea că nicio faptă bună nu scapă nepedepsită.

Însă acum este momentul în care trebuie să gândească limpede și trebuie să recunoască față de ea însăși că nu din cauza pozei pe care i-a dus-o lui Brady a ajuns aici, în baia asta plină de sânge, cu un cucui cât casa la cap și cu o rană de glonț în piept. Faptul că s-a *întors* la el i-a fost fatal. Și s-a întors pentru că a fost plătită pentru asta – cincizeci de dolari pe vizită. De unde se poate trage concluzia că era un fel de prostituată.

Știai despre ce este vorba. N-ai decât să încerci să-ți spui că ți-ai dat seama doar atunci când ai văzut stick-ul de memorie pe care ți l-a adus Dr. Z și care activează site-ul ăla sinistru. Dar, de fapt, știai încă de când ai instalat programele de modificare a Zappit-urilor, nu-i așa? Ți-ai deschis o adevărată linie de producție, nu? Făceai câte patruzeci-cincizeci pe zi. Le-ai transformat în mine antipersonal pe toate cele care nu erau defecte. Peste cinci sute de bucăți. Știai că planul a fost pus la cale de Brady, iar

Brady Hartsfield este nebun de-a binelea.

Își ridică pantalonii, trage apa și iese din baie. Deși difuză, lumina care intră pe fereastra livingului tot îi rănește ochii. Se uită printre gene, vede că a început să ningă și merge clătinându-se spre bucătărie, respirând extrem de greu. În frigider sunt multe cutii cu resturi de mâncare chinezească, dar pe ușă găsește două doze de Red Bull. Ia una, înghite cu noduri jumătate din băutura energizantă și parcă se simte puțin mai bine. Probabil că-i doar autosugestie, dar se mulțumește și cu asta.

Ce să fac acum? Pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac? Am vreo cale de scăpare din porcăria asta?

Târșâindu-și picioarele un pic mai vioi, intră în încăperea cu computere și actualizează ecranul principal. Intră pe Google și caută zeetheend, sperând că va da peste omulețul acela desenat care învârtește un târnăcop. Însă îi stă inima în loc când vede imaginea cu capela luminată doar de lumânări – exact aceeași imagine pe care o văzuse când introdusese stick-ul și se uitase la prima pagină a fișierului, în loc să-l transfere „pe neve”, așa cum i se ceruse. Începe să se audă și cretinătatea aia de cântec despre Doamna cu Coasa.

Trece de mesajele de sub sicriu – care se umflă și se dezumflă ca o inimă care bate foarte rar (SFÂRȘITUL DURERII, SFÂRȘITUL TEMERILOR) și dă click pe POSTAȚI UN COMENTARIU. Freddi nu are de unde să știe de câtă vreme acționează otrava asta electronică, dar vede că deja a generat sute de comentarii.

Bedarkened77: Spune adevărul!

Alicealways401: Aș dori să am și eu curaj, tare nasol e acasă acum.

VerbanaTheMonkey: Strângeți din dinți și îndurați,

numai lașii apelează la sinucidere!!!

KittycatGreeneyes: Ba nu, sinuciderea NU DOARE și aduce multe schimbări.

VerbanaTheMonkey nu este singurul sceptic, dar Freddi nu are nevoie să citească toate comentariile ca să-și dea seama că el (sau ea) aparține unei minorități. Dumnezeule, demența asta o să se răspândească precum o gripă! își spune Freddi.

Ba nu, mai degrabă ca ebola.

Ridică privirea la amplificatorul de semnal și prinde momentul când 171 GĂSITE devine 172 GĂSITE. Vestea despre peștii-numere se propagă repede, ceea ce înseamnă că aproape toate Zappit-urile modificate vor fi activate până diseară. Programul demonstrativ îi hipnotizează pe utilizatori, îi face receptivi. Receptivi la ce? În primul rând, la ideea că ar trebui să viziteze site-ul zeetheend. Sau poate că deținătorii de Zappit-uri nici nu au nevoie să intre pe site-ul ăla. Poate că sunt mai presus de el. Oare oamenii sub hipnoză execută ordinul care le cere să se sinucidă? Sigur că nu, nu-i așa?

Nu-i așa?

Freddi nu îndrăznește să oprească amplificatorul de semnal, deoarece se teme de o altă vizită a lui Brady. Dar site-ul?

— Până aici ți-a fost, bulangiule! spune ea și începe să tasteze repede.

Peste nici treizeci de secunde, Freddi se holbează la ecran, nevenindu-i să creadă mesajul apărut: FUNCȚIA ACEASTA NU ESTE PERMISĂ. Vrea să mai încerce o dată, dar se gândește mai bine și nu o face. Este foarte posibil ca încă o tentativă de ștergere a site-ului să-i distrugă tot ce are – nu doar computerele, ci și cardurile de credit, contul din bancă, telefonul, ba chiar și permisul de conducere. Și Brady este

singurul în stare să programeze o porcărie de o asemenea anvergură.

Futu-i mama mă-sii de treabă! Trebuie s-o tai de-aici.

O să-și arunce câteva boarfe în valiză, o să cheme un taxi, o să se ducă la bancă și o să scoată toți banii pe care îi are. Probabil în jur de patru mii de dolari. (În sinea ei știe că-s mai degrabă doar trei.) De la bancă se va duce direct la stația de autobuz. Ninsoarea pe care o vede pe geam pare a fi preludiul unui viscol puternic, care i-ar putea împiedica fuga, dar n-o deranjează să aștepte câteva ceasuri în stație. Ba chiar ar și *dormi* acolo, dacă ar fi obligată. Orice, doar ca să nu mai aibă de-a face cu Brady. El a pus la cale un plan de sinucidere în masă, aidoma aceleia din Jonestown, iar Zappit-urile modificate sunt doar o parte a acestui plan. Și ea l-a ajutat. Freddi nu știe dacă Brady va obține rezultatul scontat, dar n-are de gând să mai stea prin zonă ca să afle. Îi pare rău pentru oamenii hipnotizați de Zappit-uri sau convinși să se sinucidă de blestemăția aia de site zeetheend. Dar ea trebuie să aibă grijă de *numero uno.* Pentru că nu o face nimeni altcineva.

Mergând cât poate ea de repede, Freddi se întoarce în dormitor. Își scoate din dulap vechea geantă Samsonite, dar imediat i se înmoaie picioarele din cauza surescitării nervoase și a lipsei de oxigen, provocate de respirația superficială. Reușește să ajungă până la pat, se așază pe marginea lui și lasă capul în jos.

Ia-o încetișor, își zice ea. Mai întâi trebuie să-ți recapeți respirația. Fiecare lucru la timpul lui.

Numai că, din pricina încercării ei prostești de a distruge site-ul, habar nu are cât timp mai are. Iar atunci când de pe măsuța de toaletă se aud acordurile cântecului „Boogie Woogie Bugle Boy", Freddi scoate un țipăt firav. Deși nu vrea să răspundă la telefon, se ridică de pe pat. Uneori este mai

bine să știi ce te așteaptă.

2

Ninge slab până când Brady iese de pe autostradă, dar, odată ajuns pe Drumul Național 79, într-o regiune pustie, la mama naibii, ninsoarea se intensifică. Deocamdată asfaltul încă mai este curat și ud, dar se va acoperi cu zăpadă foarte curând. Iar el încă mai are de parcurs vreo șaizeci și ceva de kilometri până la locul unde intenționează să se ascundă și să se apuce de treabă.

Pe malul Lacului Charles, își spune el. Unde va începe adevărata distracție.

Chiar în momentul acesta laptopul lui Babineau se trezește la viață și emite cele trei sunete cristaline ale alertei pe care i-o instalase Brady. Pentru că întotdeauna paza bună trece primejdia rea. Nu are timp să tragă pe dreapta, pentru că gonește contra cronometru prin viscolul ăsta blestemat. Dar nici nu-și poate permite să ignore semnalul primit. În fața lui, pe partea dreaptă a drumului, se vede o clădire cu ferestrele și ușile acoperite cu scânduri. Pe acoperiș sunt două statui din metal – două dudui în bikini ruginiți, care țin deasupra capetelor o firmă pe care scrie PALATUL PORNO și XXX și TRUPUL GOL PENTRU UN POL. În mijlocul parcării neasfaltate, glazurate acum cu un strat de zăpadă, se află un panou care anunță că proprietatea respectivă este de vânzare.

Brady intră în parcare, oprește mașina și deschide laptopul. Mesajul de pe ecran dă o lovitură strașnică bunei sale dispoziții.

11:04 AM: TENTATIVA NEAUTORIZATĂ
DE MODIFICARE/SUPRIMARE A ZEETHEEND.COM

Brady deschide torpedoul Chevroletului și găsește acolo mobilul vechi și uzat al lui Al Brooks. Bună treabă, pentru că uitase să-l ia cu el pe cel al lui Babineau.

Ei, da, am greșit și eu – luați-mi boii de la bicicletă, își zice el. Nimeni nu poate să țină minte absolut tot, iar eu am avut o grămadă de chestii pe cap.

Nu se ostenește să intre în agenda telefonului, ci formează din memorie numărul lui Freddi. Nu și l-a schimbat de pe vremea când lucrau la Discount Electronix.

3

Când Hodges se scuză și pleacă la baie, Jerome îl așteaptă să iasă pe ușă, după care se apropie de Holly, care stă lângă fereastră și privește la ninsoarea de afară. Deocamdată ninge destul de slab în oraș, iar fulgii dansează în văzduh, parcă sfidând gravitația. Holly și-a încrucișat din nou brațele peste piept ca să-și poată strânge umerii cu mâinile.

— Cât de grav este? o întreabă în șoaptă tânărul. Pentru că nu arată deloc bine.

— Este cancer pancreatic, Jerome. Cât de bine poți să arăți când ai așa ceva?

— Crezi că o să reziste până la sfârșitul zilei? Pentru că își dorește asta și mă gândesc că ar avea nevoie să rezolve cazul ăsta ca să și-l scoată din minte.

— Să și-l scoată din minte pe Hartsfield. Asta vrei să zici. Pe căcat cu ochi Brady Hartsfield! Chiar dacă acum e *mort.*

— Da, asta vreau să zic.

— Eu cred că-i foarte grav.

Holly se întoarce cu fața la el și face efortul de a-l privi în ochi, gest care mereu îi dă sentimentul că stă despuiată în

fața unui stadion arhiplin.

— Ai văzut cum se ține mereu de abdomen?

Jerome dă din cap.

— Face asta de mai multe săptămâni și îmi zice că-i doar o indigestie. La doctor s-a dus doar pentru că l-am pisat eu la cap. Și, când a aflat despre ce e vorba, a încercat să mă mintă.

— Nu mi-ai răspuns la ce te-am întrebat. O să reziste până la sfârșitul zilei?

— Cred că da. Sper că da. Pentru că tu ai dreptate, are nevoie să pună punct. Numai că noi trebuie să fim mereu alături de el. Amândoi.

Își ia mâinile de pe umeri și îl apucă de braț.

— Promite-mi, Jerome! Dă-ți cuvântul că nu o veți mai trimite pe slăbănoagă acasă pentru ca băieții să se joace singuri!

Jerome îi desface mâna de pe brațul lui și o strânge cu putere.

— Nu-ți face griji, Hollyberry. Nimeni n-o să ne spargă gașca.

4

— Alo? Dr. Z, tu ești?

Brady nu mai are timp de joacă. Cu fiecare secundă care trece stratul de zăpadă se face tot mai gros, iar rabla de toată jena a lui Z-Boy, fără anvelope de iarnă și cu peste o sută cincizeci de mii de kilometri la bord, nu va fi în stare să facă față viscolului dezlănțuit. În alte circumstanțe, ar dori să afle cum se face de Freddi încă mai este în viață. Dar, din moment ce nu are de gând să se întoarcă și să îndrepte această greșeală, chestiunea i se pare nerelevantă.

— Știi foarte bine cine e la telefon, așa cum și eu știu ce ai

încercat să faci. Mai încearcă tu o dată și am să-i trimit peste tine pe oamenii mei, care-ți supraveghează apartamentul. Mare noroc ai că n-ai murit, Freddi! În locul tău, eu n-aș încerca să-L supăr pe Dumnezeu.

— Iartă-mă.

În șoaptă. Aceasta nu mai este fătuca pusă mereu pe scandal cu care Brady fusese coleg în Patrula Cibernetică. Însă nici complet îngenuncheată nu este, altminteri nu ar fi încercat să-și bage nasul în aranjamentele lui.

— Ai spus cuiva?

— Nu!

Pare sincer îngrozită de ipoteza asta. Bravo! Groaza face bine.

— Ai de gând să spui?

— *Nu!*

— Ai răspuns corect, pentru că pot să aflu dacă o faci. Ești supravegheată în permanență, Freddi. Să nu uiți asta.

Închide telefonul, fără să-i mai aștepte răspunsul. Este mult mai supărat pe ea pentru că a scăpat cu viață, decât pentru ce a încercat să facă. Oare va pune botul la povestea cu oamenii invizibili care-i supraveghează apartamentul, cu toate că el a crezut-o moartă? Crede că da. Freddi i-a cunoscut atât pe Dr. Z cât și pe Z-Boy, așa că cine știe câte alte drone cu chip de om mai are el la dispoziție?

Plus că oricum nu mai poate face nimic acum. Brady mereu a dat vina pe ceilalți pentru problemele sale, iar acum o acuză pe Freddi că nu a murit atunci când trebuia s-o facă.

Pornește motorul Chevroletului și apasă pedala de accelerație. Pneurile patinează pe covorul subțire de zăpadă așternut peste parcarea defunctului Palat al Pornografiei, însă își revin imediat ce ajung înapoi pe drumul național, ale cărui benzi sunt acum albe. Brady încetinește până ajunge la nouăzeci de kilometri pe oră. Curând, viteza aceasta va fi

prea mare pentru starea drumului, dar o va menține câtă vreme va putea.

5

Agenția „Ce-am găsit al meu să fie” împarte toaleta de la etajul șapte cu firma de turism; însă, în momentul acesta, Hodges este singur în closetul bărbaților, fapt pentru care este recunoscător. Stă cocoșat peste una dintre chiuvete, cu mâna dreaptă încleștată de marginea ei, cu stânga apăsată pe burtă. Nu s-a desfăcut încă la curea, iar pantalonii îi atârnă din cauza tuturor lucrurilor pe care le ține în buzunare: mărunțiș, chei, portofel, telefon.

A venit aici doar pentru treaba mare – procedeu absolut normal de eliminare a excrementelor pe care-l efectuase toată viața. Însă atunci când a început să se screamă, parcă i-a explodat o bombă atomică în jumătatea stângă a abdomenului. Prin comparație, durerea de până acum era ca o acordare a instrumentelor înainte de începerea concertului. Iar dacă deja îl doare atât de tare, nici nu vrea să se gândească la ce l-ar putea aștepta mai încolo.

Ba nu, își spune el, nu că nu vreau să mă gândesc. Îmi este groază să o fac. Pentru prima oară de când mă știu, mă înspăimântă viitorul, unde mi se pare că va fi anulat tot ce sunt sau am fost. Iar dacă nu va reuși să mă desființeze durerea, atunci cu siguranță că o vor face medicamentele din ce în ce mai puternice pe care mi le vor da ca să nu o mai simt.

Acum pricepe de ce cancerul pancreatic este supranumit „cancerul ascuns” și de ce el duce aproape întotdeauna la deces. Pentru că stă la pândă, timp în care își adună trupele și își trimite pe furiș solii la plămâni, la ganglionii limfatici, la oase și la creier. După care declanșează un atac fulgerător și

devastator, fără să înțeleagă – în lăcomia lui stupidă – că victoria îi va aduce și lui moartea.

Dar poate că asta și vrea, își spune Hodges. Poate că este măcinat de o imensă ură față de sine și de aceea nu dorește să ucidă doar organismul gazdă, ci vrea cu tot dinadinsul să se autodistrugă. Motiv pentru care cancerul ar putea fi declarat *adevăratul* suveran al sinucigașilor.

Scoate un râgâit prelung și sonor și se simte puțin mai bine – oare de ce? Acalmia aceasta nu va dura, indiferent ce ar face el. Scoate trei analgezice din flacon (deja are impresia că trage cu praștia într-un elefant turbat) și le înghite cu apă de la robinet. După care se spală și pe față, încercând să-și învioreze cât de cât obrajii palizi. În zadar. Așa că își trage niște palme zdravene, câte două pe fiecare parte. Holly și Jerome nu trebuie să-și dea seama cât de rău îi este. I s-a promis ziua aceasta și are de gând să profite de fiecare minut al ei. Până la miezul nopții, dacă va fi cazul.

Iese din toaletă, neuitând să-și îndrepte umerii și să nu se mai țină de abdomen. Chiar atunci îi sună mobilul. Probabil că-i Pete, care n-a terminat cu văicăreala, își zice el. Dar se înșală. Este Norma Wilmer.

— Am găsit dosarul, îl anunță ea. Ăla pe care regretata Ruth Scapelli…

— Da, știu, spune Hodges. Lista cu vizitatori. Cine-i acolo?

— *Nu există* nicio listă.

Se sprijină de perete și închide ochii.

— Of, căcat…

— Dar există o notă cu antetul lui Babineau. Unde scrie – și citez – „Fredericăi Linklatter i se va permite accesul atât în timpul, cât și în afara orelor de vizită. Ajută la recuperarea lui B. Hartsfield”. Îți este de folos?

Fata aia rasă în cap, își aduce aminte Hodges ce-i spusese Norma. O prăpădită plină de tatuaje.

La vremea respectivă nu făcuse legătura, deși *parcă* îi stârnise o amintire foarte vagă. Acum știe de ce. În 2010, cunoscuse o tânără slăbănoagă și rasă în cap la Discount Electronix, atunci când era pe urmele lui Brady, împreună cu Jerome și Holly. Chiar și după șase ani încă își mai amintește ce i-a spus tipa despre colegul ei din Patrula Cibernetică: *Pun pariu pe ce vrei că e din cauza lu' mă-sa. E topit după ea.*

— Mai ești la telefon?

Tonul Normei este cam iritat.

— Da, dar trebuie să închid acum.

— N-ai zis că o să primesc un bonus dacă…

— Sigur. Voi avea grijă de asta.

Și închide.

Analgezicele au efect și reușește să se întoarcă în birou cu pași destul de sprinteni. Holly și Jerome stau lângă fereastra care dă spre Lower Marlborough Street. Se întorc când aud ușa și, după expresiile lor, Hodges își dă imediat seama că discutau despre el. Însă nu-i acum momentul să se gândească la asta. Sau să-și facă probleme. Trebuie să se gândească la Zappit-urile alea modificate, încă de când începuse să pună lucrurile cap la cap, îl obseda o întrebare rămasă fără răspuns: cum mama dracului le-ar fi putut modifica Brady, din moment ce era închis într-o cameră de spital și incapabil să se deplaseze? Dar uite că știa pe cineva care avea suficiente cunoștințe în domeniu și se putea ocupa de Zappit-uri în locul lui. Păi, nu? Cineva cu care lucrase. Cineva care l-a vizitat de mai multe ori în Ghetou, beneficiind de aprobarea scrisă a lui Babineau. O duduie punkistă, cu o groază de tatuaje și pe care n-o dădea bună-cuviința afară din casă.

— Persoana care l-a vizitat pe Brady – *singura* persoană care l-a vizitat – a fost o femeie pe nume Frederica Linklatter.

A fost…

— În Patrula Cibernetică! strigă Holly. Au fost colegi!

— Corect! Mai era încă un tip acolo, parcă șeful lor. Vă aduceți aminte cum îl cheamă?

Holly și Jerome se uită unul la altul, după care clatină amândoi din cap.

— E mult de atunci, Bill, spune Jerome. Și, la vremea respectivă, ne concentram doar asupra lui Hartsfield.

— Așa este. Am ținut-o minte pe Linklatter doar pentru că era o mare figură.

— Pot să-ți folosesc computerul? îl întreabă tânărul. Poate îl găsesc eu pe șeful lor, în timp ce Holly caută datele de contact ale tipei.

— Sigur, chiar te rog.

Holly deja este la computerul ei și tastează încordată ceva. Vorbește singură, așa cum face adesea când se concentrează foarte tare.

— Căcat! N-are adresa pe Pagini Albe. Oricum, era puțin probabil. O mulțime de femei singure nu au… stai așa… stai așa… uite pagina ei de Facebook.

— Să știi că nu mă interesează deloc să-i văd pozele din vacanță și nici să aflu câți prieteni are, spune Hodges.

— Ești sigur? Pentru că nu are decât șase, iar unul dintre ei este Anthony Frobisher. Sunt aproape convinsă că așa îl chema pe…

— *Frobisher!* răcnește Jerome din biroul lui Hodges. *Anthony Frobisher era al treilea tip din Patrula Cibernetică!*

— Ți-am luat-o înainte, puiuț! se împăunează Holly. Din nou!

6

Spre deosebire de datele de contact ale Fredericăi

Linklatter, cele ale lui Anthony Frobisher pot fi găsite pe Internet, atât sub numele lui, cât și sub acela de „Gurul Computerelor”. Este același număr de telefon în ambele cazuri – numărul de mobil, presupune Hodges. Îl dă la o parte pe Jerome și se așază la birou, încet și cu multă grijă. N-a uitat durerea cumplită care l-a săgetat când s-a așezat pe scaunul de toaletă.

I se răspunde imediat.

— Ați sunat la Gurul Computerelor. Tony Frobisher la telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

— Domnule Frobisher, numele meu este Bill Hodges. Poate nu mă mai țineți minte, dar…

— Ba nu, îmi amintesc foarte bine de dumneavoastră, spune Frobisher pe un ton circumspect. Ce doriți? Dacă-i vorba despre Hartsfield…

— Este vorba despre Frederica Linklatter. Aveți cumva adresa ei actuală?

— Freddi? De ce aș avea eu *adresa* ei? N-am mai văzut-o de când s-a închis Discount Electronix.

— Nu mai spuneți? Apăreți pe pagina ei de Facebook.

Frobisher râde ironic.

— Și cine mai apare acolo? Kim Jong-Un? Charles Manson? Ascultați ce vă zic, domnule Hodges, scârba aia cu gură mare n-are *niciun* prieten. Singurul om cât de cât mai apropiat de ea a fost Hartsfield, iar eu tocmai ce-am văzut pe *news push*-ul de la telefon știrea că nenorocitul ăla a crăpat.

Hodges n-are nici cea mai vagă idee ce-i ăla *news push* și nici nu-l macină dorința de a afla. Așa că îi mulțumește lui Frobisher și închide. Bănuiește că nu este real niciunul dintre cei șase prieteni ai lui Freddi Linklatter de pe Facebook și că ea i-a trecut acolo doar ca să nu se simtă complet singură. Poate și Holly ar fi făcut la fel pe vremuri, numai că acum *are* prieteni. Norocul ei și norocul lor. Din

păcate, problema lui nu s-a rezolvat: cum o poate găsi pe Freddi Linklatter?

Agenția lui și a lui Holly nu se cheamă degeaba „Ce-am găsit al meu să fie”, însă majoritatea motoarelor lor de căutare sunt concepute ca să găsească oameni răi, cu tovarăși și mai răi, caziere lungi și mandate de arestare. Sigur, ar *putea* să dea de urma ei, pentru că, în această epocă a informației, nimeni nu poate să dispară de tot. Însă trebuie s-o găsească foarte repede. De fiecare dată când vreun pușți deschide unul dintre Zappit-urile alea gratuite, vede pești roz, fulgere albastre și, conform experienței trăite de Jerome, primește un mesaj subliminal care îi spune că nu strică să intre pe site-ul zeetheend.

Ești detectiv. Un detectiv bolnav de cancer, de acord. Dar tot detectiv se cheamă că ești. Așa că lasă dracu' aiurelile neesențiale și fă ce știi tu mai bine!

Însă este greu. Se tot gândește la toți copiii aceia pe care Brady a vrut să-i ucidă la concert și n-a izbutit. Surioara lui Jerome a fost și ea acolo și, dacă n-ar fi apărut Dereece Neville, acum Barbara ar fi fost moartă, nu doar cu un picior în ghips. Poate că ea a fost doar un experiment. Poate tot un experiment a fost și doamna Ellerton. Are ceva logică ideea asta. Însă acum sunt mult mai multe Zappit-uri, foarte multe Zappit-uri modificate. Ele trebuie să se afle *undeva.*

Și, în sfârșit, îi vine o idee.

— Holly! îmi trebuie un număr de telefon!

7

Todd Schneider este la birou și îi răspunde cu multă amabilitate.

— Am auzit că vă așteaptă un viscol năprasnic, domnule Hodges.

— Așa am auzit și eu.

— Ați reușit să dați de urma tabletelor cu defecțiuni?

— Din cauza asta v-am sunat. Se întâmplă să mai aveți adresa unde au fost expediate Zappit-urile?

— Bineînțeles. Pot să vă sun eu mai încolo?

— Mai bine aștept la telefon. Este o chestiune destul de urgentă.

— Chestiune urgentă în domeniul bunurilor de consum? întreabă uimit Schneider. Pare neamerican. Să văd ce pot face.

Se aude un pocnet mic și Hodges este lăsat să aștepte. În ureche începe să-i cânte o muzică relaxantă, care numai să-l relaxeze nu poate. Holly și Jerome stau nemișcați lângă biroul lui. Hodges se abține să-și apese abdomenul cu mâna. Secundele trec, se fac un minut. Apoi două. Și Hodges își spune: Ori a răspuns la alt apel și a uitat de mine, ori nu găsește adresa.

Muzica se oprește.

— Domnule Hodges? Mai sunteți la telefon?

— Mai sunt.

— Am găsit adresa. Notați: Gamez Unlimited – Gamez cu „Z", dacă vă mai aduceți aminte – Maritime Drive, numărul 442. În atenția doamnei Frederica Linklatter. Credeți că vă este de folos?

— Sunt convins. Mulțumesc, domnule Schneider.

Închide și își privește cei doi parteneri. Unul firav și alb la față, celălalt cu mulți mușchi pe el, de la cărămizile cărate pe șantierele din Arizona. Alături de fiica lui, Allie, care acum locuiește în celălalt capăt al țării, cei doi sunt oamenii pe care îi iubește cel mai mult la acest final al vieții.

Le spune:

— Hai la plimbare, copii!

8

Brady iese de pe Drumul Național 79 și intră pe Vale Road chiar în dreptul Service-lui Auto al lui Thurston, unde câțiva tinerei angajați la deszăpezire își pun benzină în camioane, le încarcă cu nisip și sare sau freacă menta bând cafea și trăncănind vrute și nevrute. Lui Brady îi trece prin minte să oprească și să-i întrebe dacă îi pot pune anvelope de iarnă la rabla lui Al-Bibliotecă, însă, din cauza viscolului, multă lume a venit la service cu aceeași treabă, așa că probabil că ar dura întreaga după-amiază. Acum este foarte aproape de destinație și se hotărăște să-și încerce norocul cu roțile pe care le are. Și cui îi pasă dacă se va înzăpezi odată ajuns acolo? Lui în niciun caz. A fost deja de două ori la locul cu pricina, în principiu cu intenția să-l cerceteze cât mai bine; însă a doua oară a avut grijă să ducă și ceva provizii.

Pe Vale Road stratul de zăpadă a trecut de șapte centimetri, făcând drumul dificil și alunecos. Chevroletul derapează de câteva ori, o dată ajungând până aproape de șanț. Brady transpiră din plin, iar degetele artritice ale lui Babineau pulsează dureros încleștate pe volan.

În cele din urmă, dă cu ochii de stâlpii înalți și roșii, care îl anunță că nu mai are mult de mers. Apasă pedala de frână și virează încet și cu băgare de seamă. Ultimii trei kilometri îi parcurge pe un drum de țară, fără nume și cu o singură bandă de circulație. Însă, datorită copacilor care formează o boltă pe deasupra lui, condusul mașinii este mai ușor decât a fost în ultima oră. Sunt și zone unde drumul nu-i acoperit deloc cu zăpadă. Dar situația asta se va schimba atunci când viscolul se va declanșa cu toată forța lui, iar asta se va întâmpla diseară, în jurul orei opt, dacă e să dea crezare buletinelor meteo de la radio.

Ajunge la o răscruce, unde e un brad bătrân, pe care sunt

bătute în cuie mai multe săgeți din lemn, care indică direcții diferite. Pe cea din dreapta scrie CABANA DE VÂNĂTOARE A LUI BIG BOB. Pe cea din stânga – TROFEU & BLANĂ. Cam la vreo trei metri deasupra săgeților, deja acoperită cu o mantie subțire de zăpadă, o cameră de supraveghere scrutează drumul.

Brady face la stânga și își relaxează mâinile. Aproape a ajuns.

9

În oraș, ninsoarea este tot slabă. Străzile sunt curate și traficul se desfășoară bine, însă, pentru mai multă siguranță, se îngrămădesc toți trei în Jeep Wranglerul lui Jerome. La numărul 442 de pe Maritime Drive se află unul dintre blocurile de apartamente care au apărut ca ciupercile după ploaie pe malul de sud al lacului, în perioada de avânt imobiliar din anii '80. Pe vremea aceea erau în mare vogă. Dar acum, cele mai multe dintre ele sunt pe jumătate nelocuite. În hol, Jerome găsește locatarul F. LINKLATTER la apartamentul 6-A. Întinde mâna spre butonul de la interfon, însă îl oprește Hodges înainte să-l apese.

— Ce e? întreabă tânărul.

Îi răspunde Holly pe un ton îngâmfat:

— Privește și bagă la cap, Jerome. Uite așa acționăm noi. Hodges apasă la întâmplare alte butoane. La a patra încercare îi răspunde o voce de bărbat.

— Da?

— FedEx, spune Hodges.

— Cine să-mi trimită ceva prin FedEx? exclamă vocea, peste măsură de uluită.

— N-am de unde să știu, dom'le. Nu eu fac știrile, doar le citesc. Ușa spre culoarul blocului scoate un zăngănit nervos.

Hodges o împinge și o ține deschisă ca să intre și ceilalți. Sunt două ascensoare, însă pe unul e agățat un carton care anunță că este defect. Pe cel care funcționează este lipit un bilet pe care scrie: **Măi, ăla de la 4, cu câinele care latră, am să te prind eu.**

— Mi se pare un semn cam rău, comentează Jerome.

Ușile liftului se deschid, ei se urcă și Holly începe să scotocească după ceva în geantă. Găsește cutia cu Nicorette și își bagă una în gură. Când ajung la etajul al șaselea, Hodges le spune:

— Dacă o găsim acasă, să mă lăsați pe mine să vorbesc.

Apartamentul 6-A se află vizavi de ascensor. Hodges ciocăne la ușă. Nu răspunde nimeni, așa că bate mai tare. Când nici așa nu primește răspuns, se apucă să lovească cu pumnul.

— Pleacă!

Vocea venită din cealaltă parte a ușii pare bolnavă și fără vlagă. Ca vocea unei fetițe care are gripă, își zice Hodges.

Bubuie încă o dată în ușă.

— Deschide, doamnă Linklatter!

— Ești de la poliție?

Ar putea să-i spună că da, că n-ar fi prima dată când ar pretinde asta de când a ieșit la pensie. Însă instinctul îi spune să se abțină.

— Nu. Numele meu este Bill Hodges. Ne-am cunoscut în treacăt mai demult, în 2010. Pe vremea când dumneata lucrai la…

— Mda, mi-aduc aminte…

Se aude cum se descuie o broască, apoi încă una. Lanțul este tras. Ușa se deschide și izul înțepător de canabis se revarsă pe coridor. Femeia din prag ține un joint dolofan, pe jumătate fumat, între degetul mare și arătătorul de la mâna stângă. Este slabă rău de tot, aproape descărnată. Și albă la

față ca varul. Poartă un maiou cu bretele, pe care scrie BĂIEȚII RĂI IES PE CAUȚIUNE, BRADENTON FLA. Iar dedesubt ceva ce pare a fi un principiu de viață: LA PÂRNAIE? N-AI SĂ VEZI, MAMAIE! Însă cuvintele astea sunt ceva mai greu de descifrat din cauza petei de sânge.

— Ar fi trebuit să te sun, spune Freddi.

Deși se uită fix la el, Hodges are impresia că femeia vorbește de fapt cu sine însăși.

— Și te-aș fi sunat, dacă mi-ar fi dat prin minte. L-ai mai oprit o dată, nu-i așa?

— Iisuse, cucoană, ce s-a întâmplat? o întreabă Jerome.

— Probabil că mi-am luat prea multe lucruri, spune Freddi, făcând un gest spre cele două valize ponosite aflate în living, în spatele ei. Ar fi trebuit s-o ascult pe mama. Mereu zicea că nu-i bine să-ți iei prea multe bagaje.

— Nu cred că la valize se referă, zice Hodges, arătând cu degetul la sângele proaspăt de pe maioul lui Freddi.

Intră în apartament, cu Holly și Jerome după el. Holly închide ușa.

— Știu la ce se referă, spune Freddi. M-a împușcat labagiul ăla. Am început să sângerez iarăși când am cărat valizele din dormitor.

— Lasă-mă să văd despre ce e vorba, se oferă Hodges.

Dar, când face un pas către ea, Freddi face și ea un pas în spate, încrucișându-și brațele peste piept cu un gest Holly-ian, care îl emoționează profund pe Hodges.

— Nu. N-am sutien. Mă doare prea tare.

Holly îl dă la o parte pe Hodges.

— Am să mă uit eu. Haide la baie!

Lui Hodges tonul ei i se pare calm, dar o vede că-și rupe fălcile mestecând la guma aia cu nicotină.

Freddi o ia pe Holly de mână și o trage pe lângă valize, oprindu-se din drum doar cât să mai tragă din țigara cu

canabis. În timp ce vorbește, scoate pe gură mai multe rotocoale de fum, asemănătoare cu semnalele prin care comunicau vechii indieni.

— Aparatura e în camera de oaspeți. La dreapta. Uitați-vă bine!

După care revine la scenariul inițial.

— Eram de mult plecată dacă nu m-aș fi apucat să-mi strâng atâtea boarfe.

Hodges se cam îndoiește. Crede că mai degrabă și-ar fi pierdut cunoștința în lift.

10

Cabana „Trofeu & Blană" nu-i la fel de spațioasă ca vila lui Babineau din Sugar Heights, dar nici prea mică nu-i. Este o clădire lungă, întortocheată și cu tavanul scund. În spatele ei terenul coboară lin spre malul înzăpezit al Lacului Charles, care a înghețat de la ultima vizită a lui Brady.

Oprește mașina în față, coboară și ocolește prudent clădirea pe latura vestică. Mocasinii eleganți ai lui Babineau alunecă destul de rău prin zăpadă. Cabana de vânătoare se află într-o poiană, așa că este suficientă zăpadă pe care să alunece. Deja i-au înghețat gleznele. Păcat că nu-i dăduse prin cap să ia cu el și o pereche de cizme – uite, altă dovadă că nu te poți gândi la toate.

Din cutia contorului electric scoate cheia de la baraca unde se află generatorul. Din baracă scoate cheile de la casă. Generatorul este unul de cea mai bună calitate, din ultima generație produsă de firma Generac Guardian. Acum este mut, dar probabil că va porni mai târziu. Aici, la țară, se întrerupe curentul electric aproape la fiecare furtună.

Brady se întoarce la mașină ca să ia laptopul lui Babineau. Cabana are Wi-Fi, așa că nu-i trebuie decât laptopul ca să fie

la curent cu desfășurarea planului său. Evident, mai are nevoie și de Zappit.

De dragul și scumpul lui Zappit Zero.

În casă este beznă și este frig. Prin urmare, primele sale acțiuni sunt cele prozaice, pe care le face orice proprietar la întoarcerea acasă: aprinde luminile și reglează temperatura termostatului. Încăperea principală este uriașă, cu lambriuri din lemn de pin. Din tavan atârnă un candelabru construit din oase șlefuite de karibu, de pe vremea când prin pădurile din jur încă mai puteai să întâlnești aceste animale. Șemineul din piatră naturală este atât de mare, încât ai putea să frigi un rinocer întreg în el. Deasupra sunt montați căpriori groși, încrucișați, înnegriți de fum. Lângă unul dintre pereți se află un bufet din lemn de cireș, lung cât toată camera, pe care sunt înșirate cel puțin cincizeci de sticle cu băutură, unele aproape goale, altele cu sigiliile încă intacte. Piesele de mobilier sunt vechi și neasortate, însă toate degajând un sentiment plăcut de confort – fotolii adânci din pluș și o sofa imensă pe care au fost regulate nenumărate parașute de-a lungul anilor. Aici nu au avut loc doar partide de vânătoare și de pescuit, ci și o mulțime de partide de sex extraconjugal. Blana așternută în fața șemineului a aparținut unui urs împușcat de doctorul Elton Marchant, plecat acum în uriașa sală de operații din cer. Capetele de pe pereți și peștii împăiați sunt trofeele de vânătoare ale altor zece doctori, din trecut și din prezent. Printre ele este un cap de cerb cu coarne groase și ramificate, pe care l-a vânat însuși Babineau, în vremurile când încă mai era Babineau. Ce-i drept, îl împușcase când sezonul de vânătoare era închis, dar cine se încurcă cu asemenea detalii?

Înainte să-și scoată haina, Brady pune laptopul pe un birou clasic și foarte vechi și îl pornește. Mai întâi se asigură că totul este în regulă cu amplificatorul de semnal și se

bucură când vede anunțul cu 243 GĂSITE.

Credea că a înțeles eficacitatea capcanei vizuale și a văzut că programul demonstrativ putea să creeze dependență încă *dinainte* de modificare, dar succesul acesta este mai presus de toate așteptările lui. Cu mult mai presus. Nu există alerte de mesaje de la zeetheend, dar intră și pe acest site, doar ca să vadă câte vizualizări are. Și din nou îi sunt depășite așteptările. Peste șapte mii de vizitatori până în acest moment. Șapte *mii,* iar numărul acestora crește chiar sub ochii lui.

Își aruncă haina pe jos și se apucă să danseze pe blana de urs. Mișcările vioi îl încălzesc, dar îl și obosesc repede, de aceea, data viitoare când își va alege un alt trup, va avea grijă să fie unul de douăzeci sau treizeci de ani.

Ia telecomanda de pe bufet și deschide plasma enormă, una dintre puținele legături ale cabanei cu viața reală a secolului XXI. Dumnezeu știe câte canale recepționează antena parabolică, iar imaginea HD este fenomenală. Numai că astăzi pe Brady îl interesează mai mult „televiziunea locală". Apasă un buton al telecomenzii până ce pe ecran apare drumul de țară pe care a venit. Singurul drum pe care se poate ajunge aici. Nu așteaptă musafiri, dar are mult de lucru în următoarele două sau trei zile – cele mai importante și productive zile din viața lui – și vrea să afle din timp dacă încearcă cineva să-l deranjeze.

Dulapul cu arme este mare cât o debara. Puștile sunt frumos aliniate pe pereții din lemn noduros de pin, iar pistoalele atârnă în cuie. Preferatul lui Brady este pistolul-mitralieră semiautomat FN SCAR 17S. Capabil să tragă șase sute cincizeci de focuri pe minut și transformat în mod ilegal în armă complet automată de un proctolog – fanatic al armelor și al dreptului fiecărui om de a deține una sau mai multe –, acest pistol-mitralieră este un adevărat Rolls Royce

al armelor de foc. Brady îl scoate din dulap, împreună cu câteva încărcătoare și cutii mari de cartușe Winchester .308, și îl sprijină de peretele de lângă șemineu. Se gândește să facă focul, căci în vatră se află o stivă de lemne uscate, dar are o altă prioritate. Intră pe site-ul cu știrile de ultimă oră din oraș și derulează repede, căutând informații despre eventuale sinucideri. Nu găsește niciuna, dar nu-i nimic: va îndrepta el această situație.

— Mai bine zis, o voi zappitiza, spune el zâmbind.

Pornește tableta. Se așază comod într-un fotoliu și începe să urmărească peștii roz. Îi vede și după ce închide ochii. Doar în primele clipe, pentru că apoi peștii se transformă în niște puncte roșii care se mișcă pe un fundal negru.

Brady alege unul la întâmplare și se apucă de treabă.

11

Când Holly și Freddi intră în camera cu computere, îi găsesc pe Hodges și Jerome privind țintă la display-ul digital care indică 244 GĂSITE.

— E bine, îi șoptește Holly lui Hodges. E ieșit din comun, dar uite că e bine. Are în piept o gaură care seamănă cu…

— Este așa cum am zis eu.

Vocea lui Freddi este mai puternică acum. Are ochii roșii, dar probabil că ăsta este un efect al drogului pe care l-a fumat.

— M-a împușcat.

— Am găsit niște tampoane absorbante și i-am lipit unul peste rană, spune Holly. Că era prea mare pentru un simplu plasture.

Încrețește din nas și exclamă:

— Câââh!

— M-a împușcat, labagiul dracului!

Freddi tot repetă cuvintele astea, de parcă încă nu reușește să înțeleagă ce i s-a întâmplat.

— Și, mă rog, despre care labagiu este vorba? o întreabă Hodges. Despre Felix Babineau?

— Mda, el. Mare sculă de Dr. Z. Da' în realitate e Brady. La fel și celălalt. Z-Boy.

— Z-Boy? se miră Jerome. Ăsta cine naiba mai e?

— Tipul mai în vârstă? sugerează Hodges. Mai bătrân decât Babineau? Cu păr alb și creț? Și care are o rablă cu pete de grund? Și poate e îmbrăcat cu un hanorac lipit cu bandă adezivă?

— Nu i-am văzut mașina, dar știu bine hanoracul ăla, spune Freddi. Da, ăsta-i amicul meu, Z-Boy.

Se așază în fața monitorului Macintosh, pe care este afișat programul de protecție a ecranului, și trage o ultimă dată din joint, după care îl stinge într-o scrumieră plină vârf cu chiștoace de Marlboro. Este tot extrem de palidă, dar parcă și-a recăpătat un strop din atitudinea aia de „te bag urgent în mă-ta" pe care și-o amintește Hodges de la întâlnirea lor precedentă.

— Dr. Z și tăntălăul ăla de lacheu al lui, Z-Boy. Numai că amândoi sunt Brady. Amândoi sunt doar niște blestemate de păpuși Matrioșka, asta sunt.

— Domnișoară Linklatter? o întrerupe Holly.

— Ei, nu te formaliza atâta. Spune-mi Freddi. Orice gagicuță care-mi vede bubițele alea, de le zic eu țațe, are voie să-mi zică pe numele mic.

Holly se înroșește, dar continuă. Așa face întotdeauna când i se pare că a dat de o pistă sigură.

— Brady Hartsfield este mort. În urma unei supradoze de medicamente. S-a întâmplat azi-noapte sau azi-dimineață devreme.

— Adică Elvis a părăsit clădirea?

Freddi cade pe gânduri, apoi clatină din cap.

— Ce frumos ar fi! Dacă ar fi adevărat.

Și ce frumos ar fi dacă eu aș fi absolut convins că femeia asta este nebună! își zice Hodges.

Jerome le arată display-ul de deasupra uriașului monitor. Acum indică 247 GĂSITE.

— Chestia aia caută sau descarcă?

— Și una, și alta.

Freddi își apasă palma pe bandajul improvizat de sub maiou. Gestul acesta involuntar îi amintește lui Hodges de propriul său gest.

— Este un amplificator de semnal. Pot să-l opresc – cel puțin, așa cred –, dar trebuie să-mi promiteți că o să mă apărați de oamenii care supraveghează clădirea. Am vrut să închid și website-ul, dar… degeaba. Știu și adresa IP și parola, dar tot n-am putut să opresc serverul.

Hodges are o mie de întrebări, însă acum când 247 GĂSITE se face 248, doar două i se par de importanță capitală.

— Ce anume caută? Și ce anume descarcă?

— Mai întâi trebuie să-mi promiți că îmi asiguri protecția. Trebuie să mă duci într-un loc unde să fiu în siguranță. Să mă bagi în Programul de Protecție a Martorilor sau ceva de genul ăsta.

— Nu trebuie să-ți promită nimic, pentru că eu mi-am dat seama despre ce este vorba, spune Holly.

Însă tonul pe care vorbește nu e deloc răutăcios, ci mai degrabă încurajator.

— Caută Zappit-urile, Bill. De fiecare dacă când cineva pornește unul, amplificatorul de semnal îl găsește și upgradează programul demonstrativ de la jocul „La pescuit”.

— Transformă peștii roz în pești-numere și adaugă fulgerele albastre, explică Jerome.

După care se uită la Freddi.

— Asta face, da?

Acum își duce mâna la cucuiul vânăt, acoperit cu sânge închegat, de pe frunte. Și o trece un frison atunci când îl atinge, așa că lasă mâna jos.

— Da. Din cele opt sute de Zappit-uri care mi-au fost livrate, două sute optzeci au fost stricate. Ori se blocau atunci când le porneai, ori dădeau în primire când voiai să deschizi oricare dintre jocuri. Celelalte erau în regulă. A trebuit să instalez în fiecare câte un *rootkit.* Multă muncă. A dracu' de *plicticoasă.* Ca la banda de montaj.

— Înseamnă că cinci sute douăzeci erau bune, spune Hodges.

— Băiatu' le are cu aritmetica, dați-i un trabuc, zice Freddi, aruncând o privire la display. Și aproape jumătate dintre ele sunt deja updatate.

Începe să râdă, numai că nu-i pic de umor în râsul ei.

— O fi Brady dus cu capul, dar s-a gândit la toate.

— Oprește-l! îi cere Hodges.

— Sigur. Dacă îmi oferi protecție.

Jerome, care a aflat pe pielea lui cât de repede lucrează Zappit-urile și cât de urâte sunt gândurile pe care le sădesc în mintea omului, nu are deloc chef să stea de-o parte și să se uite cum se târguiește Freddi cu Bill. Are în buzunar briceagul elvețian pe care l-a folosit în Arizona. Scoate lama cea mai mare, trântește amplificatorul de pe raft și taie cablurile care îl conectează de computerul lui Freddi. Aparatul se crapă și o alarmă începe să țiuie din unitatea centrală de sub birou. Holly se apleacă, apasă ceva și alarma încetează.

— Există un comutator, cretinule! strigă Freddi. Nu trebuia să faci asta!

— Știi ceva? Uite că am făcut-o, spune Jerome. Unul

dintre căcaturile astea de Zappit-uri era cât pe ce să-mi omoare sora.

Face un pas spre ea și Freddi se dă înapoi speriată.

— Te-ai gândit măcar o secundă ce faci? Ai avut măcar o idee cât de vagă despre ce este vorba? Eu cred că da. Ești narcomană, dar nu pari tâmpită.

Freddi începe să plângă.

— N-am știut. Mă jur că n-am știut. Pentru că n-am vrut să știu.

Hodges oftează adânc. Proastă idee, pentru că i-a redeșteptat durerea.

— Ia-o de la început, Freddi. Și povestește-ne totul de la cap la coadă.

— Cât de repede ești în stare, adaugă Holly.

12

Jamie Winters avea nouă ani când a fost cu mama lui la concertul 'Round Here. În mulțimea de spectatori erau doar câțiva băieți, deoarece majoritatea considerau că muzica făcută de trupa respectivă era romantico-lacrimogeno-leșinăcioasă și doar pe placul fetelor. Ei bine, lui Jamie îi plăcea muzica romantico-și-așa-mai-departe. La nouă ani, nu avea cum să-și fi dat încă seama că era homosexual (de fapt, nici nu știa ce înseamnă asta). Dar era sigur că atunci când îl vedea pe Cam Knowles, solistul trupei 'Round Here, parcă îl gâdila ceva în capul pieptului.

Acum are aproape șaisprezece ani și știe exact ce este. Uneori renunță la ultima literă din nume, pentru că la școală sunt anumiți băieți care îi plac și în fața cărora vrea să fie doar Jami. Tatăl lui și-a dat și el seama și îl tratează ca pe o oroare a naturii. Lenny Winters – un bărbat în toată puterea cuvântului, fără doar și poate – deține o prosperă firmă de

construcții; însă astăzi toate cele patru puncte de lucru ale Winters Constructions sunt închise din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile. Așa că Lenny se află în biroul său de acasă, ocupat până peste cap cu tot felul de acte și clocotind de nervi în fața tabelelor care acoperă tot ecranul computerului.

— Tată!

— Ce vrei? mârâie Lenny, fără să ridice ochii. Și de ce mă rog nu ești la școală? S-au suspendat cursurile?

— *Tată!*

Acum Lenny se uită la băiatul pe care îl numește uneori (când crede că Jamie nu-l aude) „fetița familiei". Primul lucru pe care-l observă este că fiul său s-a dat cu ruj pe buze și cu fard pe pleoape. Apoi vede rochia. O recunoaște, căci este una dintre rochiile soției lui. Pușt iul este prea înalt, așa că îi ajunge doar până la jumătatea pulpelor.

— *Ce mama naibii!?*

Jamie zâmbește. Jamie jubilează.

— Așa vreau să fiu îngropat!

— Ce…

Lenny se ridică atât de repede în picioare, că răstoarnă scaunul. Atunci vede arma din mâna băiatului. Probabil că a luat-o din dulapul din dormitorul părinților.

— Uită-te la asta, tată!

Continuă să zâmbească. De parcă s-ar pregăti să facă o scamatorie foarte tare. Ridică arma și îi lipește țeava de tâmpla lui dreaptă. Are degetul pe trăgaci. Se vede unghia dată îngrijit cu lac sclipicios.

— Pune revolverul jos, fiule! *Pune-l…*

Jamie – sau Jami, pentru că așa a semnat cele câteva rânduri de adio – apasă pe trăgaci. Revolverul este unul de calibrul .357 și detunătura este asurzitoare. Sângele țâșnește, bucăți de creier zboară în toate părțile și decorează

în stil abstract pereții încăperii. Băiatul fardat și îmbrăcat în rochia mamei sale se prăbușește. Partea stângă a capului i s-a umflat ca un balon cu heliu.

Lenny Winters scoate o serie de țipete ascuțite, poticnite. Țipă ca o fată.

13

Brady se deconectează de la Jamie Winters chiar în momentul când băiatul duce arma la tâmplă. Îi este teamă – mai bine spus, este îngrozit – de ce ar putea să i se întâmple dacă ar mai fi înăuntru când glonțul va pătrunde în capul pe care l-a tulburat el până atunci. Oare ar fi scuipat așa cum este scuipată o coajă de sămânță, așa cum a pățit când era în mintea nerodului pe jumătate hipnotizat, care spăla podeaua din rezerva 217? Ori ar muri împreună cu pușt iul?

O clipă chiar își face griji că a amânat prea mult și că sunetul cristalin pe care îl aude este ceva firesc atunci când părăsești această viață. Și se pomenește înapoi, în uriașul living al cabanei „Trofeu & Blană”, cu Zappit-ul în mâna fără vlagă și în fața laptopului lui Babineau. Din el iese sunetul ăla ca de clopoței. Se uită la ecran și vede două mesaje. Primul îl anunță: 248 GĂSITE. Asta-i o veste bună. Însă al doilea mesaj nu este deloc unul bun:

AMPLIFICATORUL DE SEMNAL OFF-LINE

Freddi, își zice el. N-am crezut că ai atâta curaj. Sincer n-am crezut.

Putoare ce ești!

Pune mâna pe un craniu din ceramică, plin cu creioane și pixuri. Îl ridică, intenționând să-l arunce în ecran și să șteargă pentru totdeauna mesajul ăla care-l scoate din minți.

Însă îl oprește un gând. Un gând extrem de *plauzibil.*

Poate că Freddi *nu* a avut curaj. Poate că altcineva a oprit amplificatorul. Și cine anume ar putea să fie acest altcineva? Hodges, desigur. Boșorogul ăla de Det. Pens. Dușmanul lui *de moarte.*

Brady știe că nu-i tocmai normal la cap – știe asta de ani buni – și înțelege că ar putea fi vorba doar de un puseu de paranoia. Totuși, pare destul de logic. Cam de un an și jumătate Hodges n-a mai venit la spital ca să se dea mare în fața lui; dar Babineau i-a spus că ieri dădea târcoale prin secție.

Plus că a știut dintotdeauna că mă prefac, își zice Brady. Chiar el mi-a spus-o de foarte multe ori: *Știu că ești acasă, Brady.* Și câțiva dintre procurori crezuseră că se prefăcea, numai că în cazul lor era o simplă dorință: voiau să-l judece și să termine odată cu toată povestea asta. În schimb Hodges…

— A spus-o cu convingere, rostește Brady cu glas tare.

În fond, poate că vestea asta nu-i chiar atât de proastă. Deja sunt active jumătate dintre Zappit-urile modificate de Freddi și expediate de Babineau, ceea ce înseamnă că majoritatea utilizatorilor vor fi la fel de receptivi la otrava pe care avea să le-o strecoare în minte, exact ca poponautul ăla mic pe care tocmai ce-l rezolvase. Plus că mai are și website-ul. Odată ce utilizatorii de Zappit-uri vor începe să se sinucidă – cu un pic de ajutor din partea lui Brady Wilson Hartsfield, evident –, site-ul acela le va da un mic imbold și celor rămași, situație în care se va aplica principiul mimetismului. La început vor ceda aceia care oricum aveau de gând s-o facă, iar ceilalți le vor urma exemplul. Și vor fi foarte mulți aceștia. Se vor arunca în hăul morții ca o turmă de bizoni speriați care cad într-o prăpastie.

Și totuși.

Hodges.

Brady își aduce aminte de posterul pe care îl avea în cameră când era mic: *Când viața îți oferă lămâi, fă-ți o limonadă!* Merita să te călăuzești în viață după aceste cuvinte, mai cu seamă dacă nu uitai că nu poți face limonadă decât dacă storci lămâile alea până își dau sufletul.

Pune mâna pe telefonul – vechi, cu clapetă, dar încă utilizabil – al lui Z-Boy și formează din memorie numărul lui Freddi.

14

De undeva din apartament se aude cântecul „Boogie Woogie Bugle Boy". Freddi tresare și scoate un țipăt mic. Holly îi pune o mână pe umăr ca s-o liniștească și se uită întrebătoare la Hodges. El dă din cap și pornește pe urma muzicii, cu Jerome după el.

Telefonul lui Freddi se află pe măsuța de toaletă, într-un talmeș-balmeș de cutii cu cremă, foițe pentru rulat țigări, portțigarete mici pentru fumat jointurile fără să-ți arzi buzele și nu una, ci două punguțe dolofane cu cannabis.

Numele de pe ecran este Z-BOY. Însă Z-Boy, căruia odinioară i se zicea Al-Bibliotecă, este acum în arestul poliției. Așa că-i puțin probabil să se apuce să dea telefoane.

— Alo? răspunde Hodges. Dumneata ești, doctore Babineau?

Nu aude nimic… aproape nimic. Hodges poate să jure că cineva respiră greu în celălalt capăt al firului.

— Sau mai bine să-ți zic Dr. Z?

Tot nimic.

— Atunci, Brady. Îți convine să-ți zic Brady?

Tot nu-i vine să creadă ce se întâmplă, în ciuda mărturisirilor lui Freddi. Însă *poate* să creadă că Babineau

și-a pierdut mințile și își închipuie că ar fi Brady.

— Tu ești, jigodie?

Vreo două sau trei secunde încă se mai aude zgomotul unei respirații. După care nu se mai aude nimic. Legătura telefonică a fost întreruptă.

15

— Să știți că este posibil, spune Holly, care a intrat și ea în dormitorul răvășit. Adică, ar putea să fie chiar Brady. Există multe elemente care ne duc cu gândul la o proiecție a personalității. De fapt, este a doua dintre cele mai des întâlnite cauze care duc la așa-zisa posedare demonică. Prima cauză este schizofrenia. Am văzut odată un documentar despre asta pe…

— Nu, o întrerupe Hodges. Nu este posibil. Nu este.

— Nu respinge ideea! Nu fi și tu ca Mimoza cu Ochi Cenușii!

— Ce vrei să spui?

Of, Doamne, acum tentaculele durerii au ajuns până la testicule!

— Spun că n-ar trebui să întorci spatele evidenței doar pentru că îți indică o direcție în care nu vrei să mergi. Știi foarte bine că Brady a ieșit din comă foarte schimbat. Cu anumite abilități pe care cei mai mulți oameni normali nu le au. Telekinezia ar putea fi doar una dintre ele.

— Eu nu l-am văzut să miște lucrurile de la locurile lor.

— Dar le crezi pe asistentele care spun că l-au văzut. Nu-i așa?

Hodges nu răspunde. Stă cu ochii în jos, gândindu-se la toată nebunia asta.

— Răspunde-i! îl îndeamnă Jerome.

Tonul tânărului este blând, dar Hodges sesizează

nerăbdarea din el.

— Mda, pe unele le-am crezut. Pe cele cu capul pe umeri, așa cum era Becky Helmington. Relatările lor erau mult prea asemănătoare ca să fi fost pure invenții.

— Uită-te la mine, Bill!

Cererea aceasta – nu, *porunca* aceasta – venită din partea lui Holly Gibney este atât de neobișnuită, încât el ridică uluit capul.

— Tu chiar crezi că *Babineau* a reconfigurat Zappit-urile și a creat site-ul?

— Nu el personal. A pus-o pe Freddi să facă toate astea.

— Nu și site-ul, spune o voce vlăguită.

Privesc toți în jur. Freddi stă în pragul ușii.

— Aș fi putut să-l închid dacă eu l-aș fi făcut. Dr. Z mi-a adus un stick cu toate datele necesare. L-am conectat la computer și l-am descărcat. Însă am făcut și eu niște cercetări după ce am rămas singură.

— Ai început cu adresa DNS a serverului, da? spune Holly.

Freddi dă din cap.

— Se pricepe fătuca!

Holly îi explică lui Hodges:

— DNS înseamnă *Domain Name Server.* Sare de la un server la altul, ca atunci când treci un pârâu sărind de pe o piatră pe alta, și îl întreabă pe fiecare: „Recunoști site-ul ăsta?” Și tot țopăie așa, întrebând în stânga și în dreapta, până când descoperă serverul pe care îl caută.

Acum se întoarce spre Freddi:

— Dar n-ai putut să intri nici după ce ai găsit adresa IP?

— Nu.

— Sunt convinsă că Babineau știe o mulțime de lucruri despre creierul uman, continuă Holly, dar nu cred deloc că ar avea competențele informatice necesare pentru blocarea unui website.

— Eu n-am fost decât o angajată, spune Freddi. Z-Boy mi-a adus programul pentru modificarea Zappit-urilor. Era notat pe o hârtie ca un fel de rețetă de prăjituri și fac pariu pe o mie de dolari că tot ce știe el despre computere este cum să le pornească și cum să ajungă pe site-urile porno care-i plac.

În privința asta Hodges se vede nevoit să-i dea dreptate. Deși nu crede că poliția va fi de aceeași părere, presupunând că detectivii se vor gândi vreodată la acest aspect al problemei. Plus că… *Nu fi și tu ca Mimoza cu Ochi Cenușii.*

Vorbele astea l-au durut. L-au durut al naibii de tare.

— Ca să nu mai zic că erau câte două puncte după fiecare etapă din instrucțiuni, spune Freddi mai departe. Brady obișnuia să facă asta. Cred că a căpătat obiceiul ăsta când a făcut cursul de computere la liceu.

Holly îl apucă pe Hodges de mână. Are degetele pătate cu sânge de când a pansat rana lui Freddi. Holly este obsedată de curățenie, iar faptul că a omis să se spele spune totul despre cat de tare se înverșunează să rezolve această problemă.

— Babineau îi dădea medicamente experimentale lui Hartsfield, chestie imorală, de acord, însă nu a făcut *nimic* mai mult. Nu-l interesa decât să-l facă bine.

— N-ai cum să fii sigură de asta, zice Hodges.

Ea tot nu-i dă drumul, deși acum îl pironește mai mult cu ochii decât cu mâinile. Pentru că Holly detestă contactul vizual, Hodges a și uitat cât de arzătoare poate fi uneori această privire.

— Există o singură întrebare importantă, spune Holly. Cine-i maestrul sinuciderilor în povestea asta? Felix Babineau sau Brady Hartsfield?

Freddi murmură pe un ton absent:

— Câteodată Dr. Z era doar Dr. Z; și câteodată Z-Boy era doar Z-Boy. Dar întotdeauna parcă erau drogați. Când erau

lucizi, *nu mai* păreau nici Dr. Z, nici Z-Boy. Când erau lucizi, amândoi îl aveau pe Brady în ei. Credeți ce vreți, dar vă spun că el era. Nu-i vorba doar de punctele duble sau de scrisul înclinat spre stânga, ci despre absolut tot. Am lucrat cu scârba asta. Știu că el este.

Și intră în cameră.

— Acum, dacă nu obiectează niciunul dintre stimabilii detectivi amatori, am să-mi pregătesc alt joint.

16

Cu picioarele lui Babineau, Brady se plimbă agitat prin livingul enorm al cabanei „Trofeu & Blană". Este îngrozitor de nervos. Vrea să se întoarcă în lumea Zappit-urilor, vrea să-și aleagă o nouă victimă, să-i dea brânci în prăpastie și să se lase inundat din nou de emoția aceea absolut delicioasă. Dar pentru asta trebuie să fie calm și împăcat, ceea ce nu este cazul.

Hodges.

Hodges în apartamentul lui Freddi.

O să-l toarne Freddi? Doamnelor și domnilor, răsare soarele la est?

Din punctul de vedere al lui Brady, două sunt întrebările care se impun. Prima sună așa: va reuși sau nu Hodges să închidă website-ul? Iar a doua: va reuși sau nu Hodges să dea de urma lui aici, pe coclaurile astea?

Brady crede că răspunsul este afirmativ la ambele întrebări. Însă, cu cât mai multe sinucideri va orchestra până atunci, cu atât va suferi mai tare Hodges. Când privește situația din această perspectivă, i se pare că ar fi un lucru bun dacă Hodges va da de urma lui. Ar fi ca și cum și-ar face limonadă din lămâile oferite de viață. În orice caz, mai are destul timp. Se află la mulți kilometri distanță de oraș și are

de partea lui furtuna de zăpadă, pe care meteorologii, în pană de inspirație, au botezat-o Eugenie.

Brady se întoarce la laptop și capătă confirmarea că zeetheend încă mai există și funcționează așa cum trebuie. Verifică numărul de vizitatori. Peste nouă mii, dintre care majoritatea (deși nu toți) sunt adolescenți interesați de suicid. Acest interes atinge punctul maxim în lunile ianuarie și februarie, când se întunecă devreme și primăvara pare că nu va mai veni niciodată. Plus că are și Zappit-ul Zero, cu ajutorul căruia se poate ocupa personal de mulți dintre copiii ăștia. Prin Zappit-ul Zero va ajunge la ei la fel de ușor ca atunci când ar prinde pești dintr-un butoi, își zice el, zâmbind amuzat de analogia găsită.

Pești *roz,* își mai zice și începe să chicotească.

S-a mai calmat acum, pentru că și-a dat seama cum trebuie să acționeze în cazul în care boșorogul ăla de Det. Pens. s-ar ivi aici, precum cavaleria salvatoare în ultimele secvențe ale unui western cu John Wayne. Așa că pornește Zappit-ul. În timp ce se uită atent la pești, îi vin în minte câteva versuri dintr-o poezie studiată în liceu și le spune cu glas tare:

— „O, nu-ntreba… «Care anume, oare?» Să mergem, deci, În vizită”[58].

Închide ochii. Peștii roz și rapizi devin puncte roșii, la fel de rapide, fiecare dintre ele reprezentând câte un fost spectator la concert și care acum își studiază Zappit-ul primit gratis, sperând că va câștiga un premiu.

Brady alege un punct, îl oprește și se uită la el cum înflorește.

Ca un trandafir.

17

[58] *The Love Song of J. Alfred Prufrock* de T.S. Eliot (n.tr.).

— În cadrul poliției există un departament de criminalistică informatică, spune Hodges, ca răspuns la întrebarea lui Holly. Desigur, dacă poți să zici că trei ciudați care lucrează cu jumătate de normă pot alcătui un departament. Și, nu, nu mă vor asculta. Acum nu sunt decât un civil ca oricare altul.

Dar asta nu-i partea cea mai rea. Pentru că este un civil care a fost polițist. Iar atunci când polițiștii la pensie încearcă să-și bage nasul în treburile polițienești, sunt numiți „unchiași". Iar acesta nu este deloc un termen respectuos.

— Atunci sună-l pe Pete și pune-l pe el să se ocupe, zice Holly. Că trebuie cumva închis căcatul ăla de site pentru sinucigași.

Au revenit amândoi în Centrul de Control, în versiune Freddi Linklatter. Jerome a rămas în living, împreună cu Freddi. Hodges nu crede că e în stare să fugă, pentru că-i îngrozită de bărbații imaginari postați în fața blocului, dar comportamentul persoanelor drogate este greu de anticipat. Ar putea să încerce să facă și altceva decât să se drogheze în continuare.

— Sună-l pe Pete și cere-i să-i spună unuia dintre tocilari să ia legătura cu mine. Orice ciudat din ăla, fie și cu jumătate de creier în dotare, tot ar fi în stare să-i tragă un atac *dos* și să-l distrugă.

— Atac la *dos?*

— D mare, o mic, S mare. Adică *Denial of Services*[59]. Tipul nu trebuie decât să se conecteze la o rețea BOT și să…

Observă expresia perplexă a lui Hodges și se oprește.

— Nu contează. Chestia e să umple site-ul ăla cu cereri – mii, milioane de cereri. Să-l sufoce naibii și să distrugă

[59] Atac asupra serverului, în scopul diminuării capacității de operare sau chiar al opririi acestuia (n.tr.).

serverul.

— Tu poți să faci asta?

— Eu nu, nici Freddi, dar un tocilar de la poliție are la dispoziție mai multe resurse decât noi. Și, dacă n-o să reușească prin computerele poliției, atunci o să ceară ajutorul Departamentului de Securitate Națională. Pentru că *este* o problemă de securitate, corect? Sunt multe vieți în pericol.

Sunt. Hodges îl sună pe Pete, însă îi răspunde mesageria vocală, încearcă apoi să dea de vechea lui prietenă, Cassie Sheen, dar polițistul care-i răspunde la telefon îi spune că mama ei a făcut o criză diabetică și Cassie a dus-o la doctor.

Rămâne fără opțiuni, așa că se vede nevoit să o sune pe Isabelle.

— Bill Hodges la telefon, Izzy. Am încercat să dau de Pete, dar…

— Pete nu mai e. Gata. Kaput.

Pe Hodges îl trec toți fiorii pentru că își închipuie că fostul lui partener a murit.

— Mi-a lăsat un bilet pe birou. Zicea că se duce acasă, își închide mobilul, scoate fixul din priză și doarme douăzeci și patru de ore fără întrerupere. Mi-a mai scris că astăzi a fost ultima lui zi de lucru. Așa că poate să plece când vrea, nici măcar n-are nevoie să-și ia vreo zi de concediu, deși are o grămadă. Are atâtea, încât poate să stea acasă fără probleme până în ziua pensionării. Și cred că ai face bine să-ți tai din calendar petrecerea aia de pensionare. Poți să ți-l iei pe nașparliul tău fost partener și să vă duceți la film în seara respectivă.

— Dai vina pe mine?

— Pe tine și pe obsesia ta față de Brady Hartsfield. L-ai molipsit și pe Pete.

— Ba nu. Singur a vrut să rezolve cazul. În timp ce tu ai

vrut să renunți și să-l dai altora, ca să-și bată ei capul, iar tu să ieși basma curată din toată povestea. Trebuie să-ți zic că sunt de partea lui Pete în privința asta.

— Vezi? Vezi? Exact despre genul ăsta de atitudine vorbesc. Trezește-te, Hodges, asta-i lumea în care trăim! Pentru ultima oară îți spun să nu-ți mai vâri nasul ăla lung unde nu-ți fierbe…

— Iar eu îți spun că, dacă vrei să ai o șansă la afurisita aia de promovare pe care o visezi, trebuie să-și scoți capul din cur și să asculți.

I-au ieșit vorbele din gură fără să se gândească. Se teme că o să-i închidă telefonul în nas. Și, dacă așa va fi, încotro ar mai putea el s-o apuce? Însă Isabelle nu închide. Dar nici nu zice nimic. Probabil că este mult prea șocată.

— Spune-mi despre sinucideri. A fost raportată vreuna de când te-ai întors din Sugar Heights?

— Nu știi…

— Atunci, află! Acum!

Acum Hodges aude sunetul stins al tastaturii. Trec cam cinci secunde. După care:

— Am primit chiar acum o alertă. S-a împușcat un puști din Lakewood. În fața tatălui său, care a sunat la noi. Isteric, cum e și normal. Dar ce legătură are asta cu…

— Spune-le polițiștilor de la fața locului să caute o tabletă Zappit. La fel cu aceea pe care a găsit-o Holly în casa doamnei Ellerton.

— Tot nu te-ai potolit? Parcă-ai fi un disc stri…

— Crede-mă că vor găsi una. Și, până la sfârșitul zilei, s-ar putea să mai fie alte sinucideri în case unde se vor găsi Zappit-uri. Multe sinucideri.

Website! citește Hodges pe buzele lui Holly. *Spune-i și despre website!*

— Există și un site despre sinucideri care se cheamă

zeetheend. A apărut astăzi. Trebuie să fie închis.

Izzy oftează și-i vorbește ca unui copil.

— Sunt tot *felul* de site-uri despre sinucideri. Chiar anul trecut am primit o informare în sensul ăsta din partea Protecției Copilului. Apar pe net ca ciupercile și, de obicei, sunt create de copiii ăia îmbrăcați în tricouri negre, care se dau cu fard negru pe la ochi și care ies foarte rar din casă. Acolo sunt multe sfaturi despre cum să te omori fără să te doară. Firește, pe lângă obișnuitele lamentări despre cum nu sunt înțeleși de părinți.

— Site-ul ăsta este diferit. Ar putea declanșa o avalanșă de sinucideri. Este plin cu mesaje subliminale. Cere cuiva de la departamentul de IT s-o sune pe Holly Gibney. Fără întârziere!

— Ar însemna să încalc regulamentul, spune Izzy cu răceală. Am să mă uit la ce ai zis, după care am să urmez calea obișnuită.

— Pune-l pe unul dintre tocilarii voștri s-o sune pe Holly în următoarele cinci minute sau imediat ce vor începe să se succeadă sinuciderile, că eu sunt sigur că așa va fi. Dacă nu, am să spun oricui va avea urechi să audă că am apelat la tine și tu m-ai aruncat într-un hățiș birocratic. Evident că, printre cei care vor asculta ce am eu de spus se vor număra și ziarul local și emisiunea de știri de la televizor. Poliția nu prea mai are prieteni printre jurnaliști, mai cu seamă de vara trecută, când oamenii voștri au împușcat pe MLK un puști negru și neînarmat.

Tăcere. Apoi Izzy spune pe un ton mai blând, poate și un pic ofensat:

— Ar trebui să fii de partea noastră, Billy. De ce te porți așa?

Pentru că Holly a avut dreptate în ceea ce te privește, îi răspunde Hodges în gând.

Dar spune:

— Pentru că nu mai avem timp.

18

În living, Freddi își face alt joint. Se uită la Jerome pe deasupra țigării, în timp ce linge foița ca să o lipească.

— Ești foarte înalt, nu?

Jerome nu-i răspunde.

— Cât ai? Doi și zece? Doi douăzeci?

Nici acum Jerome nu are nimic de comentat.

Freddi nu se descurajează. Își aprinde țigara, trage din ea, apoi i-o întinde. Jerome clatină din cap.

— Tu pierzi, uriașule! E marfă bună. Știu că pute ca un pișat de câine, da' zău că-i bună.

Jerome tot nimic nu zice.

— Ți-ai înghițit limba?

— Nu, deloc. Mă gândeam la cursul de sociologie pe care l-am făcut în ultimul an de liceu. Am avut un modul de patru săptămâni despre suicid și ni s-a adus la cunoștință o statistică pe care n-am s-o uit niciodată. Pentru fiecare sinucidere a unui adolescent care ajunge pe rețelele de socializare există șapte tentative necunoscute de nimeni, dintre care cinci sunt doar de paradă, iar două sunt duse până la capăt. Poate că ar fi mai bine să te gândești la asta, în loc să faci pe Ginuța-Duruța.

Lui Freddi începe să-i tremure buza inferioară.

— N-am știut. Zău că n-am știut.

— Ba evident că ai știut.

Freddi coboară privirea și se uită fix la jointul dintre degete. Acum ea este cea care nu mai zice nimic.

— Sora mea a auzit o voce.

Freddi ridică ochii.

— Ce fel de voce?

— Una care ieșea din Zappit. Și care i-a spus tot felul de lucruri oribile. Că încearcă să trăiască la fel ca o fată albă. Că își reneagă rasa. Că este o ființă rea și inutilă și nu merită să trăiască.

— Și asta îți amintește de cineva?

— Da.

Jerome se gândește la strigătele acuzatoare pe care el și Holly le auziseră ieșind din computerul Oliviei Trelawney, la destulă vreme după decesul sărmanei femei. Strigăte programate de Brady Hartsfield și menite să o împingă pe femeie la sinucidere la fel cum vaca e împinsă în abator.

— Chiar da.

— Ideea suicidului îl fascina pe Brady, spune Freddi. Citea mereu despre asta pe net. Știi că voia să moară și el la concertul ăla, împreună cu toți ceilalți?

Jerome știe. A fost acolo.

— Tu chiar crezi că a comunicat cu sora mea prin telepatie? Folosind Zappit-ul drept… ce? Un fel de canal de transmisie?

— Dacă a reușit să-i controleze pe Babineau și pe tipul celălalt – și așa a făcut, indiferent dacă tu crezi sau nu – înseamnă că da, cred că a intrat cumva în ei și i-a manevrat cum a vrut.

— Și ce se va alege de toți ceilalți care au Zappit-uri modificate? Ce se va întâmpla cu cei două sute patruzeci și de utilizatori?

Freddi îl privește lung prin perdeaua de fum înecăcios.

— Chiar dacă desființăm site-ul… cu ei cum rămâne? Ce se va întâmpla când vocea aia o să înceapă să le spună că nu sunt decât un rahat de câine pe pantoful universului și singura soluție ar fi să vadă ce-i dincolo de buza prăpastiei?

Freddi nu apucă să-i răspundă, pentru că i-o ia Hodges

înainte.

— Trebuie să facem să tacă vocea aia. Iar asta înseamnă că trebuie să-l oprim pe *el.* Haide, Jerome! Ne întoarcem la birou.

— Cu mine cum rămâne? se tânguiește Freddi.

— Vii și tu. Și, Freddi?

— Ce?

— Iarba alină durerea, da?

— Părerile diferă în țara asta de tot căcatul, așa că tot ce pot să-ți zic e că pe mine mă ajută să nu mă simt chiar atât de delicată în perioada delicată a lunii.

— Ia-ți iarba cu tine, îi spune Hodges. Și foițele pentru țigări.

19

Se întorc la agenție cu jeepul lui Jerome. Bancheta din spate e plină cu catrafusele tânărului, așa că Freddi trebuie să stea în brațele cuiva. Dar acel cineva nu va fi Hodges. Nu în starea lui actuală. Prin urmare, conduce el, iar Jerome se pricopsește cu Freddi.

— I-auzi, parcă sunt la întâlnire cu John Shaft, zâmbește mândră Freddi. Știți voi, detectivul ăla particular din filme, ăla cu mulți mușchi pe el, despre care toate gagicuțele zic că-i o mașină de făcut sex.

— Ai grijă să nu te obișnuiești, spune Jerome.

Sună mobilul lui Holly. O caută un individ care zice că îl cheamă Trevor Jeppson și că face parte din Departamentul de Criminalistică Informatică al poliției. Holly începe să vorbească într-un jargon pe care Hodges nu-l pricepe – ceva despre BOT și *darknet.* Oricum, pare încântată de ce aude, pentru că zâmbește larg atunci când închide.

— N-a folosit niciodată atacul *dos* împotriva vreunui site.

S-a bucurat ca un puști în dimineața de Crăciun.

— Cât o să dureze?

— Nu prea mult, pentru că are deja parola și adresa IP.

Hodges oprește într-unul din locurile pentru parcare temporară din fața Blocului Turner. Nu vor zăbovi prea mult aici, cu condiția să-i surâdă norocul. Ținând seama de recentele ghinioane care au dat peste el, consideră că universul îi este dator.

Intră în birou, închide ușa, apoi caută numărul de telefon al lui Becky Helmington în agenda lui jerpelită. Holly s-a oferit să îi treacă toate numerele în telefon, însă el a tot amânat. Îi este *dragă* agenda asta veche. Probabil că acum nici nu va mai apuca să-și transfere numerele, își spune el. Da, acesta este „Ultimul caz al lui Trent".

Becky îi amintește că nu mai lucrează în Ghetou.

— Sau ai uitat?

— N-am uitat. Ai auzit ce-a pățit Babineau?

Femeia îi răspunde în șoaptă.

— Dumnezeule, da! Am auzit că Al Brooks, adică Al-Bibliotecă, a omorât-o pe soția lui Babineau și este foarte posibil să-l fi omorât și pe el. Parcă nici nu-mi vine să cred.

Aș putea să-ți povestesc o grămadă de lucruri pe care să nu-ți vină să le crezi, comentează în gând Hodges.

— Nu-ți lua încă la revedere de la Babineau, Becky. Părerea mea este că a fugit. Se prea poate să-i fi provocat moartea lui Hartsfield cu medicamentele alea experimentale pe care i le dădea.

— Iisuse! Pe bune?

— Pe foarte bune. Dar nu cred că a ajuns prea departe, mai cu seamă că vine viscolul ăla mare. Ai idee unde s-ar fi putut duce? Știi să aibă vreo casă de vacanță, ceva?

Becky Helmington răspunde fără să stea pe gânduri.

— Nu-i o casă de vacanță, ci o cabană de vânătoare. Dar

nu-i doar a lui. Vreo patru sau cinci medici de aici sunt coproprietari.

Și coboară din nou glasul, adoptând un ton confidențial.

— Am auzit că acolo nu se ocupă doar cu vânătoarea. Dacă pricepi ce vreau să spun.

— Acolo, adică unde?

— Lacul Charles. Cabana are un nume scârbos. Nu mi-l aduc aminte chiar acum, dar sunt convinsă că Violet Tranh îl știe. A fost acolo într-un weekend. Mi-a povestit că niciodată n-a fost mai beată ca în alea patruzeci și opt de ore. Și s-a ales și cu o boală venerică de toată frumusețea.

— Vrei s-o suni?

— Sigur. Dar, dacă zici că Babineau a fugit, poate că a luat un avion. Poate s-a cărat în California sau chiar în străinătate. Aeroportul nu era închis de dimineață.

— Nu cred că ar fi îndrăznit să se ducă la aeroport când știe că-l caută poliția. Mulțumesc, Becky. Sună-mă când afli cum se cheamă cabana aia.

Se duce la seif și tastează cifrul. Ciorapul plin cu bile de rulment – Pliciul Norocos – este acasă, dar aici are ambele arme. Glock-ul, de calibrul .40, pe care l-a folosit pe vremea când lucra în poliție. Și revolverul Victory .38, care a aparținut tatălui său. Ia un săculeț din pânză de pe raftul de sus al seifului, pune în el ambele arme, mai pune și patru cutii cu cartușe, după care strânge săculețul bine la gură.

Niciun infarct n-o să mă mai oprească de data asta, Brady. Acum e doar un cancer, cu care deocamdată mă descurc.

Gândul acesta îl face să râdă. Au, ce mai doare râsul!

Din cealaltă încăpere se aud aplauze entuziasmate. Hodges cam bănuiește despre ce este vorba. Și nu se înșală. Pe computerul lui Holly a apărut anunțul că: ZEETHEEND ARE PROBLEME TEHNICE. Și sub acest mesaj: 1-800-273-TALK.

— Asta a fost ideea lui Jeppson, spune Holly fără să ridice

ochii de la ce face. Este linia fierbinte de la Centrul Național de Prevenire a Tentativelor de Suicid.

— Bun băiat! spune Hodges. Și chestiile astea arată bine. Ești o doamnă cu multe talente ascunse.

În fața lui Holly este un rând de jointuri. O duzină, cu cel pe care tocmai l-a terminat.

— E îndemânatică și rapidă, spune cu admirație Freddi. Uite cât de bine arată. Zici că le-a făcut o mașină, nu un om.

Holly îi aruncă o privire sfidătoare lui Hodges.

— Psihoterapeuta mea zice că nu strică deloc un joint cu iarbă din când în când. Evident, atâta timp cât nu abuzez. Așa cum fac unii.

Ochii îi fug spre Freddi, apoi se întorc iar la Hodges.

— De altminteri, nici nu sunt pentru mine. Sunt pentru tine, Bill. Dacă vei avea nevoie.

Hodges îi mulțumește și, preț de o clipă, reflectează cât de departe au ajuns ei doi și, în ansamblu, cât de plăcută a fost această călătorie. Însă prea scurtă. Mult prea scurtă. Apoi începe să-i sune mobilul. Îl caută Becky, așa cum i-a promis.

— Cabana se cheamă „Trofeu & Blană". Ți-am zis eu că-i ceva scârbos. Dar nu mai ține minte cum se ajunge acolo. Presupun că a luat ceva mai mult la bord în timpul drumului, ca să intre în starea de hâța-hâța, dar își amintește că, de la barieră, au luat-o spre nord și s-au oprit să bage benzină la un service auto al unuia pe care îl cheamă Thurston. Crezi că-ți este de folos?

— Da, foarte mult. Mulțumesc, Becky.

Închide și-i spune lui Holly.

— Vreau să-mi găsești Service-ul lui Thurston. E undeva, la nord de oraș. După care vreau să suni la reprezentanța Hertz de la aeroport și să ne închiriezi cea mai mare mașină de teren pe care o mai au. Pornim la drum.

— Jeepul meu… începe Jerome.

— E mic, ușor și vechi, spune Hodges.

Deși nu acestea sunt motivele reale pentru care își dorește un vehicul construit anume pentru drumurile grele prin zăpadă.

— Dar e foarte bun să ne ducă până la aeroport.

— Și cu mine cum rămâne? întreabă Freddi.

— Tu intri în Programul de Protecție a Martorilor, îi spune Hodges, așa cum ți-am promis. Ți se îndeplinește visul.

20

Jane Ellsbury a fost un bebeluș perfect normal, de doar trei kilograme o sută – de fapt, puțin sub greutatea normală. Însă la șapte ani cântărea patruzeci și unu de kilograme și era în permanență urmărită de batjocura celorlalți copii, care îi mai bântuie visele chiar și azi: *Ești grăsuță-balenuță, nici nu-ncapi într-o căsuță!* În luna iunie a anului 2010, când mama ei a dus-o la concertul 'Round Here drept cadou pentru împlinirea vârstei de cincisprezece ani, cântărea nouăzeci și cinci de kilograme. Încă mai încăpea fără probleme în orice căsuță, însă îi era din ce în ce mai greu să-și lege șireturile. Acum are douăzeci de ani și o sută patruzeci și cinci de kilograme. Și i se pare perfect logic tot ce-i spune vocea care iese din Zappit-ul gratuit pe care l-a primit prin poștă. Vocea aceea este gravă, calmă și măsurată. Îi spune că nu o place nimeni și că toată lumea râde de ea. Îi demonstrează că nu-i capabilă să se abțină de la mâncare – chiar și acum, când lacrimile îi șiroiesc pe obraji, se îndoapă cu fursecuri cu ciocolată, din acelea care au înăuntru multă cremă dulce și cleioasă. Ca o variantă mai blândă a fantomei din „Colind de Crăciun[60]" a lui Dickens, aceea care i-a atras atenția lui Ebenezer Scrooge asupra crudului adevăr, vocea

[60] Charles Dickens (n.tr.).

aceea îi zugrăvește un viitor în care ea va fi din ce în ce mai grasă, îi spune că râsetele batjocoritoare ale oamenilor vor răsuna pe Carabine Street, din Paradisul Țopârlanilor, unde ea locuiește cu părinții într-un apartament mizer dintr-un bloc fără ascensor. Îi spune că va fi urmărită de priviri dezgustate. Îi spune că i se vor adresa vorbe umilitoare – *Păzea, că vine batoza!* și *Ai grijă să nu cadă peste tine!* Vocea îi explică, pe un ton cât se poate de logic și rezonabil, că niciun băiat n-o va invita vreodată în oraș, că nu va reuși să-și găsească o slujbă bună –, deoarece din programul circurilor a fost scos numărul cu femeia grasă, pentru că societatea nu vrea să-și ofenseze sau să-și marginalizeze membrii mai puțin perfecți. Apoi o anunță că, la patruzeci de ani, va fi nevoită să doarmă stând în fund, pentru că sânii ei enormi îi vor apăsa plămânii și o vor împiedica să respire. Și, înainte de atacul fatal de cord de la cincizeci de ani, va folosi un aspirator de mână ca să scoată firimiturile dintre faldurile grăsimii de pe burtă. Când ea încearcă să spună că ar putea să slăbească puțin – poate să se interneze într-una din clinicile specializate – vocea nu râde. Ci doar o întreabă, pe un ton înțelegător și plin de compasiune, de unde va avea bani pentru așa ceva, din moment ce veniturile însumate ale părinților ei abia dacă sunt suficiente pentru a-i satisface apetitul nestăvilit. Și nu poate decât să fie de acord atunci când vocea îi sugerează că părinților ei le-ar fi mai bine fără ea.

Jane, cunoscută acum locuitorilor de pe Carabine Street drept Balena-Jane, merge cu pași de somnambulă până în baie, de unde ia flaconul de Oxicodonă, pastile pe care tatăl ei le folosește atunci când îl doare mijlocul. Le numără. Sunt treizeci, adică mai mult decât suficiente. Le înghite cu lapte, câte cinci odată. Și mănâncă câte un fursec cu ciocolată după fiecare înghițitură. Simte că începe să plutească. Intru

la regim, își spune ea. Intru la un regim foarte, foarte lung.

Așa este, o aprobă vocea din Zappit. Și pe ăsta n-ai să-l mai fentezi, Jane, da?

Înghite ultimele pastile. Încearcă să ia Zappit-ul, dar degetele îi sunt moi și nu mai pot apuca tableta subțire. Ce contează? Oricum n-ar putea niciodată să prindă peștii ăia roz. Mai bine să se uite pe fereastră, la zăpada care își așterne lințoliul alb peste lume.

Gata cu ești-grăsuță-balenuță! își spune ea. Și alunecă ușurată în uitare.

21

Înainte să ajungă la reprezentanța Hertz, Hodges intră cu jeepul lui Jerome pe sensul giratoriu din fața Aeroportului Hilton.

— Aici e Protecția Martorilor? exclamă Freddi. *Aici?*

Hodges îi răspunde:

— De vreme ce n-am la dispoziție niciun alt adăpost, va trebui să ne mulțumim cu asta. Am să-ți iau camera pe numele meu. Intri, încui ușa, te uiți la televizor, aștepți până când se termină toată povestea asta.

— Și-ți schimbi pansamentul de la rană, adaugă Holly.

Freddi n-o ia în seamă. Se uită fix la Hodges.

— Ce probleme o să am? Când o să se termine?

— Nu știu și oricum n-am timp să mai discut asta cu tine.

— Măcar am voie să-mi comand de mâncare în cameră? întreabă Freddi, cu un licăr mic în ochii injectați. Nu mă mai doare atât de tare și mi-e poftă să ronțăi ceva.

— N-ai decât, spune Hodges.

Acum intervine Jerome:

— Dar să ai grijă să te uiți pe vizor înainte să deschizi ușa. Ca să te asiguri că e ospătarul, nu vreunul dintre oamenii în

negru ai lui Hartsfield.

— Faci mișto de mine, nu-i așa? zice Freddi.

Holul hotelului este complet pustiu în această după-amiază cu ninsoare. Hodges, care are sentimentul că au trecut aproximativ trei ani de când l-a trezit din somn telefonul lui Pete, se duce la recepție, cere o cameră, o primește, semnează. Apoi se întoarce spre ceilalți, care s-au așezat pe scaunele dintr-un colț. Holly e ocupată cu iPad-ul și nu ridică ochii la el. Freddi întinde mâna după cheie, dar Hodges i-o dă lui Jerome.

— Camera 522. O duci tu sus, da? Vreau să vorbesc ceva cu Holly.

Tânărul înalță din sprâncene, dar, când înțelege că Hodges nu are de gând să spună mai multe, dă din umeri și o ia pe Freddi de braț.

— Acum, John Shaft te va conduce în vastul tău apartament.

Femeia își smulge brațul din strânsoarea lui.

— M-aș mulțumi și cu un minibar.

Dar se ridică și pornește spre ascensor alături de Jerome.

— Am găsit Service-ul lui Thurston, spune Holly. E pe Autostrada 47, la nouăzeci de kilometri spre nord de oraș. Din nefericire, exact aia e direcția din care vine furtuna. După ieșirea de pe autostradă începe Drumul Național 79. Vremea nu pare deloc…

— N-o să pățim nimic, o liniștește Hodges. Cei de la Hertz ne-au păstrat un Ford Expedition. E un vehicul greu și foarte bun. O să-mi zici mai încolo cum ajungem. Acum vreau să vorbesc cu tine despre altceva.

Ia ușor iPadul și îl închide.

Holly se uită la el cu mâinile încleștate în poală.

22

Brady se întoarce revigorat și binedispus de pe Carabine Street din Paradisul Țopârlanilor. I-a fost ușor și s-a amuzat când a manipulat-o pe grasomega aia. Se întreabă acum de câți oameni va fi nevoie s-o care afară din apartamentul de la etajul al treilea. Cel puțin patru, așa crede el. Dar sicriul! Sicriul o să fie ceva super! Ca pentru un elefant!

Numai că se ofilește imediat ce verifică website-ul și vede că este offline. Da, sigur că s-a așteptat ca Hodges să găsească o modalitate prin care să-l distrugă; numai că n-a crezut că o să se întâmple atât de repede. Iar numărul de telefon de pe ecran îl scoate din minți, la fel ca înjurăturile din mesajele pe care i le lăsase Hodges sub Umbrela Albastră a lui Debbie în perioada lor de tatonări. Este numărul de urgență al unui centru de prevenire a suicidului. Nici măcar nu trebuie să verifice. Pur și simplu *știe.*

Da, Hodges va veni după el. O mulțime de persoane de la Spitalul Municipal Kiner știu de existența acestei cabane, cumva intrate în legendă. Dar oare se va duce direct acolo? Brady nu crede nici măcar o clipă așa ceva. În primul rând, pentru că Det. Pens. trebuie să știe că vânătorii nu-și iau puștile acasă, ci le lasă la cabane (iar „Trofeu & Blană" este printre cele mai bine dotate din acest punct de vedere). În al doilea rând – și mult mai important – Det. Pens. este un șacal dat dracu' de viclean. Sigur, mai bătrân acum cu șase ani decât la confruntarea lor anterioară; și fără îndoială că respiră mai greu și nu îl prea mai țin balamalele. Dar tot dat dracu' de șmecher. Un animal care se apropie tiptil, dar care nu te atacă direct, ci te lovește pe la spate atunci când te uiți în altă parte.

Să zicem că eu sunt Hodges. Cum am de gând să procedez?

După o matură chibzuință, Brady se duce la dulap. Nu are nevoie decât de o scurtă trecere în revistă a memoriei lui

Babineau (ce a mai rămas din ea) ca să aleagă o ținută corespunzătoare pentru trupul în care locuiește. Hainele se potrivesc perfect. Ia și o pereche de mănuși cu care să-și protejeze degetele bolnave de artrită. Și iese din cabană. Deocamdată ninge liniștit, iar vântul încă nu deranjează crengile copacilor. Toate acestea se vor schimba mai târziu, dar acum vremea este destul de plăcută pentru o plimbare pe proprietate.

Se îndreaptă spre o stivă de lemne, acoperite cu o prelată veche și câțiva centimetri de nea. În spatele ei se întinde cam un hectar de teren cu pini și molizi bătrâni, care separă „Trofeu & Blană" de cabana lui Big Bob. Nici că se putea mai bine.

Acum trebuie să ajungă la dulapul cu arme. Pistolul-mitralieră este foarte bun, însă acolo se mai află și alte lucruri care i-ar putea fi de folos.

O, domnule detectiv Hodges, habar n-ai ce surpriză îți pregătesc! îi spune Brady în gând, în timp ce se grăbește înapoi la cabană.

23

Jerome ascultă cu atenție ce-i spune Hodges, după care clatină din cap.

— Nici vorbă, Bill. Trebuie să merg și eu.

— Ce trebuie tu să faci este să te duci acasă și să fii alături de familia ta, îi zice Hodges. Mai ales alături de sora ta. A scăpat ca prin minune ieri.

Stau într-un colț din holul hotelului și vorbesc foarte încet, deși recepționerul a migrat spre locuri mai calde. Jerome și-a pus mâinile în șolduri și se încruntă furios la fostul detectiv.

— Dacă Holly poate să meargă…

— Alta este situația noastră, spune Holly. Trebuie să

înțelegi, Jerome. Eu nu mă înțeleg cu mama, nu m-am înțeles niciodată. Ne vedem cel mult o dată, de două ori pe an. Sunt fericită că nu mai stau cu ea și sunt convinsă că și ea este la fel de fericită că am plecat de acasă. Cât despre Bill… știi bine că se va lupta din răsputeri cu boala, dar amândoi știm care sunt șansele. Situația ta nu seamănă cu a noastră.

— Este periculos, spune Hodges, și nu ne putem baza pe elementul-surpriză. Ar fi mare dobitoc dacă nu s-ar gândi că fac tot ce pot ca să pun mâna pe el. Și numai dobitoc nu este.

— Am fost împreună în Sala Mingo, protestează Jerome. Și când ție ți-a stat inima, am rămas doar eu și cu Holly. Și ne-am descurcat.

— Atunci a fost altfel, spune Holly. Atunci încă nu era în stare să danseze în capul tău.

— Dar tot vreau să vin și eu.

Hodges dă din cap.

— Te înțeleg, însă, cât încă mai sunt șef, îți spun că n-ai să vii.

— Dar…

— Și mai este un motiv, intervine Holly. Unul mult mai important. Amplificatorul este offline și website-ul este închis. Dar au rămas două sute cincizeci de Zappit-uri activate. Avem deja o sinucidere și nu putem spune poliției ce se petrece. Isabelle Jaynes zice că Bill se amestecă în treburi care nu-l mai privesc, iar ceilalți ar crede că am înnebunit de-a dreptul. Dacă nouă ni se va întâmpla ceva, măcar să rămâi tu. Nu pricepi?

— Ce pricep eu este că mă dați la o parte, spune Jerome.

Acum parcă-i iarăși puștiul acela deșirat pe care îl angajase Hodges să-i tundă gazonul cu mulți ani în urmă.

— Nu-i vorba doar despre asta, zice Hodges. S-ar putea să

fiu nevoit să-l omor. De fapt, cred că așa va fi.

— Zău așa, Bill! Crezi că nu știu?

— Însă, din punctul de vedere al poliției și al întregii lumi, omul pe care îl voi ucide este un neurochirurg respectat, pe nume Felix Babineau. De când am deschis agenția, am fentat de multe ori tertipurile legale, dar treaba asta este diferită. Vrei să fii acuzat de complicitate la infracțiunea de omor din culpă? Poate chiar crimă cu premeditare?

Jerome se foiește, pus în încurcătură:

— Dar pe Holly o lași să riște.

Îi răspunde chiar ea:

— Dintre noi trei, tu ești singurul care are toată viața înainte.

Deși îl doare abdomenul la orice mișcare, Hodges se apleacă spre tânăr și-l ia de gât.

— Știu că nu-ți convine. Nici nu mă așteptam la altceva. Dar așa este corect, din toate punctele de vedere.

Jerome se gândește puțin, apoi oftează.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Hodges și Holly îl așteaptă să continue, pentru că amândoi știu că nu-i suficient răspunsul acesta.

— În regulă, zice Jerome în cele din urmă. Nu-mi place deloc, dar fie.

Hodges se ridică de pe scaun, cu mâna apăsată pe burtă ca să-și astâmpere durerea.

— Atunci, haide să luăm SUV-ul ăla! Aș vrea să ajungem cât mai departe până ne va prinde viscolul.

24

Jerome stă sprijinit de capota Wranglerului și se uită la ei cum ies din biroul Hertz cu cheile mașinii de teren. Se îndreaptă, o îmbrățișează pe Holly și îi șoptește la ureche.

— Ultima șansă! Luați-mă cu voi!

Ea clatină din cap.

Tânărul îi dă drumul din brațe și se întoarce spre Hodges, a cărui pălărie veche din fetru este deja albită de zăpadă. Fostul detectiv îi întinde mâna, spunând:

— În alte împrejurări, aș vrea și eu să te strâng în brațe, numai că acum m-ar durea prea tare.

Cu ochii plini de lacrimi, Jerome se mulțumește să-i strângă mâna.

— Ai grijă, omule! Ținem legătura. Și s-o aduci înapoi întreagă pe Hollyberry.

— Exact asta vreau să fac, spune Hodges.

Jerome se uită lung după ei când se urcă în Ford și vede că Bill se așază cu multă greutate în spatele volanului. Știe că au dreptate, el ar avea cel mai mult de pierdut dintre toți. Dar asta nu înseamnă că-i convine ce se întâmplă și se simte ca un copil mic, trimis acasă la mămica. Își zice că ar putea să se ducă după ei, dar îl împiedică vorbele pe care i le-a spus Holly în holul hotelului. *Dacă nouă ni se va întâmpla ceva, măcar să rămâi tu.*

Jerome se urcă în jeep și pornește spre casă. Abia a intrat pe șoseaua care traversează orașul când se simte copleșit de un presentiment sumbru: nu își va mai vedea niciodată prietenii. Încearcă să-și spună că nu-i decât o aiureală, o superstiție absurdă iscată din nimic. Dar nu prea reușește să se convingă de asta.

25

Ninsoarea devine serioasă când Hodges și Holly ies din oraș și pătrund pe Autostrada 47. Șofatul pe viscol îi amintește lui Hodges de un film science fiction pe care l-a văzut împreună cu Holly – mai precis, îi aduce aminte de

momentul în care nava spațială *Enterprise* intră în modulul de hiperviteză sau cum i s-o spune. Pe indicatoarele cu limită de viteză sclipesc avertizările: ALERTĂ VISCOL și 65 km/h, dar el duce acul vitezometrului la nouăzeci și șase de kilometri pe oră. Are de gând să păstreze viteza aceasta cât de mult va putea, poate pe o distanță de cincizeci de kilometri. Sau poate doar treizeci. Puținele mașini de pe drum îl claxonează, cerându-i să încetinească. Și reușește să-și controleze teama atunci când depășește o coloană de TIR-uri greoaie, încărcate cu bușteni, care stârnesc în urma lor nori albi de zăpadă.

Trece aproape o jumătate de oră până când Holly rupe tăcerea apăsătoare.

— Ai luat armele cu tine, da? Le-ai pus în săculețul ăla legat la gură, nu?

— Da.

Holly își desface centura de siguranță (gest care îl neliniștește pe Hodges) și scoate unul dintre revolvere.

— Sunt încărcate?

— Doar Glock-ul. Pe cel de calibrul .38 va trebui să-l încarci singură. Acela este pentru tine.

— Nu știu cum să-l încarc.

S-a oferit odată să o ia cu el la poligon, să obțină permis de portarmă, dar refuzul ei a fost vehement. Așa că a renunțat, crezând că Holly nu va fi niciodată nevoită să tragă cu arma. Crezând că el nu o va pune niciodată într-o asemenea situație.

— Ai să-ți dai seama. Nu-i greu.

Holly studiază revolverul Victory, având mare grijă ca nu cumva să atingă trăgaciul și ținând țeava cât mai departe de față. După câteva secunde, reușește să rotească butoiașul.

— Bravo! Acum bagă acolo cartușele.

Sunt două cutii cu cartușe Winchester, de calibrul .38,

130 de grame. Holly deschide una, se uită la proiectilele mici, din metal, aliniate cu vârfurile în sus, aidoma unor focoase în miniatură. Se strâmbă și exclamă:

— Câh!

— Te descurci?

Hodges tocmai depășește un alt TIR, care împroașcă apă, noroi și gheață pe Fordul lor. Pe banda de circulație încă se mai văd porțiuni de asfalt, însă banda pentru depășiri este în întregime acoperită cu zăpadă. Iar TIR-ul ăla din dreapta pare că nu se mai termină.

— Nu-i nimic dacă nu poți.

— Nu cred că ai spus asta, se rățoiește Holly la el. Îmi dau seama cum se face. Și un copil ar fi în stare să încarce o armă ca asta.

Uneori chiar așa se întâmplă, comentează Hodges în gând.

— Vrei să zici că n-am să pot să trag în el.

— Probabil că nu se va ajunge la asta. Dar, prin absurd, dacă așa vor sta lucrurile, ai să poți?

— Da, răspunde Holly și vâră câte un cartuș în fiecare dintre cele șase camere. Cu buzele răsfrânte și strângând din ochi, împinge ușor butoiașul înapoi la locul lui. Parcă i-ar fi teamă ca nu cumva să-i explodeze în mână.

— Acum spune-mi unde-i piedica.

— Nu are. Așa sunt făcute revolverele. Cocoșul este tras în jos și n-ai nevoie de altceva. Pune-l în geantă. Și cutiile cu gloanțe.

Holly face ce i-a cerut, după care își lasă geanta la picioare, pe podeaua Fordului.

— Și nu-ți mai mușca buzele, o să înceapă să-ți sângereze dacă nu te potolești!

— Am să încerc, dar situația asta-i foarte stresantă, Bill.

— Știu.

Au depășit TIR-ul și au revenit pe banda lor. Bornele

kilometrice se succed îngrozitor de lent, iar durerea din abdomen s-a transformat într-o meduză fierbinte care și-a întins tentaculele în tot trupul lui, ajungându-i chiar până în gât. Pe vremuri, acum vreo douăzeci de ani, a încolțit un hoț pe un teren viran. Și hoțul ăla l-a împușcat în picior. Durerea de atunci semăna cu asta, numai că durerea aceea trecuse în cele din urmă. Nu crede că durerea de acum va trece vreodată. Poate că medicamentele vor reuși s-o slăbească, dar probabil că nu pentru mult timp.

— Și dacă nu-l găsim acolo, Bill? Te-ai gândit la asta? Te-ai gândit?

Da, s-a gândit. Și habar n-are ce ar urma să facă în această situație.

— Haide să nu ne facem griji deocamdată!

Se aude soneria telefonului mobil. Fără să-și ia ochii de la drum, îl scoate din buzunarul de la haină și i-l dă lui Holly.

— Alo, Holly la telefon.

Ascultă, după care mișcă din buze spre Hodges: *Mimoza cu Ochii Cenușii.*

— Îhî, îhî… da… bine, înțeleg… nu, nu poate, este extrem de ocupat acum, dar am să-i spun eu.

Mai ascultă puțin, după care spune:

— Ți-aș zice, Izzy, dar nu m-ai crede.

Închide telefonul și i-l pune la loc în buzunar.

— Sinucideri? o întreabă Hodges.

— Deja trei, cu tot cu băiatul care s-a împușcat în fața tatălui său.

— Zappit-uri?

— La două dintre cele trei adrese. Polițiștii sosiți la a treia nu au apucat încă să-l caute. Au încercat să salveze copilul, dar a fost prea târziu. Se spânzurase. Izzy pare aproape scoasă din minți. Mi-a cerut să-i spun totul.

— Dacă noi pățim ceva, atunci Jerome o să-i spună lui

Pete și Pete o să-i spună ei. Cred că acum este pregătită să ne asculte.

— Trebuie să-l oprim înainte să mai omoare și alți copii.

Probabil o face chiar acum, își zice Hodges.

— O să-l oprim.

Kilometrii trec unul după altul. Hodges este nevoit să reducă viteza la optzeci de kilometri pe oră. Apoi, când simte că Fordul este pe cale să execute o figură de patinaj artistic în spatele unui camion de aprovizionare pentru magazinele Walmart, încetinește până la șaptezeci. A trecut deja de ora trei, iar lumina a început să se scurgă încet din ziua aceasta cu ninsoare deasă, când Holly vorbește din nou.

— Mulțumesc.

Hodges întoarce capul spre ea o fracțiune de secundă și o privește întrebător.

— Pentru că nu m-ai făcut să te implor să mă iei cu tine.

— Fac doar ce a recomandat psihoterapeuta ta, spune Hodges. Îți ofer cât mai multe ocazii ca să-ți închei socotelile cu trecutul.

— Glumești? Știi că nu-mi dau niciodată seama când glumești. Ai un umor extrem de sec, Bill.

— Nu glumesc. Asta-i problema noastră, Holly. Doar a noastră și a nimănui altcuiva.

Un indicator verde se întrezărește prin bezna cea albă.

— Drumul Național 79, spune Holly. Pe aici trebuie să ieșim.

— Slavă Domnului! exclamă Hodges. Nu-mi place să conduc pe autostrăzi nici când e soare.

26

Conform informațiilor furnizate de iPadul lui Holly, Service-ul Auto al lui Thurston se află la douăzeci de

kilometri distanță, dar le ia jumătate de oră ca să ajungă acolo. Fordul se descurcă bine pe drumul acoperit cu zăpadă, dar acum s-a întețit vântul. La radio se zice că va începe vijelia pe la opt seara. La fiecare rafală, când drumul se acoperă cu câte un alt strat de zăpadă, Hodges încetinește la douăzeci de kilometri pe oră și merge așa până când reușește să vadă din nou drumul din față.

Telefonul lui Holly sună chiar atunci când Fordul virează pe lângă semnul mare și galben cu sigla companiei Shell.

— Stai și vorbește, îi spune Hodges. Am să mă grăbesc cât pot de tare.

Coboară din mașină și își îndeasă mai bine pălăria pe cap ca să nu i-o zboare vântul. Rafale ca de mitralieră îi lovesc gulerul la ceafă în timp ce merge greoi prin zăpadă până la clădirea service-ului. Îi pulsează dureros tot abdomenul, de parcă ar fi înghițit cărbuni aprinși. Nu-i nimeni la pompele de benzină și toată parcarea este pustie. Nu sunt aici decât ei, cu Fordul lor Expedition, lăsat cu motorul pornit. Băieții de la deszăpezire au plecat să-și câștige banii pe care li-i va aduce acest prim viscol puternic al anului, care dezlănțuie acum un iad înghețat peste pământ.

Pe Hodges îl trec în prima clipă toți fiorii, pentru că are senzația că în spatele tejghelei se află Al-Bibliotecă: aceiași pantaloni verzi, de lucru; același păr alb, ușor îngălbenit, care iese pe sub marginile șepcii.

— Ce v-a scos din casă într-o după-amiază atât de furtunoasă ca asta? îl întreabă tipul, privind pe lângă Hodges. Sau s-a făcut deja seară?

— Nici mult nu mai are, spune Hodges.

Nu are timp de conversație – în oraș sunt copii care ar putea chiar acum să se arunce de la etaj sau să înghită pumni de somnifere –, însă are nevoie de ajutorul acestui bătrân.

— Dumneavoastră sunteți domnul Thurston?

— În carne și oase. De vreme ce nu ați oprit la pompe, mai că mi-a venit să cred că sunteți aici ca să mă jefuiți. Numai că îmi păreți puțin cam prea înstărit pentru un amărât de hoț. Veniți de la oraș?

— Da, răspunde Hodges, și mă cam grăbesc.

— Așa se grăbesc orășenii mereu, comentează Thurston, lăsând din mâini revista de vânătoare *Field & Stream* din care a citit până acum. Deci ce doriți? Îndrumări? Frate, sper să vreți să ajungeți undeva în apropiere, altminteri nu vă văd prea bine.

— Și eu cred că-i aproape. O cabană de vânătoare, care se numește „Trofeu & Blană". Ați auzit de ea?

— Sigur c-am auzit, zice Thorston. Locul ăla al doctorilor, chiar lângă cabana lui Big Bob. Tipii ăia au mașini bengoase, Jaguar și Porsche, și la mine și le alimentează, fie la venire, fie la plecare.

Pronunțat de el, *Porsche* devine *poșa,* de parcă ar da unui ucenic bucătar rețeta pentru ouă ochiuri preparate la foc mic.

— Da' nu cred că-i cineva acolo pe vremea asta. Sezonul de vânătoare se termină pe nouă decembrie, și vorbesc aici de vânătoarea cu arcul. Aia cu pușca se termină în ultima zi din noiembrie și toți doctorii folosesc doar pușți. D-alea babane. Cred că le place să creadă că sunt în Africa.

— N-a oprit nimeni aici mai devreme? Cineva cu o mașină veche, cu multe pete de grund?

— Nț!

Din atelier apare un tânăr care-și șterge mâinile cu o cârpă.

— Am văzut eu mașina aia, tataie. Un Chevy rablagit. Eram în față, de vorbă cu Spider Willis, când a trecut pe lângă noi.

După care i se adresează lui Hodges:

— Am observat-o doar pentru că nu prea sunt multe case în direcția în care mergea, plus că nu era nici vreo mașină zdravănă, cum e a dumneavoastră.

— Puteți să-mi spuneți cum ajung la cabana aia?

— Nimic mai simplu, zice Thurston. Așa ar fi într-o zi senină. Mergeți tot în direcția aia, cam vreo…

Se uită spre tânăr.

— Tu cam cât zici, Duane? Să tot fie vreo cinci kilometri și un pic?

— Mai degrabă șase jumate, spune Duane.

— Mă rog, facem o medie și zicem că-s cinci jumate, decide Thurston. Uitați-vă în stânga, după doi stâlpi roșii. Sunt foarte înalți, peste doi metri. Numai că plugul a trecut deja de două ori pe acolo și a făcut niște nămeți cât casa. Așa că aveți grijă și căscați bine ochii, că tot n-aveți prea multe de văzut. Să știți că o să fiți nevoit să treceți prin troiene ca buldozerul. Sau poate că v-ați adus o lopată.

— Cred că mașina mea o să facă față, spune Hodges.

— Mda, posibil. Oricum, n-o să pățească nimic prea rău, că zăpada n-a apucat să se întărească. Așa vezi, și cum ziceam: mergeți un kilometru jumate, poate doi, și ajungeți la o bifurcație. Printr-o parte ajungeți la cabana lui Big Bob, prin aialaltă, la „Trofeu & Blană”. Nu mai știu care-i una și care-i alta, da’ țin minte că erau săgeți indicatoare.

— Încă mai sunt, spune Duane. Cabana lui Big Bob este pe dreapta. „Trofeu & Blană” e pe stânga. Știu ce spun, pentru că în octombrie trecut am refăcut acoperișul de la cabana lui Big Bob Rowan. Cred că aveți o treabă foarte importantă, domnule, de v-ați pornit la drum într-o zi ca asta.

— Credeți că SUV-ul meu va reuși să ajungă până acolo?

— Sigur, îi răspunde Duane. Sunt copaci mari pe

marginea drumului și l-au mai protejat de zăpadă. Plus că duce la vale, spre lac. Nițel mai greu o să fie să plecați de acolo.

Hodges își scoate portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor – Dumnezeule, îl doare chiar și când face mișcarea asta simplă! – și le arată legitimația de poliție, cu ștampila roșie de PENSIONAT pe ea. O pune pe tejghea și așază alături o carte de vizită cu sigla agenției „Ce-am găsit al meu să fie".

— Domnilor, puteți să țineți un secret?

Bunicul și nepotul dau din cap, cu ochii lucind de curiozitate.

— Trebuie să înmânez o citație, da? Este vorba despre o cauză civilă, în care prejudiciul este reprezentat de un număr din șapte cifre. Bărbatul pe care l-ați văzut trecând, acela cu Chevroletul cu pete de grund, este un doctor pe nume Babineau.

— Îl vedem în fiecare noiembrie, spune membrul mai vârstnic al familiei Thurston. Mereu cu nasul pe sus. Așa de multe ifose își dă, că-i clar că se crede mai presus decât toți ăia din jur. Numa' că el are un BMW.

— Astăzi a luat prima mașină pe care a putut pune mâna, zice Hodges. Și dacă nu apuc să-i înmânez citația asta până la miezul nopții, nu o să mai poată fi chemat în judecată și o bătrână – și așa fără prea multe resurse – nu va mai fi despăgubită.

— Malpraxis? întreabă Duane.

— Prin urmare, înțelegeți că, deși nu-mi convine situația, trebuie neapărat să mă duc după el.

Iar voi veți ține minte ce v-am spus, își zice Hodges. Și asta, și numele lui Babineau.

Bătrânul Thurston îi propune:

— Pot să vă împrumut un snowmobil, dacă vreți. Am două

în magazia din spate. Pisica Polară are paravântul destul de înalt. Sigur, vă va fi foarte frig, dar măcar așa veți fi sigur că veți reuși să vă întoarceți.

Pe Hodges îl mișcă oferta aceasta, venită din partea unui necunoscut. Însă clatină din cap. Snowmobilele fac mult zgomot. Iar el bănuiește că omul care se află acum la cabana „Trofeu & Blană", indiferent dacă-i Brady ori Babineau ori o combinație sinistră a celor doi, îl așteaptă. Singurul avantaj este ora incertă a sosirii.

— Mă voi duce acolo cu partenera mea, spune Hodges, și ne vom face mai târziu griji despre cum vom reuși să plecăm.

— Tiptil, ca să-l luați prin surprindere, da? spune Duane, atingându-și cu degetul buzele zâmbitoare.

— Ăsta-i planul. Aș avea pe cine să sun ca să ne ia de acolo dacă totuși ne înzăpezim?

— Sunați la noi.

Thurston ia o carte de vizită dintr-o tăviță din plastic de lângă casa de marcat și i-o întinde. Am să-l trimit ori pe Duane, ori pe Spider Willis. Dar să nu fie prea târziu și o să vă coste patruzeci de dolari. Cred că vă puteți permite, că doar lucrați la un caz de milioane.

— Telefoanele mobile au semnal acolo?

— Cel mai bun, zice Duane. Este o antenă chiar pe malul sudic al lacului.

— Asta-i o veste bună. Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora. Dă să plece, dar îl aude pe bătrân:

— Pălăria aia nu vă e de niciun folos pe vremea asta. Luați de aici. Și îi oferă o căciulă tricotată, cu un ciucure mare și portocaliu în creștet.

— Îmi pare rău că n-am și niște cizme mai groase să vă dau.

Hodges îi mulțumește, ia căciula, își scoate pălăria și o pune pe tejghea. Are sentimentul că îi va aduce ghinion; are

sentimentul că exact asta trebuie să facă.

— Victimă colaterală, zice el.

Cei doi zâmbesc, nepotul dezvelind ceva mai mulți dinți decât bunicul.

— E bine așa, spune bătrânul, dar sunteți absolut convins că-i musai să mergeți până la lac, domnule…

Aruncă o privire la cartea de vizită și continuă:

— …domnule Hodges? Păreți cam palid.

— Am o păcătoasă de răceală, spune el. Pățesc asta în fiecare iarnă. Vă mulțumesc din nou. Amândurora. Și, dacă din întâmplare va suna aici domnul doctor Babineau…

— Nu știm nimic, spune Thurston cel Bătrân. E prea fudul și nu ne place.

Hodges pornește spre ușă și, din senin, din iarbă verde, o durere cum n-a mai simțit niciodată îl străpunge din abdomen până în maxilare. Parcă l-a lovit o săgeată de foc. Se clatină puternic pe picioare.

— Sigur vă simțiți bine? se neliniștește bătrânul, dând să iasă de după tejghea ca să se apropie de el.

— Mda, n-am nimic.

Bine ar fi!

— M-a apucat un cârcel la picior. De la cât timp am stat la volan. Am să mă întorc să-mi recuperez pălăria.

Dacă am noroc, adaugă el în gând.

27

— Da' mult ai mai stat înăuntru, îl întâmpină Holly. Sper că le-ai zis o poveste bună.

— Citație.

Hodges n-are nevoie să spună mai multe: au folosit pretextul cu citația în nenumărate rânduri. Toți oamenii îți sar în ajutor, atâta vreme cât nu-i numele lor pe citație.

— Cine era la telefon?

Se gândește că Jerome a vrut să știe cum merg lucrurile.

— Izzy Jaynes. Au primit încă două apeluri: o tentativă și o sinucidere. Cea care a dat greș era o fată care s-a aruncat de la etajul al doilea. A aterizat pe un morman de zăpadă și s-a ales doar cu câteva fracturi. Celălalt a fost un băiat care s-a spânzurat în debara. A lăsat un bilet pe pernă. Un singur cuvânt – *Beth* – și un desen cu o inimă sfâșiată în două.

Roțile Fordului Expedition derapează puțin când Hodges bagă mașina în viteză și dă înapoi până pe drumul național. Trebuie să aprindă faza scurtă a farurilor. Lumina lor transformă ninsoarea într-un perete alb, scânteietor.

— Știi că numai noi putem să ne ocupăm de asta, spune Holly. Dacă este cu adevărat Brady, nu ne-ar crede nimeni. Ar pretinde că este Babineau și ar născoci o poveste despre cât de tare s-a speriat și de-aia a fugit.

— Și nu s-a gândit să sune la poliție după ce Al-Bibliotecă a împușcat-o pe nevastă-sa? Nu ține.

— Poate că nu, dar dacă va intra în altcineva? Dacă a intrat în Babineau, cine știe în cine ar mai putea să se strecoare? Nu, doar noi trebuie să ne ocupăm de el, chiar dacă este posibil să fim arestați pentru crimă. Crezi că s-ar putea să fim arestați, Bill? Crezi crezi crezi?

— O să ne gândim mai târziu la asta.

— Nu sunt sigură că aș putea să trag în cineva. Nici măcar în Brady Hartsfield, dacă arată ca altă persoană.

Hodges repetă:

— O să ne gândim mai târziu la asta.

— Bine. De unde ai căciula aia?

— Am primit-o în schimbul pălăriei.

— Moțul ăla din vârf e tare caraghios, dar cred că-ți ține de cald.

— O vrei tu?

— Nu. Dar, știi ceva, Bill?

— Iisuse, Holly! Ce să știu?

— Arăți ridicol.

— Nu rezolvi nimic cu lingușelile astea.

— Ești sarcastic. Bine. Cât mai avem până la cabană?

— Opinia unanimă este că mai facem cinci kilometri și jumătate pe drumul ăsta, după care trebuie să intrăm pe un drum de țară.

Holly nu mai spune nimic timp de cinci minute. Fordul își face cu greu drum prin ninsoare. Și încă n-a început urgia aia adevărată, își zice Hodges.

— Bill?

— Acum ce mai e?

— Tu n-ai cizme și mie mi s-au terminat pastilele de Nicorette.

— Aprinde-ți un joint. Îți dau voie. Dar stai cu ochii după doi stâlpi roșii pe stânga. Trebuie să-i vezi curând.

Holly nu-și aprinde jointul, ci se îndreaptă în scaun și stă cu ochii ațintiți pe geam. Nici nu pare să simtă când Fordul derapează din nou, destul de tare de data aceasta. După doar un minut, arată spre stânga.

— Ăia sunt stâlpii?

Da, ăia sunt. Plugurile i-au îngropat în troiene până aproape de vârf și dacă se mai văd patruzeci de centimetri din ei. Însă roșul acela intens nu are cum să treacă neobservat. Hodges apasă ușurel pedala de frână, oprește mașina, după care o întoarce cu fața la mormanele de zăpadă. Și îi spune lui Holly același lucru pe care obișnuia să-l spună fiicei sale atunci când o urca în caruselul din Parcul de Distracții din Lakewood.

— Ai grijă să nu-ți sară proteza din gură!

Holly, care mereu ia lucrurile *ad litteram,* îi răspunde ofensată:

— N-am proteză!

Dar se sprijină cu mâna de bordul mașinii.

Hodges apasă foarte încet pedala de accelerație și pornește spre nămeți. Se așteaptă la un impact, dar nici vorbă de așa ceva. A avut dreptate Thurston când a zis că zăpada nu a apucat încă să se întărească. Însă acoperă geamurile și parbrizul mașinii, orbindu-i pentru moment. Pornește ștergătoarele și, după ce acestea curăță zăpada, vede în față un drum îngust de țară, peste care ninsoarea așterne în grabă o plapumă albă. Din când în când, cad bufnind alți bulgări de zăpadă de pe crengile de deasupra lui. Nu se văd urme de mașină, dar asta nu înseamnă nimic. Dacă au fost, au dispărut deja.

Stinge farurile și înaintează cu viteză de melc. Nu mai vede aproape nimic, dar se ghidează după copacii de pe margine. Drumul pare interminabil – urcă și coboară, face zigzaguri, urcă și coboară din nou –, dar în cele din urmă ajung la locul unde se bifurcă. Hodges n-are nevoie să coboare din mașină ca să vadă mai bine ce scrie pe săgeți. La stânga, printre copacii albiți, se vede o lumină foarte slabă. Acolo-i cabana „Trofeu & Blană”. Și este cineva acasă. Rotește volanul și pornește încet pe drumul din dreapta.

Nici el și nici Holly nu ridică ochii, așa că nici el și nici Holly nu observă camera de supraveghere. Dar camera de supraveghere îi observă pe ei.

28

În timp ce Hodges și Holly trec prin troienele de zăpadă lăsate de plug în urma lui, Brady stă în fața televizorului. Este îmbrăcat cu canadiana de iarnă a lui Babineau și s-a încălțat cu cizmele lui. Însă nu și-a pus mănușile, căci trebuie să aibă mâinile goale, dacă va fi cazul să folosească

pistolul. Pe un genunchi ține o cagulă neagră. Când va veni clipa, își va acoperi cu ea chipul și părul argintiu aparținând lui Babineau. Nu-și dezlipește deloc ochii de la ecran, în vreme ce se joacă nervos cu creioanele și pixurile din craniul de ceramică. Trebuie neapărat să aibă o perspectivă cât se poate de clară asupra situației. Când va veni Hodges, el va fi acela care-i va stinge farurile.

Oare l-a luat cu el și pe puțoiul ăla de negrotei? se întreabă Brady. Ei, cât de tare ar fi! Doi la preț de…

Iată-l!

Se temea ca nu cumva boșorogul de Det. Pens. să se înzăpezească și să nu mai ajungă. Dar și-a făcut griji degeaba. Zăpada este încă moale, iar Fordul negru și solid trece ușor prin ea. Brady se apropie de ecran și mijește ochii, dar nu-și poate da seama dacă în mașină este doar o singură persoană, dacă sunt două, sau zece. Are pistolul-mitralieră, cu care poate să elimine un întreg pluton dacă este cazul. Însă unde ar mai fi toată distracția? Îl vrea pe Hodges viu.

Pentru început, cel puțin.

O singură întrebare trebuie să mai primească răspuns: va alege drumul drept și va face la stânga, sau o va lua la dreapta? Brady pune prinsoare că Det. Pens. K. William Hodges va alege calea spre cabana lui Big Bob. Nu se înșală. După ce SUV-ul dispare în zăpadă (sclipind scurt din stopuri, când Hodges virează în direcția aceea), Brady pune craniul cu creioane lângă telecomandă și ia în mână un obiect care aștepta pe măsuța din fața canapelei. Un obiect absolut inofensiv, atunci când este utilizat așa cum se cuvine… ceea ce n-au făcut-o niciodată Babineau și amicii lui. Or fi fost ei doctori buni, dar aici, în sălbăticie, își scoteau adesea măștile respectabile și se transformau în băieți răi. Își trage peste cap această piesă de valoare și îi lasă șnurul elastic să atârne în fața canadienei. Apoi își pune cagula, ia pistolul și se

îndreaptă spre ușă. Inima îi bate cu putere și, pentru moment, nu-l mai deranjează deloc artrita din degetele lui Babineau.

Răzbunarea este o curvă și curva a revenit.

29

Holly nu îl întreabă pe Hodges de ce a luat-o la dreapta. Este nevrotică, nu proastă. Fostul detectiv conduce încet, uitându-se mereu în stânga, studiind luminile care vin de acolo. Când ajunge în dreptul lor, oprește motorul. S-a făcut deja întuneric, iar atunci când se întoarce să se uite la Holly, acesteia i se pare o clipă că prietenul ei are un craniu în locul capului.

— Tu rămâi aici, îi șoptește Hodges. Trimite-i un mesaj lui Jerome, spune-i că suntem bine. Eu am s-o iau prin pădure și am să-l prind.

— Dar nu viu, nu-i așa?

— Nu, dacă am să-l văd cu un Zappit în mână.

Probabil și fără Zappit.

— Nu putem risca.

— Atunci crezi că el este. Brady.

— Chiar dacă ar fi Babineau, este vârât în povestea asta. Până la gât.

Însă da, la un moment dat s-a convins și el că mintea lui Brady Hartsfield controlează acum trupul lui Babineau. Presentimentul acesta este mult prea puternic ca să i se mai opună și a dobândit forța realității.

Dumnezeu să mă ajute dacă îl omor și după aia constat că m-am înșelat, își spune el. Dar cum voi afla adevărul? Cum aș putea să fiu sigur?

Se așteaptă ca Holly să protesteze, să-i spună că trebuie să vină și ea. Însă nu-i spune decât:

— Nu cred că am să fiu în stare să scot mașina de aici dacă tu pățești ceva, Bill.

Îi dă cartea de vizită a lui Thurston.

— Dacă nu mă întorc în zece minute – nu, mai bine cincisprezece – sună-l pe tipul ăsta.

— Și dacă aud focuri de armă?

— Dacă eu trag și sunt în regulă, am să claxonez din mașina lui Al-Bibliotecă. De două ori, foarte scurt. Dacă nu auzi semnalul ăsta, atunci mergi tot înainte, până ajungi la cealaltă cabană. A lui Big Bob. Forțează ușa, intră și ascunde-te bine undeva. După aia, sună-l pe Thurston.

Hodges se apleacă peste consola dintre scaune și, pentru prima dată de când se cunosc, o sărută pe buze. Holly este mult prea surprinsă ca să-i răspundă la sărut, dar nu se ferește. Când Hodges se retrage, ea privește tulburată în jos și spune primul lucru care-i trece prin minte.

— Bill, ești în *pantofi! O* să-ți *degere picioarele!*

— Nu-i prea multă zăpadă printre copaci, doar vreo câțiva centimetri.

Pe bune? De picioare degerate îi arde lui acum?

Găsește comutatorul și stinge lumina din interiorul mașinii. Apoi coboară, încercând să-și stăpânească gemetele de durere. Holly aude șuieratul vântului printre brazi. Dacă vântul ar avea voce, atunci vocea aceasta ar jeli. Apoi Hodges închide portiera și nu se mai aude nimic.

Holly stă nemișcată, urmărind cu privirea cum silueta lui neagră se contopește cu siluetele și mai negre ale copacilor. Când nu le mai poate deosebi, se dă și ea jos din mașină și pornește după el. Are în buzunarul paltonului revolverul Victory, folosit de tatăl lui Hodges în anii cincizeci, pe când patrula străzile, iar în locul unde acum este Sugar Heights se afla o pădure.

30

Pas cu pas, Hodges înaintează anevoie spre luminile cabanei „Trofeu & Blană”. Ninsoarea îi biciuiește fața, i se depune pe pleoape, i se agață de gene. Săgeata aceea de foc s-a întors și i-a aprins toate măruntaiele. Stropi mari de transpirație i se preling pe obraji.

Bine măcar că picioarele nu mă ard, își spune el. Și chiar în momentul acesta se împiedică de un buștean acoperit cu zăpadă și cade. Aterizează fix pe partea stângă și își îngroapă fața în mâneca de la palton ca să nu țipe. Simte un lichid fierbinte care-i udă chiloții.

Am făcut pe mine! își spune el. Am făcut pe mine ca un copil mic!

Când îl mai lasă puțin durerea, încearcă să se ridice în picioare. Nu poate. Umezeala fierbinte din chiloți se face tot mai rece. Are efectiv senzația că membrul i se zgribulește și se retrage, încercând să scape de acolo. Se apucă de o creangă foarte joasă și încearcă din nou să se ridice. Creanga se frânge. Se uită prostește la ea, simțindu-se în pielea unui personaj de desene animate – poate Wile E. Coyote – și aruncă bucata care i-a rămas în mână. Chiar atunci o altă mână îl apucă de subraț.

Atât de mare îi este surpriza că e cât pe ce să țipe și nu mai are fața îngropată în mânecă. Dar imediat o aude pe Holly șoptindu-i la ureche:

— Hopa sus, Bill! Haide!

Hodges reușește să se ridice cu ajutorul ei. Vede printre copaci luminile cabanei: sunt aproape acum, la nici patruzeci de metri de ei. Se uită la Holly și vede că are părul și obrajii ninși. Din senin, își amintește de biroul unui anticar, pe nume Andrew Halliday. Și cum el împreună cu Holly și Jerome l-au descoperit mort acolo. Și cum le-a zis să nu vină

după el, însă…

— Holly, dacă ți-aș spune să te întorci la mașină, m-ai asculta?

— Nu.

Holly vorbește în șoaptă. Amândoi vorbesc în șoaptă.

— Probabil că vei fi nevoit să-l împușți și ai nevoie de ajutor.

— Trebuia să-mi asiguri spatele, Holly. Să fii polița mea de asigurare.

Transpirația îi curge prin toți porii. Slavă Domnului că e lung paltonul! Nu vrea ca Holly să afle că s-a scăpat pe el.

— *Jerome* este polița ta de asigurare, spune ea. Eu îți sunt parteneră. Ăsta-i motivul pentru care m-ai luat cu tine, chiar dacă nu ți-ai dat seama. Și asta este ce-mi doresc. Ce mi-am dorit mereu. Haide, acum! Sprijină-te de mine. Haide să terminăm odată!

Înaintează amândoi încet printre copacii rămași. Lui Hodges parcă nici nu-i vine să creadă cum de-i suportă Holly greutatea. Se opresc la marginea poienei din jurul cabanei. Lumina arde în două camere. Judecând după licărul slab care vine din încăperea mai apropiată de locul unde se află ei, Hodges presupune că acolo trebuie să fie bucătăria. Unde este aprinsă o singură lumină, probabil aceea de deasupra plitei. Prin cealaltă fereastră se vede un pâlpâit neregulat, care probabil că vine de la focul aprins în cămin.

— Intrăm pe acolo, spune el, arătând cu mâna. Și după aia mergem la fel ca soldații din patrula de noapte. Adică în patru labe.

— Ești în stare?

— Mda.

S-ar putea să-i fie chiar mai ușor.

— Vezi candelabrul?

— Da. Pare făcut din oase. Câh.

— Acolo este livingul și probabil că el este înăuntru. Dacă nu este, așteptăm până apare. Îl împușc dacă-l văd cu un Zappit în mână. Niciun „mâinile sus”, niciun „în genunchi, cu mâinile la ceafă”. Ai ceva împotrivă?

— Nimic.

Se lasă în patru labe. Hodges nu-și scoate Glock-ul din buzunar, de teamă ca nu cumva să-l umple cu zăpadă.

— Bill.

Șoapta ei este atât de slabă, că abia o aude peste rafalele de vânt.

Se întoarce să se uite la ea și vede că îi întinde una dintre mănușile ei.

— Mi-e prea mică, spune el.

Acum își aduce aminte de vorbele celebre ale lui Johnnie Cochran[61]: *Dacă mănușa nu-i vine bine înseamnă că trebuie să-mi achitați clientul.* Ce tâmpenii îi dau prin cap omului în momente ca astea! Dar oare el a mai trecut vreodată prin așa ceva?

— Îndeasă-ți mâna în ea cum poți, șoptește Holly. Nu trebuie să-ți fie înghețată când tragi.

Are dreptate și Hodges reușește să și-o pună cât de cât. Este prea scurtă ca să-i acopere toată mâna, dar are degetele la cald și asta contează.

Înaintează în patru labe, cu Hodges în frunte. Nu i-a trecut durerea, dar, pentru că nu mai stă în picioare, săgeata aia din burtă arde mocnit, nu cu flacără mare.

Trebuie să-mi păstrez puterile, își spune el. O să am nevoie de ele.

De la marginea pădurii și până la fereastra prin care se vede candelabrul sunt vreo doisprezece, cincisprezece metri. Dar pe la jumătatea drumului deja nu-și mai simte mâna

[61] Johnnie L. Cochran Jr. (1937-2005) 2 avocat care l-a apărat pe O. J. Simpson și i-a obținut achitarea (n.tr.).

dezgolită. Mai că nu-i vine să creadă că și-a adus aici cea mai bună prietenă și că merg amândoi de-a bușilea prin zăpadă, ca niște copii care se joacă de-a războiul. Și că sunt la mare depărtare de oricine le-ar putea sări în ajutor. Da, sigur, a avut motivele lui ca să acționeze astfel și i s-au părut pline de noimă atunci când le-a înșirat în holul hotelului de lângă Aeroportul Hilton. Acum nu i se mai par așa.

Aruncă o privire spre stânga și vede rabla uriașă și adormită a lui Al-Bibliotecă. Aruncă o privire spre dreapta și vede o stivă de lemne acoperită cu un strat gros de zăpadă. Dă să se uite din nou în față, la fereastra livingului, dar imediat întoarce capul spre stiva aia de lemne. Sirena de alarmă pe care o are în cap pornește puțin cam prea târziu.

Acum vede urmele din zăpadă. Din cauza unghiului, nu a putut să le observe de la marginea pădurii. Urmele astea duc din spatele casei până la grămada aia cu lemne de foc. A ieșit pe ușa de la bucătărie, își spune Hodges. Din cauza asta este aprinsă lumina și acolo. Trebuia să-mi fi dat seama. Și mi-aș fi dat, dacă nu mi-ar fi fost atât de rău.

Bâjbâie în buzunar după Glock, dar mănușa prea strâmtă îi încetinește mișcările. În sfârșit dă de el și vrea să-l scoată afară, dar arma se agață de cusăturile stofei. Și uite că o siluetă întunecată s-a ridicat din spatele stivei. Din patru pași mari silueta parcurge cei patru metri și jumătate dintre mormanul de lemne și locul unde se află ei. Chipul este cel al unui extraterestru sau al unui monstru dintr-un film horror: complet lipsit de trăsături, cu excepția ochilor rotunzi, bulbucați.

— *Holly, păzea!*

Ea ridică fruntea exact în momentul în care patul pistolului SCAR se repede în jos, spre ea. Se aude un trosnet oribil și Holly se prăbușește în zăpadă cu fața în jos și cu brațele întinse: ca o marionetă cu sforile retezate. Hodges își

smulge Glock-ul din buzunar chiar în momentul când patul armei se repede din nou. Simte și aude cum îi rupe încheietura de la mână; și vede cum Glock-ul aterizează în zăpadă și dispare aproape cu totul.

Din genunchi, Hodges ridică privirea și vede un bărbat înalt, cu mult mai înalt decât Brady Hartsfield, în fața trupului inert al lui Holly. Poartă cagulă și ochelari de vedere nocturnă.

Ne-a văzut de cum am ieșit dintre copaci, își spune cu tristețe Hodges. Probabil ne-a văzut chiar atunci când eram *printre* copaci și eu încercam să-mi pun mănușa lui Holly.

— Bună seara, domnule detectiv Hodges!

Hodges nu-i răspunde. Se întreabă dacă Holly mai este în viață și, dacă da, dacă își va mai reveni vreodată după lovitura primită. Tâmpită întrebare! Brady nu-i va permite să-și revină.

— Vii cu mine înăuntru, spune Brady. Întrebarea este dacă o luăm și pe ea cu noi sau o lăsăm aici să se transforme într-o înghețată pe băț.

Și adaugă, de parcă i-ar citi gândurile (iar Hodges crede că este în stare să o facă):

— Trăiește, nu-ți face probleme. Deocamdată încă mai trăiește. Văd cum i se mișcă spatele, înseamnă că respiră. Deși, după o lovitură atât de puternică și cum stă cu fața îngropată în zăpadă, cine poate să spună cât timp va mai trăi?

— O duc eu în brațe, zice Hodges.

O va duce. Nu contează cât de tare îl va durea.

— În regulă.

Pur și simplu. Fără să stea pe gânduri. Și Hodges știe că Brady s-a așteptat la asta, că Brady exact asta dorește. Este cu un pas înaintea lui. În permanență a fost cu un pas înainte. Și cine-i de vină?

Eu sunt. Eu și numai eu. Asta primesc pentru că m-am jucat iarăși de-a Călărețul Singuratic… dar, ce altceva aș fi putut să fac? Cine m-ar fi crezut?

— Hai, ia-o! spune Brady. Să vedem dacă poți. Pentru că, nu te mint, îmi pari foarte dărâmat.

Hodges își trece brațele pe sub corpul lui Holly. Mai devreme, în pădure, nu a reușit să se ridice în picioare după ce căzuse. Însă acum își adună toate puterile care i-au mai rămas (bicisnice puteri) și o ridică dintr-o singură mișcare, ca un halterofil. Se clatină, cât pe ce să cadă, își recapătă echilibrul. Săgeata de foc a dispărut, incinerată în incendiul de vegetație pe care l-a declanșat înăuntrul lui. O strânge pe Holly la piept.

— Bravo! îl laudă Brady, care pare sincer impresionat. Acum să vedem dacă reușești să ajungi până în casă.

Și Hodges reușește. Nici el nu înțelege cum, dar reușește.

31

Focul arde vesel în șemineu, răspândind o căldură moleșitoare. Zăpada de pe căciula împrumutată a lui Hodges se topește repede și-i curge pe obraji. Gâfâind din greu, ajunge până în mijlocul camerei, unde se prăbușește în genunchi. Trebuie să sprijine ceafa lui Holly în îndoitura cotului, pentru că mâna ruptă i s-a umflat ca un caltaboș. Izbutește să o ferească de un contact prea dur cu podeaua din lemn masiv și se bucură. Capul lui Holly a suferit deja prea multe astăzi.

Brady și-a scos canadiana, ochelarii de noapte și cagula. Are chipul lui Babineau și părul argintiu al lui Babineau (ce-i drept, ciufulit – așa cum doctorul nu și-l purta niciodată). Dar este Brady. Hodges nu mai are acum nici urmă de îndoială.

— Femeia asta are vreo armă?

— Nu.

Bărbatul îi zâmbește cu buzele lui Felix Babineau.

— Ei bine, uite ce am să fac eu acum, Bill. Am s-o caut prin buzunare și, dacă se întâmplă să găsesc vreo armă, am s-o împușc în curul ăla sfrijit de am s-o expediez până în statul vecin. Ce zici de chestia asta?

— Calibrul .38, șoptește Hodges. E dreptace, așa că, dacă și l-a luat, probabil ai să găsești revolverul în buzunarul drept al paltonului.

Ținând pistolul-mitralieră ațintit asupra lui Hodges și degetul pe trăgaci, Brady se apleacă, găsește revolverul Victory, îl verifică iute, apoi și-l vâră la spate, în cureaua de la pantaloni. În ciuda disperării și a durerii cumplite, lui Hodges gestul acesta i se pare caraghios și schițează un zâmbet amar. Fără doar și poate că Brady a văzut o grămadă de tipi duri în sute de seriale și filme de acțiune și s-a gândit că dă bine dacă îi imită; însă adevărul este că poți să-ți pui acolo doar armele automate, care sunt plate.

De pe covorul lucrat manual, Holly scoate un sunet gâtuit. Un picior îi tresare spasmodic. O singură dată, după care rămâne nemișcat.

— Dar tu? întreabă Brady. Tu mai ai și alte arme? Poate una ascunsă la gleznă, așa cum e moda printre polițiști?

Hodges clatină din cap.

— Ca să nu avem discuții, vrei să-ți sufleci pantalonii ca să mă asigur că nu mă minți?

Hodges își ridică pantalonii, arătându-i pantofii îmbibați cu apă, șosetele ude și atâta tot.

— Excelent. Acum scoate-ți haina și arunc-o pe canapea.

Hodges se descheie și se dezbracă, reușind să-și stăpânească gemetele de durere. Însă atunci când aruncă paltonul pe canapea, parcă un taur îl împunge cu coarnele în

burtă și nu se mai poate abține.

Babineau face ochii mari.

— Durere reală sau te prefaci? Dacă e să mă iau după cât ai slăbit, aș zice că-i reală. Ce se întâmplă, domnule detectiv Hodges? Ce ai pățit?

— Cancer. La pancreas.

— Nu mai spune?! Nasol pentru tine! Nici măcar Superman n-ar ieși învingător din lupta asta. Dar nu te întrista, s-ar putea să-ți scurtez eu suferința.

— Fă ce vrei cu mine, spune Hodges. Dar las-o pe ea în pace.

Brady se uită cu multă curiozitate la femeia întinsă pe jos.

— Nu cumva dânsa este cea care mi-a făcut terci creierul genial?

Râde singur de vorbele lui.

— Nu.

Universul s-a transformat în obiectivul unui aparat de filmat, care mărește și micșorează imaginile în ritmul bătăilor chinuite ale inimii sale, asistate de pacemaker.

— Holly Gibney te-a pocnit în cap. Acum locuiește în Ohio, cu părinții ei. Femeia asta este Kara Winston, asistenta mea.

Numele îi vine de nicăieri și nu ezită deloc atunci când îl rostește.

— Asistentă, zici? Și asistenta asta s-a hotărât să te însoțească într-o misiune atât de periculoasă? Scuze, dar mi se pare cam greu de crezut.

— I-am promis o primă. Are nevoie de bani.

— Și, rogu-te, unde-i cioroiul ăla care-ți tunde peluza?

Hodges se gândește în treacăt să-i spună adevărul – că Jerome s-a întors în oraș și că știe că Brady se află în cabana asta de vânătoare și că va da această informație poliției cât de curând, dacă nu a și făcut-o deja. Dar vestea asta îl va opri pe Brady? Bineînțeles că nu.

— Jerome e în Arizona. Construiește case. Cu voluntarii de la Habitat for Humanity.

— Mai rar așa conștiință civică! Speram să vină cu tine. Cât de rănită este surioara lui?

— O fractură la picior. Se va face bine foarte repede.

— Mare păcat!

— Pe ea ți-ai testat invenția, nu-i așa?

— Da, ea a primit unul dintre Zappit-urile originale. Au fost douăsprezece cu totul. La fel cum și apostolii au fost tot doisprezece. Și se poate spune că, aidoma lor, au pornit prin lume să răspândească veștile mele. Așază-te pe scaunul din fața televizorului, domnule detectiv Hodges!

— Aș prefera să nu o fac. Toate emisiunile mele preferate se dau lunea.

Brady zâmbește politicos.

— Șezi!

Hodges se așază, sprijinindu-se greoi cu mâna zdravănă de masa de lângă scaun. Mișcarea aceasta este un adevărat calvar, dar, după ce reușește să ajungă pe scaun, parcă se simte puțin mai bine. Se uită lung la ecran, cu toate că televizorul este închis.

— Unde-i camera de supraveghere?

— Pe stâlpul de la bifurcație. Deasupra săgeților. Nu trebuie să-ți faci reproșuri că n-ai văzut-o. E acoperită cu zăpadă, mai puțin lentila. Și deja tu îți stinseseși farurile.

— A mai rămas ceva din Babineau în tine?

Brady ridică din umeri.

— Câteva fărâme. Din când în când, partea aia care crede că încă mai trăiește mă deranjează cu câte un țipăt mic. Dar nu-mi fac griji. Va înceta curând.

— Iisuse! murmură Hodges.

Brady se lasă într-un genunchi, sprijinindu-și de coapsă țeava pistolului-mitralieră, cu gura îndreptată spre Hodges.

Dă la o parte poala hainei lui Holly și citește eticheta.

— H. Gibney, spune el. Cu cerneală permanentă. Bună idee! Nu se șterge când o dai la curățat. Îmi plac persoanele care au grijă de lucrurile lor.

Hodges închide ochii. Durerea este înfiorătoare și ar da tot ce are ca să scape de ea. Ca să scape de ceea ce știe că urmează să se întâmple. Ar da orice ca să poată să doarmă și să doarmă și să tot doarmă. Însă îi deschide din nou și se forțează să-l privească pe Brady pentru că – nu-i așa? – jocul trebuie jucat până la capăt. Așa merge treaba: trebuie să-l joci până la capăt.

— Domnule detectiv Hodges, uite care-i chestia: am o groază de treburi în următoarele patruzeci și opt sau șaptezeci și două de ore, dar sunt de acord să le amân ca să mă pot ocupa de tine. Nu-i așa că te simți important? Ar trebui. Îți sunt nespus de recunoscător pentru că mi-ai tras-o.

— Nu uita că *tu* ai venit la *mine,* spune Hodges. Tu mi-ai trimis scrisoarea aia vanitoasă, de la care a pornit totul. Tu. Nu eu.

Chipul lui Babineau – un chip aspru și ridat, ca al unui actor de compoziție – se întunecă.

— Hai să zicem că ai avea dreptate în privința asta, dar uite cine este în avantaj. Uite cine *a învins,* domnule detectiv Hodges.

— Dacă ție ți se pare că este o victorie faptul că ai împins la sinucidere câțiva copii proști și duși cu capul, atunci, da, probabil că ești un învingător. Personal, mi se pare o provocare mai mare dacă aș fi obligat să mănânc pop-corn cu muștar.

— Este vorba despre *control!* Mi-am impus *controlul* asupra lor! Tu ai încercat să mă oprești și n-ai putut! Oricât te-ai străduit, *tot n-ai putut!* Și nici ea!

Lovește cu piciorul în trupul moale al lui Holly, care se rostogolește pe jumătate spre șemineu și apoi se rostogolește la loc. E palidă ca un mort și ochii închiși sunt înfundați în orbite.

— Ba chiar m-a făcut mai bun! Mai bun decât am fost eu vreodată!

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, *n-o mai lovi!* strigă Hodges.

Furia delirantă a lui Brady a îmbujorat obrajii lui Babineau. Încleștează mâinile pe pistolul-mitralieră. Inspiră o dată adânc, încercând să se calmeze. Și încă o dată. Apoi zâmbește.

— Ia te uită! Ai o slăbiciune pentru doamna Gibney, nu?

O lovește din nou, de data aceasta în șold.

— I-o tragi? Asta este? Nu arată prea grozav, dar presupun că la vârsta ta trebuie să te mulțumești cu ce capeți. Știi cum se zice: pune-i drapelul pe față și fute-o pentru țară.

O lovește iarăși pe Holly și își rânjește dinții la Hodges. Probabil că în mintea lui își imaginează că zâmbește.

— Mai ții minte că mă întrebai dacă o regulam pe mama? Veneai mereu la spital și mă întrebai dacă mă regulam cu singura persoană din lume căreia i-a păsat de mine. Îmi ziceai că era sexy, că era o bunăciune cu mâncărimi în chiloți. Mă întrebai dacă mă prefac, îmi spuneai cât de tare speri că sufăr cu adevărat. Și eu eram obligat să stau acolo și să înghit toate astea.

Se pregătește să o lovească din nou pe sărmana Holly. Ca să-i distragă atenția, Hodges schimbă subiectul.

— Era o asistentă. Sadie MacDonald. Tu ai împins-o la sinucidere? Tu ai convins-o să se omoare, nu-i așa? Ea a fost prima ta victimă.

Brady este încântat și etalează și mai mult din dantura artificială și extrem de costisitoare a lui Babineau.

— A fost ușor. Mereu e ușor, odată ce intri și începi să tragi de manete.

— Cum o faci, Brady? Cum reușești să intri? Cum ai pus mâna pe Zappit-urile alea de la Sunrise Solution și le-ai modificat? Și să nu uităm de website. Pe ăla cum l-ai făcut?

Brady râde.

— Ai citit prea multe povești polițiste în care detectivul cel șmecher îl ține de vorbă pe criminalul cel dement până când îi vine cineva în ajutor. Sau până când criminalul nu mai este atent și detectivul se ia la trântă cu el și-l dezarmează. Nu cred că o să-ți vină cineva în ajutor. Și nu-mi pari capabil să te iei la trântă nici măcar cu un peștișor auriu. Plus că oricum știi deja răspunsurile. Nu te-ai afla aici dacă nu le-ai ști. Freddi a dat pe goarnă tot ce știa și crede-mă că va plăti pentru asta. La un moment dat.

— Susține că nu ea a creat site-ul.

— N-am avut nevoie de ea. L-am făcut eu însumi, în biroul lui Babineau, de la laptopul lui Babineau. Într-una din vacanțele mele petrecute afară din rezerva 217.

— Dar…

— Taci! Vezi masa aia de lângă tine, domnule detectiv Hodges?

Este tot din lemn de cireș, la fel ca bufetul. Pare o piesă scumpă, dar este acoperită cu urmele paharelor care au fost folosite fără suporturi. Or fi meticuloși în sălile lor de operații doctorii ăștia care dețin cabana, însă aici se comportă ca niște mitocani jegoși.

Pe masă se află telecomanda televizorului și un suport pentru creioane în formă de craniu.

— Trage sertarul!

Hodges îl trage. Înăuntru este o tabletă Zappit așezată pe un ghid TV antic și de demult, cu chipul lui Hugh Laurie din serialul *Dr. House.*

— Scoate-o de acolo și pornește-o.

— Nu!

— În regulă. Cum dorești. În cazul ăsta, am să mă ocup de doamna Gibney.

Și îndreaptă țeava armei spre ceafa lui Holly.

— La foc automat, chestia asta o să-i zboare capul de pe umeri. Oare o să aterizeze în vatră? Haide să vedem!

— Bine, spune repede Hodges. Bine, bine, bine. Oprește-te!

Ia Zappit-ul și apasă butonul de pornire. Ecranul se luminează și apare mesajul de întâmpinare: un „Z" roșu și mare. Este invitat să îl atingă cu degetul și să acceseze jocurile. O face, fără să mai aștepte îndemnul lui Brady. Transpirația îi curge șiroaie pe obraji. Parcă niciodată nu i-a fost atât de cald. Încheietura ruptă îi pulsează dureros.

— Vezi simbolul jocului „La pescuit"?

— Da.

Ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă este să deschidă jocul acesta. Însă alternativa este să se uite cum o rafală de gloanțe de mare calibru separă capul lui Holly de trupul ei firav. Nu, aceasta nu este o opțiune. Plus că a citit undeva că nu poți să fii hipnotizat împotriva voinței tale. Este adevărat că tableta lui Dinah Scott aproape l-a făcut knockout, dar atunci nu știa despre ce anume este vorba. Acum știe. Și, dacă va reuși să-l convingă pe Brady că intră în transă – când, de fapt, el este bine mersi – atunci poate… poate că totuși…

— Sunt convins că știi ce ai de făcut, zice Brady.

Îi lucesc ochii – sunt ochii unui copil care se pregătește să dea foc unei pânze de păianjen, doar ca să vadă cum va reacționa acesta. Oare va da târcoale flăcărilor, căutând o cale de salvare? Sau va arde și el acolo?

— Atinge simbolul. Peștii vor înota și muzica va cânta. Atinge peștii roz și adună numerele care apar. Ca să câștigi

partida, trebuie să obții o sută douăzeci de puncte în o sută douăzeci de secunde. Dacă reușești, am să-i cruț viața doamnei Gibney. Dacă nu, vom afla amândoi care sunt performanțele acestei arme excelente. Babineau a demolat odată cu ea un morman de blocuri de beton, îți imaginezi ce va face cu carnea de om.

— N-ai s-o lași în viață nici dacă adun cinci mii de puncte, spune Hodges. Nicio fracțiune de secundă nu te cred.

Un soi de indignare prefăcută umple ochii bulbucați ai lui Babineau.

— Dar ar trebui să mă crezi! Tot ce sunt acum îi datorez târâturii ăsteia crăcănate în fața mea! Măcar așa s-o răsplătesc. Bine, trebuie să presupunem că nu are o hemoragie cerebrală și oricum o să moară. Haide, nu mai trage de timp! Joacă-ți jocul! Cele o sută douăzeci de secunde încep să se scurgă din momentul în care atingi simbolul.

Hodges înțelege că nu mai are scăpare și îl atinge. Ecranul se face negru. Apoi îl străbate un fulger de lumină albastră, atât de intensă că trebuie să-și ferească ochii. Și uite acum peștii cum înoată încoace și încolo, în sus și în jos, în lung și în lat, stârnind dâre argintii din bule de aer. Și începe să se audă cântecelul cristalin: *La mare, la mare, la frumoasa mare...*

Numai că sunt și alte cuvinte printre versurile cântecelului. Și alte cuvinte printre fulgerele albastre.

— Au trecut deja zece secunde, îl anunță Brady. Tic-tac, tic-tac.

Hodges vrea să atingă un pește roz, dar nu-l nimerește. Este dreptaci, iar încheietura îl doare îngrozitor la fiecare mișcare, dar durerea aceasta este un fleac în comparație cu cea care îl arde din abdomen și până în gât. La a treia încercare, reușește să atingă un rozaliu – așa le zice acum: „rozalii” – și peștele se transformă în „5”. Îl spune cu voce

tare.

— Doar cinci puncte în douăzeci de secunde? se miră Brady. Ai face bine să-i dai bătaie, domnule detectiv.

Uitându-se atent de la stânga la dreapta, în sus și în jos, Hodges atinge mai repede peștii. Nu mai trebuie să-și mijească ochii atunci când apar fulgerele albastre, pentru că s-a obișnuit deja cu lumina lor. Și parcă este mai ușor. Acum peștii i se par mai mari și puțin mai lenți. Iar muzica nu mai este atât de zdrăngănitoare și stridentă. Parcă-i cumva mai plină, mai gravă. *Tu și cu mine, tu și cu mine, ca să ne fie bine.* Oare-i vocea lui Brady aceea care cântă pe muzică sau imaginația a început să-i joace feste? Ce se întâmplă este real sau este o închipuire? Însă nu are timp să se gândească acum la asta. *Tempus fugit* grăbit.

Prinde un pește-șapte, apoi un patru și, după aceea – iată lozul cel mare! – un rozaliu se transformă într-un doisprezece. Și spune:

— Am ajuns la douăzeci și șapte.

Oare așa este? A pierdut șirul.

Brady nu îl ajută. Brady spune doar atât:

— Mai ai optzeci de secunde.

Parcă vocea lui a căpătat ecou și parcă vine spre Hodges din celălalt capăt al unui coridor foarte lung. Dar, în tot acest timp, se întâmplă un lucru absolut minunat: începe să-l mai lase durerea din burtă.

Uau! își spune el. Asociația Medicilor ar trebui să afle de chestia asta.

Prinde încă un rozaliu. Rozaliul se transformă într-un „2”. Cam nasol, dar mai sunt foarte mulți. Foarte, foarte mulți.

Acesta este momentul când începe să simtă ceva în cap, ceva ca o fluturare delicată de degete. Și nu mai este vorba despre nicio festă a imaginației. Este cotropit. *A fost ușor,* i-a spus Brady atunci când l-a întrebat despre sora MacDonald.

Mereu e ușor, odată ce intri și începi să tragi de manete.

Când va ajunge Brady la manetele *lui?*

O să dea buzna în mine, la fel cum a dat buzna și în Babineau, își spune Hodges… însă conștientizarea acestui fapt seamănă acum foarte mult cu muzica – parcă vine tot de la celălalt capăt al unui coridor foarte lung, acolo unde se află ușa de la rezerva 217. Și ușa aceea este deschisă.

Dar de ce și-ar dori asta? De ce și-ar dori să intre într-un trup transformat într-o fabrică de cancer? Pentru că vrea ca eu să o ucid pe Holly. Dar nu cu o armă. Nu, nu va avea curaj să-mi încredințeze o armă. Se va folosi de mâinile mele ca să o sugrume. Ce dacă una e ruptă! Și după aia îmi va arăta ce am făcut.

— Începi să te descurci mai bine, domnule detectiv Hodges. Și încă mai ai un minut. Trebuie doar să te relaxezi și să prinzi peștii. E mai ușor când ești relaxat.

Vocea nu mai răsună din capătul coridorului, ci dintr-o galaxie foarte, foarte îndepărtată. Cu toate că Brady se află chiar în fața lui. Și acum se apleacă să se holbeze lacom la el. Însă peștii înoată între ei. Rozalii și albăstrii și roșiori. Pentru că Brady se află în apa unde sunt și ei. Nu-i o mare, nici măcar o baltă, ci un acvariu, iar Hodges este peștele captiv acolo. Curând va fi mâncat. De viu.

— Haida, Billy, băiatule, atinge peștii ăia roz!

Nu-i pot permite să intre în mine, își spune Hodges. Dar nici nu am cum să-l împiedic.

Atinge un pește roz. Acesta se transformă într-un „9”. Acum nu mai simte degete în minte, ci o altă conștiință, o conștiință străină, care se varsă în el. Ca o apă, așa se răspândește în toată ființa lui. Hodges încearcă să i se împotrivească, dar știe că nu va reuși. Este incredibilă forța acelei personalități care îl invadează.

Am să mă înec. Am să mă înec în balta asta cu pești. Am

să mă înec în Brady Hartsfield.

La mare, la mare, la frumoasa ma…

Se sparge un geam undeva, în apropiere. Imediat se aud niște băieți strigând triumfători *Și a MARCAT!*

Legătura dintre Hartsfield și Hodges este distrusă de această intervenție surprinzătoare, neașteptată. Hodges tresare cu putere și ridică ochii de la ecranul Zappit-ului, la timp ca să-l vadă pe Brady cum se clatină spre canapea, cu ochii mari și gura căscată de stupoare. Agățat doar în țeavă (pentru că butoiașul nu-i permite să intre mai mult în spatele curelei), revolverul Victory .38 se desprinde și cade cu zgomot pe blana de urs.

Hodges nu stă pe gânduri. Azvârle Zappit-ul în focul din șemineu.

— *Să nu faci una ca asta!* zbiară Brady la el, ridicând pistolul-mitralieră. *Nu care cumva să cutezi să fa…*

Hodges pune mâna pe obiectul care-i este la îndemână – nu revolverul Victory, ci suportul din ceramică pentru creioane. Mâna stângă îi funcționează perfect, iar distanța până la țintă este foarte scurtă. Cu toată forța pe care o mai are, îl aruncă în chipul furat de Brady și îl nimerește în plin. Craniul din ceramică se sparge. Brady urlă – urlă de durere, dar mai cu seamă din cauza șocului – și din nas îi țâșnește un șuvoi de sânge. Vrea să ridice pistolul-mitralieră, dar Hodges își aduce genunchii la piept – strângând din dinți când simte cum îl împung iarăși coarnele cancerului-taur –, îi destinde brusc și îl izbește cu putere pe Brady în piept. Brady se clatină, face câțiva pași împleticiți în spate, mai că își recapătă echilibrul, dar imediat se împiedică de un taburet și cade cât e de lung pe blana de urs.

Hodges vrea să sară din scaun, dar nu reușește decât să răstoarne măsuța. Se prăbușește în genunchi, în timp ce Brady se ridică în capul oaselor și pune mâna pe pistolul-

mitralieră. Vrea să-l îndrepte asupra lui Hodges, când se aude un foc de armă. Și Brady urlă din nou. Acum doar de durere. Își privește umărul ca și cum nu i-ar veni să creadă ce vede: o gaură neagră în cămașă, prin care curge sânge.

Holly s-a ridicat în șezut. Are o vânătaie oribilă deasupra ochiului stâng, cam în același loc ca rana de pe fruntea lui Freddi. Ochiul îi este roșu, plin de sânge. Însă ochiul drept este limpede și lucid. Ține cu ambele mâini revolverul Victory.

— *Mai trage o dată!* răcnește Hodges. *Mai trage o dată, Holly!*

Brady se chinuie să se ridice în picioare, cu o mână pe rana din umăr, cu pistolul în cealaltă și cu chipul desfigurat de stupefacție.

Și Holly trage din nou. De data aceasta traiectoria glonțului este prea înaltă și acesta ricoșează de șemineu.

— Încetează! strigă Brady, ferindu-se și încercând să ridice pistolul. Încetează, curv…

Holly trage a treia oară. Mâneca de la cămașa lui Brady tresare și el scheaună prelung. Hodges nu-și dă seama dacă rana este adâncă, dar e convins că măcar l-a zgâriat.

Fostul detectiv se ridică în picioare și încearcă să se năpustească asupra lui Brady, care vrea iarăși să ridice pistolul-mitralieră. Doar încearcă, pentru că nu reușește decât să se târască greoi în direcția lui.

— Ești în drum! strigă Holly. *Bill, dă-te naibii la o parte!*

Hodges se aruncă în genunchi și își acoperă capul cu mâinile. Brady se întoarce și o ia la fugă. Revolverul Victory bubuie. Așchii de lemn zboară în toate părțile din tocul ușii. Brady dispare. Se aude ușa de la intrarea cabanei. Un val de aer rece pătrunde în încăpere, însuflețind flăcările din șemineu.

— Nu l-am nimerit! strigă disperată Holly. Tâmpită și

bleagă ce ești! Tâmpită și bleagă!

Aruncă revolverul și își trage o palmă peste obraz.

Hodges o apucă de mână înainte să-și mai tragă încă una și îngenunchează lângă ea.

— Ba nu. L-ai nimerit cel puțin o dată. Poate chiar de două ori. Datorită ție suntem încă în viață.

Dar cât vor mai fi? Brady nu și-a abandonat arma și probabil că are câteva încărcătoare de rezervă. Hodges știe că pistolul-mitralieră este capabil să perforeze un perete din beton. Brady n-a mințit în privința asta. Fostul detectiv a văzut la lucru o armă similară – pușca de asalt HK 416 – într-un poligon particular din provincia canadiană Victoria. El și cu Pete au fost acolo într-un schimb de experiență, iar la întoarcere au glumit, închipuindu-și ce bine ar fi dacă HK ar deveni arma standard a poliției.

— Ce facem? îl întreabă Holly. Ce facem acum?

Hodges ia revolverul și rotește butoiașul. Au mai rămas doar două gloanțe și, oricum, Victory este o armă bună doar pentru distanțele mici. Holly a fost lovită la cap, iar el este aproape infirm. Crudul adevăr este următorul: au avut o singură ocazie să facă ceva, au ratat-o și Brady a scăpat.

O strânge în brațe pe Holly și-i spune:

— Nu știu.

— Poate ar trebui să ne ascundem.

— Nu cred că ne-ar folosi la ceva, zice el.

Dar nu spune din ce cauză și se simte ușurat când Holly nu-l întreabă. A mai rămas în el încă ceva din Brady. Probabil că va dispărea curând, însă, pentru moment, Hodges presupune că funcționează ca un emițător, informându-l pe criminalul ăla dement despre intențiile lor.

32

Cu ochii bulbucați, nevenindu-i să creadă ce tocmai i s-a întâmplat, Brady înaintează clătinându-se prin zăpada care-i trece de glezne. Inima de șaizeci și trei de ani a lui Babineau îi bubuie în piept. Simte în gură un gust de cocleală. Îl arde umărul. Iar gândul care i se rostogolește iar și iar prin minte este: *Curva aia, curva aia, curva aia împuțită, de ce n-am omorât-o când am avut ocazia?*

Nu mai are nici Zappit-ul. Dragul și scumpul lui Zappit Zero. Și nu mai are altul. Fără el, nu poate să ajungă în mințile utilizatorilor de Zappit-uri activate. Stă și gâfâie în fața cabanei, neștiind încotro s-o apuce. Vântul suflă cu putere. Viscolul ăla rău s-a pornit. Iar el e doar în cămașă. În buzunarul de la pantaloni are cheile de la rabla lui Z-Boy, alături de un alt încărcător pentru pistolul-mitralieră. Dar ce să facă el cu cheile astea? Jaful ăla de mașină nu ar reuși să facă nicio sută de metri pe zăpada asta.

Trebuie să-i omor, își spune. Și nu doar pentru că le datorez asta. SUV-ul cu care a ajuns Hodges până aici este singura mașină *capabilă* să meargă prin viscolul ăsta. Iar cheile sunt ori la el, ori la curva aia ticăloasă. Sigur, este posibil să le fi lăsat în contact, dar nu-mi permit să-mi asum riscul acesta.

Plus că, dacă ar pleca de aici, ar însemna să-i lase pe cei doi în viață.

Și-a dat seama ce are de făcut și trece pistolul-mitralieră pe mod de tragere AUTOMAT 100%. Își proptește patul de umărul zdravăn și începe să tragă de la stânga la dreapta, dar cel mai mult în peretele camerei unde i-a lăsat.

Noaptea se luminează de la focurile de artificii ale armei, iar prin ninsoarea deasă fulgeră sclipiri ca de blițuri. Zgomotul rafalelor este asurzitor. Ferestrele se fac țăndări. Din fațada casei se desprind bucăți de lemn, care își iau zborul în întuneric, aidoma unor lilieci. Ușa de la intrare – pe

care o lăsase deschisă atunci când a ieșit în fugă din casă, se trântește cu zgomot, se deschide din nou, se trântește la loc. Chipul lui Babineau este schimonosit într-o expresie de ură plină de satisfacție, definitorie pentru Brady Hartsfield, care nici nu aude huruitul gros al vehiculului care se apropie. Și nici zăngănitul metalic al șenilelor.

33

— *Jos!* zbiară Hodges. *Lasă-te jos, Holly!*

Nu așteaptă să vadă dacă îl ascultă și se aruncă peste ea, acoperindu-i corpul cu corpul lui. Deasupra lor, se declanșează urgia în living. În toate părțile zboară așchii de lemn, cioburi de geamuri și fragmente de piatră de la șemineu. Un cap împăiat de elan cade de pe perete și aterizează în vatră. Un glonț Winchester i-a spart unul dintre ochii de sticlă și acum capul de elan parcă clipește șmecherește la ei. Holly țipă. Jumătate dintre sticlele de pe bufet explodează, degajând duhoare de bourbon și gin. Un alt glonț lovește unul dintre bușteniii de pe foc, îl frânge în două și ridică un nor de scântei.

Te rog, Doamne, fă să nu mai aibă încă un încărcător, se roagă Hodges. Și te mai rog, dacă ține spre noi, fă să mă nimerească pe mine, nu pe Holly. Din păcate însă, un glonț Winchester .308 care l-ar lovi mai întâi pe el, ar trece prin amândoi. Și el știe asta.

Focurile se opresc. Oare reîncarcă sau a plecat? Se întâmplă cu adevărat sau este doar o închipuire?

— Bill, ridică-te de pe mine, n-am aer.

— Stai cuminte, spune el. E mai bine așa…

— Ce-i aia? Ce s-aude?

Și își răspunde singură:

— Vine cineva!

Acum aude și Hodges. Se vede treaba că i s-au mai desfundat urechile. La început crede că este nepotul lui Thurston, cu unul dintre snowmobilele alea despre care vorbea bătrânul. Și uite ce pățești dacă vrei să fii un bun samaritean – cazi într-o capcană care-ți va aduce moartea. Dar poate că nu este el. Zgomotul este prea puternic ca să vină de la un snowmobil.

Cabana este inundată de o lumină alb-gălbuie, foarte puternică, asemenea unui reflector din dotarea elicopterelor de poliție. Numai că nu-i niciun elicopter.

34

Brady tocmai își montează ultimul încărcător când aude huruitul vehiculului. Cu greu, căci umărul îl doare ca o infecție la măsea, se răsucește în direcția dinspre care vine zgomotul. Și vede o formă uriașă ivindu-se în capătul drumului de țară. Îl orbește lumina farurilor. Umbra lui țopăie pe zăpada scânteietoare în timp ce mastodontul acela se rostogolește amenințător spre cabana distrusă de gloanțe. Și nu doar spre cabană, ci și spre *el.*

Apasă trăgaciul și pistolul-mitralieră pornește atacul asupra intrusului. Acum reușește să vadă că-i un fel de vehicul echipat special pentru drumul prin zăpadă, cu o cabină portocalie montată deasupra șenilelor nervoase. Portiera din dreptul șoferului este deschisă. Cineva sare pe acolo ca să se adăpostească în troiene. La timp, pentru că tocmai atunci explodează parbrizul sub rafalele mitralierei lui Brady.

Însă monstruozitatea aia nu se oprește. Brady vrea s-o ia la fugă, dar mocasinii de lux ai lui Babineau nu-i sunt de niciun ajutor. Cu ochii ațintiți asupra farurilor enorme, Brady alunecă și cade pe spate. Invadatorul portocaliu

ajunge lângă el. Vede o șenilă rulând aproape de el. Încearcă să o împingă la o parte, așa cum împingea obiectele din rezerva lui de la spital – jaluzelele, așternuturile, ușa de la baie –, dar este ca și cum s-ar apăra de un leu furios cu o periuță de dinți. Își acoperă ochii cu o mână și trage aer în piept ca să zbiere. Nu mai apucă s-o facă. Șenila stângă a vehiculului trece peste burta lui și i-o sparge.

35

Holly nu are absolut nicio îndoială în privința identității salvatorului lor și nu ezită deloc. Țâșnește ca o săgeată prin holul sfredelit de gloanțe, strigându-i fără încetare numele. Jerome se ridică în picioare – arată ca o prăjitură de ciocolată tăvălită prin zahăr pudră. Plângând și râzând în același timp, Holly i se aruncă în brațe.

— De unde ai știut? De unde ai știut că avem nevoie de tine?

— Nu eu am știut, spune el. Barbara. Când am sunat să îi anunț că mă întorc acasă, ea mi-a zis că trebuie să merg după voi, dacă nu vreau să vă omoare Brady… numai că nu i-a spus „Brady”, ci „Vocea”. Parcă era nebună.

Hodges tocmai ce se îndreaptă spre ei cu pași greoi și nesiguri, însă este suficient de aproape ca să-l audă pe tânăr și își amintește că Barbara i-a spus lui Holly că încă mai simte în ea vocea aceea care a îndemnat-o să se sinucidă. Ca o dâră de mâzgă, așa a descris-o. Acum Hodges o înțelege perfect, pentru că și el are în cap mucozitățile scârboase ale acelor gânduri străine. Nu poate decât să se roage că vor dispărea curând. Poate că Barbara a fost mai mult timp în legătură cu Brady ca să știe ce punea la cale.

Sau poate nu-i vorba decât de intuiție feminină. Hodges crede că există așa ceva. Este un bărbat de modă veche.

— Jerome! spune el cu voce sugrumată. Omule!

I se înmoaie genunchii. Se prăbușește.

Jerome se smulge din îmbrățișarea disperată a lui Holly și îl prinde la timp pe Hodges.

— Te simți bine? Adică… știu că nu ai cum să te simți bine. Te întreb dacă ești rănit?

— Nu sunt, răspunde Hodges, cuprinzând-o de umeri pe Holly. Ar fi trebuit să știu că ai să vii. Niciunul dintre voi nu dă doi bani pe ce vă zic eu să faceți.

— Nu puteam să rupem gașca înainte de ultimul concert al turneului, spune Jerome. Haide să te ducem…

Din stânga lor se aude un mârâit ca de animal, un geamăt gutural care ar vrea să le transmită ceva, dar nu este în stare.

Hodges nu crede că s-a mai simțit vreodată într-atât de epuizat, dar se îndreaptă totuși în direcția de unde vine sunetul acela. Pentru că…

De-aia!

Cum i-a spus el lui Holly în timp ce veneau încoace? Că trebuie să-și încheie socotelile cu trecutul. Păi, da, despre asta este vorba.

Trupul lui Babineau, însușit de Brady, este spintecat până la șira spinării. Mațele i s-au împrăștiat de jur împrejur, ca aripile unui dragon roșu. Bălțile de sânge fierbinte topesc zăpada. Cu toate acestea, are ochii deschiși și limpezi. Pe neașteptate, Hodges simte iar degetele acelea în minte. Însă acum nu flutură alene, ci scotocesc disperate, căutând ceva de care să se agațe. Hodges le dă afară la fel de lesne cum a făcut-o mai demult infirmierul tânăr care spăla podelele din Ghetou.

Îl scuipă pe Brady așa cum scuipi un sâmbure de pepene.

— Ajută-mă, murmură Brady. Trebuie să mă ajuți.

— Nimeni nu mai poate să te ajute, spune Hodges. Te-a

călcat un vehicul extrem de greu, Brady. Acum ai aflat și tu cum este.

— Doare, suspină Brady.

— Da, zice Hodges. Presupun că doare.

— Dacă nu poți să mă ajuți, măcar împușcă-mă.

Hodges întinde mâna și Holly îi pune în palmă revolverul Victory – așa cum asistenta pune bisturiul în palma chirurgului. Fostul detectiv rotește butoiașul și scoate unul dintre cele două gloanțe rămase. Deși îl doare tot corpul, îl doare îngrozitor de tare, se lasă în genunchi și pune arma tatălui său în mâna lui Brady.

— Fă-o singur. Asta ți-ai dorit întotdeauna.

Jerome stă cu ochii în patru, în caz că Brady s-ar hotărî să folosească acel ultim glonț ca să-l împuște pe Hodges. Însă Brady nu face asta. Ci încearcă să-și apropie țeava armei de cap. Nu poate. Brațul îi zvâcnește, dar nu se ridică. Geme din nou. Sângele se revarsă printre dinții îmbrăcați în porțelan ai lui Felix Babineau. Iar Hodges își spune: în clipele astea ți s-ar putea face milă de el dacă n-ai ști ce a făcut la Complexul Municipal, dacă n-ai ști ce a încercat să facă în Sala Mingo, dacă n-ai avea habar de mașinăria de sinucideri pe care a pus-o astăzi în funcțiune. Acum, pentru că cel care o conduce nu va mai fi, mașinăria aia își va reduce viteza și se va opri. Dar, înainte de asta, va mai devora câțiva adolescenți abătuți. Hodges este convins că așa va fi. N-o fi dureroasă sinuciderea, dar cu siguranță că este *molipsitoare.*

Ți-ar putea fi milă de el dacă n-ai ști că este un monstru.

Holly se așază în genunchi, ridică mâna moale a lui Brady și lipește țeava armei de tâmpla lui.

— Gata, domnule Hartsfield, spune ea. Restul trebuie să-l faci tu. Și fie ca Domnul să se îndure de tine.

— Ba eu sper că n-o să se îndure, spune Jerome, cu chipul împietrit.

Preț de o secundă foarte lungă, nu se aud decât bodogănelile motorului de la matahala pe șenile și vuietele furioase ale furtunii de zăpadă Eugenie.

— Dumnezeule mare! exclamă Holly. Nici măcar nu ține degetul pe trăgaci. Trebuie să mă ajutați. Nu cred că pot să…

O împușcătură.

— Ultima scamatorie a lui Brady, spune Jerome. Iisuse Hristoase!

36

Hodges nu ar reuși în veci să ajungă la Fordul Expedition, dar Jerome îl ia pe sus și îl urcă în cabina vehiculului cu șenile. Holly se așază lângă el, cu picioarele afară. Jerome se cațără la volan și pornește. Cu toate că intenționează să dea înapoi și să ocolească ce a mai rămas din trupul lui Babineau, îi spune lui Holly să nu privească în jos până nu ajung cel puțin la prima colină.

— O să lăsăm urme de sânge.

— Câââh!

— Foarte corect, o aprobă Jerome. Câââh este foarte corect.

— Thurston mi-a spus că are două snowmobile, zice Hodges. Nu mi-a pomenit nimic despre un tanc ca ăsta.

— Nu-i tanc. Este o șenilată Tucker Sno-Cat. Iar tu nu i-ai oferit MasterCardul drept garanție. Plus un Jeep Wrangler în stare excelentă, care m-a adus repede și bine în pustietățile astea.

— A murit pe bune? întreabă Holly.

Se uită la Hodges, care are impresia că vede cum pulsează cucuiul urât de pe fruntea ei.

— Pe bune? Pe foarte bune? Sigur sigur sigur?

— L-ai văzut cu ochii tăi cum și-a tras glonțul ăla în cap.

— Da, dar a murit? Sigur sigur sigur?

Răspunsul pe care nu vrea să i-l dea este: nu, nu încă. Nu va fi sigur sigur sigur mort până când mâzga pe care a lăsat-o în mințile a cine știe câți oameni nu va fi complet îndepărtată prin remarcabila calitate a creierului de a se vindeca singur. Însă, într-o săptămână, cel mult o lună, Brady va dispărea cu totul din viețile lor.

Așa că îi spune:

— Da. Știi ceva Holly? Vreau să-ți mulțumesc că mi-ai instalat alerta aia de mesaje cu băieții care strigă.

Holly îi zâmbește.

— Ce mesaj ai primit?

Hodges se chinuiește să scoată telefonul din buzunar, citește mesajul și începe să râdă.

— Să fiu al naibii! Am uitat complet.

— Ce? Arată-mi arată-mi arată-mi!

Întoarce telefonul spre ea și Holly citește mesajul pe care fiica lui, Alison, i l-a trimis din California, unde cu siguranță e cald și bine.

LA MULȚI ANI, TATI! AI 70 DE ANI ȘI TE ȚII FOARTE BINE! MĂ GRĂBESC LA PIAȚĂ, TE SUN MAI ÎNCOLO. PUPICI, ALLIE

Și, pentru prima dată de la întoarcerea lui Jerome din Arizona, își face apariția Tyrone Feelgood Delight:

— Șaptăj dă anișori ai, conașu' Hodges? Pă legea mea! Nu pari dăloc-dăloc mai în etate dă șaij-cinci!

— Termină, Jerome! îl repede Holly. Știu că pe tine te amuză, dar felul ăsta de a vorbi este ignorant și stupid.

Hodges râde și mai tare. Îl doare, dar nu se poate abține. Reușește să rămână conștient până la Service-ul lui Thurston; ba chiar este în stare să tragă de câteva ori din

jointul pe care îl aprinde Holly. Apoi întunericul începe să-l acopere.

Poate că atât mi-a fost, își spune el.

La mulți ani, Kermit! își spune el.

După aceea nu mai știe nimic.

MAI TÂRZIU

După patru zile

Pete Huntley se simte mult mai puțin în largul său în Spitalul Municipal Kiner decât fostul său partener, care a fost de nenumărate ori aici, în vizită la un rezident pe termen lung, acum decedat. Așa că Pete se vede nevoit să facă două opriri – prima la recepția spitalului și a doua la cea din secția de oncologie – până să afle în ce rezervă stă Hodges. Numai că rezerva este goală. De bara laterală a patului este legat un mănunchi de baloane pe care scrie LA MULȚI ANI, TATI! și care se leagănă ușor până spre tavan.

O asistentă vâră capul pe ușă, îl vede că privește dezorientat în jur și îi surâde.

— Îi găsiți în sera de la capătul holului. Au organizat acolo o petrecere restrânsă. Cred că ați ajuns la timp.

Pete se îndreaptă într-acolo. Sera are un luminator mare și abundă de plante, poate ca să-i mai înveselească pe pacienți sau poate ca să le ofere mai mult oxigen. Poate și una, și alta. Lângă unul dintre pereți, patru pacienți joacă o partidă de cărți. Doi dintre ei sunt complet chei, iar unul are o perfuzie în braț. Hodges stă chiar sub luminator și împarte felii de tort fanilor săi: Holly, Jerome și Barbara. Kermit și-a lăsat barbă, o barbă albă ca zăpada, iar Pete își amintește în treacăt de vremurile când își ducea copiii la mall ca să-l vadă pe Moș Crăciun.

— Pete! îl strigă Hodges, zâmbind.

Dă să se ridice de pe scaun, dar Pete Huntley îi face semn să stea cuminte.

— Haide, stai și tu cu noi! Mănâncă niște tort! L-a

cumpărat Allie de la Batool[62]. Tare mult i-a plăcut cofetăria aia când era mică.

— Dar unde-i Allie? întreabă Pete, trăgându-și un scaun lângă Holly.

Holly are un bandaj în partea stângă a frunții, iar Barbara are un picior în ghips. Numai Jerome pare bine sănătos, deși Pete știe că puștiul abia a scăpat cu viață din aventura de la cabana de vânătoare.

— S-a întors de dimineață în California. Doar două zile a putut să-și ia liber de la muncă. Însă are un concediu de trei săptămâni în martie și zice că va veni atunci să stea mai mult. Dacă voi avea nevoie de ea.

— Cum te simți?

— Binișor, spune Hodges.

Însă ochii îi fug în sus și la stânga.

— Trei oncologi se ocupă de mine și primele analize n-au ieșit prea rele.

— Excelent! spune Pete întinzând mâna după felia de tort. Nu, Kermit, e prea mare.

— Fii bărbat și bagă în tine! îi zice Hodges. Auzi, în legătură cu Izzy…

— Ne-am împăcat, spune Pete și gustă din tort. Delicios, ce să zic. Nimic nu-ți stimulează glicemia mai bine decât un tort de morcovi cu cremă de brânză.

— Deci petrecerea ta de pensionare…

— Se ține. N-a fost niciodată anulată oficial. Să știi că tot pe tine mă bizui să ții primul toast. Și nu uita…

— Da, da, să nu uit că o să fie de față și fosta și actuala, așa că fără bancuri porcoase. Am priceput.

— Mă bucur.

Felia prea mare de tort se face urgent prea mică. Barbara îl privește fascinată cum hăpăie.

[62] Batool's Bakery – cofetărie cu specific arăbesc (n.tr.).

— Avem necazuri? întreabă Holly. Avem necazuri, Pete, avem avem avem?

— Nu, spune detectivul. Absolut niciunul. De fapt, asta am venit să vă spun.

Holly se așază mai comod pe scaun și scoate un oftat de ușurare care-i zbârlește bretonul încărunțit.

— Pun pariu că Babineau este socotit de vină pentru tot ce s-a întâmplat, spune Jerome.

Pete îi face un semn din furculița de plastic.

— Mare adevăr grăiești, tinere războinic Jedi.

— Poate că v-ar interesa să aflați că vocea lui Yoda a aparținut celebrului păpușar Frank Oz, spune Holly.

Se uită în jur și apoi murmură:

— În fine, *mie* mi s-a părut interesant.

— Mie tortul ăsta mi se pare interesant, spune Pete. Pot să mai capăt puțin? Doar o feliuță?

Îl servește Barbara, care-i pune pe farfurie mult mai mult decât o feliuță. Însă Pete nu are obiecții. Ia o îmbucătură și o întreabă ce mai face.

— Bine face, răspunde Jerome în locul ei. Și-a tras gagic. Un puști pe care-l cheamă Dereece Neville. Mare baschetbalist.

— Încetează, Jerome, nu-i gagicul meu!

— N-aș zice, după cât de des vine să te vadă, o contrazice Jerome. Zilnic, de când ți-ai rupt piciorul.

— Avem multe de discutat, spune Barbara pe un ton demn, dorind să arate că nu se coboară la insinuările fratelui ei.

Pete schimbă subiectul:

— În ceea ce-l privește pe Babineau, vreau să vă spun că administrația spitalului deține niște imagini de la camerele de supraveghere. În ele se vede cum doctorul intră aici pe ușa din spate chiar în noaptea în care i-a fost ucisă nevasta.

Și după aia se schimbă în țoale de om de serviciu. Probabil o fi spart unul dintre dulapurile din vestiar. Pleacă, se întoarce după cincisprezece, douăzeci de minute, își pune hainele lui și pleacă de tot.

— Doar imaginile astea le-au găsit? întreabă Hodges. Nimic din Ghetou?

— Ba da, sunt câteva și de acolo, numai că nu i se vede fața, pentru că poartă o șapcă cu cozorocul tras pe ochi. Și nici nu-l vezi intrând în rezerva lui Hartsfield. Un avocat ar putea să folosească asta în favoarea lui, dar, din moment ce Babineau n-o să mai aibă parte de niciun proces…

— Pe toți îi doare fix undeva, îi termină Hodges fraza.

— Corect! Atât poliția municipală, cât și cea statală sunt încântate că îi pot pune totul în cârcă. Izzy este încântată, eu sunt încântat. Deși, te-aș putea întreba – așa, fără să mai știe nimeni – dacă într-adevăr Babineau a fost cel care a murit acolo, la cabana aia de vânătoare. Însă nu vreau să știu.

— Și care-i rolul lui Al-Bibliotecă în tot scenariul ăsta? vrea să știe Hodges.

— N-are niciun rol, spune Pete, punând farfuria la o parte. Alvin Brooks s-a sinucis azi-noapte.

— Dumnezeule! exclamă Hodges. În închisoare?

— Da.

— Nu s-au gândit să-l țină sub observație? După tot valul ăsta de sinucideri?

— Ba s-au gândit, plus că niciunul dintre deținuți nu are voie să dețină vreun instrument tăios sau ascuțit. Dar a reușit cumva să facă rost de un pix. Poate i l-o fi dat vreun gardian, dar mai degrabă un alt deținut. Și a desenat numai „Z”-uri pe toți pereții celulei și pe pat și pe el însuși. După care a scos din el rezerva aia metalică și…

— Gata! spune Barbara, care pare extrem de palidă în

lumina albă a iernii pătrunsă din tavan. Am prins ideea.

— Deci, raționamentul ar fi... care? Că era complicele lui Babineau? întreabă Hodges.

— Că Babineau a avut o influență foarte puternică asupra lui, spune Pete. Sau poate că amândoi au fost sub influența altcuiva, dar să nu deschidem subiectul ăsta, bine? Acum nu trebuie decât să vă gândiți că ați fost absolviți de orice culpă. Acum nu va mai fi nicio citație, dar nici vreo gratuitate de la primărie...

— N-are nimic, spune Jerome. Holly și cu mine încă mai avem abonamente de transport gratuite pentru vreo patru ani de acum încolo.

— Nu că tu l-ai folosi vreodată pe al tău, din moment ce ești mai mult plecat, îi reproșează Barbara. Ar trebui să mi-l dai mie.

— Nu-i transferabil, se fandosește Jerome. Prefer să-l țin la mine. N-aș vrea să ai probleme cu legea. Ca să nu mai zic că în curând o să te plimbi cu Dereece. Numai ai grijă să nu vă plimbați prea departe, dacă pricepi ce vreau să-ți zic.

— Ești un prost! îl gratulează Barbara și se întoarce spre Pete. Câte sinucideri au fost cu totul?

Pete oftează.

— Paisprezece doar în ultimele cinci zile. Nouă dintre victime aveau Zappit-uri, care sunt acum la fel de moarte ca posesorii lor. Cel mai în vârstă dintre sinucigași avea douăzeci și patru de ani, iar cel mai tânăr avea treisprezece. Un băiat făcea parte dintr-o familie care, conform spuselor vecinilor, avea niște opinii cam ciudate în privința religiei, genul de habotnici pe lângă care până și fundamentaliștii creștini par liberali. Dar n-a murit singur. Mai întâi și-a omorât părinții și fratele mai mic. Cu o armă automată.

Nimeni nu mai spune nimic câteva clipe. La masa din stânga, jucătorii de cărți se amuză copios dintr-un motiv

cunoscut doar lor.

Pete rupe tăcerea.

— Și au fost peste patruzeci de tentative de suicid.

Jerome fluieră uluit.

— Da, ai dreptate. Nu s-a scris în ziare despre asta, iar posturile TV nu vor să facă publică informația. Nici măcar „Crimă și Haos" nu suflă nicio vorbuliță.

„Crimă și Haos" este porecla pe care au dat-o polițiștii postului independent WKMM, care și-a făcut un crez din principiul *Dacă e cu sânge, ne face lider de audiență.*

— Dar firește că o mulțime dintre tentativele alea – poate chiar cele mai grave dintre ele – ajung subiect de discuție pe rețelele sociale, generând astfel altele. Detest tâmpeniile alea de rețele. Însă se va termina curând. Epidemiile de sinucideri nu au o viață prea lungă.

— Se va termina la un moment dat, spune Hodges. Dar, lăsând la o parte rețelele alea de așa-zisă socializare, lăsându-l la o parte pe Brady, trebuie să recunoaștem că suicidul este o realitate oribilă, pe care nu trebuie s-o minimalizăm.

Aruncă o privire la jucătorii de cărți, mai atent la cei doi chelioși. Unul arată destul de bine (tot așa cum și Hodges arată destul de bine), dar celălalt este cadaveric și are ochii duși în fundul capului. Acesta este cu un picior în groapă, primul este cu un picior pe o coajă de banană, ar fi zis tatăl lui Hodges. Iar gândul care îi vine acum în minte este mult prea complicat și prea încărcat cu o combinație înfiorătoare de furie și tristețe ca să poată fi pus în cuvinte. Este vorba despre cum unii oameni irosesc cu nepăsare ceea ce alții și-ar vinde și sufletul ca să aibă: un trup sănătos și fără dureri. De ce o fac? Pentru că sunt prea orbi, au prea multe probleme de natură emoțională sau sunt prea egocentrici ca să mai vadă cum soarele răsare dincolo de orizontul

întunecat. Pentru că soarele va răsări întotdeauna pentru aceia care știu să mai respire.

— Mai vrei tort? îl întreabă Barbara pe Pete.

— Nu. Tre' s-o șterg. Dar vreau să mă semnez pe ghipsul tău, dacă mă lași.

— Te rog, se bucură Barbara. Scrie ceva mișto.

— Îi ceri prea mult, spune Hodges.

— Ia vezi cum vorbești, *Kermit!*

Pete se lasă într-un genunchi, aidoma unui flăcău care vrea să-și ceară mândra de soață, și începe să scrie ceva pe ghipsul Barbarei. Termină, se ridică în picioare și se uită cu seriozitate la Hodges.

— Acum spune-mi adevărul despre cum te simți.

— Al naibii de bine. Mi-au pus un plasture care îmi calmează durerile mult mai bine decât pastilele pe care le luam până acum. Și mâine mă dau afară de aici. Abia aștept să mă culc în patul meu.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Am de gând să învinge porcăria asta.

Pete așteaptă ascensorul, când Holly îl prinde din urmă.

— A însemnat foarte mult pentru Bill că ai venit și că încă mai vrei ca el să țină un toast la petrecerea ta, îi spune ea.

— Nu-i deloc bine, nu-i așa? o întreabă Pete.

— Deloc.

Detectivul întinde brațele spre ea, dar Holly face un pas înapoi. Îi permite totuși să-i strângă ușor mâna.

— Deloc deloc deloc.

— Căcat!

— Da, căcat. Ăsta este cuvântul cel mai potrivit. Nu merită asta. Dar, pentru că nu are scăpare, are nevoie de toți prietenii. Ai să fii și tu alături de el, nu-i așa?

— Bineînțeles că am să fiu. Și nu-l jeli încă, Holly. Știi cum

se spune: cât trăim trebuie să sperăm. Știu că este un clișeu, dar…

— Dar eu *sper.* Așa cum mă pricep eu s-o fac.

Nu mai poți spune că-i la fel de ciudată ca de obicei, își zice Pete, dar tot mi se pare destul de aiurită.

Și își dă seama că-i place această nouă Holly.

— Tu ai grijă să nu bage prea multe măscări în discursul ăla de la petrecerea mea, bine?

— Bine.

— Și încă ceva: i-a venit de hac lui Hartsfield. Orice va fi să se întâmple, are victoria asta.

— Măcar ne va rămâne Parisul[63], imită Holly vorbirea tărăgănată a lui Bogart.

Da, tot ciudată este. Unică în felul ei.

— Ascultă la mine ce-ți zic, Gibney. Trebuie să ai grijă și de tine. Indiferent ce va fi să se întâmple. Știi bine că nu și-ar găsi liniștea pe lumea cealaltă dacă n-ai face-o.

— Știu, șoptește Holly și se întoarce în seră, unde, împreună cu Jerome, va strânge farfuriile și ce a mai rămas din tort și va face curat în locul unde au ținut petrecerea pentru Bill.

Își tot repetă că nu-i musai să fie ultima petrecere pe care o vor da de ziua lui și încearcă să se convingă de asta. Nu prea îi iese, dar continuă să spere în felul ei.

După opt luni

La două zile după înmormântare și fix la ora zece, așa cum a promis, Jerome ajunge la Cimitirul Fairlawn. Holly este deja acolo, în genunchi la căpătâiul mormântului. Nu se roagă; plantează o crizantemă. Nici nu ridică ochii când

[63] „We'll always have Paris" – celebră replică din filmul „Casablanca" (n.tr.).

umbra lui o acoperă. Știe cine este. Au făcut învoiala asta după ce i-a spus că nu știe dacă va face față ceremoniei de înmormântare.

— Am să încerc, i-a spus ea, dar nu mă descurc în situații din astea. S-ar putea să nu rezist și să fiu nevoită să plec.

— Florile astea se plantează numai toamna, îi zice ea acum. Nu mă pricep la plante, așa că mi-am cumpărat un manual de horticultură. Nu-i mare lucru de capul lui, dar instrucțiunile sunt ușor de urmat.

— Bravo!

Jerome se așază cu picioarele încrucișate la celălalt capăt al mormântului, unde începe iarba.

Holly sapă în pământ cu mâinile, tot fără să-l privească.

— Ți-am zis că s-ar putea să plec. Știu că s-au holbat toți la mine, dar pur și simplu n-am mai putut să rămân. Dacă aș fi făcut-o, mi-ar fi cerut să stau înaintea sicriului și să spun câteva cuvinte despre el și n-aș fi putut. Nu în fața tuturor oamenilor ăia. Sunt convinsă că fiica lui e supărată foc pe mine.

— Poate că nu e, spune Jerome.

— Nu pot să sufăr înmormântările. Știai că prima oară am venit în orașul ăsta tot la o înmormântare?

Jerome știe, dar nu spune nimic. O lasă să spună ce are de spus.

— Când a murit mătușa mea. Mama Oliviei Trelawney. Acolo l-am cunoscut pe Bill, la înmormântarea ei. Și de acolo am fugit. Stăteam în spatele casei funerare, fumam și mă simțeam oribil și acolo m-a găsit. Înțelegi?

Acum ridică ochii.

— El m-a *găsit* pe mine.

— Înțeleg, Holly, zău că înțeleg.

— Mi-a deschis o ușă. O ușă spre lume. Mi-a dat să fac ceva important.

— Și mie.

Holly își șterge ochii furioasă.

— Atât de naspa e totul!

— Bine zici, dar știi că el n-ar vrea să dai înapoi tocmai acum. E ultimul lucru pe care și l-ar dori.

— N-am s-o fac, spune ea. Știi că mi-a lăsat agenția, da? Banii de asigurare și tot restul i-au revenit lui Allie, dar agenția este a mea. Nu pot s-o conduc singură, așa că l-am întrebat pe Pete dacă n-ar vrea să lucreze pentru mine. Cu jumătate de normă.

— Și el ți-a răspuns...?

— Mi-a răspuns că da, pentru că deja se urcă pe pereți de când a ieșit la pensie. Ar trebui să fie în regulă. Eu voi sta la computer și voi da de urma bandiților și rău-platnicilor și el se va duce pe teren ca să-i prindă. Sau să le înmâneze citațiile, în caz că asta ni se va cere. Însă nu va mai fi ca înainte. Când am lucrat pentru Bill... când am lucrat *cu* Bill... acelea au fost cele mai fericite zile din viața mea.

Se gândește puțin și adaugă:

— Cred că au fost singurele zile fericite din viața mea. M-am simțit... nu știu...

— Apreciată?

— Da! Apreciată.

— Așa și trebuia să te simți, spune Jerome, pentru că ai fost extrem de valoroasă pentru agenție. Și încă mai ești.

Holly aruncă o ultimă privire, destul de critică, spre plantă, își scutură de țărână palmele și genunchii pantalonilor și se așază lângă el.

— A fost foarte curajos, nu? La sfârșit, vreau să zic.

— Da.

— Mda, surâde ea ușor. Așa ar fi zis Bill: nu „da”, ci „mda”.

Tânărul este de acord:

— Mda.

— Jerome? Vrei să mă ții în brațe?

O cuprinde de după umeri.

— Să știi că mi-a fost puțin frică de tine atunci când te-am cunoscut, când am descoperit amândoi programul ăla pe care l-a instalat Brady în computerul verișoarei mele, Olivia.

— Știu, spune Jerome.

— Dar nu pentru că ești negru…

— E beton să fii negru, glumește Jerome, la fel ca atunci. Mi se pare că am picat la pace pe chestia asta de la bun început.

— …ci pentru că erai un străin. Veneai din lumea exte*rioară*. Și mie îmi era frică de oamenii din lumea exterioară și de lucrurile din lumea exterioară. Încă îmi mai este, dar nu ca pe vremea aia.

— Știu.

— L-am iubit, spune Holly, cu ochii la crizantemă.

De un cărămiziu-aprins, floarea se află chiar sub piatra funerară, pe care scrie doar: KERMIT WILLIAM HODGES și, sub anii vieții, MORT LA DATORIE.

— L-am iubit atât de mult.

— Mda, șoptește Jerome. Și eu.

Holly ridică ochii la el. Sub bretonul încărunțit, chipul femeii este sfios și plin de speranță – chip de copil.

— Vei fi întotdeauna prietenul meu, nu-i așa?

— Întotdeauna.

O strânge de umerii înduioșători de slabi. În ultimele două luni de viață ale lui Hodges, Holly a slăbit cinci kilograme, pe care nu-și permitea să le piardă. Tânărul știe că mama lui și Barbara abia așteaptă s-o pună la îngrășat.

— Întotdeauna, Holly.

— Știu, spune ea.

— Și de ce ai mai întrebat?

— Pentru că mă simt mai bine când te aud spunând-o.

Mort la datorie, își zice Jerome. Nu-i place deloc cum sună, dar este corect. Este foarte corect. Și ce fac ei acum este un lucru mai bun decât orice fel de înmormântare. Este mult mai bine să fie aici, alături de Holly, în această dimineață însorită de sfârșit de vară.

— Jerome? Nu mai fumez.

— Bravo!

Stau tăcuți un timp, privind la culorile de foc ale crizantemei.

— Jerome?

— Da, Holly?

— Vrei să vii la film cu mine?

— Da, răspunde el.

Și se corectează repede:

— Mda.

— O să lăsăm un scaun liber între noi. Ca să ne punem pop-cornul pe el.

— În regulă.

— Pentru că nu-mi place să-l pun pe jos, unde probabil că mișună gândaci și poate chiar șobolani.

— Nici mie nu-mi place. Ce film vrei să vezi?

— O comedie, ceva care să ne facă să râdem, să râdem mult și bine.

— De acord.

Îi zâmbește. Holly îi zâmbește și ea. Pleacă din cimitir și se întorc împreună în lumea celor vii.

30 august 2015

NOTA AUTORULUI

Îi mulțumesc lui Nan Graham, care mi-a redactat această carte și le mulțumesc tuturor prietenilor mei de la Editura Scribner, printre care se numără – fără să fie singurii – Carolyn Reidy, Susan Moldow, Roz Lippel și Katie Monaghan. De asemenea, vreau să-i mulțumesc lui Chuck Verrill, vechiul meu agent (calitate importantă) și vechiul meu prieten (calitate și mai importantă). Multe mulțumiri pentru Chris Lotts, care îmi vinde drepturile de autor în străinătate. Multe mulțumiri pentru Mark Levenfus, care se ocupă de toate afacerile mele – atâtea câte sunt – și stă cu ochii pe Haven Foundation, care ajută artiștii aflați în perioade mai nefaste, dar și pe King Foundation, care oferă ajutor școlilor, bibliotecilor și pompierilor din orașele mici. Îi mulțumesc Marshei DeFilippo, competenta mea asistentă personală; și lui Julie Eugley, care face tot ce Marsha nu face. Fără ele, aș fi pierdut, credeți-mă. Îi mulțumesc fiului meu, Owen King, care a citit manuscrisul și mi-a oferit sugestii extrem de prețioase. Îi mulțumesc soției mele, Tabitha, care și ea mi-a oferit sugestii prețioase… inclusiv titlul cel mai potrivit.

Vreau să-i mulțumesc mai ales lui Russ Dorr, care a renunțat la cariera lui de asistent medical, ca să-mi devină guru în ale documentării. A făcut eforturi inimaginabile ca să mă ajute să scriu această carte și mi-a explicat cu multă răbdare cum se fac programele pentru computer, cum pot fi modificate și cum pot fi difuzate. Fără Russ, *Mort la datorie* ar fi fost o carte mai slabă. Ar trebui să adaug și faptul că au fost situații când am schimbat dinadins anumite reguli informatice spre binele narațiunii mele. IT-știi își vor da seama de asta, însă nu mă deranjează. Tot ce vă cer este să nu dați vina pe Russ.

Încă ceva. *Mort la datorie* este ficțiune de la un capăt la celălalt, însă rata mare a sinuciderilor – atât în Statele Unite, cât și în multe dintre țările în care sunt citite cărțile mele – este cât se poate de reală. La fel de real este și numărul de la linia fierbinte al Centrului Național de Prevenire a Tentativelor de Suicid. El este 1-800-273-TALK. Dacă aveți impresia că ați căzut în butoiul cu melancolie (cum ar zice Holly Gibney), sunați la numărul acesta. Pentru că lucrurile se pot schimba în bine, mai cu seamă dacă le veți da această ocazie.

Stephen King

MORT LA DATORIE

Brady Hartsfield e în stare vegetativă de mulți ani. Să-și revină complet pare improbabil. Dar, dincolo de starea lui, autorul atentatului cu Mercedes în care au murit opt persoane este de fapt foarte prezent. Mai mult, a perseverat și și-a dezvoltat puteri noi, ucigătoare, care pot face dezastru fără ca el să părăsească patul de spital. Acum e gata de un alt atac și hotărât să se răzbune pe oricine îi stă în drum. Printre alții, în drum stă și Bill Hodges, polițistul pe care îl știți din *Mr. Mercedes* și *Ce-am găsit al meu să fie*.

„O carte clasică de Stephen King. Personaje sinistre, dar realiste, care ți se bagă pe sub piele și rămân acolo, o poveste palpitantă, cu răsturnări de situație la o viteză amețitoare, proză încântătoare, toate dovedesc încă o dată că unul dintre cei mai talentați povestitori din America este și unul dintre cei mai buni scriitori."
Associated Press

„Un thriller atât de întunecat, dar care nu lasă deoparte iubirea, pierderea și, poate, mântuirea."
The Cleveland Plain Dealer

NEMIRA

virtual project

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0354-7
9 786064 303547